BAZI RANDEVULAR SIKICIDIR. BAZILARIYSA ÖLÜMCÜL.

BİR ERKEK ON RANDEVUDA

NASIL ÖLDÜRÜLÜR?

Shailee Thompson

ON RANDEVU
BİR CİNAYET
VE BİTMEK BİLMEYEN BİR KATLİAM

Jamie Prescott, en yakın arkadaşının ısrarıyla bir tanışma etkinliğine katıldığında sıradan, sıkıcı bir gece geçireceğini sanıyordu. Ta ki ışıklar sönüp biri öldürülene kadar...

Işıklar tekrar yandığında artık kapılar kilitliydi, her yer kan gölü olmuştu, telefonları yoktu ve katil hâlâ aralarındaydı.

Neredeyse tüm korku filmlerini izleyip klişelerini ezberlemiş olan Jamie, filmlerden öğrendiklerini uygulamaya başladı: Bir silah bul, arkanı kolla, seks yapma...

El yapımı silahlar, karanlık koridorlar ve susmayan çığlıklar arasında Jamie, bir yandan hayatta kalmaya çalışırken bir yandan da kendini iki çekici yabancının ortasında, tehlikeli bir aşk üçgeninde bulacaktır. Gece boyunca cesetler yere serilirken kalpler de aynı karanlığa savrulacaktır.

BİR ERKEK ON RANDEVUDA NASIL ÖLDÜRÜLÜR?, GERİLİMİ ROMANTİK KOMEDİ TEMPOSUYLA BULUŞTURAN, KANLI OLDUĞU KADAR EĞLENCELİ BİR HAYATTA KALMA HİKÂYESİ.

@ayisigikitap

YAYIN NO: 2783
BİR ERKEK ON RANDEVUDA NASIL ÖLDÜRÜLÜR?
Shailee Thompson
Orijinal Adı: How To Kill A Guy in Ten Dates

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Özge Burçak Aydınalp
Editör: Doğa Özfırat
Son Okuma: Ezel Bıldırcın
Kapak İllüstrasyonu: Sanny Chiu
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Haziran 2026
ISBN: 978-625-8667-59-2
Sertifika No: 43949

Bir Erkek On Randevuda Nasıl Öldürülür?
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

How to Kill a Guy in Ten Dates
© 2026, Eeliahs Pty Ltd

Kitabın Türkçe yayın hakları ILA Agency aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftehavuzlar Sokak.
No.16/C Zeytinburnu / İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 · info@melisamatbaacilik.com
Sertifika no: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BİR ERKEK ON RANDEVUDA NASIL ÖLDÜRÜLÜR?

Shailee Thompson

İngilizceden Çeviren: Özge Burçak Aydınalp

ARTEMİS YAYINLARI

UYARI

Bu kitap, içeriğinde ateşli silah ve kesici delici alet kullanımı, kanlı sahneler, ölüm gibi bazı okuyucular tarafından rahatsız edici bulunabilecek ögeler barındırmaktadır.

Başroldeki Kızlar ile Sonda Sağ Çıkan Kızlara...
Tanıştınız mı? Bence çok iyi arkadaş olacaksınız.

@ayisigikitap

BİR
SLASHERDAN*
NASIL SAĞ ÇIKILIR?

1. SEKS YAPMA.
2. HER ZAMAN SAKLANMAN GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNDÜĞÜNDEN DAHA UZUN SÜRE SAKLAN.
3. BİR SİLAH BUL.
4. IŞIĞI AÇ.
5. YANINDAKİLERDEN AYRILMA.
6. ARKANI KOLLA.
7. MERDİVENLERDEN YUKARI DOĞRU KOŞMA.
8. "HEMEN DÖNECEĞİM," DEME.
9. AYIK KAFA = YÜKSEK HAYATTA KALMA ŞANSI.
10. DÜŞMESİ ÖLDÜĞÜ ANLAMINA GELMEZ, İŞİNİ SAĞLAMA AL.

---

* Bir grup insanın, kimliği sonradan ortaya çıkan bir katil tarafından genellikle kesici aletlerle öldürüldüğü korku filmleri. -çn.

1. BÖLÜM

"Sanırım *cinayet* hakkında, bir insanın düşünmesi gerekenden çok daha fazla düşünüyorum. Hayatlarımızı böylesine değiştirme ve tanımlama gücüne sahip oluşu beni hâlâ şaşırtıyor."

– "Tatil" filminden alıntı *değildir.*

Aşk ve Dehşette Her Şey Mübahtır: Romantik Komediler ile *Slasher* Türündeki Filmlerin Yirminci Yüzyıl Sonları ve Yirmi Birinci Yüzyıl Başlarındaki Kesişim Noktası

Slasher ve romantik komedi türündeki filmler, diğer türlere kıyasla daha sert eleştiriler alsalar da bu türlerin sosyokültürel etkisi küçümsenemez. İkisinin de gişede izleyici çekiyor oluşlarının bir nedeni var. Yıllar içinde seyirci zevkleri ve sinema trendleri ne kadar değişirse değişsin, her Cadılar Bayramı filmine karşılık Julia Roberts'ın başrolünde olduğu ve "beraber olacaklar mı, olmayacaklar mı?" ikileminde bırakan bir film gelmiş olması tesadüf değildir. (bkz. ek 1)

Davranışsal açıdan bakıldığında *slasher*ların ve romantik komedilerin sinema sahnesindeki kalıcılıklarını, öngörülebilir finallerinin temel içgüdüsel insan ihtiyaçlarına hitap etme biçimleriyle sağladıkları öne sürülebilir. Tesadüf eseri (ya da belki de kasten) her türde yer alan alıştığımız klasik finaller, Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisinin ardışık aşamalarıyla örtüşüyor:

*Slasher*lar - güvenlik ve emniyet,

Romantik komediler - sevgi ve ait olma (bkz. ek 2).

Basitçe ifade edersek bu filmler bize, hepimizin doğasında bulunan bir şeyi veriyor: Yaşanacak bir hayat ve yaşamaya değecek bir neden.

Ancak bu, görünürde zıt iki tür arasındaki yapısal benzerlikler, sadece ayrı ayrı değil; aynı zamanda birlikte çalışılarak da çok daha geniş kapsamlı çıkarımlar yapılabileceğini gösteriyor. Bu filmler daha derinlemesine incelendiğinde, belirli kurallar içeren benzer bir formatı takip ettikleri görülüyor. Eğer kahramanlar bu kurallara uyarsa kazanıyorlar. *Slasher*larda bu, hayatta kalmaları demektir. Romantik komedilerde ise aşkı bulmaları. Kurallara uymazlarsa da kaybediyorlar. *Slasher*da bu, genellikle son derece kanlı ama tatmin edici bir şekilde (çoğu zaman üstsüzken) kafanın uçurulmasıyla sonuçlanıyor. Romantik komedilerde ise kaybetmek, karşılıksız aşkının evinin önünde yağmurda ağlamaya, sonsuza dek yalnız ve sekssiz kalmaya mahkûm olmak anlamına geliyor. Bu iki senaryo da yirminci yüzyıl sonları yapılan romantik komediler ile *slasher* filmler arasındaki sayısız klasik filme uygulanabilir. Bazı çevreler bu filmleri, derinlikten yoksun oluşları ve yoğun biçimde klişelere dayanmaları sebebiyle küçümsese de seyirciler izlemeye devam ediyor.

Bu tezi, *slasher*ların ve romantik komedilerin soybilimsel bir incelemesi olarak değerlendirebiliriz, tıpkı aynı jenerasyon döngüsüne sıkışmış uzak kuzenler gibi. Öncüllerinden etkilenmiş ve önceden biçimlenmişlerdir. Atalarının klişelerini tekrar etmeye mahkûmdurlar.

"Jamie, burada ne anlatmaya çalıştığını gerçekten anlamıyorum." Laurie bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırıp kestane kahvesi gözlerini kıstı ve sarımsaklı ekmek desenli kapüşonlu battaniyeme sarılı hâlde kahvaltı barında oturduğum yere çevirdi.

Tezim için yazdığım giriş bölümünü okuyuşunu Norman Bates gibi izliyordum ama ona bir gözetleme deliği yerine mavi ışık filtreli gözlüklerimin ardından bakıyordum.

"Bence birini seçmelisin," diye ekledi.

Gözlerimi kısarak ona tekrar baktım.

"Birini seçmem mi gerekiyor?"

Karnımdaki hafif bir çekilme hissi, ne önereceğini içten içe bildiğimi söylüyordu. Ama sonra o yumuşak kalpli iç sesim, bana onun arkadaşım (okulun ilk döneminde NYU'da "Sinema Çalışmalarına Giriş" dersinde tanıştığımızdan beri en yakın arkadaşım) olduğunu hatırlattı. Bu kadar zalim, düşüncesiz ve düpedüz *haksız* olamazd—

"*Slasher* mı, romantik komedi mi?"

Ağzımdan çıkan öfkeli, boğuk çığlık, Snyder'ın *Ölülerin Şafağı*'nın yeni adaptasyonunda yadırganmazdı. O ilk sayfa için kaç saat uykusuz kaldığımı düşününce bir filmde figüran bir zombi olarak oynasam sırıtmazdım.

"Laurie, bu araştırmamın tam da *çıkış noktası*!"

"Bence birbirlerine uymuyorlar."

"Ben de *uyuyorlar* demiyorum zaten. Sinema disiplininin bütününde, içsel amaçlarının ve yapısal formüllerinin *aynı* olduğunu söylüyorum."

En azından bu fikri danışman hocama da böyle, birebir aynı cümleyle satmıştım.

Laurie yeniden ekrana dönerek başını yana eğdi. "Bana pek de öylelermiş gibi gelmedi."

"Tabii sana öyle gelmez," diye hırlarken argümanımı güçlendirdiğini umarak önceki gün yaptırdığım badem şeklindeki bej jel tırnaklarımdan birini ona doğrulttum. "Çünkü sen hayal gücünden yoksun, belgesel tutkunu, elitist bir pisliksin."

O da sandalyesinde döndü, sabah yaptırdığı daha uzun, sivri ve tamamen doğal kırmızı tırnağını bana doğrulttu. Etkisi inkâr edilemezdi. "Ben elitist *değilim.*"

Diğer söylediklerime karşı çıkmamıştı. Çünkü biz uzun zamandır arkadaştık. Hatta öyle uzun bir zaman olmuştu ki birlikte yaşadığımız minicik dairede her bağırsak sorunu, her orgazm ve her bir fikir ister istemez paylaşılmıştı.

Bu sadece sıradan bir salı gününde, öğleden sonraydı.

"*Laurieeeeee*," diye inleyerek başımı polarlı battaniyeme bıraktım.

Sarıya çalan saçlarımı sardığım bigudinin kurdelesi kulaklarımın etrafında sallanırken ben de düşmemek için ayaklarımı bar taburesine dayadım. Hakaretine karşılık bir de sakatlık eklemek istemiyordum.

Tezimin temelini bir yıldır ilmek ilmek örüyordum. İlk taslak teslimine bir ay kalmıştı ve Laurie olayı anlamıyordu. Tabii onun en büyük arzusu, *gerçek hayatı* anlatan filmler yaparak yıllarını geçirmekti. Ne büyük romantik jestlere ne de nedensiz şiddete ilgisi vardı. Film zevki, göçebe koyun çobanlarının günlük hayatını derinlemesine anlatan belgesellere ve... Ne bileyim işte... *Paint Drying* belgeseline kadar uzanıyordu herhâlde?

"Başlığı beğendim!" dedi ve bu da muhtemelen alabileceğim en büyük teselliydi. Laurie pek duygularını belli eden biri değildi. Geçen yıl, on iki yaşından beri bizimle olan *King Charles spaniel* cinsi köpeğimiz Cujo'nun, genç sayılacak bir yaşta, on dört yaşında talihsizce öldüğünü öğrenince bana tok bir el sıkışla başsağlığı dilemişti. Gariptir ki o tokalaşma gerçekten işe yaramıştı.

"*Aşk ve Dehşette Her Şey Mübahtır: Romantik Komediler ile Slasher Türündeki Filmlerin Yirminci Yüzyıl Sonları ve Yirmi*

Birinci Yüzyıl Başlarındaki Kesişim Noktası gerçekten içimdeki elitist pisliğe bayağı hitap ediyor."

"Eğer doktora derecelerini başlığa göre dağıtıyorlarsa ben—"

"Bebişim bak," dedi uyarır gibi ve birbirimize taktığımız lakabı kullandığında suratımdaki o şımarık somurtuşu bozmamak için kendimi zor tuttum. Beni göçebe koyun çiftçileri belgeseline mahkûm etmesinin öcünü almak için ona *365 Gün*'ü izlettikten sonra kullanmaya başlamıştık bu takma adı. Stockholm sendromunu seksi yapma girişimlerini bir kenara bırakırsak alaycı bir şaka olarak başlayan bu hitap zamanla içten bir sevgi sözcüğüne dönüşmüştü. Bana göstereceği en açık sevgi gösterisi buydu ki onun genel tavrı, *13. Cuma*'nın sonunda Crystal Lake'in geçilmez yüzeyine taş çıkartırdı. Gerçi altında neler gizlendiğini de çok iyi biliyordum.

"Biraz ara vermelisin."

"*Yazmam* gerekiyor."

"Gantt çizelgenin ilerisindesin." Bunu, dizüstü bilgisayarımın yanında duran çizelgeyi işaret ederek söylemişti. Sanki başarıya giden her bir satırı, *Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi*'nde Kat'in yaptığı konuşma gibi ezberlememiştim de.

"Tam da bu yüzden!" dedim. "Tüm araştırmam tamam, taslağım hazır, *başlığım* belli. Ne diyeceğimi biliyorum, sadece yazmam gerekiyor."

"Pekâlâ, belki de 'elitist pislik' olarak bunu okuyacak doğru kişi ben değilimdir." Bunu söyledikten sonra sandalyeden kalkıp buzdolabına yöneldi, ben ayağımı ona doğru savurduğumda genişçe tezgâhın etrafından dolandı. Buzdolabını açıp kafasını üst rafa sokarken, "Jordan'la ne zaman görüşeceksin?" diye sordu.

Romero. Danışmanım. Zombi Filmlerinin Babası lakaplı George A. Romero ile bir akrabalığı yoktu ama olsa kesin gurur duyardı.

"Cuma."

"O zaman bu kaygını o görüşmede dile getirmen harika olur bence." Sesi, buzdolabının içinde yankılanarak metalik bir tınıyla çıkmıştı. O an dönüp kemikli kalçasına çıplak ayağımla bir Sparta tekmesi atarak onu dolaptaki kızarmış noodle paketinin içine yollamayı düşündüm.

Sorun, tezime inanmıyor olmam değildi. Aksine inanıyordum.

*Slasher*lar ve romantik komediler hakkında saatlerce, hatta daha da uzun bir süre konuşabilirdim.

Testere'nin yaratıcıları, yeni bir işkence türü arıyor olsaydı beni ahlaki açıdan durumu şüpheli bir adamla zincirleyerek kirli bir tuvalete koymaları yeterdi. Adam Nora Ephron'un aslında bir vizyoner olduğunu tartıştığım monologlarıma dayanamayarak kendi bacağını kesip kaçmaya çalışırdı.

Ne söylediğimi ben de *biliyordum*. "Ama *ya*?" sorusu, yaz kampındaki maskeli bir katil gibi sinsice yaklaşıyordu. Beynim, hayatımın çoğunu (hatta daha öncesini de) bu konuyu araştırmak, incelemek, çözümlemekle geçirdiğimi unuturdu.

Ama Laurie haklıydı. Danışmanımla akademik bir münazara yapana kadar çözülmeyecek bir sorun üzerine düşünmenin anlamı yoktu. O da haklı olduğunu biliyordu elbette ama havaya girmesini istemiyordum.

"Bu kadar da zeki olma," diye mırıldandım eşofmanlı poposuna bakarak.

"Bu kadar da abartılı davranma," derken sesi buzdolabından yankılanmıştı.

Olabilecek en abartılı tavırla iç çektim, ardından gülümsedim çünkü Laurie buzdolabından geri çekilirken bir kutu çarkıfelek meyveli maden suyunu göğsüne bastırmış, gözlerini kocaman açmıştı. Bu son kutuydu ve ben elitist bir pislik olmadığım için onun almasına izin verdim.

"Bu akşam saat kaçta orada olmamız gerekiyor?" diye sordum, Laurie kutsal son kutuyla kanepeye geçip Netflix'i kapatarak haber kanalı açarken. Evet, hâlâ haberleri *izliyordu*. Bence bu onun gizli zevkiydi. İsteyerek izlediği, kurguya en yakın şey.

"Yedide barda kokteyl saati var. Randevular sekizde başlıyor. Yani hazır olma saatin... Altı buç— Yok, altı on beş gibi? Google Haritalar, Bed-Stuy'dan bara varmanın otuz ila kırk dakika sürebileceğini söylüyor."

"Sen ve Google Haritalar'ın..." diye söylenirken tezgâhtan atlayıp dizüstü bilgisayarımın önündeki sandalyeye oturdum. "Eğer o uygulama bir insan olsaydı, bu gece dışarı çıkmamıza gerek bile kalmazdı." Birkaç tuş darbesiyle, artık gereksiz gibi gelen tezimin giriş sayfalarını kaydedip bilgisayarımı kapattım, tam ekranı indirdiğim anda Laurie'nin orta parmağını bana doğru kaldırdığını gördüm.

"Bu, benim kadar senin için de," diye seslendi başını çevirip gözlerini televizyondaki haber spikerinden hiç ayırmadan. "Bunu bu haftaki 'tez âleminden çıkıp gerçek dünyayla tekrar temas kurma' zamanın olarak düşün. Her saatini maskeli katillerle ve tökezleyen güzel elbiseli kızlara hayranlıkla bakan adamlarla geçiremezsin."

Aslında her saatimi öyle *geçirebilirdim* ama Laurie haklıydı. Hem bilet parasını da ödemiştim. *Speed datinge* gidiyorduk. Bu bizim ilk yalnızlar etkinliğimiz değildi. Birkaç ay önce yaşadığı feci, daha başlamadan biten bir *situationshipten* sonra Laurie, flört uygulamalarından bıkarak bir Google çukuruna düşmüştü. Ben iyi bir *jump scarei** ne kadar seviyorsam, o da istatistikleri o kadar seviyordu ve bir gün rakamlar, kuşağımızdaki pek çok

* Ekranda aniden bir şeylerin belirmesiyle izleyicileri korkutmayı amaçlayan bir korku filmi taktiği. -çn.

kişinin de onun kadar ekran kaydırmaktan bıkmış olduğunu gösterince (*"Yüzde yetmiş sekiz, Jamie!"*) arkadaşımın, *ayda en az bir kez yüz yüze sosyal etkinliğe katılma* teklifini kabul etmiştim. Karar vermek kolay olmuştu. Uygulamalara kesinlikle karşıydım. Çünkü artık Tinder'da aşkı bulmaktan çok cinayete kurban gitme ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünüyordum. Ayrıca evet, *speed dating*in biraz demode, doksanlardan kalma bir havası vardı ama geçmişte gittiğimiz diğer etkinliklerde epey eğlenmiştim. Bunların hiçbiri gerçek bir randevuya dönüşmemişti. Özellikle de film bilgisi yarışmasına katıldığımız gece, korku kategorisinde biraz fazla coşmamdan sonra. Ama gerçek hayatta bir "rastlantılı tanışma" fikrini seviyordum. Biriyle göz göze gelip, *Ah, işte bu,* diye düşünme fikri hoşuma gidiyordu. Hem de çok.

Sadece bunu henüz filmlerin dışında hiç yaşamamıştım.

Hava durumu kısmının bitişiyle birlikte haber spikeri açısını değiştirdi ve ekranın köşesindeki küçük karede, boğazı kesilmiş hâlde bulunan, yaşlarımıza yakın, güzel bir kadının haberi çıktı.

Gözümü bile kırpmadım. Böyle bir şey bu yıl ilk kez olmuyordu. Ekranın altında yavaş yavaş kayan "Brooklyn Seri Katili" yazısı, bunun yeterince kanıtıydı zaten. Son dört ayda dört cinayet işlenmişti ve Casey Langenkamp beşinciydi. Sosyal medya hesaplarından alınan fotoğraflar, Glen Powell'la aynı posterde yer alsa asla yadırganmayacak kadar tatlı yüzü olan, yirmili yaşlarında bir kadını gösteriyordu. Tam da halkın yoğun ama geçici ilgisini çeken klasik kurban profiline uyuyordu: sarışın, minyon, güzel, herkes tarafından sevilen ve tabii ki odaya girdiğinde ortamı aydınlatan biri.

Tüm bu klasik işaretler, onun öldürülüp etrafı güllerle süslenmiş şekilde bırakılan diğer cesetlere katılacağını önceden haber veriyordu sanki. Ekranda kısa bir anlığına ciddi bakışlı bir

kadın göründü. Ekranın altındaki yazıya göre kendisi komiserdi ve polisin, cinayetlerin bağlantılı olduğuna inandığını teyit ediyordu. Ardından spiker kadınlara şu tavsiyeleri sıralayarak haberi sonlandırdı:

Dışarıdayken dikkatli olun.

Konumunuzu, güvendiğiniz biriyle paylaşın.

Yalnız yürürken karanlık, ıssız ya da görüşü engelleyen alanlardan kaçının.

Ve benim favorim...

İçgüdülerinize güvenin.

Çünkü tabii ki bir kadınsanız ve bir gün kendinizi öldürülmüş hâlde bulursanız, bu noktaya nasıl geldiğinizde *sizin* de payınız olduğunu mutlaka düşünmeliydiniz. Kadınlar öyle durup dururken öldürülmezlerdi. Demek ki *içgüdüleriniz* yeterince güçlü değilmiş. Sanki her kadının sezgileri, tehlikeyi sezmekte usta bir radarımız varmış gibi. Ama gerçek şuydu ki eğer biri sizi kolunuzdan tutup o tehlikenin içine çekmek istiyorsa, ondan kaçamazdınız.

Spiker, kameraya bir an için kasvetli bir bakış fırlattıktan sonra başını hafifçe yana eğip dudaklarını yukarı kıvırarak haberi "iyi bir haber" segmentine bağladı. Ton birdenbire değişmişti. Bu ani geçişi Laurie de benimsemişti. Kafasını kanepeden eğerek o sevimli yüzüne yerleşen düşünceli ifadesiyle bana bakıyordu. "Ee, bu akşam ne giyiyorsun?"

2. BÖLÜM

"Bu gece buraya geldim çünkü hayatımın geri kalanını birini *öldürerek* geçirmek istediğini fark ettiğinde hayatının geri kalanının bir an önce başlamasını istersin."

- "Harry Sally ile Tanışınca" filminden alıntı *değildir.*

Her sahne geçişinde kıyafetlerin değişmesi gibi bir dizi kıyafet değişikliğinin ardından ve modanın toplum için hasta, sapkın bir dehşet olduğunu kabul ettiğimiz ikinci sinir krizi sonrasında kendimi ilk denediğim elbiseyi giymiş bir hâlde buldum. Favorim, *Özel Bir Kadın* filmindeki kırmızı, gül yaprağı gibi yarı şeffaf kolları olan, kare yakalı bir elbise olmuştu. Altına giydiğim, üzerime tam oturan, balenli bir sütyenle birlikte göğüslerimi olağanüstü güzel gösteriyordu. Dışarı çıkmadan önce evimizdeki tek boydan aynanın önünde minik bir dönüş yaptığımda etek kısmı *İlk Aşk, İlk Dans* filmini aratmayacak şekilde savruldu.

Tabii ki erkekler için madde madde kıyafet kurallarının sıralanıp kadınlar içinse sadece muğlak bir "kokteyl kıyafeti" direktifi verilmiş bir etkinlik için bu elbise fazla süslü kaçabilirdi. Tabii ki indirimden almıştım ve sonrasında gelen her kredi kartı ekstresinde varlığına lanet etmiştim. Tabii ki şu an kasım ayının ilk haftasıydı ve giymek zorunda kaldığım mont, elbisenin

tüm etkisini söndürüyordu. Ama bunların hiçbiri umurumda değildi. Çünkü bu elbise bana öz güvenimi geri veriyor, kendimi seksi hissettiriyor ve yüz yüze yapılacak yüz dakikalık bir flört maratonunu atlatabilecek biri olduğumu hatırlatıyordu. O küçük kendinden şüphe eden iç sesim bana, ilk denemede bu elbiseyi çıkarttırmış olsa bile.

Eğer romantik komediler bana bir şey öğrettiyse o da şuydu: *Parlamaktan korkarak ışığını kısma.* O elbiseyi giyersin, yüksek sesle şarkı söylersin, o adımı atarsın. Eğer *slasher* filmler bana bir şey öğrettiyse o da şuydu: *Fırsatın varsa risk al.* Kapıdan dışarı fırlayıp bıçağı kap, kesik namlulu av tüfeği ile katilin kafasına iki el ateş et. Bu yüzden makyajımı bir Hitchcock filmindeki başrol gibi yapmıştım ve saçlarımdaki bigudileri çıkardığımda omuzlarıma düşen o canlı, bal sarısı buklelerin tamamen tesadüf olmadığını hayal ettim. Bu gece hayal kırıklığına uğrasam bile Laurie ve ben kol kola girip en yakın *gyros* satan yere doğru yürürken üniversitenin birinci sınıfındaki hâlimize dönmüş gibi kikirdeyerek bu *speed dating* deneyimimizin zirve ve dip noktalarını konuşacaktık.

New York trafiği bu akşam durgundu ama Brooklyn'in içinden geçerken yavaş yavaş içime bir şüphe düşmüştü. Acaba aşırı titiz ev arkadaşım uygulamaya yanlış adres mi girmişti? Yol, belli belirsiz bir dejavu gibi tanıdık görünüyordu. Laurie'ye baktığımda gözlerinin hafifçe kısıldığını, yaklaştıkça vardığımız yeri tanımaya başladığını fark ettim. Uber'den benden önce indi. Siyah, kaygan saten bir tulum giymişti, hem yelek hem de geniş paçalı bir takım elbise gibi duruyordu. Ellerini kalçasına koyup kafasını çevirerek sokağı inceledi.

"Hımm..." dedi ben deri koltuktan kayıp kaldırıma adım atarken. Kokteyl kıyafeti zorunluluğu, rahat ayakkabı giyme

şansımızı tamamen devre dışı bıraktığı için Laurie'yle ayaklarımızda yalnızca oturmak için tasarlanmış topuklular vardı.

"Buraya daha önce gelmiştik," dedi kendinden emin bir şekilde. Bu sözler, Uber'in yavaş yavaş uzaklaştığını izleyen gözlerimi sokağa çevirmeme neden oldu. Arabanın arka farları, karanlıkta geri çekilen, iki parlayan göze benziyordu ve çevremizi görebilmemiz büyük ölçüde, kaldırımda oyalanırken başımızın üzerindeki sokak lambalarının loş ışığına bağlıydı. Aklımdan Freddy Krueger'ın eldivenlerindeki metal pençeleri anımsattıklarına dair kısa ve rahatsız edici bir düşünce geçti, sonra tamamen önümdeki binaya odaklandım.

"Cidden mi?" dedim. "Bir kulüpteki yalnızlar etkinliğine katılsaydık hatırlardık bence."

Katıldığımız diğer etkinlikler sanat stüdyolarında, barlarda ya da restoranlardaydı. Sarı ışıklı, açık planlı ve eğer randevun sıkıcıysa dışarı dalıp gidebilesin diye büyük pencerelerden sokağa bakabileceğin birinci katta yer alan mekânlardı. Ama önümüzdeki bina, sanki eskiden bir depo falanmış gibi duruyordu. Bina loş, boş sokak boyunca yükseliyordu. Salı akşamı, saat yediydi. Yan binalardaki kulüpler kapalıydı, cuma gününe kadar hareketsiz kalacaklardı. Normalde hafta sonu bu sokak cıvıl cıvıl olurdu ama şu anda tam anlamıyla burası hayalet bir şehir gibi görünüyordu.

"Hayır, yani," dedi Laurie, "sanki zamanda geriye ışınlanmışım gibi hissettiriyor."

Biri açık, biri kapalı olan iki ağır metal kapıya gözlerimi kısarak baktım. Üzerlerinde kıvrımlı mavi harflerin "Serendipity" kelimesini oluşturduğu romantik bir tabela vardı ve tüm sokakta tek ışık yayan şey oydu. Böyle bir ismi daha önce görseydim hatırlardım. Başımı yana eğdim. Yine de o kapılar tanıdık geliyordu.

"Burası bana hayal meyal bir şeyler *çağrıştırıyor*. 'Artık Kamikaze kokteyli içmememin sebebi olan yer' falan olabilir," dedim. Bu, Laurie'nin hatırlamak için ihtiyaç duyduğu kıvılcım olmuştu.

Parmaklarını hızla tabelaya doğru şıklattı, sanki ismi dilinin ucundaymış gibi. Sonra parmağını uzatıp, "Cravin!" diye bağırdı.

Kulübün eski ismini duymamla birlikte anıların üzerime boca olduğu bir dalgayla sarsıldım. Epey bulanık anılardı. Güçlü içkiler, kötü öpücükler, ayakkabıların altında çıtırdayan camlar ve tuvalette yabancılarla edilen derin ve anlamlı sohbetlerin anısı.

"Cravinnnnnnn!" diye karşılık verdim, sanki bu bir çağrı ve yanıt ritüeliymiş gibi. Yıllardır gelmemiştik ama... Yirmi bir yaşındayken burası *bizim* mekânımızdı. En azından birkaç ay boyunca. Daha birlikte yaşamaya başlamadan önce. Ben yüksek lisansa, Laurie ise ilk -ve ardından gelen sayısız- stajına başlamadan önce. Hafta sonlarımızı, dışarı çıkmak yerine sanat ve akademi alanlarında kariyer yapmanın mantıklı bir yaşam tercihi olup olmadığını tartışmakla geçirmeden önce.

"İçerisi hâlâ aynı mıdır acaba?" diye sordu Laurie.

"Kesinlikle değildir," dedim.

Cravin'in bu kadar çekici olmasının sebebi, sahip olduğu alanlardı. "Alan" değil. *Alanlar*. Bu bina kesin bir fabrikadan çevrilmiş olmalıydı. Muhtemelen ofisleri, belki de işçiler için konaklama yerleri olan bir yerdi çünkü kulübün üç katı boyunca kör noktalara açılan koridorlar, ikili koltuk bulunan odalar, localı girintiler ve daha nice saklanma köşeleri vardı. Dans pistinin büyük, açık alanı dışında kalan kulübün giriş kattaki çevresi, bodrumdaki bar, en üst kattaki asma kat gibi binanın geri kalanı âdeta bir fare labirenti gibiydi. O yüzden burası, sarhoş bir kız için paha biçilemezdi, sinyalleri almamakta ısrar eden bir adam-

dan kaçmak için en iyi yerdi. Ya da sinyalleri bambaşka şekilde algılayan bir adamla gizli saklı takılmak için.

"Haydi bakalım, içeriye bir göz atalım." Laurie bana gülümsedi, kolumdan tuttuğu gibi beni girişe doğru çekti.

İçeri girer girmez kapıların üzerindeki o ışıklı, mavi tabelanın tamamen kandırmaca olduğunu fark etmiştim çünkü Serendipity'nin içi kıpkırmızıydı.

Yani, *Suspiria* filmindeki kırmızı gibiydi. *Günah Tohumu*'ndaki kırmızı. Stanley Kubrick'in kült başyapıtı *Cinnet*'teki o ikonik, asansörden fışkıran kan nehri kırmızısı.

Cravin siyah ve zımparalanmış metalle kaplıydı, kaygan ve minimalist bir tasarıma sahipti.

Serendipity ise sanki Moulin Rouge'un set tasarımcısı LSD almış da bütün kadife ve gaz lambası tedarikçilerini talan etmiş gibi görünüyordu.

Vestiyer hâlâ aynı yerdeydi ve içeri adım attığımız anda, tezgâhın altından mezardan fırlamış gibi bir yumruk yukarı uzandı. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı beyaz bir şarj kablosu vardı ve ardından, "Nihayet be," diye bir haykırış duyuldu. Hemen sonra da bir kafa belirdi. Yüzünde zafer kazanmış bir gülümseme olan, bizden birkaç yaş küçük bir kadın duruyordu karşımızda ama Laurie ile beni karşısında görünce birden durakladı.

"Ah, pardon." Yüzü kızardı ve sanki paha biçilmez bir hazineymiş gibi kabloyu göğsüne bastırdı. "Bunu bir saattir arıyordum. Sabah temizlik ekibimiz iptal edilmiş, son dakikada buldukları taşeronlar da her şeyi altüst etmiş. *Hiçbir* şeyi bulamıyorum. Kabloyu çözdü ve önündeki iPad'e taktı. "Tekrar kusura bakmayın. Bu akşamki *speed dating* etkinliği için mi geldiniz?"

"Evet, onun için geldik," dedim. "Jamie Prescott ve Laurie Hamilton."

"Kimlikler?"

Uzattığımızda yalnızca hızlıca göz gezdirdi, daha çok ekrandan isimlerimizi bulmaya ve parmağıyla yanlarına tik atmaya odaklanmıştı.

"Sadece, yirmi beş ila otuz beş yaş aralığındaki heteroseksüel etkinliğimize kayıt yaptırdığınızdan emin olmam gerekiyor. Aynı yaş aralığında *queer speed dating* etkinliğimiz de var, *önümüzdeki* salı gerçekleşecek. Site biraz kafa karıştırıcı olabiliyor. Bazıları sadece yaş aralığını görüp—"

"Ne yazık ki ikimiz de heteroyuz," dedi Laurie alaycı bir ses tonuyla ve ben de istemsizce güldüm.

Kadının sıkılmış yüzü, neşeyle yumuşadı. "Hiç anlayamadığım bir durum," dedi. "Gerçi bugüne kadar gelen erkekler düzgün görünüyor. Normal."

O da ne demekse.

"Şimdi sizi aşağıya göndermeden önce bir kaydedelim."

Montlarımızı, telefonlarımızı, çantalarımızı ve Laurie'nin akıllı saatini aldı. Laurie'yi bu etkinliğe ilk çeken şey buydu zaten. Görünüşe göre cihazlarımızı ve eşyalarımızı elimizden alarak bildirimlere göz atma ya da çantada bir şeyler kurcalayıp göz teması kurmaktan kaçınma dürtüsünü ortadan kaldırıp daha sağlam sohbetler yapılması teşvik ediliyordu. Biraz abartı gibi görünüyordu ama birkaç saatlik dijital detoks yapabilecek kapasitedeydim. Telefonlarımızın montlarımızla aynı numarayı taşıyan etiketli poşetlere yerleştirilip kilitli bir kutuya konulmasını izledim. Vestiyer görevlisi, montlarımızı askılara asıp odanın arkasındaki rafa taşırken gecemizin detaylarını da anlatıyordu.

On erkek, on kadın, on dakikalık randevular ve sadece birkaç basit kural:

Dijital cihaz yok.

Günlük işiniz hakkında konuşmak yasak! ("Bir insan mesleğinden fazlasıdır.")

Sohbet hafif ve nazik olsun.

Zil çaldığında başkasıyla konuşmaya başlayın.

Hatırlaması kolaydı ve hem akademisyen hem de eski "öğretmenin gözdesi" olarak hayatım buna bağlıymış gibi kurallara uymayı iyi bilirdim.

"Bayanlar bodrum kattaki bar alanında kokteyl saatine katılacak, beyler ise üst kattaki asma kat barına yönlendirildi. Etkinlik yöneticiniz Marion, erkekler aşağıya inip sizinle tanışmadan önce sorularınızı cevaplamak için orada olacak. Bildiğiniz gibi içkileriniz bilet fiyatına dâhil, lütfen dikkatli bir şekilde için." Ses tonundaki yorgun ve aceleci ifade, gözlerindeki uzak bakışla birlikte, bu açıklamaların artık tamamen ezbere dönüştüğünü belli ediyordu. Ama sözlerine biraz bitkin bir ifadeyle şöyle devam ettiğinde ona hak verdim. "Bu mekânı ilk kez bir etkinlik için kullanıyoruz ve biraz eksik personelle çalışıyoruz. Güvenlik görevlimiz gecikti, gelene kadar eğer herhangi bir anda kendinizi rahatsız hissederseniz Marion'a ya da barmenlerden birine mutlaka bildirin."

Bu uyarının ardından eliyle, duvar boyunca asma kata ve bodruma doğru uzanan uzun, dar merdivenleri işaret etti. Merdivenler tam olarak erkeklerin inip çıkarken "geçebilmek" bahanesiyle kadınların beline tutunmasına yetecek genişlikteydi ve kulübün diğer tarafında bir başka merdiven daha vardı. Her iki merdiven de dev birer ok şeklini oluşturuyordu. Bize en yakın olanı, binanın önüne ve bu üç katlı yetişkin oyun alanında hatırladığım tek çıkışa işaret ederken diğer merdiven tam tersine yöneliyordu.

Dans pistinin girişine doğru baktığımda tabii ki bomboştu. Ama başımı kaldırıp asma kata baktığımda bir hareket gördüm.

Mesafe yeterince uzaktı ve ışıklar da yeterince loş olduğu için bu geceki bekâr adayların barın önünde sosyalleşirkenki silüetlerini seçebiliyordum. Yukarıda daireler çiziyor, aşağıdaki açık alana gladyatör arenasına bakar gibi bakıyorlardı. Sanki birazdan eğlence başlayacak, biri piste atlayıp kan dökecekmiş gibiydi.

"Haydi," dedi Laurie ben karanlığa dalmışken ve popoma hafifçe bir şaplak atarak beni merdivene doğru yönlendirdi. Vestiyer fişimi, tulumunun cebinde güvende kalması için ona verdim ve sonra giriş katın altına inmeye hazırlanırken bir kez daha asma kata baktım. Tam o sırada, korkuluklara yaslanmış bir gölge gördüm. Başı bizim yönümüze doğru eğilmiş karanlık bir silüetti bu. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir andı ama merdivenlerden indiğimiz sırada ayakkabılarım kurumuş alkol tabakasıyla kaplı basamaklara hafifçe yapışırken ensemin arkasında bir karıncalanma hissettim. Bu ürpermenin ardından midemde hafif bir kasılma oldu. Bu, telefonsuz etkinliklerin başında alışık olduğum o endişeli histi. Beynimin, gecenin ne kadar berbat geçebileceğine dair tüm kötü senaryoları taramaya başlamasıyla hissettiğim bir şeydi bu. Güya bir çeşit kendini koruma mekanizması. Ama aldırmamayı seçerek Laurie'yi bodrum katına doğru takip ettim.

Sonuçta... En kötü ne olabilirdi ki?

3. BÖLÜM

"Bu, onun *öldürmek* istediği kız tipi! *Katledilmek* için böyle biri olmam gerek!"

– "Bu Nasıl Sarışın!" filminden alıntı *değildir.*

Abartının böylesi.

Kulübün giriş katının kırmızıyla yıkandığını düşündüysem bile orası, bodrumun yanında hiç kalırdı. Ortam sanki kan pompalayan bir kalbin içine girmişiz gibi hissettiriyordu, gaz lambalarının içindeki titreşen elektrikli mumlar, kadife perdelerin üstünde bir atardamar ritmini andırırcasına ışıklar yayıyordu. Sağ taraftaki localar odaya avlu benzeri bir kavis kazandırmıştı, solumuzda ise daha çok bir çıkıntı gibi duran bir bar uzanıyordu. İçeri girdiğimizde yalnız bir barmen, tam da sırtı bize dönük bir kadına içki doldururken başını kaldırarak bize selam verdi. Odada on masa vardı, küçük bir dans pistinin etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmişlerdi. Oturma düzeni iki parantez gibiydi, ortadaki sohbet ve kaynaşma alanında beş kadın ellerinde içkileriyle ayakta duruyor, sohbet ediyordu.

Laurie ve ben doğruca bara yöneldik ama herhangi bir alkole fazla yaklaşamadan arkamızdan gelen bir ses beni duraklattı.

"Bayanlar!"

Ellili yaşlarında, küt koyu renk saçlı ve daha da koyu gözlü bir kadın, kapıya en yakın localardan birinden kalktı. Bir elinde klipsli bir dosya, yüzünde ise çalışılmış bir tebessüm vardı.

"Etkinliğimize hoş geldiniz. Ben bu akşamki etkinlik yöneticiniz Marion. İsimlerinizi alabilir miyim?"

İsimlerimizi verdiğimizde listedeki adlara bakıp sanki gizli bir şifreyi doğru vermişiz gibi başını olumlu anlamda salladı. Dosyayı çevirip listeyi bana doğru uzattı. Ön yüzünde "Merhaba, Benim Adım" yazan boş etiketler olan bir sayfa görünüyordu. Çoğu kullanılmıştı ve gözüm diğer kadınlara kaydığında kırmızı-beyaz etiketlerin, özenle kombinledikleri kıyafetlerinin havasını bozduğunu fark ettim.

"Eğer isimlerinizi bir etikete yazıp görünür bir yere yapıştırırsanız geceye başlayabiliriz!" dedi Marion neşeli bir tonla.

Ben de dosyayı ve neredeyse havadan çekip çıkardığı kalemi aldım. Laurie ile ikimiz de isim etiketlerimizi göğsümüze yapıştırınca Marion hemen konuya girdi.

"Lütfen bir *içki* alın." Bu cümleyi, sanki içkiler kendi cebinden miş ve bilet fiyatı, özellikle çok içen katılımcılar bile organizatörleri zarara uğratmasın diye şişirilmemiş gibi bir edayla söylemişti. Omuzları ileri geri sallandı ve "*Kaynaşın*. Kokteyl saatimiz, rahatlamanız, yerleşmeniz ve erkeklerden biriyle daha *fazlasını* yaşamadan önce diğer kadınlarla tanışmanız için bir fırsat," dedi.

Bize göz kırptı, omuzlarını, *Yaşanacak güzel bir an,* der gibi kaldırınca ona geçiştiren bir gülümsemeyle baktım, Laurie ise burun kıvırdı.

"Sizi erkeklerle buluşturmaya hazır olduğumuzda haber vereceğim. Bu gece sizin için çok yakışıklı erkeklerimiz var ve sizin-

le tanışmak için sabırsızlanıyorlar," dedi ve sonra girişe yöneldi çünkü mekânda yeni biri daha belirmişti.

"Etkinlik yöneticileri neden *hep* tuhaf ve aşırı mutlu oluyor?" diye mırıldandı Laurie, yeniden bara doğru ilerlemeye başladığımızda. "Bu tamamen psikotik."

Kahkahamı tutamadım. "Belki de bu pozitiflik, senin en sevdiğin şeyi yapabilmen, yani senden kaçamayan bir adamı on dakika boyunca sorgulaman için ödemen gereken bedeldir."

"Bu, en sevdiğim eğlencelerden biri," dedi omuz silkip, parlak dudakları hafifçe kıvrılmıştı. "İlk sorum politikadan mı olsun, dinden mi?" diye sordu neşeli bir sesle.

Tam barın kenarına vardığımız sırada alayla güldüm ve içeri girdiğimizden beri orada olan kadın bana döndü. Bakışları önce Laurie ile benim aramda kısa bir gidip geldikten sonra bende karar kıldı. Bu gibi ortamlarda alışılmış olan o ilk sosyal jestlerden birini, utangaç bir gülümseme ya da birkaç saniyelik göz temasını bekledim ama bu defa hiçbiri gelmemişti. Bunun yerine koyu kahverengi gözleri önce başımın üstüne kaydı, sonra baştan aşağı hızlı bir tarama yaptı ve sonunda dolgun, ok şeklindeki üst dudağı çok hafifçe yukarı kıvrıldı. Adının yazılı olduğu etikete bir an gözüm ilişti: Billie. El yazısı düzgün sayılmazdı ama okunabiliyordu. Sonra bardan uzaklaşıp yürüyüp gitti.

Bu etkileşim (tabii buna etkileşim denebilirse) kısa sürmüştü ama bu, o an içimde yükselen öz güven krizini engellemedi. Michael Myers altı kurşun yedikten sonra yine de ayağa kalkar ya, işte o tarz bir direnç kafamda belirmişti. Gözüm elbiseme kaydı.

"İyi görünüyor muyum?"

"Ne?" dedi Laurie ama barmen az önce yaptığı, biten içki bardağını temizlemeyi bitirip tekrar bize döndüğünde dikkatinin neden başka bir yerde olduğunu anladım. Adamın tatlı bir göz-

lüğü vardı, gayet şık şekillendirilmiş koyu dalgalı saçları ve yakası kolalı, düğmeli, beyaz gömleğin üstünden geçen siyah pantolon askılarıyla göz kamaştırıyordu. Gülümsediği anda Laurie içgüdüsel olarak bara doğru eğildi. Bu da demekti ki Billie'den bana yöneldiğini düşündüğüm o bakışı asla görmemişti.

Laurie'nin erkeklerde iki belirgin tipi vardı: Temiz yüzlü, çekici inekler ve oduncu görünümlüler. Arası yoktu. Şanslıydım ki barmen Laurie'nin favori tiplerinden ilkine giriyordu, yoksa tamamen dikkati dağılmış olurdu. Çünkü bir adam oduncu havası yaymaya başladığında Laurie'nin tam anlamıyla tüm algıları kapanırdı. Bu, üniversitede Medya Etiği sınıfındaki başka bir öğrenciyle yaşadığı "olacaklar mı, olmayacaklar mı?" durumundan beri böyleydi. (Laurie hâlâ o adamdan her zaman nefret ettiğini iddia ediyor.)

İşte bu yüzden Laurie, *espresso martini* istedikten ve ben de aynısından almak için iki parmağımı kaldırdıktan sonra sorumu yinelemek zorunda kalmıştım. "İyi görünüyor muyum?"

Kollarımı iki yana açarak Laurie'nin dikkatini, votkayı şakır şakır döken, seksi, inek barmenden uzaklaştırdım.

"Bu çok saçma bir soru, bebeğim."

"Bana bayağı pis bir bakış atıldıysa o kadar da saçma olmayabilir."

Laurie başımı hafifçe Billie'ye çevirdiğim yönü bir kere kontrol etti. Durumu tarttı, sonra da sadece duygularını bastırmakta usta olanların yapabildiği o kayıtsız omuz silkişlerinden birini yaptı.

"Muhtemelen sadece mahkeme duvarı suratlı biridir."

Olabilir.

Gözlerimi tekrar Billie'nin diğer kadınlara kıyasla dikildiği yere çevirdim. Bana bakmıyordu. Kalabalığın biraz kenarında duruyordu, Julia Roberts gülümsemeli bir kızıl kafa ile gıpta edilecek fönü olan bir esmerin jestlerle yürüttüğü sohbete katılmıyordu.

"*Bu* bana mahkeme duvarı suratlı biri gibi gelmedi, daha çok..."

O bakışı taklit ettim, Laurie de başını sallayıp önüne kaydırılan *espresso martini*sini eline aldı ve bilgece, "Ters bir bakış," dedi.

Barmen martiniyi önüme koyarken ben de tekrar elbiseme kaşlarımı çatarak baktım. "Belki de—"

"Hayır." Laurie tartışmaya açık bir alan bırakmadan sözümü sert bir ses tonuyla böldü. "Harika görünüyorsun," derken iltifat etmeye çalışmıyordu bile. Sonra içkisini alıp odayı süzdü, artık barmen umursadığı son şeydi çünkü mesele öz güvenimdi. Odada altı farklı kadın daha vardı. "Gerçekten," dedi, "herkes harika görünüyor."

Yanılmıyordu. Odadaki tüm kadınlar "kokteyl kıyafeti" temasını kendi tarzlarında yorumlamıştı ama hepsi müthiş görünüyordu. Laurie'nin kendisi bile bir adamın taşaklarını avucunda toz hâline getirebilirmiş ve adam da bunu bir ayrıcalık olarak kabullenirmiş gibi görünüyordu. Benim uçuş uçuş, flörtöz elbisemle ikimiz, tam anlamıyla "zıt kutuplardaki kız arkadaşlar" klişesini yaşıyorduk. Onun koyu saçları ve teni, bir balerini andıran uzun ve zarif vücudu, deniz yosunu çiftçilerinin gizli hayatlarına olan merakı... Bütün bunlar, benim melanin yoksunu beyaz tenime, internetteki testlere göre "aşırı romantik" sayılan kıvrımlarıma (Laurie'ye göre bu tanım genel hâlim için de cuk oturuyordu) ve boktan olmayan her şeye duyduğum zaafa zıt düşüyordu.

"Eğer o sürtüğü pataklamamı istiyorsan, bundan en az iki tane daha içmem gerek."

Laurie'nin bu teklifi, dikkatimi odadaki diğer kadınlardan çekip ona yöneltmişti. Kadehini dudaklarına götürmüş, gözlerini benimkilere kilitlemişti ve kokteylini ne hızda içeceği tama-

men vereceğim cevaba bağlıydı. Kadehimi dudaklarıma kaldırıp temkinli bir yudum aldım. İçki güçlüydü. Yani, *Jason Voorhees'in tek yumrukta kafa uçurması* kadar güçlüydü bu yüzden ben de, "*Espresso martini*lere evet..." dedim.

Gözüm yeniden Billie'ye kaydı. Yüzünde hâlâ etkilenmemiş bir ifade vardı, dudağı hâlâ hafif yukarı kıvrıktı ama... Belki de gerçekten yüz hatları öyleydi.

"Ama gecenin bu kadar başında kan dökmeye hayır," diye tamamladım cümlemi.

Laurie içkisinden küçük ve dolayısıyla yerinde bir yudum aldıktan sonra, "Artık hiç eğlenceli değilsin," diye homurdandı.

Ardından birlikte odadaki diğer kadınların oluşturduğu küçük sohbet kümelerinden birine doğru yöneldik. Sevimli pembe triko elbisesiyle Kate Hudson'a benzeyen sarışın bir kadın, kaynaşma alanına doğru ilerlerken bizi fark edince gülümsedi; vücudunu hafif yana çevirerek bizi kendisiyle arkadaşının arasına katılmaya davet etti. Yani, sosyal bir ortamda yabancı birine verilebilecek gayet *normal* bir tepkiydi bu. Laurie ve ben içkilerimizi ellerimizde tutarak aralarına karıştık ve tanışma faslına geçtik.

"Ben Colette," dedi kadın sıcak bir tavırla ve iyi ki de adını söylemişti. Çünkü adını yazdığı etikete gizlice göz atmış olsam da beyaz alana geniş ve kıvrımlı bir el yazısıyla yazdığı ismi çözememiştim. Sadece artık bir "e" harfi olduğunu bildiğim harften sonra bir kalp çizdiğini fark etmiştim, hepsi bu.

"Dani," dedi yanındaki kadın açık kahverengi saçlarının uçlarıyla oynayarak. Doksanların ortalarındaki Meg Ryan'ın *pixie* saç kesimini andırıyordu ve bu görünüm sanki daha yeniydi. Sonra kendine gelip etiketi düzeltmeye başladı. Adı, etiketin üçte birini kaplayan basit, sevimli bir gülen yüzle birlikte, düzgün bir şekilde büyük harflerle yazılmıştı.

Dani'ye mavi elbisesini beğendiğimi söylediğimde o da saçımı beğendiğini söyleyerek karşılık verdi. Colette, Laurie'yle nasıl tanıştığımızı sordu ve ardından biz de onların bu etkinliğe yalnız geldiklerini ama aynı anda geldikleri için hemen kanka olduklarını öğrendik. Bu kadarı yetmişti zaten.

Sohbeti sürdürmek kolaydı ve dört kişilik küçük grubumuz yavaş yavaş genişlemeye başlamıştı. Aramıza ilk katılan, fönlü esmer Jennifer olmuştu; bardan dönerken yanımda durdu. Elini, *Bekle,* anlamında kaldırması, bir anlığına savunmaya geçmeme neden olmuştu ama sonra, "Şunu söylemeden geçemeyeceğim, elbisene *bayıldım*!" dedi.

Bu yorum benden içten bir teşekkür alırken Laurie ise bana, *Sana söylemiştim,* bakışı attı. Colette ise sukulent yetiştirememekten şikâyet etmeye devam ederken konuşması yeni birini, Nia adında koyu tenli bir kadını sohbete katılması için cezbetmişti. "Hayatını iki kelimeyle değiştireceğim: Toprak drenajı."

Bundan sonra ortamda şu gibi tepkiler havada uçuşmaya başlamıştı: *Çünkü o bir Balık burcu stelyumu*, Bu sadece yeniden markalanmış popülizm, Ben de! Ama doktorum bana tekrar doğum kontrol hapına dönmemi söyledi.* Bu cümleler odadaki diğer kadınlar için birer siren çağrısı gibiydi. Son kadının da gelişiyle, gruplarımızın sınırları birbirine karışmıştı ve kendimizi; aynı anda çok fazla konuyu konuşan, içki turu arttıkça sesi giderek yükselen büyük bir kadın çemberinin içinde bulmuştuk.

Saat sekize yaklaşırken Marion ellerini çırpmak zorunda kaldı, birkaç kez, "Bayanlar!" diye seslendi ki dikkatimizi çekebilsin. Gerçi saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Bir kulübü dekore ederken saat, ihtiyaçlar listesinde çok aşağıda olurdu muhtemelen ve buraya geldiğimizden beri bilmem kaçıncı kez

* Üç ya da daha fazla gezegenin aynı burçta toplanması durumu. -ed.n.

çantamı aramak üzere etrafıma bakınırken onun yukarıdaki bir kutuda kilitli olduğunu unutmuştum.

"Eminim hepiniz bu gece tanışmak istediğiniz erkek tipinden bahsediyorsunuzdur!" diye seslendi Marion, biz ortada omuz omuza dururken ortaya attığı genel bir göz kırpışla.

Son bir saatte, ev içi bitki bakımı ve kitap önerileri arasında gidip gelen konuşmalar yapmıştım. *Asıl* burada bulunma sebebimiz hiç gündeme gelmemişti.

Sanki zihnimi okuyormuş gibi Laurie, dudaklarının ucuyla, "Erkekler hakkında mı konuşmamız gerekiyordu?" diye mırıldandı.

Marion'dan gelen uyarı bakışından sonra dudaklarımı birbirine bastırmadan önce ağzımdan çıkan keyifli sesi durduramadım.

"*Bu akşam*, siz bayanlar belirlenen masalarınızda kalacaksınız ve beyefendiler aranızda sırayla dolaşacak," dedi Marion. "On randevunuzun her biri on dakika sürecek ve bir zil..." Yanındaki masada duran gümüş çağrı ziline döndü ve dokundu. "Erkeklerin bir sonraki masaya geçmesi gerektiğini belirtecek. Masanıza oturduğunuzda taliplerinizi takip etmeniz için eşleşme kartları göreceksiniz. Erkeklere de bize katıldıklarında kendi kartları verilecek. İsimler, her biriniz için doğru sırayla zaten yazılı ama herkesin ismi zaten etiketlerde olduğu için randevu sırasında kartlara bakmanıza gerek yok. Lütfen kartı ancak randevunuz masadan kalktıktan *sonra* doldurun. Kimsenin duygularını incitmek istemeyiz. Beşinci randevudan sonra on beş dakikalık tuvalet ile bar molası verilecek ve final randevudan sonra yarım saatlik bir sosyalleşme süresi olacak. Gecenin sonunda kartlarınızı toplayacağım ve yarın size uygun eşleşmeleri bildireceğim. Kim bilir?" Daha önce yaptığı gibi omuzlarını kaldırdı ve komplo kurar gibi bir ifadeyle, "Belki de bu gece *ruh* eşinizi bulabilirsiniz," diye ekledi.

Göz ucuyla Laurie'ye baktım, sadece hafifçe gözlerini kıstıktan sonra bana keyifli bir bakış fırlattı. Gözlerimi kaçırdım ki Marion'un gazabına neden olacak bir ses daha çıkarmayayım.

O kadar da ciddi değildi. Bu gece, bu randevular.

Laurie, yaptığımız anlaşma doğrultusunda bu gece gelmek isteyen kişiydi ama birkaç saat içinde hayatımızın aşkıyla tanışma ihtimalimiz yok denecek kadar azdı. Bu yüzden randevular hakkında fikir yürütmemiştik. Bu nedenle bu işten sonra *gyros* planına sadık mı kalsam yoksa evimize birkaç sokak uzaklıktaki yeni Kore restoranını mı denesem diye zihnimde ihtimalleri tartıyordum. Bu gece tanışacağım adamlardan birinin, *Ah, işte bu,* diyeceğim kişi olup olmayacağını düşünmüyordum bile.

Marion konuşmasını masa yerleşimleri, bodrum ve birinci katta bulunan tuvaletlerin yerleri ve o yukarı çıkıp erkekleri almaya giderken içkilerimizi tazelememiz yönündeki cesaretlendirmelerle bitirdi. Herkes bara yöneldiği sırada Laurie kalçasıyla benimkine vurdu.

"Aklından ne geçiyor?"

Dürüst olmam gereken bir andı. "Bundan sonra ne yiyeceğimizi düşünüyorum."

"Tabii ki *gyros*." Sonra yüzünde bir ifade belirdi. Genelde bu ifadeyi rüzgâr türbinleriyle ilgili sıkıcı bir belgeselle, hidroelektrik türbinleriyle ilgili başka bir sıkıcı belgesel arasında seçim yaparken takınırdı. "Hellim... Ya da varsa kızarmış patlıcan."

"Ete ihtiyacım olacak," dedim dalgınlıkla Marion'un odadan fırlayışını izlerken. Omzunun üzerinden seslenerek herkesin kendi masasına geçmesi gerektiğini söylüyordu. Benimki odanın sol tarafındaydı, parantezin ortasında; Laurie'ninki ise tam karşımda, öteki taraftaydı.

Erkekler masalar arasında zikzak yaparak ilerleyecekti, yani randevularım benden sonra onun yanına geçecekti. En azından

birinin sorunlu olduğuna dair bir his duyarsam ona uyarıcı bir bakış atabilirdim.

"Ete *ihtiyacın* olacak, öyle mi?"

Bir homurtu dikkatimi yeniden Laurie'ye çekti. Yüzünde yavaş yavaş bir sırıtış belirdi, koyu kaşı yukarı kalktı ama ağzını açıp özellikle berbat bir şey söylemeden önce onu uyarmalıydım. "*Laurie*—"

"Sadece kansız olman ne kadar şirin diyecektim."

Kıkırdamadan edememiştim. Tüm akademik başarılarına ve düzgün, ciddi tavırlarına rağmen bizim kızın zihni epey yaramazdı. Ben de onu böyle seviyordum.

"Penis şakası yapacaktın."

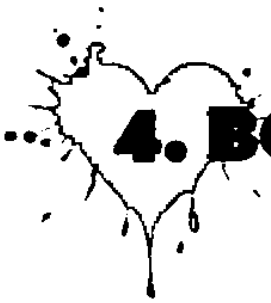
"Evet." Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet, yapacaktım."

Boş bir yere ilerleyip seksi-inek arkadaşına katılan yeni barmenden iki *espresso martini* sipariş ederken, "Bu geceki randevularında da aynı mizahı sergileyecek misin?" diye sordum. Bu yeni gelen barmenin, başta erkeklerle üst katta olduğunu tahmin ettim ve bu da demekti ki her an aşağı inebilirlerdi.

"Dediğim gibi konu doğrudan oy tercihleri ve inanç sistemlerine odaklanıyor. Eğer sohbeti sürdürmek için penis şakalarına bel bağlamaya başlarsam..." Başını hafifçe eğdi ve yine o şeytani sırıtışın yüzünde belirdiğini gördüm.

"Beni öldür."

@ayisigikitap

4. BÖLÜM

"Sus. Sus artık. *Cinayet* dediğinde beni tavlamıştın."

– "Yeni Bir Başlangıç" filminden alıntı *değildir.*

İlk üç randevu için... *Eh işte* denebilirdi.

Drew, görünüşümü beğenmiş gibiydi, ya da en azından göğüslerimi. Tartışmalı konulardaki sohbetimiz sırasında dikkatinin çoğunu onlar çekmişti. Tartışmalı ama güvenli konular üzerine konuştuk: Pizzada ananas olmalı mı? (*Iyy, asla*); dağ mı, deniz mi? (*Bu konuda bir fikrim yok*); kedi mi, köpek mi? (*Köpekler... Tabii ki*). Cevaplarımızın hiçbiri uyuşmuyordu ve ben de hayal kırıklığına uğrayacak hâlde değildim.

Stu, yanlışlıkla ona Drew dememden hoşlanmamıştı. İsmini ilk kez beş dakika önce duymuşken yaptığım hata, bana randevunun geri kalanında trip atmasını gerektirecek kadar büyük bir olay değildi bence. Laurie'nin masasına öfkeyle yürürken ona orta parmağımı göstermek üzereydim.

Siktir git Drew— Yani Stu.

Ekose desenli gömleği ve bakımlı sakal seçimi ile Laurie'nin tercihleriyle daha çok örtüşüyordu zaten ama umarım kişiliği bu işi daha başlamadan bitirirdi.

Lee ise... Tüm zamanı ilk randevusu Nia'dan bahsederek geçirmişti. Kokteyl saatinde bana monstera bitkimi nasıl canlı tutacağım konusunda ipuçları veren kadındı o. Kusursuz kahverengi teni ve mükemmel Gabrielle Union gamzelerini ortaya çıkaran gülümsemesiyle, birinin ona şimdiden bu kadar âşık olmasına şaşmamak gerekiyordu. Göz ucuyla onun da Lee'ye bakışlar attığını görebiliyordum, bu yüzden son buluşma bittikten sonra ona yardımcı olmayı teklif etmenin adil olacağını düşündüm. Buluşmamızın geri kalanını bir oyun planı yaparak geçirmiştik.

Dördüncü randevum sandalyeye oturduğunda ben çoktan *gyros*uma ne koyduracağımı düşünüyordum. Kuzu mu? Tavuk mu? *İkisi de. Eveeeet—*

"Merhaba."

Et yeme düşüncesiyle oluşan hayal dünyamdan sıyrılıp dördüncü talibime, on kör randevuya katılma cesareti gösterdiği için hak ettiği ilgiyi vermek adına döndüm ve... Ah.

Çok *tatlıydı.*

Bill Pullman'ın seksenlerin sonundaki tatlılığı gibi. Mavi gözleri ve biraz uzun, açık kahverengi, şekil almayacakmış gibi dağınık duran saçları vardı ve masanın üzerine eğilip bana elini uzattığında, avucu benimkini kavradı. Sıcak, büyük ve biraz da nasırlı. Artı puan.

"Ben John."

Adını özür diler gibi söylemişti, ardından başını hafifçe eğip gözlerini bir an benden kaçırdı. Sonra tekrar bana baktı ve dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Ve o kadar sevimliydi ki gülümsemeden edemedim. Şansım dönmüştü sanki.

"Ben Jamie."

"Gecen nasıl geçiyor?" Sesi de el sıkışması gibi yumuşak, sıcak ve rahatlatıcıydı. Ve şiir okumakta iyi olabileceğini hissetmiştim.

"Vasat," dedim dürüstçe ve hafifçe martinimi önüme kaydırarak bardağı döndürdüm. Bu hareketim tam da amaçladığım o yumuşak, boğuk kahkahayı elde etmemi sağlamıştı.

Bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra duraksadı ve kirpiklerinin altından bana uzun bir an baktı. Ardından cesaretini toplayıp, "Umarım ben daha iyi hâle getirebilirim," dedi.

Ooo. Bu iyiydi. Aldığı riski takdir ettim ve onu ödüllendirmek için sandalyemde biraz öne kaydım.

"Peki ya senin?"

"İyi geçiyor, burada ilginç insanlar var." Cevabı politik doğruculuğa yakın olsa da dürüst olduğunu anlayabiliyordum.

"Bu gece duyduğun en ilginç şey neydi?" diye sordum. Soru üzerine bir an düşündü. Sonra başını çevirip Laurie'nin masasının yanındaki Julia Roberts gülüşlü, güzel kızılı işaret etti.

"Şuradaki Shelley, Kenya'da nesli tükenmekte olan vahşi hayvanlara yardım etmek için gönüllü olmuş. Ve Dani'nin..." Tekrar bana dönüp başını Meg Ryan gibi kısacık saçlı kadına doğru eğdi. "Kaburgalarının üzerinde nasıl yaptırdığını bilmediği bir tavuk dövmesi var."

Bu beni gülümsetti. Kadınların konuşmalarını gerçekten dinlemişti. Onlar da kendilerini rahat ve samimi hissedip biraz utanç verici hikâyelerini paylaşmışlardı. Eğer bu bir artı puan daha değilse başka ne olabilirdi, bilmiyordum. Bir keresinde *speed dating* üzerine bir araştırma okumuştum ve orada biriyle eşleşip eşleşmeyeceğini ilk otuz saniyede anlayabileceğini söylüyordu. Ve anlaşılan o rakamlar şimdi doğruluklarını kanıtlamıştı.

Koltuğunda öne doğru kaydığında aramızda yalnızca bir cetvel boyu mesafe kalmıştı. "Bana kendin hakkında ilginç bir şey söyle."

Soruyu düşündüm. Kümes hayvanı dövmesi veya savanada antiloplarla koşuşturma konusunda bir bilgim yoktu. Ancak ben, film bilgisiyle tıka basa dolu bir çöp kutusuydum ve John şu âna kadarki taliplerim arasında en umut verici olanı olduğu için en büyük kozumu masaya sürdüm. "*Sen Uyurken* filminin repliklerinin tamamını baştan sona ezbere söyleyebilirim."

Bana gözlerini kısarak bakıp başını yana eğdi ve bu hareketle, saçları gözlerinin önüne düştü. Fazla sevimliydi. Elimi uzatıp saçlarını düzeltmek istiyordum.

"Hayır, yapamazsın," dedi yumuşak bir sesle ve ben de sessiz meydan okumayı kabul ederek bardağımı yana kaydırdım.

Yeteneklerim şarkı söylemeye yetmediği için Natalie Cole'un *This Will Be* şarkısını yorumlamayı atladım ve akıllıca bir karar aldığımı düşünerek doğrudan monoloğa geçtim. Bunu da doksan dakika içinde üçüncü *espresso martini*min yarısına gelmiş olmanın verdiği öz güvenle yapmıştım. Sandra Bullock'un, çocukluğunu gösteren sepya tonlu görüntülere yaptığı yorumdan sonra verdiği o kısa duraksamayı ya da babasından ilk kez bahsettiğinde sesine kattığı vurguyu da unutmamıştım ancak dört cümlenin ardından kendimi durdurdum. Bu, iddiamı kanıtlamaya yeterdi. John bana gerçekten etkilenmiş bir şekilde bakınca biraz neşelenmekten kendimi alamadım.

"Bu inanılmaz," dediğinde omzumu silkerek aslında bu sözlerin benim için *çok şey* ifade ettiğini belli etmemeye çalıştım. Çünkü çoğu insan böyle bir şey duyduğunda muhtemelen evden hiç çıkmadığımı falan düşünürdü.

"*Testere* filminin repliklerini de yapabilirim," dedim, içkimi önüme geri çekerek. "Ama onda çok daha fazla çığlık ve küfür var."

Gülümsemesi büyüdü ama dişlerini göstermedi. Sanırım bu adamın gerçekten kocaman gülümsemesi için olağanüstü

bir şey gerekiyordu. Yine de gözlerinin köşesindeki kırışıklık ve çelik mavisi irisle çevrili göz bebeğinin parıldaması eğlendiği anlamına geliyordu. Sonra, "Korku filmlerini sever misin?" diye sordu.

"Bayılırım."

Sohbet böyle karşılıklı devam ediyordu. Ona Taylor Swift'i sevdiğimi söylediğimde (ki bu konu daha önceki buluşmalarımın hepsinde bir şekilde gündeme gelmişti) o da bana seksenlerin *new wave* müziğini sevdiğini söylemişti. Ben lisede softbol oynardım, onun ise o dönemlerde drama kulübünde olduğunu öğrenmiştim. Harika düzeyde *cacio e pepe** yaptığını söylediğinde ona Instagram'da viral olan tariflerden kolayca etkilendiğimi ve sık sık hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmiştim. Hayatlarımızla ilgili küçük bilgileri ekmek kırıntıları gibi paylaşıyorduk. *Duyduklarını beğenirsen, devam edersin.* Ve ben duyduklarımı beğenmiştim. O da öyle görünüyordu çünkü zil çaldığında ve ben bu gece ilk kez yerimden kalktığımda gitmek istemiyormuş gibiydi. Ama oyalanacak kadar kaba değildi, uzun parmaklarıyla birasını kavrarken ayağa kalktı ve bana son bir kez daha o istekli bakışını yöneltti. *Öyle tatlıydı ki.*

"Bütün bunlardan sonra bir içki içeriz, değil mi?"

Sanırım bunu isterdim. Hem de çok isterdim. Bu yüzden başımı salladım ve onun Laurie'ye doğru yürüyüşünü izledim. Laurie'nin karşısındaki sandalyeye oturuşunu, uzanıp elini sıkmasını ve başını çevirip bana son bir kez daha bakmasını izledim. Ta ki bir gölge masama düşene ve başka bir vücut onun yerine oturana kadar.

Kendime sadece kısa bir hayal kırıklığı yaşamak için izin verdikten sonra dikkatimi toparlayıp yeni randevuma da önceki

* İtalya'nın Lazio bölgesine özgü bir makarna. -ed.n.ç

dört adama verdiğim o alışılmış gülümsemeyi sunmaya hazırlandım. Ama karşıma oturan kişiyi görünce... Ah.

Ah. Kahretsin.

Kendime, insanlara dik dik bakmanın kaba olduğunu hatırlatmam gerekmişti. Odadaki gürültünün aniden kesilmediğini, ışıkların bulanıklaşmadığını fark etmem gerekmişti. Bir kameranın bana yaklaşmadığını ve bir yerde yaylı çalgılar dörtlüsünün uzun, yankılı, dramatik bir müzik çalmadığını. Bu randevunun diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü olacağını düşündüren hiçbir şey yoktu. Ama bu adam... O *bambaşka biriydi.*

Üstelik bu benim için oldukça garip bir düşünceydi çünkü John benim belirlediğim kriterlere uyarken bu adam için tek bir kutucuğu bile işaretleyemiyordum.

Genellikle buluştuğum kişinin spor salonundan çok konferans salonunda vakit geçirdiğini anlayabilmeyi severdim ama bu adam... Zayıf değildi, daha çok kaslıydı, akademikten ziyade atletikti. Beyaz düğmeli gömleği omuzlarının üzerinde geriliyordu ve o kumaşın öyle esnememesi gerekirdi, değil mi? Saçları koyu, kısa ve özenle şekillendirilmişti. John'un o sevimli görünen sütlü çikolata rengi, dağınık saçlarından tamamen farklıydı. "Sevimli" kelimesi bu adam için kullanacağım bir kelime değildi. Bu kelimeyi, barın *boudoir* temasındaki dekorunun içinde bu kadar ciddi görünebilen kimse için kullanmazdım ama bu kötü bir şey değildi. O, Marvel filmlerindeki kadar kaslı, Oscar adayları kadar ciddiydi ve... Kahretsin... Sanırım ben bu adama hayran olmuştum.

İlk başta bana bakmıyordu. Gözleriyle odanın her yerini taradı; ta ki gözleri, tesadüfenmiş gibi bir hareketle benimkilerle buluşana kadar. Sanki yeniden odayı taramaya devam edecekmiş gibi geldi ama sonra... Yapmadı.

Gözlerini kırptı. Ben de gözlerimi kırptım. Ardından dudaklarının aldığı o ciddi çizgi küçücük bir gülümsemeye dönüştü. Henüz bir şey söylememişti, ben de söylememiştim ama daha şimdiden sağ elim, kalemime uzanıp önümde ters duran eşleşme kartında, bu adamın adının yanındaki "evet" sütununa kocaman, belirgin, kalın bir X işareti koymak için kaşınıyordu. Randevularımı kesin olarak evet, hayır ya da sadece arkadaşlık kategorilerine ayırmayı molaya bırakacaktım ama karşımda oturan adamla birkaç saniyelik göz teması ve gülümseme, gecenin burada bitmesi gerektiğini düşündürüyordu bana. Son siparişler alınsın, ışıklar sönmeye başlasın, sandalyeler masaların üzerine çevrilsin.

Çünkü *speed dating* üzerine okuduğum başka bir araştırma otuz saniye teorisiyle çelişiyordu. Biriyle tanıştıktan sonraki ilk dört saniye içinde onunla eşleşmek isteyip istemeyeceğini kişinin bilebileceğini söylüyordu. Ve ben de gözlerimi onun isim etiketine kaydırıp üç büyük harfi gördüğümde buna inanmıştım: *WES.*

"Selam," dedi.

Sesi derin, biraz boğuk ve *o kadar* güzel gelmişti ki, "Merhaba," demeyi hatırlamam biraz gecikmeli olmuştu.

Gülümsemesi bastırmaya çalıştığı bir sırıtmaya dönüşüyordu. Yüzündeki açıklanamaz derecede ciddi ifade tamamen yumuşuyordu ve bu bana öylesine sevimli gelmişti ki ben de aynı şekilde gülümsedim.

"Ben Wes."

"Jamie."

Bir saniye boyunca bana baktı, dudakları sessizce adımın şeklini aldıktan sonra başını yana eğip, "Jamie, seni ne mutlu eder?" diye sordu.

Ağzımdan bir kahkaha koptu, o kadar yüksekti ki Laurie'nin, karşısındaki John'la konuşmasına ara verdiğini gördüm. Başını

onun omzunun üzerinden uzatıp dudaklarını komik bir şekilde büzerek, *Kızıım, eve gidince bunu konuşacağız,* der gibi baktı. Sonra gözlerimi tekrar Wes'e çevirdim ve beni, son otuz saniyede yaratmış olabileceğim tüm havalı kız cazibesini mahvetmekle tehdit eden bir kahkaha krizini bastırmaya çalıştım.

"Ciddi misin?" Bu... *Garip* bir soruydu.

Ama daha da garip olan, bundan hoşlanmam olmuştu.

"B-Ben neden öyle dedim bilmiyorum," diye mırıldandı, yanaklarının üst kısmı kızarmıştı ama bakışlarını üzerimden ayırmadı. Gözlerini kaçıracak, göz temasını bozmaya yetecek kadar utanmamıştı.

Başını sallarken gözlerini uzun bir an için kapattığında ben de bakışlarımı vücuduna kaydırdım. Omzunun üzerinde bir dövmenin ucunu görür gibi oldum, yakasından belli belirsiz sadece sivri bir parçası görünüyordu. Dövmeler hiç ilgimi çekmezdi. En azından şimdiye kadar çekmemişti. Ama onun nereye bağlandığını, nereye kadar gittiğini bilmek istiyordum.

"Bu aklıma gelen ilk soruydu," dedi, gözleri hâlâ kapalıyken.

"Ve bununla devam etmek istiyorsun, öyle mi?" Gülümsedim, gözleri tekrar açıldığında gülümsememi fark etti ve dudaklarında kalbimi hızlandıran o gülümseme belirdi.

"Evet, bunu bilmem gerektiğini hissediyorum." Sesi daha da alçalmıştı. Ve bunu söyleyiş şekli... Sanki gerçekmiş gibiydi ve evet, sanki o da buna şaşırmış gibiydi.

Cevap vermeden önce durakladım çünkü vereceğim yanıtın, bu randevunun geri kalanının, hatta belki de hayatımın geri kalanının tonunu belirleyeceğinin fazlasıyla farkındaydım. Tanrım, *bu düşünce* de nereden çıkmıştı şimdi?

Derin ve felsefi bir şey söylemeliydim. Onu etkileyecek bir şey veya onu tahrik edecek belli belirsiz cinsel bir şey. Ama söy-

lemedim çünkü gerçeği söylemek istiyordum ve onun bundan etkilenmesini ve yine de tahrik olmasını istiyordum.

"Filmler."

Adamın yüzünde buna karşılık en ufak bir seğirme, dudaklarında bir kıvrılma ya da kaşlarında bir çatılma olmadı. Sadece bana bakmaya devam etti ve ben de bakışlarımı kaçırmak istemedim.

"Seni mutlu mu ediyorlar?"

"Evet... Dünyanın anlamlı olmasını sağlıyorlar."

Sesim fısıltı gibi çıkmıştı çünkü iş ile ilgili bir şey hakkında konuşmamamız gerekiyordu. Bu kuralın gerekçesine saygı duyacaktım; maaştan etkilenmeyen daha derin, kalıcı bağlar kurabilirdik. Ama beynimde çok fazla yer kaplayan, aslında hayatımda da çok fazla yer kaplayan şeyi Wes'in bilmesi için bu kuralı çiğnemeye hazırdım.

"Film üzerine tez yazıyorum. Tür teorisi öğretmek istiyorum."

"Peki en sevdiğin tür hangisi?"

"İki tür var: romantik komedi ve korku. Aslında, *slasher* filmleri."

Bakışlarını indirirken gözlerini kıstı. Romantik komediye uygun elbiseme şöyle bir bakıp ardından bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi, bunu yaparken kaşını kaldırdı. Ben ise sadece gülümsedim. Cevabımın hangi kısmından şüphelendiğini tahmin edebiliyordum.

"Peki *seni* ne mutlu eder, Wes?"

Bu onun aklına gelen ilk soru olabilirdi ama hazır bir cevabı yoktu. Birkaç saniyelik alın kırışıklığıyla düşünmenin ardından, "Mutlu sonları severim," dedi.

Ben kaşlarımı kaldırınca açıklık getirdi: "O türden değil... Ama evet, eminim *o* da güzeldir. Ama ben zayıf olanın kazandığı, kahramanın tüm engelleri aştığı... Erkeğin kızı elde ettiği hikâyeleri severim."

Bu hoş, etkileyici bir cevaptı. Öyle ki bakışlarını indirdi ve dudaklarımda sabitledi çünkü ben... Ben gerçekten... Dudağımı mı *ısırmıştım*?

Bakışlarını tekrar bana kaldırması zaman aldı ve o an "davetkâr bakışlar" derken ne denmek istendiğini daha iyi anladım. Yumuşak, yoğun, karanlık sonsuz havuzlar. Gözleri kakao rengindeydi ve bir şekilde kan şekerimi yükseltiyordu.

"En sevdiğin film hangisi?" diye sorduğunda bu bana, birincil renklerin ne olduğunu ya da üç büyük kötünün kimler olduğunu (Jason, Michael, Freddy) sormak gibi gelmişti. Hiç düşünmem gerekmedi.

"Üçlü beraberlik: *Sen Uyurken, Testere, Zombilerin Şafağı*."

İyi ki önce bana sormuştu çünkü bu benim için tamamen kaderimi belirleyen bir soruydu. Yine de Wes'in şu anda bu hafif yapışkan masada yaşanan her neyse, onun etkisini yok edecek kadar *kötü* bir filmden hoşlanması gerekirdi. Mesela... *Cats* falan.

"Peki seninki ne?"

Masanın üzerine doğru eğildi, meydan okumaya hazır görünüyordu, ellerini aramızdaki boşlukta birleştirdi. Orta parmağının benimkine değmesine yarım santimetre kalmıştı. Elleri güçlü, becerikli görünüyordu. Bacak bacak üstüne attım.

"Benimki de üçlü beraberlik. *Karanlıkla Karşı Karşıya*—"

"Vay canına, harika seçim." Bu tepkim aslında azdı bile. *Muhteşem* bir seçimdi.

"*Hızlı ve Öfkeli*."

Kabul edebilirdim.

"Ve..." Dişlerinin arasından nefes aldı, sanki söylememeyi düşünüyor gibiydi. Ben de koltuğumun ucuna kaymış, bu mükemmel ilk izlenimi mahvedecek *Cats* ânına hazırlanmıştım. Ama... "*Güzel Dedektif*."

Sakin ol güm güm atan kalbim. Sakin ol aynı şekilde zonklayan vajinam. O cevabı duyunca yüzümdeki gülümsemeyi bastırmaya çalışmaktan yanaklarım patlayacak gibi olmuştu. "*Güzel Dedektif* mi?"

"Sandy'yi severim."

Bunu öylesine ciddi söylüyordu ki bu kez ben ona bakakalmıştım. Dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi, eğlendiği belli oluyordu. "Testi geçtim mi?"

"Değişir. Korku filmleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Onun listesinde fark edilir şekilde yoktu ve *Hızlı ve Öfkeli*'yi görmezden gelebilirdim ama hiç korku filmi izlememesi ona, koca bir eksi puan kazandırırdı.

Omuz silkti. "Ara sıra bir tane severim... Doğru kişiyle izlemeyi daha çok seviyorum."

Doğru kişi olmak isterdim.

Yumuşak başlamalıydım, belki *Çığlık* ya da *Elm Sokağında Kâbus*. İş ciddileşirse *Creep* ya da *Lanet*'e geçerdik. Aralarda *Aşka İki Hafta*'yı kanlı sahnelere karşı damak temizleyici olarak kullanırdık.

"Buna ilk kez mi katılıyorsun?" diye sordum çünkü bu adamla film fantezisi kurmamın sebep olduğu sessizlik uzamaya başlamıştı. Eğer bunun gerçek olmasını istiyorsam onun hakkında daha genel şeyler öğrenmem gerekiyordu sonuçta.

"Evet, ben şey—" Bana doğru eğildi ve ben de aynı şekilde yaklaştım. Yakındık, aramızda yaklaşık on beş santimetre kadar mesafe vardı ve onun parfümünün ya da şampuanının ya da vücut yıkama jelinin kokusunu alabildim. Belki de üçünün karışımıydı. Her neyse odunsu, isli ve baharatlı bir şeydi ve burnumdan uzun (umarım belli etmemişimdir) bir nefes alıp hafızama kazımaya çalıştım.

"Çok çalışıyorum."

Konuşurken gözlerim, kenetlenmiş ellerine kaydı. Başparmağı düşüncesizce eklemlerinden birinin etrafında daireler çiziyordu ve... Hımm. Bu yeni bir şeydi. Koltuğumda çok da belli etmeden kıpırdanmamaya çalıştım.

"Pek fazla boş zamanım yok ama yakın zamanda biraz izin aldım ve düşündüm ki katılırsam en kötü ne olabilir?"

Aynı şeyi bu gece ben de kendi kendime sormamış mıydım?

Her ne kadar aklıma her zaman gelen bir senaryo olsa da.

"Öldürülebilirdik."

Bunu düşünmeden söylemiştim. Bakışlarımız buluşurken, *Ne yapalım?* der gibi omuz silktim, yüzünde tamamen eğlenmiş bir ifade ve sesinin o derin boğuk tınısını daha fazla takdir etmemi sağlayacak kısık, boğuk bir kahkaha atmasını bekledim.

Ama öyle olmadı. Gülmedi.

Hem de hiç.

5. BÖLÜM

"İlk *cinayetin* yerini hiçbir şey tutmaz."

– "50 İlk Öpücük" filminden alınh *değildir.*

Wes sadece gözlerini *kırptı*. Ben de gözlerimi kırptım. Birbirimize bakarak gözlerimizi kırpıştırdık ve sonra dudakları küçücük bir hoşnutsuzluk ifadesiyle aşağı doğru büküldü.

"Belki de bu sadece genel bir kadın korkusudur," dedim.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, kaşları çatılmıştı. Bunun Laurie ile benim iki farklı ilgi alanımız arasında orta yol (yani gerçek suç belgeselleri) bulmak zorunda kaldığımız evimizde, cinayet meselesinin bir market listesine ne konulacağını konuşurmuş gibi rahatlıkla dile getirildiğini açıklamak için iyi bir an olduğunu hissettim.

"Üzgünüm... Şey, ben çok fazla korku filmi izlerim ve çok fazla gerçek suç *podcasti* dinlerim, bu yüzden biri bana 'En kötü ne olabilir ki?' dediğinde, benim anında verdiğim tepki, 'Cinayet!' olur."

Cevap vermedi.

"Cinayet" kelimesini söylerken ellerimi açıp sallamamam gerekirdi muhtemelen ama işte yaptım. Yine de fark etmemiş olma

ihtimali vardı çünkü gözleri masada bir noktaya sabitlenmiş, o kasvetli ifade yeniden yüzüne yerleşmişti.

Aslında bu benim için konuyu gelecek seyahat planlarına, en sevilen yiyeceklere, tercih edilen seks pozisyonlarına çevirmem gerektiğinin işareti olmalıydı. Ama bu beni cinayet sarmalının derinlerine inmeye devam etmekten alıkoyuyor muydu?

Asla.

"Yani, bilmiyorum, belki de dışarıda bir *speed dating* katili vardır."

Wes'in gözleri benimkine kaydı, az önceki yumuşak kahverengi derinlikler artık sert ve okunaksızdı.

"Ama bilirsin işte, Dahmer kurbanlarının çoğunu kulüp ortamında bulmuş."

Ne sikim diyordum ben ya?

"Rodney Alcala aktifken bir çöpçatanlık programına çıkmıştı. Tinder yüzünden *kaç* kişi ölmüş?"

Az önce aramızda olduğunu sandığım sıcak, ışıltılı bağın ağzımdan çıkan her kelimeyle tamamen koptuğunu hissettim. Yine de beynimin aptal kısmı, "Sanırım demek istediğim şu ki... Flört etmek tehlikeli bir uğraş," diyerek bu şekilde bitirirsem bu konuşmayı kurtarabileceğimi düşünüyordu.

Wes, devasa bir genç katil tarafından koridorda sürüklenen bir ceset gibi sessizlik içinde bana dik dik bakıyordu, çenesi gergindi. Bize ayrılan on dakikanın bittiğini ve on beş dakikalık molanın başladığını haber veren zil çaldığında, sandalyesinden daha hızlı kalkamazdı.

"Tanıştığıma memnun oldum, Jamie," diye mırıldandı, koltuğundan sanki aniden fırlayıp kaçmamak için çaba sarf ederek ağır ağır kalkarken.

"Evet!" dedim fazla yüksek, fazla tiz, kulak tırmalayan derecede zavallı bir sesle. "Ben de."

Bana son bir kez temkinli bir bakış attı, sonra bir daha geri dönmeyecekmiş gibi odadan hızlı adımlarla çıkıp gitti. Laurie karşıya baktı, yüzümdeki ifadeyi görünce yüzünü buruşturdu. Sadece bir dakikalık kelime kusmuğu ile bu alev alev yanan adamı *Kötü Ruh* ve *Hayalet* filmlerinin olduğu çifte film gecesine davet etme şansımı katletmiştim.

Eğer biri şu anda yanıma gelip beni bu ızdıraptan kurtarabilseydi harika olurdu. Biri bana bir pala, kasap bıçağı, pençeli eldiven getirsin. Çünkü bundan geri dönüş yoktu.

Molanın kalanını toparlanmak için Laurie ile geçirdim, tuvalete gitmeden önce ona Wes'le randevunun rezil sonunu anlattım. Anlattıklarım, ondan derin bir yüz buruşturma ve seksi-inek barmenle yaptığı flörtleşmeler sonucunda *espresso martini*sine ekstra bol votka konulmasını sağlamıştı. Bu bir teselli sayılırdı ama ara neredeyse bittiğinde Wes bara geri dönmüştü. O Laurie'nin masasına doğru ilerlerken ben ona özür dileyen bir bakış yönlendirmeye çalıştıysam da o, gözlerini benden kaçırmıştı. Sanki daha yeni tanıştığı insanlara cinayetten bahseden ruh hastası bir kadınmışım gibi. Ki, ah evet, *öyleydim*.

Gözlerinin yanlarındaki tatlı kırışıklıkları ve dalgalanan saçlarıyla John'un ilgili umut ışığı da sönmüş gibiydi. Arada bana utangaç bir gülümseme atmayı başarmış olsa da akşamın ikinci yarısındaki ilk randevusunun gerçekten iyi geçtiğini fark etme-

den edememiştim. Dikkati tamamen Jennifer'a odaklanmıştı, o muhteşem fönlü kadınla sohbete dalmış, başını eğmişti ve o aynı yumuşak, kapalı ağızlı gülümseme yüzünde belirip duruyordu. Üstelik Jennifer sürekli parmaklarını köprücük kemiğinde gezdiriyordu. Klasik, çalışılmış bir hareketti bu, tarihin en berbat seri katilleri hakkında samimi ayrıntıları kusmaktan çok daha iyi sonuç verdiği kesindi. Bu yüzden John randevusundan kalktıktan sonra bana bakış atmadığında hiç kızmamıştım bile.

Yine de aradan sonra keyfim kaçmıştı, bu yüzden ben kendi kendime üzülürken altıncı, yedinci ve sekizinci randevularımın biraz birbirine karışmasına yol açmıştım. Zil çaldığında ve erkekler sondan bir önceki randevularına geçtiklerinde Wes, gözünü benden kaçırmış ve John yüzünü bana çevirmeden o "mahkeme duvarı suratlı" kadının yanına gitmek üzere odanın öteki ucuna geçmişti, bu yüzden gecenin daha iyiye gitmesini beklemiyordum.

Eğer odada bu beklentiyi karşılayabilecek tek bir kişi varsa o da dokuz numaralı randevuydu. Curtis.

Çünkü *Curtis* tam anlamıyla koca bir pislikti.

Hatta öyle bir kategoriye girerdi ki, ancak terapiyi ve cinsiyet eşitliği kavramını henüz keşfetmemiş ve gözlerinin önündeki apaçık uyarı sinyallerini göremeyecek kadar kör olan çok küçük bir kadın grubuna hitap edebilirdi.

Tam da o tür kızlar için biçilmiş kaftandı.

Randevunun ilk beş dakikasında isimlerimizi, ne içtiğimizi ve onun randevularının nasıl geçtiğini konuşmuştuk. Görünüşe göre kadınların çoğu kaltaktı.

O heyecan verici konulardan sonra sohbet duraklamış ve ben tekrar bardağımın sapıyla oynarken o içkisinin kalanını yudumlayıp bitirmişti.

"Güzel elbise," dedi Curtis votka Red Bull karışımında (evet... *Votka ve Red Bull*) sarımtırak buzdan başka bir şey kalmadığında.

"Teşekkür ederim?" diye yanıtladım, ardından gelecek olana kendimi hazırladım çünkü daha fazlasının geleceğini biliyordum. Dili üst dişlerine dayanmıştı, gözleri kısılmıştı, bana ölçüp biçen bir ifadeyle bakıyordu ve tek umudum, son derece tahmin edilebilir bir şekilde düşündüğüm şeyi söylemeye kalkışmamasıy—

"Odamın zemininde daha iyi dururdu."

Off.

Başka yerde olan ne var, biliyor musun? Seviyen. Seviye zaten yerlerdeyken bile bu adam bir milim bile aşıp bana duşa girmek zorunda hissettirmeyecek bir konuşma yapmayı beceremiyordu.

"Cidden mi, Curtis? Yirmi birinci yüzyılda kadınlarla hâlâ böyle mi konuşuyorsun?"

Bunu şakacı bir şekilde söylemeye çalışmıştım. Biz böyle adamlara böyle karşılık vermeye koşullandırılmıştık. *Sakin ol, şakaya vur.* Çünkü onun gibi adamlar boş laflarla doluydular ve bazen patlayıveriyor ve seni yakıyordu.

"Sana iltifat ediyorum," diye karşılık verdiğinde de gözlerimi devirmeden duramadım. Saklamaya bile çalışmadım. Kate Winslet bunca çabayı kadınların benim gibi sırf gülümseyip başını sallaması için harcamamıştı. Belki kendimi Curtis'ten daha yüksek bir standartta tutuyordum ama bir randevudan, önümde bacaklarını açarak oturan bu şeyin sunduğundan daha fazlasını bekliyordum.

"Tecavüz çağrışımı yapan alt metinler niyeti biraz boşa çıkarıyor."

Alaycı bir kahkaha attı ama enerji içeceğinin etkisiyle ve odadakilerin en iyisi olduğunu düşünmesiyle öz güveni şişip kabarmıştı.

"Bir erkek artık bir kıza adam gibi iltifat bile edemiyor," diye homurdandı ve başını sallayarak sandalyesine yaslandı. Ben kurallara sıkı sıkıya bağlı biri olsam da ve randevularımızı "hafif ve kibar" tutmamız gerekse de içimde bir şeyler kopmuştu. Şiddete başvuran biri değildim ama akademik dünyada bir kadın olmak ve Michael Bay filmlerinde bir Dutch açısı yakaladığında kendisini sinema profesörü sanan birinci sınıf öğrencilerine ders vermek beni çatışmadan çekinen biri olmaktan alıkoymuştu. Belki de bu etkinlik iki saati bulduğu için artık *birinin* bu adama haddini bildirmesi gerekiyordu. Ya da belki Wes'in masamdan kalkış şekli, egoma sandığımdan biraz daha fazla dokunmuştu. Ama eğer Curtis benden sonra Laurie'nin yanına geçecek ve beni gecenin "kaltaklar" listesine ekleyecekse ona en azından sağlam bir gerekçe vermek istiyordum.

"Sana biraz tavsiye verebilir miyim, Curtis?"

"Ha—"

"Eğer kendini olağanüstü sayıda kaltakla çevrili bir durumda buluyorsan, sebebi muhtemelen *boktan* bir herif olmandır."

Karşılık olarak incitici bir şey söylemek ister gibi görünse de ben bir sıçramalı kesme* hızında öne eğildim, o da koltuğunda irkilip geri çekildi. Bu hareket yan masalardan birkaç kişinin dikkatini çekmişti. Hatta John'un randevusu, bana az önce ters ters bakmış olabilecek kadın girişin yakınında oturduğu yerden başını çevirip bize baktı.

Gözlerimi tekrar Curtis'e çevirdim, kadının yönteminden ilham alarak ona kesin, net, pis bir bakış attım.

"Bir kadın senin 'iltifatını' takdir etmediğinde," diye devam ettim, "nedenini anlayamadığın için onu suçlama." Sesimi daha yumuşak, daha hafif hâle getirdim ve ardından "O boktan çene-

* Sahneler arasında yapılan hızlı geçiş. -çn.

ni *kapat* ve *konuşmayı kes*," diye eklediğimde ortaya çıkan zıtlık karşısında şaşkınlığının tadını çıkardım.

Karşımda durup bana baktı ve ağzını henüz kafasında şekillenmemiş argümanlarla açıp kapattı. Ben de koltuğuma yaslandım ve bir erkeğe haddini bildirmenin verdiği tatminin keyfini çıkardım. Yemin ederim, normalde bu kadar çatışmacı biri değildim. Laurie'ye "pislik" dediğim zamanlar dışında, ki bu da bizim ortak sevgi sözcüklerimizden biriydi. Ama bilgisayarımda üzerinde çiçek desenli "Saçmalığa tahammülüm yok!" çıkartmam vardı ve hayatımı adamaya karar verdiğim iki film türünde de bu takım elbiseli adamın hayal edemeyeceği kadar korkutucu zorluklarla mücadele eden kadınlar vardı.

Curtis'in aradığı cevabı bulduğu ânı gördüm ama o gelişmemiş beyninin üretebileceği ne kadar hoş karşılanmayacak yorum varsa çan sesiyle kesildi. Odadaki diğer erkekler çoktan ayağa kalkmış, son randevularına doğru ilerliyordu. Ben ise masanın karşısına, *Bok ye,* diyen bir gülümsemeyle baktım. Ona da aynı şekilde ayağa kalkıp gitmesi gerektiğini söylemek üzereydim ki ışıklar söndü. Kırmızı kadife oda zifirî karanlığa büründü.

"Ne oluyo—" diye bağırdı Curtis şaşkın kalabalığın içinde, ben de gözlerimi kırpıştırarak bizi saran bu zifirî karanlığa alışmaya çalıştım. Hareket sesleri, mırıldanılan özürler, yanlışlıkla tokuşan bardakların sesi geliyordu, sonra kaygan, ıslak bir ses duydum... Ne olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç öyle bir şey duymamıştım. Yerini kalın, köpüren kabarcıklı bir ses almıştı ve *bunu* tek benzetebileceğim şey birinin ağız çalkalama suyuyla gargara yapması olurdu ama o bile çok uzak kalıyordu. Fazla düşünmeye fırsat kalmadan ışıklar yeniden yandı, birkaç saniyelik göz alıcı parlaklığın ardından Curtis'in kocaman açılmış gözlerini bana dikmiş, hiç kırpmadan baktığını gördüm.

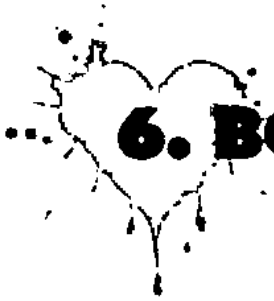
Tanrım, bazı adamların defolup nereye gideceklerini bilmek için bir haritaya ihtiyacı vardı. Laurie'nin bulunduğu yöne bakıp onunla göz göze gelmeye ve o evrensel, *Bu adam psikopat,* bakışını atmaya çalıştım. Ama Curtis hâlâ yerinden kıpırdamıyordu.

"Seninle tanışmak *çok*—"

Bir renk gözüme çarptı. Kalın, solgun boynunda kırmızı bir çizgi vardı. İlk başta, karanlıktan faydalanıp boğazına bir fular bağladığını sandım, ki bu tek başına bile tuhaf olurdu ama sonra çizgi büyüdü. Yayıldı. Koyu kırmızı renk, gömleğinin açık yakasına doğru aktı ve açık bırakılmış düğme şimdi çok daha belirgindi.

Boğazının neden boydan boya yarılmış olduğunu tam kavrayamadan martini bardağımın sapını tutan elim, titremeye başladı. Bu yara, bütün randevumuz boyunca yüzüne yapışıp kalmış sırıtmanın kaba bir taklidi gibiydi. Ağzını açıp bir şey söylemeye çalıştı ama o gargara sesi dışında bir ses çıkmıyordu. Konuşamıyordu ve beynimin tuhaf bir yanı, söylediğim şeylerin en azından bir kısmının etkili olduğunu düşünüyordu.

Ama hıçkırır gibi yapıp ağzından kan fışkırmaya başladığında bir çığlık attım.

6. BÖLÜM

"İçimde gizli bir his var, *kanın* gerçekten her yerde olduğunu göreceksin"

– "Aşk Her Yerde" filminden alıntı *değildir.*

Bu tam bir kaostu ama herkes uyum içinde hareket etmeye başlamadan önce sanki bir *flash mob*un* başlangıcı gibiydi. Curtis önümde kan kaybederken arkasında farklı kaçış tepkilerinin devreye girmesiyle koşuşturan bedenlerden oluşan bulanık bir arka plan vardı.

Sandalyeye yığılan bedene bakarken korkunun kokusu burnuma geliyordu. Bu, ter ve dökülmüş alkol kokusunun, birbirine hiç uymayan fazla sayıda parfümün ve içgüdüsel, ilkel bir şeyin karışımıydı. Öyle güçlüydü ki beni şoktan çekip çıkarmıştı. Böyle sahneleri daha önce görmüştüm.

Korkunun ekranda nasıl yaşandığını izlemiştim, her planı incelemiş, her olay örgüsünü analiz etmiştim. Kan dökülmesiyle başlayan bir hikâyenin tüm olası sonlarını biliyordum. Bu yüzden içimden gelen tepkisel dürtüye kulak verip merdivenlere yönelmek yerine olduğum yerde kalmıştım. Çünkü paniğe kapılmış

* Bir anda ortaya çıkan, kısa süreli eğlenceli toplu performans. -ed.n.

bir kitle kontrolü ele geçirmiş durumdaydı ve çok sayıda insan, gecenin başında hepimizin geçtiği kemerli kapıya yöneliyordu.

Bu kötü bir fikirdi.

O kadar insanın aynı anda sığabileceği kadar geniş değildi ve kalabalığın kapı çerçevesine sıkışıp geçmeye çalışmasını izlemek, Bridget Jones'un dar bir *korse* giymeye çalışmasını izlemek gibiydi. Kadınlar ve erkekler tehlikeden kaçmak için omuz omuza itişiyor, tüm o kibar sohbetler, aktif dinleme ve karşılıklı flört artık hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bu *Titanik* değildi.

Başka bir adamın boynu parçalanmışken "önce kadınlar" kuralı yoktu.

Centilmenlik Curtis ile birlikte o sandalyede ölmüştü.

Kargaşanın içinde, çığlıkların arasında, randevu zilinin sesini duydum. Kalabalıkta biri, panikle basmış olmalıydı. Ancak ardından oda tekrar karanlığa gömüldü.

Çığlıklar yeni bir seviyeye ulaşmıştı, dinmeyen tiz bir ses. Boğazım kesilmesin diye yere kapanmıştım. Masanın altına sürünürken alnım Curtis'in açılmış bacaklarına çarparken benimkiler de halıya sürtünmekten yanıyordu. Randevumuzun bu pozisyonda bitmesi Curtis'in çok hoşuna giderdi kesin.

Avuçlarım Curtis'in ayakkabılarının iki yanında titriyordu, parmak uçlarımın altında yavaşça sızan sıcak, ıslak sıvıyı görmezden gelmeye çalışıyordum.

Tek duyduğum şey ağır adımların altında camların kırılma sesi, mobilyalara çarpan bedenler, çok fazla ses ve birbirine karışan birçok farklı çığlıktı ve sanki bir kasırganın ortasındaymışım gibi hissettiriyordu. Bu giderek yükselen ve alçalan toplu bir ulumaydı, inişler ve çıkışlarla devam ediyordu, ta ki o daha önce tanımlayamadığım ses her şeyi delip geçene kadar. Artık ne

anlama geldiğini biliyordum. Curtis'in boynu kesilirken bu sesi duymuştum.

Bu, bir *Tiffany & Co.* kutusunun kurdelesini açarken çıkan sese benzeyen etin yarılışının sesiydi. Karanlığın içinden ardı ardına gelen hızlı bıçak darbeleri ve kesilme sesleri; sanki Noel hediyelerinde nişan yüzüğü arayan, uzun süredir sabrı taşmış bir kızın gösterdiği coşkuyla icra ediliyordu. Durmaksızın devam ettikten sonra daha da korkunç sesler yankılanmaya başlamıştı ve benim yapabildiğim tek şey, dikkatimi saklandığım yere çekmemek için parmaklarımı halının yapış yapış, nemli ipliklerine geçirerek ağzımı kapalı tutmaktı.

Bu insanlarla iki saat önce tanışmıştım ve şimdi onların son anlarına tanıklık ediyordum, bu da... Çok erken, çok fazla, çok *mahrem* geliyordu. Onları bu tür şeyleri paylaşacak kadar iyi tanımıyordum. Bu tür şeyleri paylaşacak kadar iyi tanıdığım kimse yoktu ama—

Aman Tanrım.

Laurie.

Kendimi, yerden sürünerek masanın altından çıkıp karanlığın içinde onu bulmaya gitmekten alıkoymak için halının ipliklerine tutundum. Banyo kapımızın arkasına astığım posteri hatırlaması için dua etmeye başladım. Şaka olsun diye almıştım: *Bir Slasherdan Nasıl Sağ Çıkılır?* Çünkü yedinci kural merdivenlerden yukarı doğru koşmamak, dördüncü kural ise ışıkları açmaktı.

Nasıl başladıysa aynı şekilde aniden sesler kesildi. Sonra sadece üst kattan gelen boğuk ayak sesleri duyuldu, sanki son ayakta kalan dansçılar kapanış saatinden önce dans pistinin ortasında son güçleriyle dans ediyordu. Ve bir de düzenli bir şekilde damlayan... Sıvı sesi.

Bir saniye sonra bir Nancy Meyers filminin açılışındaki kadar sıradan bir şekilde ışıklar yandı. Ama bu kez gözlerimin ışığa uyum sağlaması o kadar uzun sürmemişti çünkü ışıklar sanki daha loş... Kırmızı bir tonla kararmış gibiydi.

Curtis'in bacaklarının arasından baktım, gözlerimi Laurie'nin oturduğu yere odakladım. Onun karşısındaki sandalye devrildiği için masasını rahatça görebiliyordum. Oradaydı, tıpkı benim gibi masanın altında çömelmiş, gözlerini sıkıca kapamıştı. Başının öne arkaya sallanmasını izledim, sanki gözlerini açmak için cesaret topluyormuş gibiydi. Sonra bakışları doğrudan benim masama kaydı. Curtis'in sandalyeye yığılmış bedeninin etrafında gezinip durduğunda beni görebilmesi için sessizce, dikkatle öne doğru kayarak başımı Curtis'in bacaklarının arasından uzattım ki yerinden çıkıp beni bulmaya çalışmasın.

Göz göze geldiğimizde bana öylece baktı, kırmızı ojeli tırnakları benimkiler gibi halıya saplanmıştı. İyi olduğumu görünce omuzları gevşedi. Yüzüne yayılan rahatlama, sessiz bir hıçkırığa dönüştü ve bu da boğazımda bir düğüm oluşturup gözlerimi yaşarttı çünkü aramızdaki duygusal olan *bendim.*

Birbirimize hafifçe el salladık ve ardından avucumu havada sabit tuttum.

Yerinde kal.

Bir *slasher*dan sağ çıkmanın ikinci kuralı: Her zaman saklanman gerektiğini düşündüğünden daha uzun süre saklan. Üçüncü kural ise: Bir silah bul.

Sandalyenin bacaklarının arasından geri çekilip kendimizi savunmak için kullanabileceğimiz bir şey aramaya başladım. Solumda tek bir topuklu ayakkabı vardı. Sağımda ise bir Kahlúa şişesinin kırık parçaları, yuvarlanıp birkaç santim uzaklıkta kalmıştı. Tabanı eşit kırılmamış, tıpkı dişli bir şeker kep-

çesine benziyordu ama işimizi görürdü. Tek yapmam gereken uzanıp onu almaktı.

Gözlerimi herkesin kaçtığı kemerli kapıya çevirdim. Orada ışığı kapatan düğmeyi görebiliyordum, işini yaparken katilin tanınmaz olmasını sağlayan o düğmeyi. Ama orada kimse yoktu. Bıçağından yere kanlar damlayan bir saldırgan gibi açık bir tehdit yoktu.

Ama bu güvende olduğumuz anlamına da gelmiyordu. Katil hâlâ odada olabilirdi. Curtis'in boğazını keserek başlattığı eğlenceyi yeniden başlatmak için benim gibi birinin saklandığı yerden çıkmasını bekliyor olabilirdi. Bu bir riskti, işte bu yüzden saklandığın yerden erken çıkmaman gerektiğini söyleyen bir kural vardı.

Kehribar rengi bir cam parıltısı gözüme çarptı, sanki barın öbür ucundan atılmış bir yardım eli gibiydi. Kırık camın keskin kenarlarında Kahlúa damlaları parıldıyordu ve karşı koymak zordu. Yanlış gelse de başka bir kuralı uygulayabilmek için bu kuralı çiğnemem gerekebilirdi.

Kolumu yavaş yavaş uzatıp şişenin boynundan kavradım ve masanın altına doğru ağır ağır, sessizce çektim. Islaktı ve kokusu içtiğim *espresso martini*den daha yoğun gibiydi, bu yüzden camı avucumda sıkıca tutabilene kadar cam şişeyi Curtis'in pantolonunun paçasıyla kuruladım.

Kural üç: Bir silah bul. *Tamam.*

Dizlerimin üzerinde otururken kalçamın üstüne yuvarlanarak arkamda kimsenin olmadığını kontrol ettim. *Kural altı: Arkanı kolla.* Etraf sakinleşince masanın altından sıyrılıp çıktım. Ayağa kalktığımda şişeyi yumruğumun içinde sımsıkı kavramışken gözlerimi odada gezdirdim. Daha fazla kırmızıya bürünemeyeceğini sandığım mekâna göz atınca hemen yanıldığımı anladım.

Odanın diğer tarafında bir hareketlilik vardı. Gözlerimi, hâlâ duvarlardan aşağı süzülen kan damlalarından ayırdığımda Wes'i gördüm. Laurie'den iki masa ötede, barın diğer girişine en yakın noktada duruyordu ve benimle aynı fikirdeydi.

Ortalığın cehenneme döndüğü sırada bir sandalyenin bacağını kırmıştı ve şimdi onu bir cop gibi elinde tutuyordu. Göğsü hızla inip kalksa da yumruğundaki keskin kazık sağlam bir şekilde duruyordu. O an omzundaki dövmenin koyu ucunu fark ettim ama gözlerimiz buluşunca doğruldu ve dövme yeniden görünmez oldu. Sanki burayı yakıp yıkmaya hazır gibiydi, sanki az önce olanlar hikâyenin başlangıcını oluşturacakmış gibiydi ve kahraman mı yoksa kötü adam mı olacağı henüz belli değildi. Bu hâli kafa karıştırıcı derecede çekiciydi.

Kaçışın gerçekleştiği yere en yakın masanın arkasından doğrulan başka bir silüet daha vardı, onun John olduğunu fark ettim. Her ne kadar silahı olmasa da vücudunun iki yanında elleri sımsıkı birer yumruk olmuş durumdaydı. Bu pek bir işe yaramazdı ama hakkını vermem gerekirdi. Mavi gözleri çılgınca odanın içini tarıyordu, bakışları bana çevrildiğinde ise başını *Sen de gördün mü?* der gibi salladı. Saçları alnına düşmüş, terli tenine yapışmıştı. O da şaşırtıcı derecede çekiciydi.

Gözlerimi mekânın geri kalanında gezdirdiğimde devrilmiş masaların arkasına çömelmiş ve ağır kadife perdelerin ardına saklanmış insanları gördüm. Yavaş yavaş perdeleri aralıyorlardı. Katilden saklanmanın başka yollarını bulanlar da vardı. İlk sayımda sekiz kişi hayatta kalmıştı. Bu, gecenin en başından beri süren tekdüzeliğin acımasız bir parodisi gibiydi. Öncesinde on erkek, on kadın vardı ve her randevu on dakikaydı. Şimdi ise dört erkek, dört kadın ve dört ceset vardı. Curtis, barın üzerine yığılmış iki barmen gibi ürkütücü bir şekilde hareketsiz yatıyor-

du. Laurie'nin flört ettiği barmenin boynundan bir buz kıracağı sarkıyordu, tam şah damarına saplanmıştı. *Huzur içinde uyu, seksi inek.*

Diğer barmenin, yani bana en yakındaki barın ucunda görevli olanın boynunda uzun bir kesik vardı. Curtis'in boğazında pıhtılaşmaya başlayan kesikle tam olarak aynıydı. Barın her yerine kan sıçramıştı. Sonra bir de etkinlik yöneticisi Marion vardı, kapının yakınındaki bir bölmede yüzüstü yatıyordu, sırtına bir bıçak saplanmıştı. Bu manzara herkesi suskun bırakmıştı, şok olmuştuk. Hepimiz hâlâ katilin odada olup olmadığını anlamaya çalışıyorduk.

Demek istediğim, kimse kanlı bir bıçağı elinde tutmuyor ya da Curtis'in nefes borusunu doğradığını gururla üstlenmiyordu ama benim tahminim, ki bazıları buna profesyonel görüş diyebilirdi, şuydu: Böyle bir şeyi karanlıktan yararlanarak yaptıysanız insanların, sizin yaptığınızı bilmesini istemiyorsunuz demektir. En azından henüz.

Yani katilin hâlâ odada olabileceği ihtimali geçerliydi. Bu düşünceyle bakışlarımı en iyi arkadaşımın altında saklandığı masaya çevirdim.

"Laurie," diye seslendim, o da devrilmiş sandalyenin arasından başını çıkardı. Ben başımla işaret edince sürünerek dışarı çıktı. Ayağa kalktığında tulumunun önündeki kırışıklıkları düzeltmeden edemedi. *İpek ne kadar da çabuk buruşuyormuş!* Ardından odaya ihtiyatlı bir bakış attı.

Gözleri, barın arkasındaki aynalı duvara yaslanmış barmenin cansız bedenine takıldı ve bu görüntü, parlatıcı sürdüğü dudaklarından küçük bir inilti kaçmasına neden oldu.

Tekrar, "Laurie," diye seslendiğimde bakışlarını oradan kaçırdı. Kan lekeli tırnağımla yanımdaki boşluğu işaret ettim.

Hiç sorgulamadı. Sadece sivri burunlu ayakkabılarıyla yanıma gelene kadar ilerledi ve önümüzdeki halının en temiz kısmına baktı. Curtis'in kanı yayılarak orayı da karartmaya başladığında, ellerini ağzını kapatmak için kaldırdı. Onun boş, titreyen avuçlarını, benim elimde sımsıkı kavradığım Kahlúa şişesiyle karşılaştırınca onun, kural üçü uygulamadığını fark ettim.

Solumdaki masada yarısı boş bir bira şişesi vardı, ben de gözlerimi odadaki diğer insanlardan ayırmadan Laurie'nin üzerinden uzandım ve şişenin boynunu kavradım. Tabanını masaya vurup kırdım, camın parçalanma sesi odada yankılanırken herkes ürpermişti. Artık elimdeki silahın seyahat boyu bir versiyonu vardı.

Şu anda sekizimiz de açıkta, ayakta duruyorduk ve ben herkesi tanımlamaya çalışıyordum.

Ben, Laurie, John, Wes, Drew -yani Stu- Curtis'ten sonra sıradaki randevum olan adam ve kokteyl saatinde ilk konuşmaya başladığım iki kadın: Kate Hudson sarışını ve Meg Ryan *pixie* saçlı.

Şimdi o anlar, sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Bunu al," dedim, şişenin boynunu Laurie'nin avucuna iterek doğrulurken. Parmakları titredi ama sonra sıkıca kavradı.

"Tamam... Şey... Bununla ne yapacağım?" Her kelimesi titreyerek çıkıyordu, bu da benim cevabımı olabildiğince sağlam sesle vermeme sebep olmuştu. "Biri sana saldıracak gibi görünürse... Sapla."

"Tamam..." Sanki ona sosyal medyada gördüğü kontür hilelerinin gerçek hayatta işe yaramayacağını anlatmışım gibi başını salladı. "Elbette."

Üst kattan bir çığlık yankılandı ve sekizimiz de kafalarımızı yukarı kaldırdık, tıpkı *Mr. Brightside*'ın açılış notaları çalıyormuş gibi. Çığlık öyle hızlı, öyle aniden kesilmişti ki ağır bir be-

denin yere düşme sesi olmadan bile bunu yapan kişinin, böyle bir şeyi *yapabilecek* kişinin, yukarıda olduğunu anlamıştım. Her ne kadar katil hâlâ bizimle aynı odada olmadığı için anlık bir rahatlama hissetsem de o çığlığın anlamı bu duyguyu hemen bastırdı.

İşleri bitmemişti, henüz değil.

Curtis sadece ilk kurbandı (ve tabii diğer ilk dörtlü) ve sıradaki herhangi birimiz olabilirdi.

7. BÖLÜM

"Eğer birini *öldürmek* istiyorsan, yaparsın, hemen yaparsın, yüksek sesle. Yoksa o an sadece... Elinden kaçar gider."

– "En İyi Arkadaşım Evleniyor" filminden alıntı *değildir*.

"Yaralanan var mı?"

Wes'in sesi öncekinden bile daha kısık, daha boğuktu. Normal, eğlenceli, cinayetsiz geçmesi gereken bu gecede şok edici olayların yaşanmasının ardından bu sorusu kulağa tuhaf gelmişti.

Etrafımızdaki sahneyi ve onun elinde bir silah tutuyor oluşunu göz önünde bulundurunca bu aynı zamanda biraz ironikti. Ancak bunu dile getirecek hâlim yoktu. Kimsenin yoktu. Hepimiz başımızı salladık, sonra odayı tek tek gözden geçirdik. Masaların ve sandalyelerin çoğunun ortalığa saçılmış hâlini, gaz lambalarındaki kan sıçramalarının uzaktan bakıldığında neredeyse kasıtlıymış gibi görünmesini ya da halının kırmızı tüyleri üzerine yayılan koyu lekelerle arasındaki belirgin farkı ayırt etmiştik. Bu detaylar, bundan sonra yaşayacağımız kâbusların arka planını oluşturacaktı. Tabii buradan çıkabilirsek...

Sonunda John konuşmaya başladı. Elini saçlarının arasından geçirerek o sevimli ama dağınık görünümün tamamen tesadüf eseri olduğunu doğruluyordu. "Burada kalamayız," dedi.

"Oraya mı gitmek istiyorsun?" dedi Dre— *Lanet olsun adı Stu.* Kapı aralığından görünen, cam kırığı gibi parçalanmış merdiven bölümünü işaret ederek şaşkın bir sesle sormuştu.

Curtis dışında diğer cesetler, etkinlik yöneticimiz ve barmenler, yani burada sadece *işleri* gereği bulunan insanlar, korkunç işaret taşları gibi çıkışa doğru dizilmişlerdi. Işıklar tekrar kesilmeden hemen önce paniğe kapılıp odadan kaçanların o tarafa yöneldiklerini görmüştüm ve katilin de kaçmaya çalışanlarla aynı şekilde merdivenlere doğru ilerlediğini söylemek doğru olurdu.

O ilk çığlıktan ve ağır, paniğe kapılmış adım seslerinden sonra üst kat artık ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü ve bu da şu soruyu akla getiriyordu: Doğru seçimi kim yapmıştı? Koşarak kaçanlar mı, yoksa saklananlar mı? Katil üst kattayken cevap bariz olabilirdi fakat kaçanların bizde olmayan bir avantajı vardı: O ağır çift kanatlı kapılar sayesinde dış dünyaya ulaşmaya daha yakınlardı, biz ise bodrumda dört cesedin arasında duruyorduk.

Laurie ile birkaç Kamikaze içtikten sonra bu katta sendeleyerek dolaştığımızı hatırlayarak, "Burada bir çıkış olduğunu sanmıyorum," dedim. O zamanlar eğlenceliydi. Şimdi pek de eğlenceli gelmiyordu.

John, Marion'un cesedinden biraz daha uzaklaşıp odanın içine doğru ilerlerken, "Daha önce buraya geldiniz mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Birkaç yıl geçti ama hatırlıyorum. Öyle değil mi, Laurie?"

Laurie, gözleri tavana dikilmiş, ayaklarımızın dibindeki halıya sızan kan birikintisinden bakışlarını kaçırmaya çalışırken otomatik bir şekilde, "Evet," diye yanıtladı.

"Şu tarafta da merdivenler var." Boşta kalan elimle diğer kemerli geçidi işaret ettim. Kimse o tarafa yönelmemişti çünkü korku insana tünel görüşü yaşatıyordu. "O taraftan yukarı çıkabiliriz, dans pistini geçip çıkışa ulaşmayı deneyebiliriz."

Sesimin nasıl bu kadar kararlı çıktığını bilmiyordum, nasıl bu kadar net düşünebildiğimi de. Ancak emin olduğum bir şey vardı, o da yerin altında olmanın hiç de iyi bir fikir olmadığıydı ve bu barın ilk başta sandığımdan çok daha klostrofobik olduğuydu. Ayrıca kafamın içinde durmadan bana, *Bu filmi daha önce izledin,* diye hatırlatan bir ses vardı.

Kate Hudson sarışını, pembe elbiseli kadın, "*Denemek* mi?" diye sordu. Colette. Masası bara yakın olmalıydı çünkü vücudunun sol tarafı baştan aşağı kanla kaplıydı. İsminin yazılı olduğu etiketin üstündeki süslü el yazısı ve sevimli küçük kalp de kanla kaplanmıştı. Etiket artık kocaman bir kırmızı leke gibiydi. Colette onu dikkatlice çıkardı ve kan alttaki temiz kumaşa sızınca öğürdü. Bardan bir peçete ya da bir kâğıt bardak altlığı alıp ona vermek istedim ama hiçbir işe yaramazdı... Hepsi kandan sırılsıklam olmuştu.

"Bunu kim yaptıysa, muhtemelen hâlâ yukarıda," dedim. Çünkü katilin dört kişiyi, hatta eğer yukarıdan gelen o çığlık da sayılırsa beş kişiyi öldürüp sonra, "Bu gece bu kadar yeter," diyerek Netflix'te yeni çıkanlara göz atmaya gideceğine inanmıyordum. "Bizim öylece yürüyüp gitmemize izin vereceklerini sanmıyorum."

Wes'e bakmak gibi bir hata yaptım ve o da iki ölü barmene kasvetle bakmaktan vazgeçip bana dönerek öncekiyle aynı o yoğun, ihtiyatlı bakışlarını üzerime dikti. Daha *önce*, tam da başımıza gelen bu çoğu şeyin *şaka* yollu bahsini ettiğim zamanki gibi... Tanrım, daha demin yaşadığımız senaryonun gecemizi

bitirmenin en kötü yolu olacağı üzerine gevezelik ettiğimi düşünmek bile korkunçtu.

Kariyerim ya da aşk hayatım hakkındaki dileklerim asla gerçekleşmezken sadece *bir kez* "*speed dating*" ve "katil" kelimelerini aynı cümlede kullandım diye bu, gerçeğe mi dönüşmüştü?

"Neden?" diye sordu Meg Ryan saç kesimli kadın hıçkırarak. Gözlerimi kısarak odanın karşısındaki temiz isim etiketine baktım. Dani. *Tabii yaa.* Sorunun cevabını beklemediği çok açıktı. Ardından, "Bunu *neden* yapıyorlar?" diye sordu.

Doğru soru bu değildi. Nedeni önemli değildi ve bazen sebep diye bir şey bile olmayabilirdi. *Geçen Yaz Ne Yaptığını Biliyorum* gibi filmlere karşılık her zaman *Pijama Partisi Katliamı* gibi bir film olurdu. Belki intikam peşinde koşan bir Ben Willis'le, belki de ucuz heyecanlar için öldüren Russ Thorn gibi düşünmeden hareket eden bir ölüm makinesiyle de uğraşıyor olabilirdik.

Colette, en az kanlı olan kolunu Dani'nin etrafına doladı ve ben Dani'nin gözyaşlarını silecek bir şey aramak için yine bara baktım. Kanla sırılsıklam olmuş peçeteler hâlâ oradaydı.

Wes sonunda savunma pozisyonundaki kolunu indirdi, parmak eklemleri sandalye bacağını kavramaktan hâlâ bembeyazdı. Masadan bir adım uzaklaştı.

"Jamie haklı. Yukarı çıkmalıyız, dışarı çıkmamız ve yardım çağırmamız gerekiyor."

Baskı altında gayet iyi idare ediyor gibiydi. Bu hayranlık uyandırıcı bir özellikti. Onu daha da farklı koşullar altında keşfetmeyi isterdim. Keşke randevumuzda Jeffrey Dahmer'dan bahsetmeseydim.

"Eğer birlikte hareket edersek," dedi, "birbirimizi kollarsak... Sekize karşı bir olur."

Diğer eliyle isim etiketini söktü. Bunu zorunluluktan yapan Colette'in aksine onun bu hareketi, daha çok burada geçirdiğimiz zamanın sembolik bir sonu gibi görünmüştü. Diğerlerinin de onu izleyip yapışkan kâğıt parçalarını kıyafetlerinden söktüklerini gördüm. Kendi etiketime baktım, adımın harfleri arasındaki boşluklarda kan lekeleri vardı. Etiketi kavrayıp çıkardım. O sırada Laurie, "Peki ya diğerleri?" dedi.

Doğru, çünkü biz yirmi kişiydik.

"Muhtemelen dışarı çıktılar. Biz sadece ön kapıya ulaşmalıyız," dedi John ve bu sözler Laurie'nin biraz daha rahatlamasını sağladı.

Kabul etmeliyim ki bana da aynı etkiyi yapmıştı ama sonra kafamın üzerinde duyduğum o ayak seslerini hatırladım. Sanki ön kapıya doğru koşmuyorlardı, ondan uzaklaşıyorlardı ve eğer bu bir korku filmi olsaydı o zaman—

"Önden ben gideceğim," dedi Wes ve beni kötü bir sonuca atlamaktan alıkoydu. Elindeki sandalye bacağını bir tur rehberinin bayrağı gibi sallıyordu, sanki Manhattan sokaklarında *Sex and the City*'nin tüm popüler mekânlarını gezmek üzere yola çıkacakmışız gibi.

"Tek sıra hâlinde yukarı çıkacağız. Birbirinizin arkasını kollayın... En arkada gitmek isteyen var mı?"

"Ben giderim," dedi John zayıf bir sesle.

Olduğu yerde sendeledikten sonra bara yöneldi. Sanki bu özel durum için uygun bir aperatif seçiyormuş gibi şişeleri taradıktan sonra neredeyse boş bir Midori şişesini aldı ve şişeyi elleri arasında garip bir şekilde evirip çevirdikten sonra sanki şişe kırma konusunda uzmanmışım gibi bana baktı.

Ben de şişemi masaya vuruyormuş gibi yaptım. O, buzlu cam şişeyi bar tezgâhının köşesine sertçe vurunca yeşil likör, ok-

sitlenmiş parlak kırmızı kan gölcükleriyle karıştı. Onun hareketi bir zincirleme tepki başlattı ve birkaç kişi daha barın kan kaplı yüzeyinde şişelerini kırınca biraz rahatladım. Herkesin elinde keskin bir şey tutmaktan rahatsız görünüyor oluşu "katil üst katta" teorimi desteklemişti ve *espresso martini*lerimin göğsümde yarattığı panik biraz olsun hafiflemeye başlamıştı.

Bodrumdan çıkış yolunu bildiğim için Wes'ten sonra ikinci sırada ben çıktım. Hemen arkamda Laurie vardı, geriye uzanıp bir elimle onun bileğini kavrarken diğer elimle şişemin kahverengi boynunu sıkıca tuttum. Laurie'den sonra Stu geliyordu ve Stu'nun Laurie'nin dirseğine dokunuşundan, randevularının bizimkinden çok daha başarılı geçtiğini anladım. Laurie yüzüne yerleştirdiği küçücük gülümsemesiyle Stu'nun sakalının, dağcı giysilerinin ve güçlü görünen uyluklarının ona ne kadar çekici geldiğini belli ediyordu. Bunu görünce yüzümü ekşittim. Laurie bir Oğlak olabilirdi ama kötü adam özelliklerine başına buyruk bir şekilde koşar adım gitmesinden, ay burcunun Boğa olduğunu anlayabilirdiniz.

Colette ve Dani, Stu'nun arkasında sıralanmıştı, ardından da aslında son randevum olması gereken adam geliyordu. Adının Campbell olduğunu, o koparmadan önce gömleğinin üzerindeki etikete hızlıca bir göz atıp öğrenmiştim. Tek bir kelime etmemişti, sadece en yakınındakilerin izlediği yolları ve hareketlerini takip ediyordu. Dört kişinin gözümüzün önünde öldüğünü biliyordum ama onun bu sessizliği tehditkâr olmayan, çocuksu yakışıklılığıyla birleşince aklım kendiliğinden hemen Norman Bates'e gitmişti. Belki de bir dakika tedirginlikle kıpırdanırken bir sonraki dakika mesafeli ve gözünü kırpmadan bakan birine dönüşmesindendi ama çizginin zıt uçlarında olmamızdan memnundum. Eğer konuşmaya karar

verir ve ilk sözleri annesi hakkında olursa parmağımı ona doğrultacaktım.

John sıranın en arkasına geçtiğinde odanın diğer tarafına doğru ilerlemeye başladık. Bu tarafta yolu kapatan kaba saba barikatlar ve duvarlardaki kan lekeleri daha azdı. Wes'in omzunun üzerinden baktığımda koridoru görebiliyordum. Karanlık, sadece tavandaki ışıklarla aydınlatılmıştı, bu da Serendipity'nin ayırt edici özelliği olan kırmızı duvarlarını daha da koyu bir kırmızıya dönüştürmüştü. Üst kattan süzülen ışık solgun, beyaz bir blok hâlinde merdivenlere yansıyordu, buradaki sembolik anlamı fark edince gülümsedim. Melekler korosu, ihtiyaç duyduğumuzda neredeydi? İşte bizim kurtuluşumuz buydu, tabii katil geri dönüp yolumuzu keserek işimizi bitirmeye karar vermezse...

Laurie'nin elini bırakmış ve Wes'e merdivenlerin altını işaret etmiştim. O, geçit yürüyüşümüzün liderliğini yaparken kollarını sıvamıştı ve salona doğru işaret ederken çıplak kolum onun koluna hafifçe değdi. Teni... Sıcaktı ve kasları... Sert görünüyordu.

Kahretsin, Jamie, dışarıda bir katil dolaşıyor.

"Koridor buradaki barın etrafını tamamen dolaşıyor," dedim ve ardından boğazımı temizledim. Parmağımla merdivenlerin altından başlayıp karanlıkta duvar gibi görünen noktaya kadar dümdüz bir çizgi çizerek, "Yani o tarafta uzun bir koridor olacak," diye ekledim.

Wes arkasını dönmeden, "Buraya sık mı gelirsin?" diye sordu.

"Eskiden. Buranın tam anlamıyla labirent gibi olduğunu bilecek kadar çok gelmiştim. Saklanacak *çok yer* var, o yüzden sadece her açıyı kontrol ettiğinden emin ol, tamam mı?"

Bu sözler onun, kasvetli bir tebessümle nefes vermesine neden olmuştu. "Evet, anladım."

Kahretsin. Umarım bu patronluk taslıyormuşum gibi gelmemiştir. Kendimi ona fazla açık bir şekilde gösterdikten sonra içime kapanıp ondan uzak durmaya çalışmak için tüm gücümü kullanıyordum. Eminim en çılgın fantezilerimi yaşadığımı düşünüyordu. Onun benim bir kaltak olduğumu düşünmesine katlanabilirdim. Beni kaçık sanmasını kabullenmeye başlıyordum. Ama ikisi birden olduğumu düşünmesine izin veremezdim.

"Wes, sadece şey demek istedim... Dikkatli ol."

Sözlerim anlamsız bir cümle ve apaçık bir rica gibi duyulmuştu. Daha doğrudan bir özür için hazırlandığım sırada bana baktı ve... Gülümsedi. Tıpkı onunla ilk kez göz göze geldiğimde ona beni neyin mutlu ettiğini söyleyince gülümsediği gibi. Sanki tüm o kustuğum sözleri affetmiş ve unutmuş gibiydi. Bu da mümkündü tabii. Sonuçta sözlü ishal, arkama göz attığımda gördüğüm *şeyle* karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

"Elimden geleni yaparım." Sesi alçak, hâlâ koluma yaslı kolu kadar sıcaktı. Hâlâ ikimiz de birbirimizden uzaklaşmamıştık. Başını öne uzatıp koridorun iki ucunu kontrol etti. Aramızdan süzülen soğuk hava beni ürpertmişti. Kolumu kapı aralığından çekip diken diken olmuş tenimi ovarak ısıtmaya çalışırken Wes'in saçlarının ışıklar altında koyu kırmızı bir şarap rengine bürünmesini izledim.

Başını çevirip diğerlerinin hâlâ odadan çıkmaya hazırlandığını görmek için baktıktan sonra gözlerini indirip benimkilere kilitledi. Başını eğdiğinde bana, randevumuz boyunca olduğundan daha çok yaklaştı ve "İyi misin?" diye sordu. "Yani..."

Daha fazla açıklamasına gerek yoktu. Bu çılgınlığın başlangıcına en önden tanıklık etmiştim.

"Sanırım."

Bedenimde bu kadar adrenalin dolaşırken bunu söylemek zordu.

"Eğer bunun aslında gerçek hayat değil de bir film sahnesi olduğunu varsayarsam, bacaklarımı hareket ettirebiliyorum."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Elimizdeki el yapımı silahlara ve başkasının kanıyla yapış yapış olan ellerime rağmen bunu gördüğümde kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı. O gerçekten inanılmaz derecede yakışıklıydı.

"Öyle düşünmeye devam et o zaman. Buradan çıkacağız, tamam mı?"

İşin tuhaf yanı ona inanıyordum.

"Tamam."

"Baksana Jamie?"

"Evet?" Göz temasını koruyabilmek için başımı geriye eğmem gerekmişti, artık bana o temkinli bakışlarla bakmıyordu. Randevumuzun iyi kısmındaki o memnun edici değerlendirmesine dönmüştü. Bu bakışın yeni ve boş bir hayal yerine daha iyi bir anlam ifade ettiğine inanmak istiyordum.

"Senin... Bu durumu idare edişin... Mesela Laurie ile... Bu—"

"Sosyopatik mi?" diye sordum düşünmeden ve o da sırıttı. Belki de suç hikâyeleri muhabbeti başta sandığım kadar itici gelmemişti.

"Ben aslında *etkileyici* diyecektim," dedi Wes. "Bizi hayatta tutacak türden bir şey bu."

Bizi hayatta tutmak. Bu, *slasher* filmlerindeki her karakterin amacı, değil miydi? Karakterlerin yaptıkları seçimlerin ya ölümlerini getirdiğini ya da devam filminde yer almalarını sağladığını bilecek kadar çok izlemiştim. Formülü biliyordum.

Katilden daha iyi bildiğimi umdum.

Çok kolaydı.

Merdivenlerden yukarı çıkan yolumuz, dans pistinin etrafından geçiyor ve girişe çıkıyordu.

Fazla kolaydı. Bir gece kulübünün olabileceği kadar temiz, tamamen el değmemiş gibi gözüken ilk kat, altımızdaki yıkımla öylesine çarpıcı bir tezat oluşturuyordu ki burada bir terslik olduğunu anlamıştım. Fazla sessiz, fazla hareketsizdi.

Erkekler ağır ön kapıları itmeye çalıştılar ama kapılar kımıldamamıştı. Sonra devasa süslü kolları çekmeyi denediler. Çabaları yine sonuçsuz kalmıştı. Kapılar devasa ve ağırdı ayrıca görünürde bir kilitleri de yoktu. Sonra John vestiyer penceresinin yanındaki duvarda bir şey fark edip hızlı adımlarla oraya gitti. Siyah bir dikdörtgenin üst kısmına parmaklarını bastırdığında kapağı açmıştı. Kırmızı bir ışık ile muhtemelen numaralandırılmış düğmeler olabilecek şeyler gördüm. Sonra John önüne geçip görüş alanımı kapattı. Ancak doğru sonuca varmak için görmeme gerek yoktu. Omuzları çöküp kaşlarını çatarak arkasını dönmeden önce bile ne söyleyeceğini biliyordum.

"Bir şifre gerekiyor."

Katil her zaman kurbanlarını izole eder ve kaçmalarını imkânsız hâle getirirdi.

Bu da demek oluyordu ki yukarı kaçan tüm o insanlar, arkalarında dört kişiyi öldürmüş bir adam varken hiçbir yere gidememişlerdi.

Hesabı yaparken Curtis'i denklemin dışına çıkarmış ve on bir kişinin buraya ulaşmış olduğunu hesaplamıştım. Sonra duy-

duğumuz o çığlığı hatırladım... Daha gerçekçi olan on kişi olmasıydı. Bir de katil. İlk karartma sırasında bir yabancının içeri sızma ihtimali her zaman olsa da ışıklar geri gelmeden önce odadan çıkmış olabileceğini sanmıyordum. Belki yerlerine dönmüşlerdi. Belki bir bıçağı saklamışlardı. Ama biri, tanıdık olmayan birini gördüğünden bahsederdi. Sonra Curtis'e elektrik kesilmeden önce bu kadar yakın olmalarını, etkinlik yöneticisini ve barmenleri hedef alışlarını düşündüğünde... Bunu yapan kesinlikle randevulara katılanlardan biri olmalıydı.

Yani dokuz kişiydi. Kulübün içine dağılmış, dokuz dehşete düşmüş insan.

"Vestiyerdeki kız nerede?" diye sordu Stu, sanki parmağını şaklatıp onu hizmete çağıracakmış gibi bir hâli vardı. Kaşlarımı çattım ve Laurie'yle göz göze geldiğimizde kaşımı kaldırmadan duramadım.

Gerçekten mi? Bu adam mı?

Laurie ona bakıp başını yana eğerek benim açımdan görmeye çalıştıktan sonra omuz silkti. Eve döndüğümüzde ciddi bir konuşma yapacaktık.

Colette vestiyerin girişine en yakın olan kişiydi. Giriş, elbisesindeki lekelerle aynı renkte kadife bir iple kapatılmıştı, Colette ipi çözdüğünde odaya üç adım atmış, sonra aniden durmuştu. Bakışları yerde bir şeye kilitlenmişti.

"*Ah.*"

"Ne?" diye sordu Norman Bates'e benzeyen Campbell. Aşağıdaki kan gölünden uzaklaştığından beri daha konuşkan olmuştu. Çok da değildi gerçi. En sıradan seslerde bile irkiliyordu, ürkekti. Belki randevumuz olsaydı, onun hakkında daha tarafsız bir ilk izlenim edinme şansım olurdu ama hâlâ, ağzından annesiyle ilgili bir şey çıkacak mı diye tetikteydim.

"O burada."

Colette'in sesi, çocuklarla çalışan insanların hep sahip olduğu o tatlı, tiz tona ayarlanmış gibiydi. Konu ne olursa olsun, durum ne olursa olsun, her zaman neşeli ve hoş duyulan bir ton.

Kısa bir sessizlikten sonra Campbell "İyi mi?" diye sordu

"Sanmam."

Onun ardından vestiyere girdim. Çok geniş değildi, yan yana durduğumuzda üzerindeki kanın kokusunu alabiliyordum. Burun deliklerimden içeri süzülen, dilimin ucuna kadar gelen metalik bir bakır tadı. Ama fazla odaklanamamıştım çünkü Colette'in hâlâ baktığı yere bakınca— "Ah."

"Jamie?" diye sordu Laurie.

"Hayır..." Bir an kusacağımı sandım. Ardından daha önce bunu gördüğümü hatırladım. *13. Cuma: Son Bölüm.* "Hiç de iyi değil."

Vestiyerdeki kadın, duyduğumuz çığlığı atan kişiydi. Alnına saplanmış bir kasap satırı olduğu düşünüldüğünde bunun mantıklı bir sebebi olduğunu görebiliyordum. *Bir kasap satırı.* Hem de bu mekânın mutfağı bile yoktu.

"Telefonlar," dedim ve çiğ bir rosto gibi yarılmış yüzünden bakışlarımı kaçırdım. "Telefonları bulmamız gerek."

Kilitli kutunun anahtarını kolayca bulmuştum. Üzerinde sadece biraz kan lekesi olan bir etiketle masanın üzerinde durduğu için onun, telefonlarımızı rehin tutan kutunun anahtarı olduğu açıktı. Dani ve Laurie, siyah metal kutuyu aramak için Collete ve bana katıldılar ama hepimiz odaya sıkışmış olmamıza rağmen onu bulamamıştık. Burada yoktu. Vestiyer görevlisinin telefonu da masada ya da ceplerinde değildi. Eğilip bakarken öğürmemeye çalıştım. Onunkini de bulamamıştım, ayrıca

akşamın ilk saatlerinde kullandığı iPad de kayıptı. Odada sabit hat bile yoktu.

Laurie küçücük odanın arkasından, "Hiçbir şey yok," diye mırıldandı. Elini bir paltonun cebinden çıkarırken astarı da beraberinde çekti. Saten cep kırmızıydı ve tüvit görünümlü kumaşın üstüne taşıyordu ve bana bu gece gördüğüm... Birçok şeyi hatırlatmıştı. Başını salladı, yüzü bembeyazdı. Odanın içine sığmayanlar da duysun diye daha yüksek sesle tekrarladı. "Hiçbir şey yok."

Mesele şuydu ki, şaşırmamıştım bile. Bu bir *Slasher* 101'di. Katil, dış dünyayla iletişim kurma imkânınızı engellerdi. Bayan Voorhees bunu *13. Cuma*'da yapmıştı. Katil Noel Baba bunu *Sessiz Gece, Kanlı Gece*'de yapmıştı. Şimdi bu da aynı formatı izliyordu. "Arka tarafta bir dinlenme odası var mı?" diye sordum. "Dışarıya açılan bir kapı falan?"

Laurie ve Dani vestiyer askılarını kenara çekti. Duvar kırmızı kadifeyle kaplıydı. Dani onu tiyatro perdesi gibi geriye çektiğinde ortaya tuğlalar çıkmıştı. Bu oda o kadar küçüktü ki yalnızca tek bir girişi ve çıkışı vardı. Vestiyer görevlisinin o satırdan kaçma şansı yoktu. Kafesten farksızdı.

Wes tezgâhın diğer tarafından, "Kapının şifresi orada mı, bir bakın," dedi. Ben de yeni bir görevle masaya döndüm, üzerine sayılar karalanmış bir kâğıt parçası ya da kilidi nasıl aşabileceğimizi açıklayan bir kılavuz arıyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Çekmeceler sadece kırtasiye malzemeleriyle, aşırı miktarda lastik bantla ve eşyalarımızı ayırt etmek için kullanılan fişlerle doluydu. Tüm odadaki tek şey, palto askılığıydı ve... Vestiyer görevlisi kız. Kadın.

Hepimiz odadan çıkıp ön girişin yanında dağınık bir çember oluşturmak için erkeklere katılırken Dani, nefes nefese, "Buradan

başka bir çıkış yolu olmalı," diye söylendi. Hiperventilasyona girmemeye çalışıyor ama kötü bir şekilde başarısız oluyordu.

Haksız sayılmazdı, başka bir çıkış olmalıydı ama bu mekânın gizli köşelerini ve çıkmazlarını hatırlasam da sarhoş kız hafızam arkada bir kapı, yangın çıkışı ya da *pencere* gibi faydalı şeylere kadar uzanmıyordu. Bir çıkış bulmak istiyorsak aramamız gerekecekti.

Grubun geri kalanı aynı anda bu sonuca varmıştı ama Stu, yumruklarını beline dayayıp "Ayrılmalıyız," diyerek benden farklı düşündüğünü belirtmişti.

8. BÖLÜM

"Sanırım hiç tanışmamış olsak bile seni *öldürürdüm*."

– "Kiralık Sevgili" filminden alınth *değildir*.

"Bu dünyanın en boktan fikri."

Bu sözlerimin ardından Stu, oluşturduğumuz çemberin karşısına geçip kollarını ekose gömleğinin üzerinde kavuşturdu ve bana ters ters bakmaya başladı. Görünen atleti ve kusursuz şekilde düzeltilmiş sakalıyla gerçekten de Laurie'nin algoritmasının temelini oluşturan TikTok'lardaki odunculara benziyordu. Sanırım bu da onun Laurie'ye cazip gelmesinin bir nedeniydi. Ama Stu ile aramız, randevumuzdan beri hiç düzelmemişti. Zorlukla gizlediği hoşnutsuzlukla, "Ayrılırsak, kulübün her katını ve her tarafını kontrol edebiliriz. Buradan daha çabuk çıkarız," dedi.

Sanki hayatında hiç korku filmi izlememiş gibiydi.

"Daha çabuk *ölebiliriz* de," diye karşılık verdim. "Ayrılmak sadece kaybolmamızı veya hedef olmamızı kolaylaştırır. Ayrıca birimiz çıkış bulursa iletişim kuracak bir yolumuz yok."

"Jamie'ye katılıyorum." Wes'in alçak tınılı sesi çemberin üzerinden yayıldı ve dönüp baktığımda kapılara yaslandığını gördüm. Kollarını kavuşturmuş, bir eliyle sımsıkı kavradığı kazığı

diğer pazısının üzerine yaslamıştı. Gözleri bizim arkamızdaki boşluğa sabitlenmişti, bodruma inen merdivenlerden, asma kata çıkanlara, dans pistinin girişine, kulübün arka tarafına açılan koridoru izliyordu. O an altıncı kuralı hatırladım: Arkanı kolla. Sırtın duvara dayalıysa bunu yapmana gerek kalmazdı. Neden *bunu* şu an çekici bulmuştum ki?

"Birlikte daha güvendeyiz," dedi ve beni ikinci kez destekledi. Kaburgalarımın altında yumuşak, sıcak bir şey tepki olarak kıvrılmaya başlamıştı.

Ama hislerime kapılmama fırsat kalmadan Stu karanlık, alaycı bir homurtuyla karşılık verdi. "Tabii," diye mırıldanmış, sonra sesi sahte bir hafifliğe bürünmüştü. "Aşağıda onun dediğini yapıyorsun. Burada onun dediğini yapıyorsun. Farklı bir yaklaşım görmeye başladım kardeşim. Hatırlatayım, artık randevu gecesinde değiliz."

"Pardon?" Wes'in, özellikle böyle bir vahşetin ardından, pasif agresifliğe pek tahammülü yok gibi görünüyordu, sorusunu sorarken bakışları sertleşmişti. Kapıdan uzaklaşırken kollarını yanına indirdi ve grubun ortasına, Stu'nun durduğu yere doğru yürüdü.

Stu tekrar alaycı bir tavırla, "Bazılarının peşinden koşmana gerek yo—"

"Tam olarak ne demeye çalışıyorsun... *Kardeşim*?"

Stu'nun cümlesiyle nereye varmak istediğini hepimiz bilsek de Wes'in yüzündeki sert ifade içimdeki kırgınlığı bastırmıştı. Ciddiydi. Yürürken adımları telaşsız, başı hafif yana eğik, eli sıkıca tahta parçasına kenetlenmişti. Bunu bir tehdit olarak yapmadığını düşünüyordum ama Stu yine de dikleşmiş, kırık şişesinin boynunu kavrayan eli de kasılmıştı. Uzun boylu ve geniş omuzlu olmasına rağmen Wes'e karşı hiçbir şansı yoktu ve karşı

karşıya geldiklerinde çenesini yukarı kaldırmak zorunda kalmıştı. Gergin bir sesle, "Aletinle düşünüyorsun," dedi.

Wes'in gözünde en ufak bir irkilme bile olmadı, sadece bir adım daha yaklaştı. O an Stu'nun geri adım atmamak için tüm iradesini kullandığını görebiliyordum. John ise odanın karşı tarafında, benden uzakta, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Odadaki diğer erkeklere kıyasla çatışmadan kaçınan biri gibi görünüyordu ve aramızda hızlıca, *Erkek milleti işte,* der gibi bakıştık. Yine de Wes'e kızamıyordum. Özellikle de haklıyken ve sakin bir şekilde, "Ve sen hiçbir bok düşünmüyorsun," dediğinde.

İki parmağını Stu'nun omzuna bastırıp onu geriye doğru itti. Wes'in itişindeki güç Stu'yu hazırlıksız yakalamıştı ama tabii ki gururunu ezdiremezdi. Şişesini yere bıraktı, şişe pek etkileyici olmayan bir şangırtıyla zemine düştükten sonra Stu, tül bir balo elbisesi gibi kendini kabarttı. Bir an kafasını Wes'in göğsüne çarpacak sanmıştım ki Campbell tam aralarına girdi.

"He-Hey! Kavga mı edeceksiniz, yoksa buradan çıkıp gitmek mi istiyorsunuz?"

Dürüst olmak gerekirse ikisi de ceset sayısını artırmaya hevesli görünüyordu ama aralarında bir bariyer olunca Stu kendini topladı. "Bu pisliği başımıza kim geçirdi ki?"

Wes'in, Campbell'ın elinden geri çekilmesini izledim.

Wes, ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırdıktan sonra gözlerini kısarak Stu'ya baktı. Stu, hayalî yumruklar atar gibi üst vücudunu sağa sola salladı. Wes ise tek yumrukla bir adamı bayıltabilecek gibi görünüyordu ve bunu görmek, yeni bir fetiş keşfettirdiği için rahatsız ediciydi.

Bu utanç verici keşfi yaşamamak için gözlerimi başka tarafa çevirdim. Bakışlarım Laurie'ye kaydı. O da herkes gibi Stu'yu

izliyordu, gözleri kısılmış, dudakları düşünceli bir çizgi hâline gelmişti, sanırım ondan soğumaya başlamış olabilirdi. İyi.

"Ben senin sorumluluk aldığını görmüyorum," dedi Wes sakince. "Senin kararına kalsaydı hâlâ aşağıda, kan gölünün içinde dikiliyor olurduk."

Dani hıçkırdı, sanki bodrumdan bahsetmek onu oraya geri götürme gücüne sahipmiş gibi.

"Ve senin kararına kalsaydı," dedi Wes, "hepimizi gözleri bağlı ve yapayalnız bir şekilde aktif bir suç mahalline gönderirdin."

Bu, Stu'nun durmasına neden olmuştu. "Siktir git, dostum."

"Öyle mi? Asıl sen siktir git," diyerek Wes tereddüt etmeden cevap verdiğinde kahkahamı bastırmak zorunda kaldım.

"Peki ya iki gruba ayrılsak?" dedi Laurie. Onun yönetmenlik otoritesi işe yaramıştı ve ben de alt kattaki şokunu üstünden atmış olmasına biraz sevinmiştim. Şimdi onun kocaman, sıkıcı, seçkin beynine ihtiyacımız vardı. Üstelik bu binaya benim kadar o da gelmişti. Umarım alkolün neden olduğu hafızamızdaki boşlukları birbirimiz sayesinde tamamlayabilirdik. "Her grupta dörder kişi oluruz. Dağılıp bir çıkış ararız... Jamie?"

Herkes bana döndü. Bizi ilk kata kadar başka kayıp vermeden getirmiştim, bunun sayesinde katliamda yol bulma konusunda resmî olmayan bir otoriteye dönüşmüştüm.

Stu, silahını yerden alıp doğrulduktan sonra beni baştan aşağı bir süzdü. O bakışında beni yerin dibine sokmak isteyen bir şey vardı. Bu zaten var olan kompleksimi beslemiş ve zihnimde bir şüphe yığınını tetiklemişti. Bu gece durup kıyafetimi yeniden değerlendirdiğim an, barda kahkahamın çok yüksek çıkmaması için kendimi durdurduğum an, Wes'in beni tam bir psikopat olarak görmemesi için seri katil göndermelerimi geri almaya çalıştığım an (ne büyük şanssızlıktı o ama)... Daha önce de "fazla"

olduğum söylenmişti. Bu durum da tahminlerimin bizi içinde bulunduğumuz durumdan kurtarmaya yetmeyeceğini düşünüp tereddüt etmeme neden oluyordu.

Az daha her zamanki gibi susma içgüdüme yenik düşüp geri çekilmeyi kabul edecektim. Tam gruba geri dönüp emin olmadığımı söyleyecektim ki Wes'le göz göze geldik. Bana doğru neredeyse belli belirsiz başını salladığında Stu gibi bir adamın ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini hatırladım.

Özellikle de önerdiği tek şey, vur-kaç olaylarını örtbas eden veya intikamcı ruhları çağıran gençler arasında önde gelen bir ölüm nedeniyken.

Sonunda *slasher*lardan derlediğim bilgilerimi gözden geçirerek bir plan yapmaya çalıştım. "İki gruba ayrılmak işe yarayabilir," dedim. O filmlerde genellikle bir seri katilden nasıl kaçılacağının *doğru* yolu ayrıntılı şekilde anlatılmazdı, bu yüzden aklıma gelen her sahneyi bir örnek olarak değerlendiremedim. Dört kişiye karşı bir kişi, sekiz kişiye karşı bir kişi kadar güçlü değildi. Sanki herkes, katilin tamamen karanlıkta dört kişiyi öldürdüğünü unutmuş gibiydi. Bunu gözleri kapalı yapmış olabilirdi. Burası kocaman ve kafa karıştırıcıydı, olduğumuz yerde kalırsak kolay hedef olurduk. Şu anda bile ışıklar kapanabilir ve katil ceset sayısına birkaç kişi daha ekleyebilirdi.

"Eğer *hepimiz* dans pisti katında kalıp arkaya doğru ilerlersek her grup kulübün bir tarafını kontrol edebilir," dedim. Çıkış bulunsa bile neler olabileceğini gözümde canlandırmaya başladıkça tüylerim diken diken olmuştu. Hepsi daha fazla kan dökülmesiyle sonlanırdı. Daha çok kendi kendime konuşur gibi, "Hâlâ iletişim kuramama sorunu var ve tekrar ayrılıp diğer grubu bulması için birini göndermek iyi bir fikir *değil*, bu yüzden—"

"Araştırma için kesin bir süre sınırı koymalıyız," dedi Laurie. Ulu orta sevgi gösterisinde bulunduğum için kafama şaplak atacağını bilmesem büyük, güzel, zeki başını öperdim.

"Saati olan var mı?"

Campbell ve Stu'nun vardı. Onların kol saatleri "akıllı" kabul edilmediği için gecenin başında ellerinden alınmamış, bu yüzden grupların zaman tutucuları kendiliğinden onlar olmuştu. "On beş dakika nasıl?" dedi Laurie ve ben dilimi tuttum çünkü bir *slasher*da kararlı bir katilin on beş dakikada bir sürü insanı doğrayabileceğini söylemek üzereydim. Neyse ki Wes, yeni ortak amacımızla gelişen hevesli havayı tamamen bozacak bu yorumu yapmaktan beni kurtarmıştı.

"Kulağa iyi geliyor. İşimiz bitince dans pistinde buluşmalı, bulduklarımızı paylaşmalıyız. Umarım yukarı kaçanlar bir yerden çıkmayı başarmıştır."

Diğerleri. İlk buluşanların yarısından fazlası bodrum katından kaçmıştı, ön kapıdan çıkamadılarsa, *nereye* gitmişlerdi? Yakınımızda bizim de bulabileceğimiz başka bir çıkış olmasını umuyordum ama eğer yoksa ve eğer o insanların hepsi hâlâ burada, kulübün bir yerlerinde saklanıyorsa umarım onları katilden önce biz bulurduk.

"Eğer bir çıkış bulamazsak, geri gelip asma kata geçeriz ve orayı da aynı şekilde tararız," dedi Wes.

Bu harika bir fikirdi.

Bunu düşünen sadece ben değildim. Çemberin etrafındaki herkes başını salladı, ellerini ovuşturmayı bıraktı ve omuzlar kulaklara yapışmış gibi kasılıyken gevşedi. Sayıca üstünlüğün verdiği güvenlik hissi ve tünelin sonunda bir çıkış ışığı, herkesin kolayca kabul edebileceği bir plandı.

Yani... Neredeyse herkesin.

"Ben de bunu önerecektim." Stu'nun sesi patlamış mısırdan daha tuzluydu.

Wes çemberin öbür tarafından, "Kesin öyledir, dostum," dediğinde kahkahamı bastırdım. Göz göze geldiğimizde o da gülümsemesini bastırıyordu. Nasıl yaptığını bilmiyordum. Sert, göz korkutucu bir adamdan şakalar yapan birine dönüşmesi, göğsümde ona karşı gevşediğini sandığım bağı daha da sıkılaştırmıştı.

"Ben bu herifle aynı grupta gitmem," diye homurdandı Stu.

John, bir aziz sabrı göstererek, "O zaman sen benimle gel," dedi. "Campbell, sen de Wes'le git."

Campbell, adının geçmesiyle irkilmişti ama herhangi bir tercihi yok gibiydi. Wes'e doğru ilerlerken sanki odanın karşısına koşup ona tekme atmaya çalışacakmış gibi Stu'yu göz hapsinde tutuyordu.

"Colette'le kalmak istiyorum," dedi Dani. Rahatlamaktan kendimi alamadım. Laurie elini benimkine kenetledi, ben de sıktım. Göz göze geldiğimizde ve birbirimize buruk bir gülümsemeyle baktığımızda, aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

Beni senden ancak soğuk, cansız parmaklarımı zorla ayırarak koparabilirler, bebeğim.

Stu, "Laurie?" diye sordu ve bir an için onun ekose çekiminin fazla güçlü olacağından, bizim de onunla gitmemizi isteyeceğinden korktum.

John'la gitmeyi sorun etmezdim ama eğer katil Stu'yu almazsa, gece bitmeden önce onu öldürme ihtimalim yüksekti.

Neyse ki baskı altında bir elmas yerine tozlu bir kömür parçasına dönüşmüş olan Stu'nun davranışları oduncu etkisini zayıflatmıştı. Laurie bana bakıp kesin bir ifadeyle, "Biz Wes ve Campbell'la gidelim," dedi. Ama ardından elini Stu'nun koluna

koyarak, "Nereye gittiğini ve nereden geldiğini takip ettiğinden emin ol. Bu yerde kaybolmak kolaydır," diye ekledi.

Stu seçilmediği için morali bozulmuş gibi görünüyordu ve ne kadar tozlu bir kömür parçası olduğunu göstermek istercesine Laurie'nin elini üzerinden çekti.

"Evet," diye homurdandı küçümseyerek. "Çok bariz."

Sonra dönüp Dani ve Colette'in yanına gitti, her birinin sırtına elini koydu ve gruplarını bizden ayrı bir gruba dönüştürdü. Ben de arkasından orta parmağımı kaldırdım.

Laurie bana seslendi ama hâlâ Stu'nun sırtına bakarak sözünü kestim. "Ondan kıl payı kurtuldun. O iyi bir adam *değil*," dedim.

Biraz incindiğini hissedebiliyordum. Bunu belli etmiyordu ve eğer buradan çıkarsak muhtemelen bir daha asla bahsetmeyecekti ama Laurie'nin o sert, mantıklı, "kesinlikle o boktan kömür parçası için fazla iyi bir elmas" dış görünüşünün altında, bu gece iyi niyetlerle gelmiş bir kadın vardı. Sarılmaktan nefret edeceğini bildiğim için sıkı bir kucaklaşma yerine elini sıktım.

"Yani adam bizi *ayırmak* istedi," diye açıkladım. "Bir sonraki söyleyeceği şey tüm ışıkları kapatıp uyuşturucu dolu bir seks partisi yapmak olurdu."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, banyo kapısının arkasındaki kuralları hatırlıyorum. Sayende, her tuvalete girdiğimde onları okuyorum." Gözleri çemberin üzerinde gezindi. "İyi adamlar konusuna gelince..."

Laurie, John gruba katılmayıp bana doğru geldiğinde bir durumdan sıyrılma konusundaki keskin yeteneğini sergiledi. John'un dudaklarının yukarı kıvrılışı, Stu'ya yaptığım hareketi fark ettiğini ve her ne kadar kendisi yapmayacak olsa da haklı bulduğunu gösteriyordu.

"Selam."

"Selam."

Randevumuzdan beri ilk kez baş başa kalıyorduk ve onun yanında olmanın getirdiği o hoş, sıcak, rahat duyguyu tekrar hatırlamıştım.

John, Midori şişesini yine avuçlarının arasında çevirdi. "İyi misin? Curtis'le olanlardan sonra..."

Daha önce bu kadar çok insanın benim iyi olup olmadığımı sorduğunu hiç hatırlamıyordum. Ayrıca daha önce hiç kimsenin kafası vücudundan ayrılmak üzereyken olaya bu kadar yakın mesafeden tanıklık etmemiştim, dolayısıyla bu iki olay arasındaki bağlantı gözümden kaçmamıştı. Yine de iyi olduğumdan emin olmak istemesi hoşuma gitmişti.

"İyiyim." Bana inanmamış gibi görünüyordu ama şu an fiziksel sağlığımız, yaşayacağım travmadan daha önemliydi. Bu yüzden, "İyi *olacağım*," diye ekledim.

"Olanlardan önce ortam biraz eee... Gergin görünüyordu."

Demek izlemişti. Beni gözetmesi biraz gurur vericiydi.

"Ah, evet..." Işıklar sönmeden hemen önce Curtis'e söylediklerimi hatırlayınca yüzümü buruşturdum. "Ölmeden önce duyduğu son şey boktan bir herif olduğuydu. O yüzden kendimi biraz kötü hissettim." Hâlâ kötü hissediyordum. Öyle olduğu hâlde, yani öyleydi.

John'un gözlerinin kenarları, o seksenlerin Bill Pullman'ı ifadesiyle yumuşak bir şekilde kırıştı ve *eğilip*, "Ona bilmediği bir şey söylemediğinden eminim," diye fısıldadı.

Gülmeden edemedim. "Teşekkürler." Sonra çıkış yolunu bulmak için onun Stu ile eşleştiğini hatırladım. "Hadi ayrılalım!" ve "Yeni tanıştığım kadınlara en önemsiz şeylerden dolayı sinirleniyorum" modundaki öfke patlaması Stu ile. Onu uyarmak zorunda hissetmiştim. "Bak, buradan başka bir çıkış yolu *olacak* ama eğer bu da aynı şeylerdeki gibiyse..."

"Sevdiğin o korku filmleri gibi mi?"

Hatırlamıştı, bu da midemde kelebekler uçuşmasına neden olmuştu.

"Evet, işte onlardan... Sadece daha akıllı olmamız gerekiyor..." Katilden mi? Stu'dan mı? Kulübe dağılmış diğer insanlardan mı? "Bunu yapan her kimse ondan. Sadece soğukkanlılığını koruman lazım."

John oldukça soğukkanlıydı. Bu süre boyunca oldukça kibar ve dengeliydi. Curtis öldürüldüğünden beri öfkeye, korkuya ya da paniğe kapılmamıştı. Tavsiyemi düşündüğünü belli edercesine uzun ve çok güzel kirpiklerinin altından bana baktı, sonra elini kaldırdı. Eli, Colin Firth'ün göz teması kadar sarsılmazdı.

"Tüm bu konularda uzman olduğuna göre şansımı nasıl görüyorsun?"

Gülümsedim. "Oldukça iyi görünüyor."

"Peki, eğer sen öyle düşünüyorsan Jamie, ben de buna inanabilirim."

Bu beni utandırmıştı. Onun omzunun üzerinden bakınca grupların ayrıldığını, çıkmaya hazırlandıklarını görebiliyordum. Bekledikleri son üyeler bizdik, Wes'in bizi izlediğini fark ettim. Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı ama bu onun baktığı, bizi izliyor olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Bakışlarımı John'a geri çevirip biraz daha öz güvenli konuşmaya çalıştım. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Hâlâ bir ara içki içmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Evet." Onun bariz şakasına alaycı bir şekilde güldüm, sonra kapılara son bir kez bakıp Laurie'nin yanına geçip kulübün içine doğru yürüdüm.

9. BÖLÜM

"Gerçekten bir kez adam *öldürenler*, tekrar *öldürmeye* çok daha yatkındır."

– "Sevginin Bağladıkları" filminden alıntı *değildir.*

Grubumuz sol tarafı seçmişti. Oraya ulaşmak için dans pistinin önünden tekrar geçmemiz gerekiyordu. Daha önce terli, sallanan bedenlerin arasından sıkışa sıkışa geçtiğim anlarla şimdiki hâlim arasındaki zıtlık gözümden kaçmamıştı. İki yüz kişiyi ağırlamak için yapılmış bir mekânda dört kişi sessizce ilerliyorduk.

Wes önde, Campbell arkada, sıkı bir elmas şekli oluşturarak kabinlere yaklaşırken konuşmuyorduk. Bir katilin dikkatini çekmemeye çalışırken sohbet öncelikler arasında değildi ve herkesin bu sessizliği, buradaki psikopatla yüz yüze geleceğimizin bir işaretini duyabilmeye çalışarak değerlendirdiğini umuyordum. Diğer grubun uzaklaşan ayak sesleri arkamızda yankılanırken dikkatimi onlara vermemeye çabalıyordum, bunun yerine önümüzdeki loş ışıklı girintilerden gelecek seslere kulak kabarttım. Yere sürünen ayakkabılar, metal sürtünmesi, yaklaşan tehlikeyi haber verecek dışsal uğursuz bir ses...

Odanın ortasına kadar geldiğimizde titreyen parmaklarımla şişemin boynunu sıkıca tutmak büyük bir çaba gerektiriyordu.

Merdivenlerin üzerine vuran serin, loş, beyaz ışık, dans pistinin açık alanının tamamını aydınlatıyordu. Gözüm bir parıltıya takılınca tavandaki disko topuna baktım. Havalandırma menfezlerinden gelen aralıklı hava akımları, buzul hızında bile olsa topu hareket ettiriyordu ve başımızın üzerindeki asma kata soluk elmaslar gibi ışıklar saçılmasına neden oluyordu.

Yavaş, ağır dönüşü huzur verici olmalıydı ama değildi. Katilin ışığı kapatmayacağını, bizim de kendimizi koruyacak hiçbir yol bulamayıp burada sıkışıp kalmayacağımızı kim söyleyebilirdi? Bodrumdan sekiz kişi kaçtığımızda bu bir olasılıktı ama sayımız yarıya inmişken bu olasılık çok daha endişe verici bir hâle gelmişti. Wes de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü adımları hızlandı.

Merdivenlere geri döndüğümüzde ayaklarımızın altında hâlâ nelerin ve kimlerin olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Ama barda yatan cesetleri düşünmemeye çalışmak, yukarıda daha fazla ceset bulma ihtimalini düşünmeme neden oluyordu.

Tuğla duvarın etrafından dolaşıp başka bir koridora ulaştık. Baştan çıkarıcı ve anında soyunma etkisi yaratması amaçlanan gaz lambaları, duvarı aydınlatırken ürkütücü görünüyor, özellikle de solumuzdaki nişler kırmızı koridoru dişsiz diş etleri gibi gösteriyordu.

İlk girintide derin localar, daha fazla kadife perde ve hâlâ ışıldayan hareketsiz bir mini avize vardı. Wes burada bir tehdit olup olmadığından emin olduktan sonra koridor boyunca ilerlemeye devam ettik. İkinci girintiye yöneldiğimizde, topuğum kalın halının liflerine takıldı. Dolaşmış kırmızı iplikler, beni girintinin ağzına sürüklemekle tehdit ediyordu, dengemi kaybederken aklımdan *Yaratık*'taki Ripley ve *Paranormal Aktivite*'deki Katie sahneleri geçti.

Girintinin çerçevesine tutunup topuğuma takılan düğümden kendimi çekip kurtardım, elimdeki Kahlúa şişesiyle ken-

dimi bıçaklamamaya çalışarak ölüm düşüşümden kurtulurken boğazımdan kopmak isteyen bir iniltiyi bastırdım.

Romantik komedilerde "sakar kız" klişesi hiç hoşuma gitmezdi; bir *slasher* filmde atılan dengesiz adımlar, devam filminde yer almayacağınızın işaretiydi.

Wes, Laurie ve Campbell, minderli koltuğa oturuşumu... Düşüşümü görünce donup kaldılar. Bu noktada sessiz kalma konusunda o kadar deneyimliydiler ki tek tepkileri ortak bir irkilme olmuştu. Gizli bir testere üzerine düşmediğime ve tavandan inip midemi delecek bir şey olmadığına emin olduktan sonra kollarımın üzerinde doğrulup kalktım ve bir şey fark ettim...

Parlıyordum.

Vücudumun koltuğa değen çıplak kısımları *kırmızı* simle kaplanmıştı. Son dakika temizlikçileri gerçekten berbat bir iş çıkarmıştı.

"*Siktir*," diye tısladım.

Wes etrafımızdaki alanı kontrol ettikten sonra girintiye adım attı. "İyi misin?"

Sim insan vücudunda *sonsuza* kadar kalırdı. Yani hayır, iyi değildim. Çıplak omuzlarımda kırmızı yerine gümüş ışıltılar parıldasaydı, acı dolu bir ifadeyle ona dönüp, "Bu bir katilin teni," demek için mükemmel bir an olurdu. Ama öte yandan biz *gerçek* bir katilden kaçmaya çalışıyorduk, bu yüzden *Alacakaranlık* göndermesi yapma dürtümü bastırdım.

"Evet." Kahlúa şişemi ona uzattım ve ayakkabılarımı çıkarıp kayışlarını birbirine bağlayarak dirseğime astım, ağırdılar ve topukları sivriydi, bu onları silah yapmaya yetecek bir kriterdi. Ayağa kalktığım anda kendimi yere daha sağlam basıyor gibi yetkin hissettim. Dik durabileceğime ve katilden kaçabileceğime güveniyordum... Hatta belki de ayakkabılarımı fırlatıp onu yavaşlatabilirdim.

"Hah..." Wes'in eğleniyormuş gibi bir nefes verdiğini duydum, ona baktığımda randevumuzun başındaki gibi görünüyordu. Hoş bir şekilde şaşırmıştı.

"Ne?"

"Sen... " Sırıttı. "Kısaymışsın."

"O kadar da kısa değilim."

Kollarımdaki kiraz kırmızısı simleri elimden geldiğince temizlemeye çalışıyordum. Ter ve kan onları tenime yapıştırmıştı, sonra ellerime bulaştı, hatta ayaklarımın üzerine döküldüğünü hissediyordum. *Kahretsin.*

"Benden kısasın."

Göz hizam göğsünün ortasına denk geliyordu ama bunun, onun için yeni bir deneyim olmadığını sanıyordum. Campbell'dan uzundu. Laurie'den de. Ama silahımı almak için elimi uzattığımda gözlerinin eğlenerek parlamasına neden olan *benim* boyumdu.

"Bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil." Hâlâ eğleniyor gibi görünüyordu, ona uyarı dolu bir bakış fırlattım.

"Eğer sevimli olduğumu söylersen, endişelenmen gereken kişi katil olmayacak."

Şişeyi tekrar avucuma bırakırken parmakları bileğimde biraz daha oyalandı. Bir an için bana böyle bir kez daha dokunursa buradan kaçmaya çalıştığımızı unutabileceğimi düşündüm. Vücudumun başka yerlerine daha yavaş, daha sıkı, daha uzun dokunsaydı... Özellikle de "Sevimli olduğunu düşünmüyorum, Jamie..." dediğinde.

Gözleri çıplak ayaklarıma kaydı, sonra gözlerimle buluşana dek yavaşça yukarı çıktı. Ardından, "Hem de hiç," diye ekledi.

Sonra bakışlarını bana dikme şekli, dizlerimin bağının çözülmesine neden olmuştu ve beni tekrar randevu masasına gönde-

rebilecek potansiyele sahipti. Tamam, yani ikimiz de birbirimizi sevimli bulmuyorduk. Bunu bilmek güzeldi. Beni tanımlamak için başka hangi kelimeleri kullanacağını sormak istesem de Campbell ve Laurie'nin, benim zarif düşüşümden beri nöbet tuttuklarının ve hâlâ bir psikopat tarafından kovalandığımızın farkındaydım. Bu yüzden koridoru işaret ederek onun yanından geçip Laurie'nin yanındaki yerime döndüm ve yüzümdeki kızarıklığı fark etmemesini umdum. Bir an sonra Wes de dışarı çıkmış ve grubun önüne geçmişti.

Grubun önünde ilerleyerek bizi yan taraftaki girintiye götürdü ve ilkinde yaptığı gibi burada da liderlik yaptı.

Beklerken Laurie ile göz göz geldik, ağzını açmasa da yüz ifadeleri o kadar belirgindi ki kaşlarının inişini çıkışını ve benim buna verdiğim sessiz tepkilerimi rahatlıkla şöyle yorumlayabiliyordum:

Bu neydi?

Hiçbir şey.

Hiçbir şey mi? Onu gözlerinle yeme artık!

Yemiyorum!

Ah, gerçekten mi? Yapmıyorsun yani?

Hayır.

Yalancı seni.

Ama beni seviyorsun.

Nedenini Tanrı bilir.

Konuşmanın sonunda ikimiz de dudaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde gülümsedik. Arkama baktığımda Campbell'ın bütün bu konuşmaya tanık olduğunu ama hiçbir şey anlayamadığını açıkça anlamıştım. Daha önce gergindi. Şimdi kafası karışmış durumdaydı. Bu hiç iyi bir karışım değildi ve onu fazladan huzursuz gösteriyordu. Tam Norman Bates'in

"anne"ye dönüşmeden önceki hâline benziyordu. Sanki tek bir ani ses duysa fırlayıp kaçacak gibiydi.

Üçüncü girintiye ulaştığımızda bir sorun vardı. Wes birkaç adım geride durdu ve sandalyenin bacağıyla orayı işaret ederken gözleriyle bunun sadece kendi kafasında canlanan bir oyun olmadığını teyit etmek ister gibiydi ve bana bakınca ben de başımı salladım. Ben de görüyordum.

Koridora en yakın perdeler, diğer gördüklerimizden daha hacimli, daha genişti. Gaz lambalarının titreyen ışığı kadifenin parlaklığına vurup tüm perdeleri dalgalanıyormuş gibi gösterse de bu, kesinlikle hareket ediyordu. Bir atardamar gibi oynuyordu ve arkasına her kim saklandıysa yanından geçip gitmediğimizi fark ettikçe nabız atışı daha da hızlanıyordu.

Büyük olasılıkla randevuya gelenlerden biriydi ama onun *katil* olmadığından da emin olamazdık. Katilin, bir erkek olduğuna dair çok fazla varsayımda bulunduğumun farkındaydım ama kendimi savunmam gerekirse katliam daha çok erkeklerin hâkim olduğu bir faaliyetti. Katilin bir kadın olamayacağını da söyleyemezdim. Baby Firefly ya da Mary Lou Maloney gibi kurgusal kadın katiller, en unutulmaz erkek canilerle rahatça boy ölçüşebilirdi. Ama gerçek hayatta?

Kadınlar genellikle duygularını daha iyi kontrol ederdi.

Kapının yanında sarkan bir ip vardı, Wes ona uzanmak için öne çıkarak arkasına bakıp hepimizin hazır olup olmadığını kontrol ederken ben de yanına geçip kırık şişemi uzattım. Bunu hiç düşünmeden yapmıştım ama oraya geçtiğim anda bir yanım geri çekilmek istedi, yine de perdenin arkasından bir bıçak fırlayacaksa Wes'i ateş hattında yalnız bırakamazdım. Bu sadece birkaç dakika önce Laurie'ye Wes'i gözlerimle yediğim konusunda yalan söylediğim için değildi, bu gecenin onsuz çok daha kötü olacağını bildiğim içindi.

Geri gitmem için keskin baş hareketleri ile işaret etmeye çalıştı ama onları görmezden gelerek perdeyi açmasını işaret ettim. Laurie, koridoru gözetlemek için sırtını bana yaslamıştı, Campbell ise işe yaramaz durumdaydı. Wes, Campbell'ın kaybedeceği bir savaşta olduğunu anlayınca çenesi kasıldı ve tahtayı diğer eline alıp ipe uzandı.

Bir kez daha göz göze geldikten sonra saymaya başlamak için işaret parmağını kaldırdı.

Bir.

İki.

Üç.

İpi çekti ve perde, keskin bir nefes alışı gibi sertçe açıldı. Kadın bağırmadı. Sadece karşısında aynı derecede korkmuş dört kişi olduğunu görene kadar göğüs kafesini parçalayan türden bir soluk verdi. Bizim onu öldürme niyetinde olmadığımızı fark ettiği anda bakışlarını, aramızda havada tuttuğum kırık şişeye indirdi ve sadece... Etkilenmemiş gibi baktı. Mahkeme duvarı modu hâlâ devredeydi ve isim etiketi de hâlâ yerindeydi.

Billie.

Kokteyl saatindeki o ters bakıştan sonra onun Kat Stratford gibi mesafeli mi yoksa Jo Stockton gibi utangaç mı olduğunu anlayamamıştım. Baştan aşağı siyah giyinmiş, ipeksi kahverengi saçları düşük ve zahmetsiz bir topuzla toplanmıştı, dudakları mat bir merlot şarabı tonundaydı, şık ve ulaşılamaz görünüyordu. Sanki yanlışlıkla sokaktan içeri girmiş de işler ilginçleşir diye orada kalmış gibi görünüyordu. Acaba aklından geçen bu muydu?

Şişemi aşağı indirdim, belki de bu yüzden bu kadar savunmacı görünüyordu. Ardından, "İyi misin?" diye sordum.

Çünkü bir korku filminin ortasında olsak da sorulması gereken kibar soru buydu.

Kalın, kusursuz şekilli kaşları iki yay hâlinde çatıldı ve "Hayır. Bir katilden saklanıyorum. Senin sorunun ne?" dedi küçümseyici bir tonda.

Eh, onun için endişelenen kafamı sikeyim. Kadın Kat Stratford çıktı.

Bakışları dördümüz arasında gidip geliyordu, dudakları büzülmüştü, neredeyse simsiyah gözleri temkinliydi. "Oradan zar zor çıkabildim. Herkes..." Dönüp bana baktı. "*Senin* randevuna olanlardan sonra çıldırdı," dedi.

"Diğerlerinin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Wes.

Ona uzun, kayıtsız bir bakış fırlattıktan sonra Billie başını iki yana salladı. "Merdivenlerden çıkar çıkmaz ve kapılar açılmayınca herkes dağıldı. Sanki hamam böcekleriyle dolu bir mutfakta ışığı açmışsın gibi. Ben bu tarafa koştum ve saklandım... Sonra çığlığı duydum."

Göz ucuyla Laurie'nin yüzünü buruşturduğunu gördüm. Bahse girerim o ses onun zihninde de benimkinde olduğu gibi kolay canlanıyordu.

"Kimin yaptığını gördün mü?" diye sordu Laurie.

Billie'nin gözleri hızla Laurie'ye kayarak kısıldı. "Kimin *yaptığını* görüp görmediğimi mi soruyorsun? Biraz *canımı kurtarmak için koşmakla* meşguldüm." Sanki kelimelerinden asit saçılıyor gibiydi ve herkesle böyle konuştuğunu bilmek az da olsa içimi rahatlatmıştı. Tekrar hepimize baktı. "Peki siz ne yapıyordunuz?"

"Bir çıkış yolu arıyorduk."

"Güzel." Billie perdeyi kenara iterek saklandığı yerden çıktı. Kestane rengi birkaç tutam saçı, yüzüne dökülmüştü ve onları savuşturmak için elini uzattığında kazağının üstünde kan gördüm. Colette'inkiyle aynı türden bir kan sıçramasıydı. Bunun mümkün olabileceğini sanmıyordum ama baktığımı fark edince

yüz ifadesi daha da sertleşti. Sormadığım hâlde, "Kapıdayken üzerime sıçradı," dedi. "Kaç kayıp vardı?"

"Dört alt katta. Bir bu katta," diye cevapladı Wes.

Billie derin, uzun bir nefes vererek iç geçirdi. Gözleri elbisem kaydığında burun delikleri kötü bir koku almış gibi genişledi. Billie'nin kadınlardan pek hoşlanmadığı hissine kapılmıştım ama sonra bakışları dikkatle tavandaki avizeye takıldığında bunun, onun ağlayacağı an olduğunu düşündüm. Zırhında küçük bir çatlak, buzların içinde biraz insanlık göreceğimiz an.

Ama onun yerine sadece omuz silkti. "Sanırım gece daha yeni başlıyor."

10. BÖLÜM

"Bu odadan çıkıp da hayatımın geri kalanında, kimseyi seninleyken *öldürdüğüm* gibi *öldürememekten* korkuyorum."

- "İlk Aşk, İlk Dans" filminden alıntı *değildir.*

Kahverengi saçları fönlü Jennifer, Billie'yi bulduğumuz yerden iki loca ötede saklanmış ve bizi gördüğünde çok daha mutlu olmuştu. Biz saklandığı yerden birkaç adım ötedeyken birden ortaya çıkmıştı. Beş kişinin yankılı bir koridorda hareket etme sesini tamamen yumuşatmanın imkânsız olduğunu anlamış ve bunun bir katiller grubundan çok hayatta kalan bir grup olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünmüştü.

Bu bir riskti ama onun için işe yaramıştı.

Aklıma gelen *Teksas Katliamı* ve *Hellraiser*'daki toplu katiller hakkındaki düşünceleri, aklıma geldiği hızla zihnimden uzaklaştırdım.

Jennifer, ağır bir kadife perdeyle tuğla duvar arasına sıkışıp kim bilir ne kadar vakit geçirmesine rağmen hâlâ "komşu kızı" güzelliğini koruyordu. Sadece saçları biraz dağılmıştı, yeşil elbisesi kolayca düzeltilirdi. Etiketindeki adı, el yazısı kusursuz olduğu için kolayca okunuyordu. Etikete kan sıçramadan önce bardan çıkmış olmalıydı.

Hiçbir gösteriş yapmadan saklandığı yerden çıkıp bizi gördüğüne ne kadar rahatladığını fısıldadığında gözüme sempatik görünmüştü. Beş kişilik grubumuz altıya çıkmıştı.

Jennifer ve Billie, Laurie ve benim arkamızda yeni bir ikili oluşturmuştu. Campbell ise hâlâ en arkadaydı. Başımı çevirip her baktığımda biraz daha geride kalmış gibi görünüyordu, sanki onu gruba bağlayan tek şey, bir başına kalmanın çok daha kötü olmasıydı.

Son girintiyi de geçince koridor bir kavşağa ayrıldı. Bronz duvar lambalarının eş zamanlı yanıp sönen alevleriyle aydınlatılmış kırmızı bir haç şeklindeydi. Düz devam edip çıkışa açılıp açılmayacağı belli olmayan şarap rengi bir boşluğa girebilirdik. Sola dönüp diğerleri kadar loş ışıklı başka bir uzun koridora girebilirdik. Ya da sağa dönüp dans pistinin kenarını çevreleyen barın arkasına doğru ilerlersek tekrar geldiğimiz tarafa geri dönerdik, yani diğer grubun bölgesine.

Olduğumuz yerde oyalanırken Wes, "Ne dersin?" diye sordu. Burasının daha az *Kabare* şıklığında olduğu zamanlarda buraya daha önce gelip gelmediğimi hatırlamaya çalıştım. "Düz mü gitsek?"

Çünkü neden olmasın? Binanın arkasında başka bir çıkış olması mantıklıydı ama kulüp bir köşebaşında yer aldığına göre yan giriş de olabilirdi.

"Laurie?" diye sordum ama o çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı.

"Bu katla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ben de." Belki de burası gerçekten Kamikaze içmeyi bırakma sebebimdi. "Genelde asma katta vakit geçirmiştik, değil mi?"

"Evet."

"Ya burası çıkmaz sokaksa?" diye fısıldadı Jennifer arkamdan. Parmaklarını köprücük kemiğine kenetlemiş, can havliyle tutunmuştu.

Billie, "Çifte anlamı *var*," diye homurdandığında Campbell korkuyla hafif bir ses çıkardı.

"Bence buranın tamamının kendi içine bağlanması daha olası," dedim.

Bu binanın teması buydu. Üç katlı bir labirentti, yasa dışı faaliyetler için birçok alanla doluydu. Eski fabrikayı yeniden tasarlayan mimarların cinayet kadar yasa dışı bir şey yaşanacağını düşündüklerini sanmıyordum.

Wes'in seçeneklerimizi değerlendirmesini izledim. Yola çıkmadan önce adımlarımızı düşünürken her yol ayrımını değerlendirip geldiğimiz yollarla karşılaştırıyordu. Bunu girintilerin yanından geçerken de yapmıştı; ayrıca vestiyerde ve aşağıdaki barda da bunu baştan beri yapıyordu. Dikkatli olmayı seksi bulacağım hiç aklıma gelmezdi.

"Hepsinin birbirine bağlanması iyi olurdu," dedi Wes. "Çıkış bulamazsak en azından tanıdık bir yere döneriz... Ne kadar zamanımız var?"

Campbell saatine bakıp tekrar yukarı bakarken, "Ne zaman çıktığımızı hatırlamıyorum ama saat neredeyse on bire çeyrek var," dedi.

Vay canına, Campbell. *Tek* işin buydu.

Ben kendimi tam anlamıyla çatışmacı biri olarak sınıflandırmadan önce Laurie diplomatik davranmaya karar vermişti. "Bence o kadar uzun zaman geçmedi ama yine de on birde diğerleriyle buluşmak için döndüğümüzden emin olalım."

"O hâlde düz gidelim ve hızlı olalım." Wes'e kimsenin itiraz edecek sebebi ya da gücü olmadığından, ağır ağır yürümeye devam ettik.

Koridorun bir sonu olup olmadığı, birkaç adım ötedeki gaz lambası yolun sola döndüğünü gösterene kadar belirsizdi. Köşeden birkaç adım uzaklaşmıştık ki halıda sürünen bir gölge gördüm.

Billie'nin perdelerin arkasındaki bariz hareketini gördüğümde olduğu gibi göğsüm sıkışmamıştı. Bunun aslında bir gölge olmadığını bildiğim için sadece midem ağzıma gelmişti. Karanlık koridorun loş ışıkların aydınlatmadığı bölgelerine karışmadan, zeminin üzerinde kayarak ilerleyişinden, halının liflerinin gölgenin ağırlığı altında bükülüşünden, gittikçe daha fazla yayılışından bunun bir gölge olmadığını anlamıştım. Bu bir lekeydi ve yayılıyordu.

"Wes," diyerek nefes aldım.

"Evet," diye mırıldandı. Omuzları iç çekerken düşse bile sırtı gergindi. "Görüyorum."

"Büyüyen bir kan gölüne doğru yürümek genelde pek de iyi bir fikir değildir," dediğimde Wes önümde sert bir şekilde başını salladı. "Aynı fikirdeyim."

"Ama köşenin hemen ardında bir çıkış varsa..."

Gruba gözlerinde buyurgan bir bakışla dönmeden önce uzun ve ağır bir nefes verdiğini duydum. Bu, onu gözlerimle soyma isteğimi azaltmamıştı, her ihtimale karşı bakışlarımı omzunun üzerinden ayırmamaya çalışıyordum. Altıncı kurala uyamazsa, ben yapardım.

"Duvara yakın durun," dedi Wes. "Eğer biri o köşeden çıkarsa... *Koşun.*"

Şu anda bunu yapmayı çok isterdim. Geri dönmeyi ya da en azından adımlarımızı yavaşlatmayı. Ama kaçınılmazı ertelemenin bir anlamı yoktu. Koridorun sonuna geldiğimizde onu, daha doğrusu, *onları* gördük.

İki kişiyi daha öldürmüştü. Boğazlarındaki aynı delici yaralar bunu açıkça gösteriyordu. Doğru şekilde kesildiğinde vü-

cuttaki tüm kan, bir şah damarından iki dakikada boşalabilirdi. Özellikle kanlı bir film maratonundan sonra merakımdan bunu bir kez Google'da aratmıştım. Sadece bunu gerçekten gözlerimle göreceğim hiç aklıma gelmemişti.

Drew ve yanındaki kadının hiçbir şansı olamamıştı. Onun Drew olduğunu, isim etiketindeki kalın blok harflerden biliyordum, kadının uzun kızıl saçlarını ise kokteyl saatinden hatırlıyordum ama adını hatırlamıyordum. Tek bildiğim, onun Julia Roberts gülüşüne sahip olduğuydu ve Drew'un pizzasında ananas sevdiğiydi. Önümüzde ölü yatan iki kişi hakkında sahip olduğumuz tek şey, gerçekten yüzeysel bilgilerdi. Halının üzerine düşüş biçimleriyle *Cinnet*'teki ikizlere benziyorlardı. Kanlar etraflarına, kimsenin romantik bulmadığı bir kalp şeklinde yayılıyordu.

"Ne oluyor—" Laurie'nin sesi uzun bir nefes gibi çıkmıştı. Başını iğrenmiş bir şekilde iki yana salladı, gözleri yayılan lekeye sabitlenmişti ve işte o zaman onları fark ettim. İki bedenin etrafına saçılmış, kan gölüne serpiştirilmişlerdi. Kırmızı gül yaprakları.

Bu da neyin nesi?

Yapraklar sadece cesetlerin etrafında değildi. Hayır. Koridor boyunca karanlığa doğru devam ediyordu, halının üzerine zarifçe serpiştirilmişti. Gül yapraklarından bir *yol.*

Amerikan Güzeli saçmalığı mı yaşanıyordu burada?

Wes'in aklında da aynı soru var gibiydi. Kızıl yaprakların ve onları yutarken yayılan kan gölünün biraz daha koyu tonunun oluşturduğu o uğursuz karışımın kıyısından dolaşmaya başladı, izi takip etmeye niyetliydi.

Sandalye bacağını sıkıca tutuyordu, diğer avucunu bize doğru uzatmış hâlde, "Burada kalın," dedi.

Hayır, bu kesinlikle olmayacaktı.

"Hayır, Wes—"

"Sadece köşeyi kontrol edeceğim. Hemen döne—"

"Sakın söyleme," diye tıslադım, ağzından çıkmak üzere olan tehlikeli sözlerin kalbimde yarattığı keskin sıkışmayı geçirmeye çalışarak. Neredeyse kural sekizi çiğnemişti.

"*Sakın* 'hemen döneceğim' deme," dedim bir solukta çünkü bu tutamayacağı bir vaat olurdu. Eğlence yerine eğitici bir amaç için film izlemeyi düşünmemiş insanlarla *çevriliydim.*

"Oraya gitmeye hiç niyetim yok," dedi Billie.

"Ben de istemiyorum," dedi Jennifer omuzlarını daha sıkı kavrayıp başını sertçe sallarken, gözlerini cesetlerden başka her yere çeviriyordu. Jennifer yolumuza çıkan engelden kaçınırken Campbell gözlerini onlardan ayıramıyordu; yüzünde o aynı uzak, donuk bakış vardı. Yakından bakmak için ufak bir hamle yapacağından da şüpheliydim.

"O zaman seninle geleceğim." Daha kararımı bile vermeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı ama Wes gibi adamların bir koridora girip bir daha geri dönmediği sahneler kafamda dönüp duruyordu, bu yüzden pişmanlık duymadım.

O, gül yapraklarıyla kaplı koridora tekrar baktı, çenesi kasıldı, sonra bir adım geri atıp omzumu kavradı. Eli tenimi ısıtmıştı ve haklıydı. Benden uzundu.

"Jamie, burada ka—"

"Hayır. Yanındakilerden ayrılmak, grubun bölünmesi kadar kötü. Bu kurallardan biri."

Laurie'ye döndüm, Kahlúa şişemi uzattım ve diğer elimle ondan seyahat boyu olanını istedim. Eli gevşekti ve daha büyük, ağır şişeyle kolayca değiştirdim. Jennifer ve Billie'nin ellerinde silah yoktu ve onları, Laurie'yle bırakırken ellerinde büyük ve keskin bir şeyin olması bana kendimi daha iyi hisset-

tirecekti. Bu doğaçlama silahların, bu adamın elinde olduğunu düşündüğüm cephaneliğe karşı koyamayacağını biliyordum ama hiç yoktan iyiydi.

"*Kurallar* mı? Ne saçmalıyor bu?" diye homurdandı Billie.

Onu duymazdan geldim.

"Jamie—" dedi Laurie. Onu bu kadar kolay görmezden gelemezdim. "Gitme." Son kelimesinde sesi titremişti. Loş ışıkta bile yüzündeki paniği görebiliyordum. Sözlerimin ne kadar çelişkili olduğunu biliyordum. Tam da yapmak *istemediğim* şeyi yapıyordum. Ayrılmak. Onu bırakmak. Ama bir çıkış yolu bulmamız gerekiyordu ve Wes o koridora girer de geri dönmezse işimiz biterdi.

"O tek başına *gidemez*," dediğimde o da peşimden gelmeye kalktı.

"O zaman ben de geliyorum."

"*Hayır*!"

Sesin şiddetiyle irkildi. O an kalbime atmaya devam etmesini söylemek zorunda kaldım. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayı sevmiyordum. Bunu yapabildiğimden de emin değildim, bu yüzden Laurie'yle arkadaş olduğumuzda her şeyi göze aldığımı biliyordum. Belirgin bir çatışma içermeyen üç saatlik belgesellerle başa çıkabiliyordum. Sarılmalardan hoşlanmamasıyla başa çıkabiliyordum. Hatta oduncu takıntısıyla bile başa çıkabiliyordum çünkü farklılıklarımıza rağmen ya da belki de onlar sayesinde beni gördüğünü, değer verdiğini ve anladığını, o ciddi tavrıyla bile hissettiriyordu. Tanışmadan önce de arkadaşlarım vardı, ondan sonra da başkalarıyla arkadaşlık kurmuştum ama o gerçekten çok iyi bir arkadaştı. En iyisiydi ve ona bir şey olursa... İşte o zaman ne yapardım hiç bilmiyordum. Bildiğim tek şey, hiçbir şey olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağımdı. Eğer aşağıda birisi pusu-

ya yatmışsa, onu onların yoluna sürüklemeyecektim. İşte bu yüzden sözlerimin sakin ve kendinden emin çıkmasına dikkat ederek, "Sana ihtiyacımız var, arkamızı kollaman gerekiyor. Siz dördünüz sadece..."

Buna benzer bir sahne, benzer bir şey hatırlamaya çalıştım ve hepimizin şu anda üzerine basmamaya çalıştığı kan gölünü aratmayacak kanlı bir âna dönüşmesini nasıl engelleyebileceğimizi düşündüm. "Köşede kalın," dedim. *Johnny Castle* şu anda mezarında ters dönerdi. Aynı zamanda, kesinlikle hayatımın en güzel zamanını geçirmiyordum. "Sırtınızı duvara yaslarsanız kimse size arkadan yaklaşamaz," diye ekledim Wes yanımda yerini alırken. Sanki onunla gitme fikrim, koridoru kapatan yapış yapış karmaşanın içinde kardan melek yapmakla aynı şeymiş gibi Wes hâlâ başını iki yana sallıyordu.

Ama sonraki talimatını grubun geri kalanına yöneltti. "Işıklar sönerse, yere yatın ve duvarların yanında kalın. Başka bir şey olursa, koşun. Koşun ve sonra saklanın. Sadece başka hiçbir seçeneğiniz kalmadığında karşılık verin." Gözleri grubun en zayıf görünen üyesine kaydı. Campbell'a, tabii ki. "Ama birlikte kalın. Er ya da geç birisi kaybolduğumuzu fark edecek. Tüm gece sürse bile."

Billie gözlerini devirdi ama koridorların birleştiği köşeye doğru gidip iki gaz lambasının arasına çökerek sırtını sıkıca duvara yasladı. "Harika," dedi iğneli bir sesle. "Yıllardır pijama partisi yapmamıştım."

Neden acaba.

Wes, bir iç çekişle yolumuzu tıkayan cesetlere geri döndü. "Hadi."

Kandan kaçınmamız mümkün değildi. Artık duvardan duvara yayılmıştı. Bu yüzden Wes, gölcüğün en sığ kısmını bulup içinden geçti. Bu geceden sonra bozulmadan kalmasını istedi-

ğim bazı kişisel sınırlarım vardı ve çıplak ayakla kan gölünün içinden geçmek onlardan biriydi. Hemen topuklu ayakkabılarımı geri giydim, Laurie'nin bakışlarını sırtımda hissederek kayışları bileklerime bağladım. Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu, gözlerinde öyle çok duygu vardı ki taşacaklarından korktum.

Şu anda isteseydim hemen sarılmama izin verirdi ama bu fazlasıyla bir veda gibi hissettirirdi. Evrene yaymak istemediğim bir mesajdı bu. Bu yüzden sarılmak yerine iyi anlaşan yüz ifadelerimizin avantajını kullandım. Sessizce, *Hemen döneceğim,* diyen bakışımla söz verdim çünkü bunu asla yüksek sesle söylemezdim.

Cesetlerin etrafında dolaşırken halıda çıkardığımız şapırtı seslerini yok saydım, kanın ayakkabılarımın tabanına çarpışını görmezden gelmeye çalışıyordum ve bu gece kapalı burunlu bir ayakkabı seçtiğim için şükrettim. Wes'e ulaştığımda ayakkabılarım Louboutin gibi görünüyordu, tabanları kırmızıya bulanmıştı ve onları çıkarmamayı düşündüm. Sonra kendimi tekrar tökezlerken bu kez katil tarafından kovalanırken hayal ettim ve onları çıkardım. Onları koridorda öylece bırakıp bu geceye ait başka bir kayıp olarak saymalıydım ama Laurie'den aldığım bira şişesinden biraz daha iyi savunma sağlayabileceklerini hissediyordum. Bu yüzden kayışlarını boşta kalan elimde sıktım ve tabanlarından damlayan kanı görmezden gelmeye çalışarak Wes'e doğru ilerledim.

Grubun geri kalanına sadece birkaç adım uzaktaydık ama sanki bir nehrin karşı kıyısındaydık. Önümüzde serpiştirilmiş gül yaprakları, altlarında kanın daha koyu tonu olmadığında halıyla daha iyi uyum sağlıyordu ama yine de yerleşimlerinin kasıtlı olduğunu göz ardı edemiyordum. Koridor boyunca serpiliş biçimleri stratejikti, estetikti. Daha iyisini bilmeseydim, bunun kasıtlı olarak ne anlama geldiğini düşünür—

"Ne kadar da romantik," diye homurdandı Wes koridordan aşağı inmeye başladığımızda. Gözleri ileriye odaklanmıştı, hâlâ çenesini sıkıyordu, dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı ama yine de ara sıra yapraklara bakmadan edemiyordu. Baktığında da onları topuğunun altında ezmeyi ihmal etmiyordu.

"Bunun *romantik* olmasının amaçlandığını mı düşünüyorsun?" diye fısıldadım ama önümde durakladığında hemen cevap vermedi. Yapraklar köşeyi dönüp görüş alanımızın dışına çıkıyordu. Köşeler, yolculuğumuzun en tehlikeli kısmı olacaktı çünkü bıçaklanacak kadar yaklaşana kadar etraflarında ne olduğunu göremiyorduk. Wes de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki boşta kalan eliyle bileğimi kavradı ve beni arkasına çekti, göğsüm sıkıca sırtına dayanana kadar beni kendine çekti.

Mesaj açıktı. *Arkamda kal. Yakınımda kal.*

Her ne kadar niyet edilen iletişim seviyesi bu olsa da zihnim yine de Wes'in hayranlık uyandıran niteliklerine çok hoş bir popoyu da eklemek için bir saniye ayırdı. Onu hafızama iyice kaydettikten sonra kendimi mevcut meseleye odaklanmaya zorladım.

"Wes?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı avucunu kolumdan sırtımın ortasına kaydırarak beni kendisine yaslı tuttu. Sanki biri beni bıçaklamayı planlıyorsa, önce kelimenin tam anlamıyla onun içinden geçmek zorundaydı. "Gül yaprakları jestini daha önce hiç yapmamıştım."

Hayır, onun böyle şeyler yapmış olabileceğini sanmıyordum. Gül yaprakları gibi bir şey, Wes gibi biri için fazlasıyla gösterişli kalıyordu. Ama asıl mesele şuydu ki parmakları elbisemin kumaşına biraz daha sıkı tutunduğunda boğazımı temizleme ihtiyacı hissettim, yani onun birini etkilemesi için bunu yapmasına gerek kalmazdı.

"Bunu kastediyorlar, değil mi?" dedi, köşeye doğru ilerlerken omuzlarımız duvara sürtünüyordu. Göğsüm onun sırtına yaslanmıştı, nefes alış verişlerini hissedebiliyordum. Wes'in dumanlı, baharatlı kokusu, ter ve yakınlığın etkisiyle çok daha yoğun geliyordu ve karanlıkta bedenim bütün bunları yanlış yorumluyordu. Sanki yaklaşan sonumuz yerine bir yatak odasına doğru ilerliyormuşuz gibi. Bu yüzden başımı kolunun altından uzatıp yeni koridora baktığımda ve orada güllerden başka bir şey olmadığını gördüğümde kendimi ondan uzaklaştırmak için ciddi bir çaba göstermem gerekmişti.

"Gül yaprakları cesetlerin üzerindeydi, bu da onların öldükten sonra oraya konulduğu anlamına geliyor... Şey... Kasıtlı yapılmış olmalı." Duraksadı, bir sonraki cümleyi söyleyip söylememeyi tartıyor gibiydi, sonra çenesi kasıldı ve önümüzdeki karanlığa bakarken, "Geçtiğimiz günlerde öldürülen o kadını duydun mu?" diye sordu.

Önce, "Hangisini?" diye sormak istedim. Ama sonra Laurie'yle bugün erken saatlerde izlediğimiz haberin sonunu hatırladım. Ondan uzaklaşırken gül yapraklarının koridor boyunca uzandığını gördüğüm anda bağlantıyı kurdum. Öğleden sonra neredeyse hiç dikkatimi çekmemişti çünkü aynı sona uğramış sayısız kadınla ilgili haberlere trajik şekilde benziyordu. Gece kulaklıklarımda yüksek sesle müzik dinleyerek yürüyemeyeceğimin ya da karanlıkta arabaya giderken anahtarlarımı parmaklarımın arasına sıkıştırmam gerektiğinin bana tekrar tekrar hatırlatıldığı haberlerden biriydi. Ama bu başkaydı. Bu hâlâ tazeydi.

Wes kaşını kaldırdı ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Katil amatör değildi. O bir profesyoneldi.

11. BÖLÜM

"Büyük, aptal *av bıçağından* ve aklımı okuma şeklinden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki bu beni deli ediyor, beni *suç işlemeye* itiyor."

– "Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi" filminden alınh *değildir.*

Gül yaprakları tesadüf olamayacak kadar düzgün serpiştirilmişti.

Wes yerinde kıpırdamıştı ve bu hareket kolunun benimkine sürtünmesine neden oldu. Çıplak tenim ürpermişti. İki ceset ile olayların seri katille bağlantılı olabileceğini bulduktan sonra hissedilecek türden şeyler değildi bunlar.

"Bunun o cinayetlerle bağlantısı olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum yerdeki yaprakları işaret ederek.

Başını salladı ve yüzündeki rengin solmasını yalnızca koridorun loş, yapay ışıklarıyla açıklayamayacağını biliyordum. "Evet, olabilir."

Bu gece yaşadığımız her şey, aynı imzaya sahip diğer cinayetlerle ilgili yakaladığım ufak bilgi kırıntılarıyla birlikte zihnimde sıralanmaya başlamıştı. Onlara pek dikkat etmemiştim çünkü bu, sanki sonunu zaten bildiğin bir filmi izliyormuş gibi hissetti-

riyordu ve bunun kulağa ne kadar korkunç geldiğini biliyordum. Aşırı derecede kalıplaşmış bir şema izleyen türden bir film. Bu cinayetlerde *yeni* hiçbir şey yoktu. Aynı film, farklı oyuncular.

Ama ya bu gece?

"Eğer onunla bağlantılıysa bu bir üst seviye olurdu, değil mi? Bir seferde bir kadını öldürmekten çıkarak bir grup insanı bir binaya kapatıp sonra onları teker teker sistematik biçimde öldürmek, yöntem değişikliği gibi görünüyor. Ya da doğru terimi kullanmak istersek işleyiş biçiminde değişiklik..."

Wes bakışlarını koridordan ayırıp bana çevirdiğinde sözlerimi yarıda kestim. Dudakları sıkı bir çizgi hâlini almıştı. Sıcaklık boynuma kadar yükselmeye başlamıştı ve gözlerimi ayağımın altında ezilen yapraklara indirdim.

"Üzgünüm." Çok fazla konuşmamalıydım. Çok fazla *konuşmamalıydık*. Amacımız katilden kaçmak ve bir çıkış bulmaktı. Kendimi neredeyse tamamen *kaptırdığım* için kendime kızıyordum ve—

"Niye özür diliyorsun?"

Eli elimin arkasına değdiğinde irkildim. Bu kez bilerek dokunmuştu ve ona baktığımda o ciddi ifadesi kaybolmuştu. Şaşkın görünüyordu.

"Ben sadece..." Duraksadım. Konuyu dağıtarak *randevuya çıkmak tehlikeli bir uğraştır* saçmalamamı bile gölgede bırakacak uzun bir konuşmaya başlamanın eşiğinde olduğumu daha iyi anlatmanın bir yolu olmalıydı. "Bazen kendimi bir konuya kaptırıyorum. İnsanların hevesli ya da heyecanlı olmaması gereken şeyler hakkında hevesliymişim ya da heyecanlıymışım gibi görünüyor. Ama yanlış anlaşılmasın, şu anda yaşananlardan kesinlikle hoşlandığım bir yan yok. Sadece kafamda takılıp kalıyorum ve ağzımdan çıktığında..." Sanki daha az konuşmam gerektiğini

düşünen insanlardan aldığım tepkiler beni rahatsız etmiyormuş gibi omuz silktim. "Her zaman doğru anlaşılmıyor."

Wes'in gözleri yüzümde dolaştı. Onun başını sallayıp, "Benim tarafımdan gayet doğru anlaşılıyor. Bunun hiçbir yanlış tarafını görmüyorum," diye mırıldanmasıyla yanaklarımdaki sıcaklık farklılaştı.

Eliyle bileğimi kavrarken dikkatini koridordaki bir sonraki köşeye çevirdi ve bu da konuşmayı sona erdirdi. Wes'in bileğimi kavrayışı sıkılaştı, ben de silahlarımı daha sıkı kavradım ve duvar boyunca ilerledik.

"Az önce kurallardan bahsederken neyi kastetmiştin?" diye sordu sessizce Wes, başlarımızı köşeden uzatıp yine karanlık ile karşılaştığımızda.

"Laurie'yle dairemizde astığımız bir poster," dedim yan yana koridordan aşağı inmeye başladığımızda. "'Bir *Slasher*dan Nasıl Sağ Çıkılır?' Bu tür bir filmde hayatta kalmak istiyorsan uyman gereken on kural var. Mesela, 'yanındakilerden ayrılma' beşinci kural."

Bu kadar yakın olduğumuzda ve fısıltıyla konuşmak zorunda olmadığımda bakışlarımı önümüzdeki yola sabitleyebildim. Görüntü pek umut verici değildi. Yere daha fazla gül yaprağı serpilmişti, birbiriyle uyumsuz ritimlerle titreyen gaz lambalarının ışıkları, pürüzsüz duvarlara yansıyordu ve hiçbir çıkış görünmüyordu.

"Demek gerçekten korku filmlerine meraklısın."

Ona yan gözle bakınca yüzünü aydınlatan yapay alevlerin ışığında beliren gülümsemesini yakaladım.

"Gerçekten öyleyim. Ama birini yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

Belki *Sadece Sen* ya da *Evlilik Öpücüğü* izlemiş ve o hikâyelerin bir benzerinin hayatımda ortaya çıkmasını dilemiştim ama *Dehşet Kasabası* ya da *Kurt Kapanı* izlerken bir an bile, *Tanrım, keşke bir kez de bu benim başıma gelse,* diye düşünmemiştim.

"Bunun aptalca geldiğini biliyorum ama kurallara uymak, bununla baş etmeye yardımcı oluyor..." Şu anda başımıza gelenlerin gerçekliğiyle baş etmek. İnsanların ölmüş olduğu, ölüyor olabileceği, *öleceği* gerçeğiyle... Dışarıdan hiçbir polisin ya da *hiç kimsenin* bizi kurtarmaya gelmemiş olması, muhtemelen kimsenin gelmeyeceği anlamına geliyordu. Ama birkaç saat önce tanıştığım ve bizi hayatta tutmak için elinden gelen her şeyi yapan bu adama bunu söyleyemezdim. Bunun yerine, "Korkmamaya yardımcı oluyor," dedim.

Eğer bir korku filminde ya da bir romantik komedide bile olsaydık bu, onun bana korkmamam gerektiğini çünkü başıma hiçbir şey gelmesine izin vermeyeceğini söylediği kısım olurdu. Sonrasında bir buz kancasıyla bağırsaklarının dışarı çıkarılmasına neden olacak bir dizi olay yaşanır ve ben erkeklerin sözlerine güvenemez hâle gelirdim.

Ama Wes bunu yapmadı, sadece koridorun yarısına geldiğimizde bana biraz daha yaklaştı.

"Üçten geriye sayarım." Tam kulağıma eğilmişti, nefesi şakaklarımdan yayılıyordu ve yukarı baktığımda onun bana ne kadar yakın olduğunu görmüştüm. Bakışları dosdoğru ileriye odaklanmıştı. "Korktuğumda, strese girdiğimde ya da zor bir karar vermem gerektiğinde... Kendime üç saniye veririm, sonra o şeyi yaparım."

Çok basitti. Onu yalnızca kısa bir süredir tanıyordum ama mantıklıydı. İçgüdüleriyle hareket eden bir adama benziyordu. Cesur olmanın korkusuz olmak değil, korkuya rağmen yapman gerekeni yapmak olduğunu bilen biri.

"Çocukken dürtü kontrolümün zayıf olduğunu fark ettiklerinde bana bunu öğretmişlerdi ve sanırım bu oradan kalma bir alışkanlık."

Hoşuma gitmişti ama bir şeyi görmezden gelemezdim. "Dürtü kontrolün mü zayıftı?"

Başını kaldırıp geldiğimiz yöne bakarken ağzının kenarında beliren keyifli kıpırtıyı yakaladım. "Ara sıra geri geliyor."

Çenesi hafifçe başımın üstüne değiyordu ve ben onun ışıkların değişmesini beklerken bir sokak köşesinde ya da kahve siparişi çağrıldığında bir kafede aynı şeyi yaptığını hayal etmiştim. Tabii kanlı ayakkabılar ve doğaçlama silahlar olmadan.

"Saymak her seferinde işe yarar. Ne olacağını öngörebilirim ama vazgeçmek için yeterli zamanım olmaz. Baskı yaratır. Ben baskı altında daha iyi çalışırım."

"Fark ettim."

Gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. Tüm vücudu tehlikenin ilk işaretinde saldırmaya hazır gibi görünse de ifadesi yumuşaktı. Randevumuz sırasında masanın iki yanında oturduğumuz âni hatırlamıştım. *Davetkâr bakışlar.*

Bir ses. İkimizi de ürperten bir hışırtı. Ancak bu bir hışırtı değildi, en yakın gaz lambasından çıkan çıtırtılı seslerdi. Bir katil değil de gevşek bir kablo olduğunun verdiği rahatlama sonrası dudaklarımdan titrek bir iç çekiş döküldü.

"Hadi devam edelim," diye mırıldandı Wes omuzlarındaki gerginliği silkerek. Yanlış alarm onun sorularını durdurmamıştı ama tahminime göre konuşmayı sürdürmesi kötü geçen ilk buluşmamız için bir telafi denemesi olmaktan çok, korkuyu azaltma tekniğiydi.

Koridorda ilerlerken, "Peki, *slasher*ların ilk kuralı nedir?" diye sordu, bu beni şaşırtmıştı. Bu, yetmişler ve seksenlerin orijinal *slasher* filmlerinin klasik işaretiydi. Yakında ölecek körpe gençler arasından taklit edilemez *Sonda Sağ Çıkan Kız*'ı, yani alışılagelmiş şekilde çekici, kararlı, katili yok eden kahramanı ayırt etme biçimiydi.

"Bilmiyor musun?"

"Sana söylemiştim, ben daha çok bir *Sandra Bullock* hayranıyım." Kısmen şaka yapıyordu ama içimden, *Hız Tuzağı*'nı tekrar tekrar izlemiş biri olduğunu düşündüm. Wes her zamanki "her açıdan" gözlemini yaptıktan sonra bakışlarını bana çevirdi, bir kaşı kalkmıştı. Göz teması kurmaya çalışıyordum ama faydası yoktu. Bakışlarımı yerdeki yapraklara çevirdim. "Seks yapma."

"Anlamadım?"

Başımı kaldırdığımda diğer kaşı da kalkmış, alnının ortası kırışmıştı.

"Kural bu. Seks yaparsan ölürsün."

Gözlerini düşünceli bir şekilde kısmıştı, sanki bu kuralın sunduğu iki seçeneği değerlendiriyormuş gibiydi, sonra bakışlarını koridorun girişine çevirip bir iç çekti.

"Kahretsin."

İlk önce kuralın *bu* olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradığını sandım. Sanki bu gece yapacaklar listesinde "seri katilden kaçmak" maddesinin hemen altında "şansını denemek" vardı. Ama sonra yere baktım ve gül yapraklarının halının kenarında bittiğini gördüm. Bir iz bırakmanın amacı kurbanlarını bir yere götürmekti, değil mi? Ama biz onları takip ederek tekrar ilk köşedeydik, başladığımız yere dönmüştük. Dans pistinin kenarındaki barı tam karşımızda görebiliyordum ve sola dönersek diğerlerini bizi beklerken görmemiz gerekiyordu.

Eğer o iz baştan beri orada olsaydı fark ederdik. Bu da demekti ki bunu yapan kişi tüm bu zaman boyunca bizden sadece birkaç adım ötedeydi. Katilin, Wes'le ben onun izini takip ederken Laurie ve diğerlerine sinsice yaklaşmış olma ihtimali *espresso martini*lerin midemde çalkalanmasına neden oldu. Topuklu ayakkabılarımın kayışlarını sıktığım elim terliyordu ama bu aynı zamanda... Kafamı karıştırmıştı.

Sanırım Wes haklıydı, bırakılan izler kasıtlıydı. Bir mesajdı. Hatta bir adım daha ileri gidecek olsam, bunun sembolik olduğunu da söylerdim. Güllerin, aşkı simgelediğini herkes bilirdi. Romantik filmleri izlemiş olmanız gerekmezdi. Sadece neden bir katliamın ortasında olduklarını anlayamıyordum.

Son köşeden döndük ve grubun geri kalanı tam da bıraktığımız yerde, köşede sırtları duvara dayalı duruyordu. Yerdeki kan lekesi onların "güvenli" alanına birkaç adım kala durmuştu ve biz koridordan aceleyle ilerlerken Billie, Jennifer ve Laurie başlarını birden bizim yöne çevirdi. Yüzlerinde farklı derecelerde rahatlama ve beklenti vardı ama benim tek yapabildiğim başımı iki yana sallamaktı. Bir çıkış bulamamıştık.

Wes yanımda kasılmış, yavaşlamıştı. Bu, dikkatimi üç kadından uzaklaştırınca işte o an birinin eksik olduğunu fark ettim.

"Campbell nerede?" diye sordu Wes ve bunu daha önce fark edemediğime inanamamıştım.

Aslında inanabiliyordum. Söz konusu Campbell'dı. Eğer birisi mümkün olan en kısa sürede kaçacaksa bu Campbell olurdu ve Laurie bize, gözden kaybolmamızla birlikte neredeyse koşarak uzaklaştığını söylediğinde en ufak bir şaşkınlık bile duymamıştım.

Billie, hâlâ köşede yaslandığı yerden kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde homurdanarak, "Eh, randevumuz sırasında epey dengesizdi, en azından davranışları tutarlı," diye yorum yaptı.

"Hangi cehenneme gitti?" diye sordum ama bu daha çok genel bir haykırıştı, cevap gerektiren bir soru değildi. Grup içinde bulunduğu süre boyunca hiçbir içgüdü göstermemişti ve bu bana sadece bunun, *slasher* filmlerinin ilk perdesinde çok erken *ölmeni* sağlayacak türden bir karar olduğunu düşündürmüştü.

"Onu aramalı mıyız?" diye sordu Jennifer Laurie'yi takip ederek koridorda bana ve Wes'e katılıp. İkisi de anında sırtlarını

karşı duvara dayadı, bu da onlara 180 derecelik bir görüş açısı sağladı. Akıllı kadınlardı.

Jennifer'ın temkinli endişesi, saf ve temiz havasıyla birleşmişti; esmer olması da cabası... Bunu düşünmemeliydim ama onda *Sonda Sağ Çıkan Kız* olabilecek türden özellikler vardı. Bu düşünceyi aklıma geldiği anda aklımdan çıkardım çünkü birinin Sonda Sağ Çıkan Kız olmasının tek bir yolu vardı, geri kalanlarımızın ölmesi...

"Plana sadık kalıyoruz," diye mırıldandı Wes, Laurie silahlarımızı değiştirmeye çalışırken. Onun şişesini ittim. Kendimizi kırık şişelerle savunmak artık gülünç geliyordu. Son bir saat içinde yedi kişiyi öldürmüş birine karşı yeterli olamazlardı. Bir samurayla, kürdanla dövüşmeye çalışmak gibiydi bu. Ama yine de ne olur ne olmaz diye onun daha büyük, daha keskin şişeyi elinde tutmasını istedim.

"Dans pistine gidip diğerlerini bekleyelim. Umarım bir çıkış yolu bulmuşlardır," dedi Wes "Campbell'ın kendini öldürtmemesini umalım."

"Harika," dedi Billie sonunda duvardan ayrılıp grubumuza katılırken. "Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Kendimizi bu şekilde tekrar koridorda geri dönerken bulduk. Gül yaprağı yolunun bittiği yerden uzaklaşıp dans pistinin bir kenarını tamamen kaplayan barı gördük. Barın üzerindeki asma kata bakmadan edemedim. Eğer diğerleri bir çıkış bulamamışsa, arayışımızı oraya kaydırmamız gerekecekti. Cravin adlı yerin Serendipity'ye dönüşümünün yapısal değil de daha çok bir yüz gerdirme tarzında olduğunu düşünürsek, orada bizi neyin beklediğini biliyordum. Daha büyük olacaktı, daha fazla koridor,

daha fazla oda, daha fazla kapalı yol. Kaybolmak çok daha kolay olacaktı. Bulunmak da...

Korkulukların parıltısı gözüme çarptığında, dans pistinin üzerinde böyle açık bir alan olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu düşündüğüm ilk an bu değildi. Kenardan düşüp barın üzerine çakılmak o kadar da zor olmazdı. Ya da belki bu sadece *Chopping Mall* ve *Ölüm Gemisi* izlemiş olmamdan kaynaklanıyordu. O korkuluklar, ölüme yuvarlanırken sadece o âna biraz daha gösteriş katıyordu.

"Ne oluyor *be*?" Wes'in sesi gök gürültüsü gibiydi. Bastırılmış bir uyarıydı, ölümcül bir şimşek çakmadan önce çöken kara bir bulutun vücut bulmuş hâliydi. Gözlerimi asma kattan ayırıp tüm bedeninin kaskatı kesilmesine, yüzünün sertleşmesine, neredeyse kıvılcımlar saçarak öfkelenmesine sebep olan şeyi gördüğümde anladım. Ben de hissetmiştim. Çünkü orada, disko topunun altında duran kişi John'du.

Hem de tek başına.

Teslim olmuş gibi elleri havadaydı, bir elinde gevşekçe tuttuğu Midori şişesi, diğerinde sallanan bir ilk yardım çantası vardı. Bense neden yanında şık giyimli iki kadın ve ekose gömlekli bir pislik olmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Ona ayrılmamamız gerektiğini söyledim."

12. BÖLÜM

"*Öldürmek* kolay değildir, bu yüzden adına *cinayet* derler."

– "The Big Sick" filminden alıntı *değildir.*

John, grubumuza yeni katılan iki kişiyi selamlamak için elini kaldırarak, "Stu çıkışı sizden önce bulmak istedi," dedi. Jennifer onu gördüğüne sevinmiş görünüyordu ve her şey altüst olmadan önce randevularının güzel gittiğine dair izlenimimi hatırladım.

"O, Dani ile Colette'e bodruma geri dönmelerini, ölü personellerin birinde telefon olup olmadığını kontrol etmelerini söyledi. Ben bu katta kaldım, o da asma kata çıktı."

İçimdeki *slasher* hayranı, ilk cinayetin işlendiği yere geri dönmenin, hele ki bodruma inmenin asla iyi bir fikir olmadığını haykırsa da kabul etmeliydim ki personellerin birinde telefon aramak iyi bir fikirdi, keşke yukarı çıkmadan önce düşünseydim. Ama Stu neden geri kalanımıza söylememişti? Neden bir kaçış girişimini yarışmaya çevirmişti?

Gerçekten de tozlu bir kömür parçasıydı, belki de ondan daha da kötü bir şeydi. Aşağıdayken katilin üst katta olduğunu ve odadaki hiç kimse olamayacağını düşündüren duyduğumuz

o çığlığın, şüpheli sayısını azaltmaya yetip yetmediğinden şüphe etmeye başlamıştım.

Sonra fark ettim ki—

"Yani, bütün bu zaman boyunca yalnız mıydın?" diye sordum John'a.

Bu düşünce iki nedenle korkutucuydu. Birincisi: Ya katille karşılaşsaydı? Ya koridorun ortasında serilmiş hâlde bulduğumuz bir sonraki kişi o olsaydı?

İkincisi: Yanımdaki dört kişiden farklı olarak John'un söylediklerinin doğru olduğunu kanıtlayacak kimsesi yoktu. Bu düşünce aklımdan geçtiğinde midem düğümlenmişti. Onun bir şekilde iki kişiyi öldürüp, gül yapraklarından bir iz bırakıp tüm bunları hem kendi grubundan hem de bizden gizlenerek yaptıktan sonra da kendini toparlayıp dans pistine dönerek bizimle buluşmuş olabileceğini düşünüyor muydum?

Hayır, düşünmüyordum.

Peki, bu tatlı adamın cinayet işleyebileceğini düşünmediğim için onu şüpheli olarak göz ardı edebilir miydim?

Hayır... Edemezdim.

"Kendi başıma yolumu bulmak zorunda kaldım, maalesef," dedi John o çarpık küçük gülümsemesini bana yöneltirken. Sevimli, mütevazı ve aynı anda özür dileyen bir gülümsemeydi bu. "Birkaç tuvaletin yanından geçtikten sonra koridor kare şeklini aldı. Başka bir bar vardı, sonra çıkmaz yola girdim." Çelik mavisi bakışları grubumuzun her bir üyesine kaydı. Onun etrafında, sanki bir dans çemberinin cansız kalıntılarıymışız gibi bir yay oluşturmuştuk.

"Siz geri döndüğünüzde burada kimseyi bulamamanızı istemedim, bu yüzden geri döndüm ve barın yanından bir kez daha geçerken orada bir ilk yardım çantası olabileceğini dü-

şündüm." Onu şüpheli olarak görme düşüncesi daha da ağır basmıştı, elindeki yeşil kumaş çantayı kaldırdığında ortasında bembeyaz bir haç vardı. "Yardıma ihtiyacı olan birini bulursak işimize yarayabilir."

"Bence bulduğumuz birkaç bandaj, insanlara yardımcı olmayacak," dedi Billie karanlık bir sesle homurdanarak, sonra John'un çatılmış kaşlarını görünce, "Cesetlere," dedi.

John'un yüzü düşünce onun bir parçasının, bu geceki kan dökülme seansının bittiğini sanmış olduğunu fark ettim. Bodrumda olanların, yılbaşında atılan havai fişekler gibi olduğunu düşünmüştü: ani, patlayıcı bir renk ve ses gösterisi, gözlere saldıran bir manzara ama başladığı hızla biten bir son. Yeni cesetlerden, kandan ya da gül yapraklarından haberi yoktu. Bunun sadece başlangıç olduğunu bilmiyordu.

"*Cesetler* derken ne demek istiyorsun?" John gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi ama başparmağını omzunun üzerinden sallayan Billie, "İki tane. Şu taraftaki bir koridordaydı," dedi.

Bir kez daha onun ne kadar soğuk ne kadar... Duygusuz olduğuna şaşırmıştım. Eğer katil John ya da Billie mi diye ikilemde kalırsam, kimin üzerine bahse gireceğimi biliyordum.

"*Tanrım*," diye mırıldandı John, başını iki yana sallarken açık kahverengi saçları gözlerinin önüne düştü. Yumuşak görünüyorlardı, saç tutamlarını yüzünden geri itme isteği duydum. O başını kaldırıp gruba tekrar bakarken bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. "Peki Campbell nerede?"

"Kaçtı," dedi Wes. Bakışlarını asma kata çevirmişti, sanki Campbell ve Stu gölgelerden çıkıp bize dans pistinden el sallayacakmış gibi yukarıdaki korkuluklara bakıyordu.

"Bunu yapan muhtemelen odur," diye araya girdi Billie. "Her zaman sessiz olanlardır."

"Ya Stu yaptıysa?" dedi Jennifer. Dirseklerini tutuşunun şiddeti, parmaklarının etrafındaki deriyi bembeyaz yapmıştı. "Ya eğer—"

"Şu anda işimiz dedektiflik yapmak değil," dedi Wes onun sözünü keserek. Bu bir talimattı, bir emirdi ama bunu yumuşak bir sesle söylemişti. Elinde sandalye bacağı taşıyan bir adamın gösterebileceği kadar dikkatle, "Bir çıkış yolu aramaya devam etmemiz gerek. Asma kata çıkmalıyız ama neyin içine girdiğimizi daha net anlamamız gerekiyor. Burada kaybolmak çok kolay," dedi.

Fazlasıyla kolaydı. Zaten bunun için tasarlanmıştı. Yıllar önce Laurie'yle beni buraya çeken şey de buydu ve ona bakıp onun da bana baktığını gördüğümde aynı fikirde olduğumuzu anlamıştım.

"Peki ya bir harita yapsak?" dedi Laurie. "Jamie'yle ben buraya dair hatırladıklarımızı bir araya getirmeye çalışabiliriz."

Wes ve John bizim *Serendipity* geçmişimizi zaten biliyorlardı ama bu teklif diğer kadınların bizi şaşkınlıkla süzmesine yol açmıştı. Billie'nin yüz ifadesindeki tiksintiyle birlikte bir parça şüpheyi de fark etmemek elde değildi.

"Biz buraya çok gelirdik," dedim yarım dairede karşıya atılabilecek olası suçlamalar ya da bakışlardan önce. Sanırım ben de birinin kulübün her köşesini bilmesinden şüphelenirdim. Mekân üzerinde kontrol sahibi olmak katil için bir avantajdı ama aynı zamanda bizim için de avantaja dönüşebilirdi. "Gerçi aradan epey zaman geçti ama bence yerleşim çok değişmemiştir... Belki faydası olur, ha?"

"Zararı olmaz. Bence bize o kurallardan da bahsetmelisin," diye önerdi Wes.

"*Kurallar* mı?" Laurie'nin sesi şaşkın çıkıyordu ve ben başımı salladığımda kaşlarını imalı biçimde kaldırdı. Kahrolası, beni faz-

lasıyla iyi tanıyordu. "Peki," dedi Laurie omuz silkerek. "İşte onları kullanmanın tam zamanı. Sen konuş, ben çizerim, nasıl fikir?"

Bu iyi bir plandı ve kanlı topuklularımı diğer elime alarak vestiyeri işaret ettim. "Oradaki kâğıt ve kalemleri kullanabiliriz."

Dans pistinde sadece birkaç adım atmıştım ki ayaklarımın altındaki pist hem yapış yapış *hem de* tozluydu. Laurie yanımda belirdi, Wes ve John arkamızda adımlarını hızlandırdılar, Billie ve Jennifer'ın da mecburen bize katılmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Vestiyere ulaştığımızda, ayaklarımın dibindeki cesedi görmezden geldim, kanına basmamaya dikkat ederek ayakkabılarımı ve silahımı masanın üzerine koydum. Üst çekmeceyi açıp daha önce fark ettiğim kırtasiye malzemelerini çekmeceden çıkardım. Laurie masanın arkasında bana katılırken diğerleri kapının yanında ya da tezgâhın karşısında bekliyordu. Bedenlerinin açılı duruşu, altıncı kuralın yani "arkanı kolla" kuralının grup dinamiğine iyice yerleşmesi için geçen son bir saatin yeterli olduğunu gösteriyordu.

Laurie kulübün krokisini çizmeye koyulduğunda gruba döndüm, sanki hayatlarının en korkunç gecesinden sağ çıkmaya çalışan bir topluluk değil de bir grup üniversite öğrencisiyle konuşuyormuşum gibi davranıyordum. "Bir tez yazıyorum ve bu konuda bilmeniz gereken tek şey korku filmleri, özellikle de *slasher*lar üzerine uzmanlaştığım. Bu tür filmler oldukça formüle dayalıdır. Hikâye, karakterlerin seçimleriyle ilerler. Çatışma yaratmak ve gerilim inşa etmek için karakterlerin genelde iyi karardan çok kötü karar vermesi gerekir. Demek istediğim şu ki onların hatalarından ders çıkarmak istiyorsak, hayatta kalmak için uymamız gereken temel kurallar var."

"Ne karşısında hayatta kalmak?" diye sordu kuru bir sesle Billie kapı pervazına yaslandığı yerden. Laurie'yle bakıştık, du-

dakları belli belirsiz büzüldü. En iyi arkadaşımın yüz ifadelerindeki en ufak ayrıntılara bile alışık olduğum için onun Billie hakkındaki düşüncesini kolayca anlayabiliyordum. Çok soğuktu, küçümserdi. Belki bu bir başa çıkma mekanizmasıydı ama katilin erkek olması gerektiği teorisinden şüphe etmeme neden oluyordu. "Bir *slasher*," diye tekrarladım. "Yani *Cadılar Bayramı, 13. Cuma, Çığlık* gibi. Hepsi de bir katilin bir grup insanı avlamasını konu alan filmler... Şu anda yaşananlar gibi."

Billie'nin dudağı, ne söyleyecek olursam olayım ondan hoşlanmayacağını belli edecek şekilde çoktan kıvrılmıştı ama vestiyerin girişinde nöbet tutan Wes'e ve tezgâhın karşısında duran John ile Jennifer'a baktığımda söylediklerimden rahatsız olmuş görünmüyorlardı. Bu yüzden onun mahkeme duvarı suratını görmezden geldim ve anlatmaya devam ettim.

"Bir *slasher*dan sağ çıkmanın yolları." Bir numarayı atlamaya karar verdim çünkü bu gece kimsenin gerçekten eğlenme niyetinde olacağını sanmıyordum. "Eğer saklanmak zorunda kalırsanız,düşündüğünüzden daha uzun süre saklanmalısınız. Filmlerde insanlar her zaman saklandıkları yerden çok erken çıkar ve katil de orada onları bekliyor olur. Umarım bir çıkış bulamadılarsa diğerlerinin de şu anda yaptıkları şey budur."

Elimdeki kırık şişeyi havaya kaldırdım. "Bir silahınızın olması şart. Bir odaya girdiğinizde ışığı açmak da öyle çünkü katil karanlıkta saklanabilir ama eğer ışığı açmak saklandığınız yeri belli edecekse o kuralın da bir istisnası vardır. Yani kısacası karanlık alanlara karşı her zaman dikkatli olun."

John'a döndüm. "Ayrılmak, açıkça kötü bir fikird—"

"İlk başta herkesin ayrılmasını isteyen Stu değil miydi?"

Jennifer'ın sesi tarafsızdı ama dilini ısırarak yine "katil Stu" teorisini dile getirmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

Sorun, katilin o olduğuna ikna olmadığımdan veya bunu öğrenmeye çalışmak istemediğimden değildi. Sadece izlediğim çoğu *slasher* filminde insanlar, hayatta kalmaya odaklanmak yerine katilin kim olduğunu anlamaya çalışırken dikkatleri dağıldığı için ölüyordu.

Wes, "Katilin Stu olduğunu varsaymak ya da korkuya dayalı suçlamalarda bulunmak risklidir," dedi. Kasvetli bir gülümsemeyle sözlerinin ağırlığını hafifletmeye çalıştı. "Masum insanlar böyle incinir. Tek yapmamız gereken hayatta kalmaya ve buradan defolup gitmeye odaklanmak."

Jennifer derin bir iç çekti, kabul edercesine başını salladı ve bana devam etmem için işaret etti.

"Gruptan ayrılmak sizi savunmasız bırakır," diye açıkladım. "Eğer yaralanırsanız size yardım edecek kimse olmaz, arkanızı kollayacak kimse olmaz. Bu da kendi başına bir kuraldır. Yani arkanızı kollamak. Arkanızda neler olup bittiğinin her zaman farkında olmanız gerekir çünkü katil kurbanının arkasından sinsice yaklaşabilir. Bir sonraki kural ise merdivenlerden yukarı doğru koşmamaktır çünkü—"

"Sen kafayı mı yedin?" dedi Billie hınçla, yüzünün her santimine kazınmış o tiksinti ifadesiyle.

Ben duraksayıp kaşımı ona kaldırırken Wes ve John durumu yumuşatmaya çalışarak aynı anda şaşkın bir "Hey!" sesi çıkardılar ama ikimiz de onları görmezden geldik. Billie'yi perdenin arkasından çıkardığımızdan beri benimle, dahası herkesle bir sorunu vardı ama Curtis'in ya da Stu'nun benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamışken şimdi geri adım atacak değildim.

"Bu bir film değil, Jamie. Sen bu durumu gerçekten ciddiye alıyor musun?" Tezgâhın diğer tarafından bana öfkeyle bakıyordu Billie.

Ben de ağzımdan çıkan alaycı kahkahayı durduramadan doğrudan karşılık verdim. "Ciddiye alıyor muyum? Beş kişinin öldüğünü öğrendikten sonra 'Gece daha yeni başlıyor,' diyen kimdi?"

Gözünü bile kırpmadı. En ufak bir pişmanlık belirtisi göstermedi, sadece ifadesi iyice sertleşti ve tezgâha yaslandı. Koyu renkli dudakları küçümsemeyle kıvrılırken, "Ben sadece bu geceyi mümkünse o sayıya kendimi ekletmeden atlatmak istiyorum," diye tısladı.

"Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum."

"Sadece uyduruk filmlerde işe yarayan saçma 'kuralları' anlatarak mı?"

Onların uyduruk *olmadığını* söylemek üzereydim. Bunlar, *slasher* filmlerine ve şu anda yaşamaya çalıştığımız geceye de örnek teşkil eden, sektörün en başarılı ve en etkili filmlerinden bazılarıydı. Ayrıca Billie'nin şu anda "sinir bozucu derecede şüpheci" kategorisinin tüm kutucuklarını işaretlediğini ve bu karakterlerin bizimkine benzer durumlarda asla uzun süre hayatta kalamadığını ona söylememek için kendimi tuttum.

Laurie araya girdi. "Bütün bu lanet zaman boyunca yaşadıklarımıza *hiç* dikkat ettin mi?" Eli, asma katın kabaca çizdiği krokisinin üzerinde durdu ve Billie'ye sadece bir kez gördüğüm (ona Hallmark platformundaki filmlerden birini izletmeye kalktığım zaman takındığı) bir bakış attı.

"Jamie'nin söylediği ve yaptığı her şey bizi hayatta ve güvende tutmak için. Ne yapacağını bildiği için kendini şanslı saymalısın çünkü alternatif seni o koridorun sonunda bekliyor." Sesi zehir gibiydi ve bu tavrı konuşmayı aniden bitirmişti.

Kısa bir sessizlikten sonra Billie alaycı bir ses çıkardı ve "Şu anda kendimi pek *şanslı* hissetmiyorum," dedi. Dans pistinin girişine en yakın kabine doğru yürüyüp kendini kadife koltuğa bıraktı. Bana da ölümcül bakışlar atıyordu.

Jennifer, bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra ona katıldı.

Anlıyordum. Yanımda Laurie vardı ve Jennifer'ın da hâliyle Billie'nin yanında olması gerekiyordu. Olayı "biz ve onlar" zihniyetine çevirmek istemiyordum ama bodrumda kalanların hâlâ tezgâhın yanında, taş kesilmiş yüzlerle durup bir sonraki adımlarımızı bulmaya çalışan kişiler olması tesadüf değildi. Biz karanlıkta yaşanan şiddetin ardından gelen manzaraya tanıklık etmiştik. Neyden kaçmaya çalıştığımızı biliyorduk.

Laurie, yeni çizdiği "haritayı" masanın üzerinden bana doğru itti. "Hatırlayabildiğimin hepsi bu. Sence doğru görünüyor mu?"

Kulübün üç katını gösteren çizimine göz gezdirdim. O, tüm bu süre boyunca harita üzerinde titizlikle çalışmıştı ama ölçek tamamen darmadağındı. Bitmemiş koridorlar vardı ve binanın bazı bölümleri boştu ya da soru işaretleriyle not düşülmüştü. Yine de kulübün iskeletini, Cravin'le ilgili silik anılarımla ve Serendipity'nin alt katlarından kaçmaya çalışırken edindiğim daha taze deneyimle örtüştürmeyi başarmıştı.

"Yıllardır buraya gelmediğimiz düşünülürse iyi görünüyor. Ama..." dedim kalemi alıp onun atladığı asma kattaki barı çizerek, ardından kulübün bu tarafında merdivenlere bitişik çizdiği kabinlerin olduğu bölüme bakıp kalemle işaret ettim. "Bu kabinlerin arkasında bir duvar vardı, değil mi?" diye sordum. Kabinleri ortadan ikiye bölen silik bir çizgi çizmiştim. "Merdivenlerin uzunluğu boyunca uzanan başka bir koridor oluşturuyordu."

Laurie onaylayan bir ses çıkardı, kalemi ona geri verdim, böylece benim hafif işaretimi net bir çizgiye dönüştürebildi. "Sanırım haklısın. Bunu nasıl hatırladın?"

"Bir keresinde seni orada bulmuştum. Elbisen yırtılmıştı ve sırtını duvara yaslamıştın ki kimse üzerindeki o garip, arkasın-

da kedi yüzü olan külotu giydiğini görmesin. Kulüpten çıkmak zorunda kalmıştık ve ben de patili poponu vücudumla saklamıştım." Yumuşak bir gülüşle hırıltı duydum.

"Ve şöyle düşün," diye homurdandı Laurie, "onun bu kulüpte geçirdiğim en kötü gece olduğunu sanıyordum."

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

"En iyi *cinayet*, ruhu uyandırandır."

– "Not Defteri" filminden alıntı *değildir.*

John'un yardımıyla, bulunduğumuz katın çizimine biraz daha ayrıntı ekleyebilmiştik. Birkaç düzelti ile çok sayıdaki soru işaretinden sonra harita olabildiğince ayrıntılı hâle gelmişti. Birkaç dakika boyunca onu inceleyip olası çıkışlar hakkında mırıldanarak konuştuk ama dikkatim birkaç adım ötede hararetle yapılan fısıldaşmaya kaydı.

"...biliyorum ama..."

"...yapan kişi o *kadın*..."

Jennifer ve Billie seslerini alçak tuttukları için cümlelerin sonunu yakalayamamıştım ama Billie'nin bana arada fırlattığı ölümcül bakışları saklaması mümkün değildi. Karanlıkta fısıldaşma şekilleri, Jennifer'ın onun omzuna koyduğu teselli edici eli; bana iki kişinin, önemsediğim iki kişinin eksik olduğunu hatırlatmıştı.

"Dani ve Colette şimdiye kadar geri dönmüş olmalıydı," dedim.

Laurie haritaya son soru işaretini koyup kalemi masanın üzerine bıraktı.

İlk başta kimse cevap vermedi. Evet amacımız hayatta kalmaktı ama diğerlerinin de güvende olduğundan emin olmalıydık. Bu gece zaten çok fazla kişiyi kaybetmiştik. Sonra Wes, kafasında kurduğu her ne plan varsa ona onay verircesine başını sallamaya başladı ve planın ne içerdiğini hissetsem de "Ben aşağı ineceğim," dediğinde kaburgalarımın altındaki boşluk daraldı.

"Wes—"

"Haklısın. Şimdiye kadar geri dönmüş olmaları gerekirdi. Ya yaralandılarsa? Ya aşağıda bizim bilmediğimiz bir çıkış *varsa*? Kontrol etmemiz gerek."

"Öyleyse ben de geleceği—" dedim ve anında koluma bir şaplak yedim. "Ah! *Tanrım*, Laurie."

Ona öfkeyle döndüğümde yüzünde en ciddi ifadesi vardı. Bu, genelde ben iki yüz doları cilt bakımına harcamak için kız matematiğiyle mantık kurmaya çalışırken onun takındığı yüz ifadesiydi.

"Beni bir daha bırakmıyorsun ve üzgünüm ama ben tekrar oraya geri dönüp... Görmek istemiyorum." Yeri işaret etti. Onun, alt katta yatanları kastettiğini biliyordum ama parmağının ucunu tesadüfen vestiyer görevlisinin doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duran, kırmızı damlalar sıçramış ayağının üzerine doğrulttu. "*Bunu*."

Jennifer ve Billie, Laurie'yle aramızda süren bakış savaşının ortasında grubumuza yeniden katıldılar ve John onlara tartışmaya dâhil olmaları için yer açarak boğazını temizledi. "İstersen ben—"

Wes onun sözünü yarıda kesti. "Sen burada kalmalısın. Burada kalanlarla birlikte," dedi.

Ben de bakışlarımı Laurie'den çekip Wes'e diktim. "Onun burada kalıp koruyuculuk yapması gerektiğini söylemeyeceksin, değil mi?"

Bakışları bir an için benimkilerle buluştuktan sonra iç çekerek gözlerini kaçırdı ve "*Artık* söylemeyeceğim," diye homurdandı.

Gözlerimi devirip kollarımı göğsümde kavuşturdum.

O an hoşnutsuz sessizliği alaycı bir ses böldü. "Ben giderim."

Billie'ye bakmak için başımı o kadar hızlı çevirdim ki boynum neredeyse çatırdadı. "Zaten onları almaya bir kadının gitmesi daha iyi olur." Omuz silkti. "Tek başına bir erkeğe güvenir miydiniz?"

Bu konuda yüzde yüz haklı olduğunu inkâr edecek değildim. Eğer ben aşağıda saklanıyor olsaydım ve kanlı ayakkabıları, elinde kırık bir sandalye bacağıyla bir adam içeri girseydi, bu beni rahatlatmazdı. Muhtemelen önce bira şişemi ona saplar, sonra sorular sorardım.

Bana asit gibi bir bakış fırlattı. "Kaldı ki, kurallara uymak istiyoruz, değil mi?"

Ses tonu gereksizdi ama haklıydı.

"Ben tekrar oraya dönemem," dedi Jennifer sessizce.

Yine kollarını sıkmaya başlayınca tırnaklarını tenine geçirdiği yerde sekiz beyaz yarım daire oluştu. Koyu renk gözleri kocamandı, kirpikleri daha koyu görünüyordu ve dökülmemiş gözyaşları ile çevriliydi ve Billie'nin içimde sürekli uyandırdığı çatışmacı enerjinin bir kısmı anında kaybolmuştu.

"Sorun yok," dedi John, Jennifer'a uzanıp omzuna güven verici şekilde elini koyarken. Muhtemelen sıcak ve rahatlatıcıydı ve ben kaos başlamadan önce onların randevusunun... İyi geçtiğini bir kez daha hatırladım.

"Tamam, değil mi?" dedi John dikkatini hepimize çevirerek. O kadar sakin bir ses tonuyla konuşmayı sürdürüyordu ki istemeden başımı salladım. Grubun eşit bölünmemesi içimde kötü bir his bırakmıştı.

Dani ve Colette'in hâlâ kayıp olduğunu söyleyenin ve onları bulmamız gerektiğini ima edenin de ben olduğumu biliyordum. Hâlâ bu karmaşadan mümkün olduğunca çok sayıda canlı insanla çıkmaya çalışmaktan yanaydım. Sadece bunu yapabilmek için *yeniden* ayrılmak zorunda kalmamamızı dilerdim. Ama elimizde iki gönüllü vardı ve benim buna daha fazla itiraz etmem, sadece başka hızlı bir şaplak yememe neden olacağı için plan kesinleşmişti. Birkaç dakikalık grup tartışmasının ardından Wes ve Billie, bodrum katındaki bara inerken geri kalanımızın asma kata çıkmasına karar verilmişti. Eğer Stu bir çıkışla geri dönerse onları alıp çıkacaktık, dönmezse de kimsenin peşlerinden aşağı inmeye çalışmaması için merdivenleri gözetleyebilecektik. Ama eğer katil zaten aşağıda birinin, tuzağına düşmesini bekliyorsa, merdivenleri gözetlemenin pek bir faydası olmayacaktı, değil mi?

Bu düşünce beni masanın arkasında dikilip kendi hoşnutsuzluğumla boğuşmaya itmişti. Wes, haritanın bulunduğu kabinde Billie'yle olası yolları tartışıyordu. John ve Jennifer kapının yanındaki tuş takımını inceliyor, sanki kodu ozmoz yoluyla öğrenebilecekmiş gibi bakıyorlardı. Laurie ise sanki ilk arayışımızda gözden kaçırabilirmişiz gibi telefon kutusunu bulmak için vestiyerin içinde dolaşıyordu.

Spoiler: Hâlâ kayıptı.

Üst çekmeceyi açıp bir avuç paket lastiği çıkardım. Ellerimi oyalarken zihnim grubun yeniden bölünmesiyle ilgili en iyi ve en kötü senaryolar üzerinde çalışıyordu. Düşündüğüm her sahne, taklit etmek istemeyeceğimiz bir *slasher*la örtüşüyordu.

Laurie omzumun yanında belirdi. "Ne oldu?" Sesi kısık çıkmıştı.

"Hiçbir şey." Lastiklerle düğümler yaparken başımı kaldırdığımda bana kısılmış gözlerle bakıyordu, ben de omuz silktim. "Ben öyle demek istemed—"

"Ne?"

"Tamamen... *Jamie'lik* yaptım. Kurallarla, filmlerle falan. Ben—"

"Eğer 'biraz yavaşlayacağım' dersen bu defa göğsüne bir yumruk patlatırım," diye uyardı, başını şu anki eleştirmenime doğru eğerek. "Billie tam bir geri zekâlı. Sen ise tam bir yıldızsın, bebeğim. Tanrı talihsiz bir şekilde ikimizi de erkeklerden hoşlanacak şekilde yaratmamış olsaydı, seninle evlenirdim."

Atmak üzere olduğum kahkahamı yuttum. O da çekmeceden birkaç lastik daha çıkarıp bana uzattı, ben de onları birbirine dolamaya başladım.

"Bu geceyi atlatabilmemizin tek nedeni formülü biliyor olman. Sonra ne olacağını biliyorsun."

Biliyordum. İşte bu yüzden yeniden ayrılma fikri içimi kemiriyordu. Şimdi ikinci perdeye, yani yüzleşme sahnesine yaklaşıyorduk. Bir filmi, koltuğumda otururken izlediğimde genelde en sevdiğim kısım buydu ama bunu yaşamak bambaşkaydı. Bu katilin kurduğu formata uymaya devam edersek, kaçınılmaz olarak yaşanabilecek birkaç şey vardı:

Olaylar büyüyecekti. Cinayetler daha yaratıcı hâle gelecekti ve hiçbir miktarda gül yaprağı şiddetin etkilerini yumuşatamayacaktı.

Onunla yüz yüze gelecektik ve eğer akıllıysa maske takıyor olacaktı.

Aramızdaki gerilim doruğa çıkacaktı, ki çoktan çıkmıştı ve grup bir kez daha bölünecekti.

Birini kaybedecektik... Belki de çok daha fazlasını...

Üstelik bunların hepsi, üçüncü perdeye yaklaşmadan önceydi. Canavarın kim olduğunu, bunu neden yaptığını öğrenmeden ve oynamamız gereken roller tamamen kesinleşmeden önce.

Her şey, onun istediği gibi ilerliyordu.

"Senin tamamen Jamie'ye dönüşmeni umursamayan en az bir kişi daha olduğunu biliyorum..." diye mırıldandı Laurie ve beni düşüncelerimden çekip çıkararak bakışlarımı Billie ile dans pistinin kenarında duran adama çevirmeme neden oldu.

"Onu sevdim," dedi ve *kimden* bahsettiğini ikimizin de bilmesi biraz endişe vericiydi.

"Kim?" Sesim biraz fazla umursamaz çıkmıştı. O da sırtını Wes'e dönüp masanın önüne yaslandı. Omzuyla benimkine vurduğunda gülümsedim, ta ki ayak bileğim yerde yatan vestiyer görevlisinin omzuna sürtünene kadar. Yakında bir ceset varken erkek muhabbeti yapmak zordu.

"Şu anda bunu düşünmeli miyim, emin değilim."

"Düşünmemelisin," diye onayladı Laurie başka bir lastik alıp bana uzatırken. Farkında değildim ama düğümler örgülere dönüşmüştü. Lastikleri örmek rahatlatıcıydı. Av konumunda bir yerde mahsur kalmışken bir etkinlik ne kadar rahatlatıcı olabilirse işte o kadar rahatlatıcıydı. "Ama düşünmemen gerektiği, düşünmeyeceğin anlamına gelmez. Buna 'olumsuz koşullar altında duyulan çekim' deniyor."

Tekrar Wes'e baktım ve gömleğinin pamuklu kumaşının geniş omuzlarına oturuşunu inceledim. "Olumsuz koşullar altında duyulan çekim" tüm gece boyunca hissettiklerimin doğru bir tanımı gibi görünüyordu.

"Özetle, korku insanı azdırır," diye devam etti Laurie ve evet, düzeltme yapmam gerekirse "korkmuş ve tahrik olmuş" asıl durumumu yansıtıyordu. Tek bildiğim, Wes'in gömleğini çıkarmasının insanlığa verilmiş bir armağanı ortaya çıkaracağıydı. *Çılgın Aptal Aşk*'ta, Emma Stone'un Ryan Gosling'e gömleğini çıkarttırdığı sahne gibiydi. Wes sırtına diktiğim gözlerimi hissetmiş olmalı

ki bana baktı. Ben de bakışlarımı parmaklarımı doladığım düğüme indirdim ve "Bunu araştırmam gerekecek," diye mırıldandım.

"Romantizme takıntılı bir *horrorphile** olduğun için bu konuyu zaten bildiğini sanırdım," dedi Laurie alaycı bir şekilde.

Birbirine dolanmış parmaklarımı ondan yardım istemek için uzatırken, "*Sen* nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Tarihsel sosyal psikoloji araştırmalarına bakıyordum."

"Neden?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Eğlencesine. Ben akıllı olanım, hatırladın mı?"

Parmaklarımı kurtardığında hemen lastikleri daha uzun bir örgüye dönüştürmeye başladım. Hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş sesi duyduğumda bakışlarımı John'a çevirdim; kaşları sevimli bir şekilde çatılmış, parmağını kapının tuş takımının üzerinde gezdiriyordu. Duvarın önünden geri çekildi, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onları her yöne doğru dikleştirdi. Elimdeki lastikleri yeni bir düğüm hâline getirirken bu manzara beni gülümsetmişti.

Laurie bakışlarımı takip etti. "O da hoş biri."

Öyleydi, bu da kalbimin göğsümde kabarmasına neden oldu. Olumsuz koşullarda duyulan çekim değil de sevgi üzerine yapılmış bir çalışma var mıydı acaba?

"Daha çok benim tipim gibi mi?" diye sordum cevabı zaten biliyor olmama rağmen. Geçmişte Laurie'ye birkaç "John" tanıtmıştım. Hepsi de iyi, sevimli ve düşünceliydi. Ama hiçbiriyle yürümemişti, yoksa bu gece burada olmazdım.

"Ben tipe çok bakar mıyım, emin değilim." Durakladı. "Stu benim tipim."

---

* Korku filmlerine, kitaplarına ve diğer medya türlerine büyük bir ilgi ve sevgi duyan kişi. -ed.n.

"Stu bir pislik," diye karşılık verdim.

"Kesinlikle."

Laurie iç çekti, o an dikkatim eline aldığı lastiğe kaydı. Bakışlarını odanın arkasına dikmişken dalgınca lastiği birbirinin içinden geçiriyordu, lastik derisini kesercesine gerginleşmişti. "Yani, eğer buradan çıkarsak—"

"Hey. Hayır." Bunu istemsiz, davetsiz bir düşünce olarak benim aklımdan geçirmem bir şeydi ama onun bunu sesli söylemesi bambaşkaydı.

"Jamie—"

"Laurie." Elini tuttum, lastiği parmaklarından çıkardım ve tekrardan parmağındaki kan dolaşımının gerçekleşmesini izledim. Göz göze geldiğimizde kahverengi gözlerinin ardındaki korkuyu net bir şekilde görebiliyordum. "Buradan *çıkacağız*. Bu lanet yerdeki bütün şişeleri kırmam gerekse de, posterimizdeki bütün kuralları çiğnemem gerekse de ya da bu gece herhangi bir yakışıklı adamla sevişme şansımı berbat etmem gerekse de buradan *çıkacağız*, bize bir şey olmayacak ve sen uzun, sıkıcı belgeseller yaparak uzun bir hayat yaşayacaksın."

Bu berbat, darmadağın ve biraz da saldırgan bir ifade olmuştu ama onu o karanlık yerden çekip almıştı. Tonu alaycı olsa da başını sallayıp, "Bu çok güzeldi," dediğinde içten olduğunu anlayabiliyordum.

"Dramatik olan benim, unuttun mu?"

Belki de bu yüzden işi biraz daha kolay idare edebiliyordum. Laurie kesinlikten hoşlanıyordu. Hayatını mantık ve pragmatizm üzerine kuruyordu ve bu gece yaşadığımız hiçbir şey o kategorilere girmiyordu.

Laurie aniden tezgâhtan uzaklaştı, bu da Wes'in tezgâha doğru yaklaştığının işaretiydi. Yine de Laurie kapı eşiğinde, kulak

misafiri olabileceği bir mesafede kaldı çünkü röntgencilik belgesel izlemeyi sevmekle doğrudan bağlantılıydı.

Ben iki örgüyü birbirine bağlarken sandalye bacağı ve harita görüş açıma girdi ama Wes, ben kafamı kaldırıp onunla göz göze gelene kadar bekledi. Sonra, "Elimizden geldiğince çabuk olacağız. Belki Dani ve Colette şimdiye kadar bir telefon bulmuştur. Bir el feneri ya da tahliye haritası gibi bize yardımcı olacak bir şey bulmuş olabilirler," dedi.

Bunların hiçbirini aklıma getirmemiştim ve bu, izlediğim *slasher* filmlerinin çoğunda göremeyeceğim türden bir problem çözme şekliydi. Benim yöneldiğim kaçış fantezilerinde "mantık" ana rol oynamıyordu.

Belki de bu yüzden biraz geri çekilmiştim. "İyi noktaya değindin."

Sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi göründü ama sonra kırık sandalye bacağını kaparak gitmeye hazırlandı. Onun gidişini izlemek zorunda kalmamak için elimdeki örülü lastik şeridine baktım, ta ki bunca zamandır yaptığım şeyi fark edene kadar. "Bekle."

O da hemen durdu ve ben fazla anlam yüklememeye çalışarak elindeki tahta parçasını tutup onu tekrar tezgâha doğru çektim. Hiçbir zaman dostluk bileziği becerilerimin ilkokul ya da bir konser hazırlığı dışında işe yarayacağını düşünmemiştim ama bütün o sinirli düğümleme ve bükmeler lastiklerle örülmüş çok büyük bir bileziğe dönüşmüştü ya da—

"Al." Lastiğin bir ucunu Wes'in el yapımı silahının sapına bağladım, kaymaması için sağlam bir düğüm attım, sonra elimi uzatıp bileğini uzatmasını istedim. Parmak uçlarıma değen teninin sıcaklığından rahatsız olmamaya çalışarak diğer uca da bir halka yapıp bileğine geçirdim.

"Ne—"

"*Dehşet Kapanı, Ziyaretçiler*—" Sandra Bullock'un filmlerini tercih ettiğini hatırlayınca örneklerimi yarıda kestim. "Hepsinde karakter silahını düşürüyor. Bu şekilde sen sopanı... Kazığını... Aletini düşürmezsin."

"Lütfen ona alet deme."

"Bunu ayarlayabilirsin." Bilekliği sıkmaya başladım, sadece masanın üzerindeki kalan malzemeleri değerlendirmek için başımı kaldırdım. Başka bir bileklik yapmaya yetecek kadar yoktu. Muhtemelen kendim için saklamalıydım. Sonuçta kendimi korumak daha önemliydi. Ama ben, bir hediyeyi geri alacak biri değildim. Ayrıca o kulübün derinliklerine iniyordu, bense yukarıya, açık ve kolay erişilebilir (ve potansiyel olarak kaçılabilme ihtimali olan) bir kata çıkıyordum. Wes bodrum görevi için gönüllü olmuş olsa da kısa çubuğu çeken o sayılırdı.

Bilezik sonunda kaymayacağına emin olacak kadar sıkılaşınca başımı kaldırdım ve Wes'in ağzının kocaman bir gülümsemeyle açıldığını gördüm. "Nasıl... Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

Omuz silktim. "Bir makrome dönemim olmuştu, bir dostluk bileziği dönemim, bir de—"

"Jamie..." dedi Wes, sesi yumuşak, alçak ve içtendi. O kadar sıcak basmıştı ki ağzım kurudu.

"Evet?"

Bir an duraksadı, yüzümü taradı. "Billie'yi dinleme. Laurie haklı. Bu gece yaptığın her şey... Nasıl yaptığını bilmiyorum." Silah bilekliğini işaret etti. "Bunu mesela."

Bu beni gülümsetti. Çünkü Wes'in, dandik bir dostluk bileziğine Oscar ödülüymüş gibi davranması inanılmaz tatmin ediciydi.

"Aynı şeyi sana da sorabilirim," dedim gülümseyerek. "Sen nasıl yapıyorsun? Herkesin güvenliğini nasıl gözetebiliyorsun ve soğukkanlı kalabiliyorsun?"

Bana baktı. Son derece derin bir bakıştı bu. Sorduğum sorunun gerektirdiğinden çok daha uzun sürmüştü konuşmaya başlaması ancak sonra söyleyecek kelimeleri bulmuş gibi durdu. "Bu sadece benim kimliğimin bir parçası."

İşte bu yüzden ona bu kadar çekiliyordum.

"Benim için de öyle. Ama şimdi bu şeyi test etmeliyiz. Silahını bırak."

Kazığı bıraktı ve kazık avucuna geri sıçradı. Bunun işe yaramama ihtimali çok yüksek olduğu için küçük bir alkış yapmamak için kendimi zor tuttum.

Yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. "Sen bayağı inanılmazsın."

Tamam, bu bileziğe verdiği tepkiden çok daha tatmin ediciydi. Neden şimdi Oscar'ı kazananın ben olduğumu hissediyordum ki?

"Teşekkür ederim." Sıcaklık köprücük kemiğimin altına doğru yayıldı, ben de elimi kaldırıp üstünü kapattım ama onun gözleri hareketimi izleyince daha da sıcak basmıştı. "Sen de bayağı inanılmazsın." Konuşmayı orada bırakmalıydım ama bir sonraki kısım ağzımdan çıkmadan kendimi durduramadım. "Ölmezsen çok daha inanılmaz olur."

"Ölmeye hiç niyetim yok." Bana yine o gülümsemeyle baktı ama ardından gülümsemesi hemen kayboldu. Yüz ifadesi sanki biraz önce içini dökmek istiyormuş gibi ciddileşti. Bu kez söylemeye karar vermişti. "Bak, ben... Ben randevumuzun bitme şekli için üzgünü—"

Çok hızlı, "Önemli değil," dedim. Kısmen, randevumuzun son dakikalarındaki utanç verici anları yeniden yaşamak istemediğim için, kısmen de içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında ironik bir şekilde, işler daha umut verici bir zemine oturmuş gibi geldiği içindi. Ama aynı zamanda, eğer bu, aşağıda bir şey olursa diye pişmanlık duymamak için yaptığı bir seçimse, duymak istemiyordum. "Sanırım sonunda ben berbat etti—"

"Hayır." Kelimeyi söyleyişindeki vurgusu irkilmeme neden olmuştu ama aynı zamanda kalbimin kaburgalarımın altında hızlı ve şiddetle atmasına da neden olmuştu. Özellikle de bu patlamadan sonra yumuşak bir şekilde, "Hiçbir şeyi berbat etmedin, Jamie. Ben sadece... Ben—" deyince.

"Wes?" Billie, bir eli kalçasında, diğer eli ilk yardım çantasının sapında birkaç adım ötede onu bekliyordu. Belli ki çantayı John ona vermişti ve onunla Wes'in nelerle karşılaşacağını düşünmemeye çalıştım. Billie bana kısık gözlerle son bir bakış attıktan sonra başını merdivenlere doğru eğdi.

"Evet... Evet, geliyorum." Wes başını aşağı yukarı salladı. Göz göze bir saniye daha kaldıktan sonra Wes boğazını temizleyip kendini tezgâhtan çekti. Gözlerimi ondan alamıyordum. Onu son görüşümün bu olup olmadığını bilmiyordum, işte bu yüzden "Bekle," dedim.

Bekledi. Anında. *Yine.* Şimdi onu durdurduğum için bir neden uydurmam gerekiyordu. Neyse ki bahanem hemen önümdeydi.

"Bunu yanınıza almalısınız." Tezgâhın üzerindeki haritayı aldım ve üçe katladım. "Laurie ve ben diğerleriyle kaldığımız için."

Onu uzattığımda sanki bana karşı çıkacakmış gibi göründü. Harita şu anda sahip olduğumuz çok az avantajdan biriydi ama sonunda haritayı aldı ve kâğıdı elimden alırken parmakları

benimkilere değdiğinde teması biraz daha uzun tuttuğunu fark etmemek mümkün değildi.

Parmak uçlarım hâlâ bu temastan karıncalanıyordu ki bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi ve sopasını bana doğrulttu. "Sana söylemememi söylediğin şeyi söylemeyeceğim."

Gülmemeye çalıştım ama başaramadım. "Minnettarım."

Haritayı arka cebine koydu ve sonra Billie'ye katıldı. Ben de onları merdivenlere doğru yürürken izlemek için ayaklarımın dibindeki cesede dokunmamaya dikkat ederek vestiyerden çıktım. Wes yavaş ve emin adımlarla hareket ediyordu, her adımını dikkatle atıyordu, ta ki merdivenlerin tepesinde durana kadar. Üç saniye beklediğini fark ettiğimde nefesimi tuttum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama sonra aynı yavaş, ölçülü adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Billie hemen bir adım arkasındaydı. Onları artık göremediğimde gidişlerinin hemen ardından metalin ete saplanma sesi ya da acı dolu bir çığlık gelmediğini fark ettiğimde tuttuğum nefesi bıraktım.

"Jamie?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek John'a döndüm. "Evet?"

Laurie'nin, onun arkasında başının üzerini işaret ederek tavanda görünmez yollar çizdiğini gördüm, Jennifer ise başını sallıyordu.

"Bak, yukarı çıkmadan önce sadece şunu söylemek istedim..." John şişeyi avuçlarının arasında döndürdü, bu onun, artık fark etmeye başladığım bir sinir tikiydi. Ardından gözlerime baktı. "Grubumuzun ayrılmaması konusunda ısrar etmeliydim, biliyorum. Belki daha çok diretseydim, Dani ve Colette kabul ederdi." Yutkundu, alnındaki çizgilere kazınmış pişmanlık yüzünden bunun *kendi* hatası olduğunu düşünmesine şaşırmıştım. "Ben Wes ya da Stu gibi değilim. Gerçekten o tür bir adam değili—"

"Şimdiye kadar gördüğüm adamı sevdim," dedim ve mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde sözlerimden sonra sırtının dikleştiğini görünce bunu söylediğime sevindim. Kompleksimin bulaşıcı olmasına gerek yoktu. John'un, özellikle de Stu gibi olmamasını bir kusur olarak düşünmesini istemiyordum.

"Demek istediğim şu ki," diye yeniden söze başladı. "Ben pek de korkusuz biri değilim. Fazla risk almam. Hiç gerek duymadım, anlıyor musun? Her şeyi planlarım. Kendi işime bakarım."

Bu geceki dışa dönük taliplere kıyasla daha çekingen olduğunu hissetmiştim ama aslında beni en başta ona çeken şey onun sakin, ölçülü tavrı olmuştu.

"Ama... *Söz veriyorum*," dedi. "Biraz daha korkusuz olmaya çalışacağım. Buradan sağ çıkmamız için elimden geleni yapacağım."

Başımı salladım ama yine de başımı çevirip boş merdivene bakmaktan kendimi alamıyordum.

Laurie'nin tulumunun ipeksi siyah parıltısı göz ucumda ışıldıyordu. O ve Jennifer tezgâha doğru yaklaştılar, bu da kulübün bir üst katına çıkmaya hazır olduklarının sessiz bir göstergesiydi. Hem de önceki iki kattan bile daha çok labirenti andıran o kata.

"Bize bir şey olmayacak, Jamie." John'un sözlerindeki kesinlik tekrar ona dönmeme neden oldu ve bakışlarının sıcaklığı içimdeki huzursuzluğun bir kısmını eritti. Aynı şeyi ben de Laurie'ye söylemiştim ama John beni buna gerçekten inandırıyordu. Bunun öteki tarafı olduğunu, bir noktada içki içip bu geceyi geçmiş zamanla anacağımıza inanmak istiyordum.

Ama bu filmin öyle bir film olup olmadığını bilmiyordum.

14. BÖLÜM

"Keşke seni nasıl *bıçaklayacağımı* bilseydim."

– "Brokeback Dağı" filminden alınıntı *değildir.*

Serendipity'nin asma katı bize dans pistine kuş bakışı bir görünüm sunuyordu. Kulüp hâlâ Cravin adını taşırken buraya geldiğimde açık alanı çevreleyen korkuluklar avını gözetlemek için mükemmel bir bakış açısı sağlıyordu. O zamanlar avcılar deneyimsizlikten ve kadın nezaketinden beslenmeye hazır pislik tipler ile yaşlı adamlardı. Şimdi ise bambaşka bir tür avcıyla uğraşıyorduk.

En üst kata çıktığımızda kulübün ön cephesi boyunca duvarı izleyen localara yöneldik. Etraf en iyi buradan görünüyordu. Solumuzda, kokteyl saatinde erkeklere servis yapılan bir bar vardı, sağımızda ise bir bölme duvarının dibine yerleştirilmiş daha fazla loca bulunuyordu. Açık alanın diğer tarafında, alt kat ile bodruma inen merdivenleri tamamen görmemizi sağlayan cephede, binanın arkasına giden beş koridorla noktalanan bir duvar vardı.

Hatırladığım kadarıyla, buradaki koridorlar daha karmaşıktı. Merdivenlerin tam karşısındaki karanlık, korkutucu bir numaralı koridorun VIP odalarına çıktığını biliyordum. Diğerleri

konusunda ise emin değildim. Bulunduğumuz yerden, iki numaralı karanlık, korkutucu koridorun ve beş numaralı karanlık, korkutucu koridorun iplerle kapatıldığını görebiliyordum ve bu da onların gaz lambalarıyla aydınlanan derinliklerinde ne olabileceği gizemini daha da besliyordu. Örneğin bir çıkış.

"Buna odaklanmamamız gerektiğini biliyorum," dedi Jennifer localardan birindeki masanın üzerine tünemiş hâlde. "Ama sizce kim?"

John, bariyerle locanın arasındaki boşlukta duruyordu ve Laurie ile ben, Jennifer'ın locasıyla yanındaki loca arasında omuz omuza duruyorduk. Bu bize, gerekirse koşma imkânı sağlıyordu ama aynı zamanda dans pistine en net görüş açısına da sahipti. Gözlerimi binanın göbeğine inen iki merdiven arasında gezdiriyor, Wes ve Billie'nin, Dani ve Colette'le birlikte her an yukarı çıkmasını umuyordum.

"Bunu yapan kişi mi?" diye sordu John, hepimiz gibi Jennifer'ın neyi kastettiğini bilmesine rağmen.

"Randevuya gelen kişilerden biri olmalı." Jennifer'ın gözleri kocamandı, gözyaşları çoktan kurumuştu, imrenilecek kadar uzun ve gür kirpiklerini endişeyle kırpıştırıyordu. "Ama neden burada? Neden bu gece? Ya o gül yaprakları? Koridordaki o cesetlerin yanındakiler? Nereden geldiler?" Sorularına devam ediyordu ama hiçbirimizin cevap vermesini beklediğini sanmıyordum. Hiçbirimizin elinde cevaplar yoktu. En azından somut cevaplar yoktu. Bu geceki cesetlerin yanına bırakılan gül yaprakları ile daha önce işlenen kadın cinayetleri arasında bağlantı kurarken Wes ve benden başka kimse yoktu. Onlara söylemeli miydim, bilmiyordum. Bu gece karşımızda oturan birinin muhtemelen aylardır insanları, kadınları öldürdüğünü söylemek işleri daha

da kötüleştirir miydi? Ki epey deneyimliydi ve belki de bu, onun için sıradan bir salı gecesiydi.

Belki de içimdeki korku filmi hayranı konuşuyordu ama içgüdülerim bana şunu söylüyordu: Bu gece, ne o cinayetlerin devamıydı ne de psikopatlıkta tam puana ulaşma yolunda atılmış bir sonraki mantıklı hamleydi. Senaryoyu tersine çevirmesinin bir sebebi olmalıydı.

Ama bunun ne olduğunu bilmiyordum.

"Hem ayrıca—"

Solumuzdaki koridordan, ayakkabıların halıya sürtünmesine benzeyen bir ses gelip Jennifer'ın monoloğunu böldü.

Laurie yanımda dikleşti. "Sen de—"

Hâlâ ellerim kanlı olduğundan parmağımı dudaklarıma değdirmeden dudaklarımın yakınına götürüp onu susturdum. O an hepimiz loş koridora döndük. Arkada Jennifer'ın masadan kayarak iniş sesi duyuldu. Gözlerimi kısmış, koridorda bir silüet belirip belirmediğini görmeye çalışıyordum. Hiçbir şey yoktu. Tabii ki hiçbir şey yoktu. Ama sonra tekrar bir ses geldi, hafif bir ayak sürümesi de olabilirdi, temkinlice bir gizlice yaklaşma da. Bu kez biraz daha yumuşaktı ses. Uzaklaşıyor muydu yoksa bize sinsice yaklaşırken sadece daha dikkatli mi davranıyordu, anlayamıyordum.

Her koşulda bilinmeyen bir sese doğru gitmek asla iyi bir fikir değildi. Sonunda hiçbir zaman güzel bir sürpriz çıkmazdı. Arkamda derin bir nefes duydum, biri kendini cesaretlendiriyor gibiydi ama arkamı döndüğümde John çoktan yanımdan yürümeye başlamıştı. Şişesinin boynunu o kadar sıkı kavramıştı ki eklemleri hayalet gibi bembeyaz görünüyordu.

"Burada kalın," diye fısıldadı sese doğru ilerleyip, bizden ve kalabalıkta güvenli olma ihtimalinden uzaklaşarak. Bu, onun tüm gece boyunca gördüğüm en hızlı hareketiydi. Her diğer

davranışı, her gülümsemesi, baş selamı ve o muhteşem yana yatışı hep yavaş ve ağırbaşlı olmuştu. Ama şimdi ben daha adını ağzıma almadan, tek başına tehlikeye balıklama dalmamaya, onu bizimle kalmaya ikna etmeden önce çoktan koridorun sonuna varmıştı.

Sonra, işler daha da kötüye gidemez diye düşündüğüm anda, başını çevirip, "Hemen döneceğim," dedi.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Lanet olsun. Lanet olsun. *Lanet olsun.*"

John'un, onu durdurmamıza fırsat kalmadan karanlığa doğru yürüyüp gidişinin üstünden on dakika geçmişti. Saatim olmasa bile o kadar zaman geçtiğini biliyordum çünkü o gittiğinden beri her saniyeyi saymıştım.

Kuralları anlatırken sekiz numarayla başlamalıydım. *"Hemen döneceğim," demek yasak.* Öyle yapsaydım belki John da böyle deyip o koridora girmezdi. *Eğer* etrafı, akıl vermekten çok gösteriş yapan erkeklerle (mesela Stu) çevrili olmasaydı John muhtemelen psikopat katilden gelmesi muhtemel bir sesi araştırarak cesaretini kanıtlama ihtiyacı hissetmeyecekti.

Eğer. Eğer. Eğer.

Bu kelime beynime *Sapık*'taki duş sahnesi gibi saplanmıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Jennifer.

John ortadan kaybolur kaybolmaz Jennifer, locanın içinde volta atmaya başlamıştı ve ben de aynı soruyu düşünmekle meşgul olmasaydım, kollarına kazıdığı izlerin kalıcı olup olmayacağı konusunda ciddi şekilde endişelenirdim. Koridordan başka bir hışırtı sesi gelmemişti. Çığlık da duyulmamıştı, bu umut vericiydi. Ama ben bırak birinin karanlık ve tehlikeli bir keşiften geri dönmesini beklemeyi erkeklerin mesajıma geri dönmesini beklemekten bile hoşlanmıyordum.

İşte *bu yüzden* aptalca sözler söylememeliydiniz.

John koridora adımını atar atmaz bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum. Tıpkı Wes ve Billie aşağıya indiğinde olduğu gibi. Grubun bölünmesi olay örgüsünün ilerlemesinin bir parçasıydı. Nasıl ki bir romantik komedide kahraman âşıklar yakın temas edecekleri bir durumda kalır, yağmura yakalanır ya da aynı yatağı paylaşmak zorunda kalır ya işte onlar gibi hikâyeyi ileriye taşıyacak bir şey gerekliydi.

Peki bunu kendi lehimize olacak şekilde nasıl yapabilirdik?

"Koridora gidip bakacağım." Bu, Jennifer'a verebileceğim tek cevaptı ve verdiğim karara tam anlamıyla bağlı değildim. Laurie itiraz etmek için ağzını açtı ama ben devam ettim. "En fazla beş dakikalığına gideceğim. Söz veriyorum."

"Hayatın pahasına olmaz," diye homurdandı. Sesi bu kadar yakıcı olmasaydı, endişesinden etkilenebilirdim. Ama ilk perde bitmişti. Başlıca oyuncular tanıtılmıştı, çatışma açıktı ve şimdi, söylemekten her ne kadar nefret etsem de bir sona yaklaşmak istiyorsak ikinci perdeye geçmemiz gerekiyordu. *Lanet* ikinci perde. Boşuna buna "yüzleşme" denmiyordu. Bu noktaya geldiğimiz için el mecburdu.

Jennifer, kalmam için Laurie'den farklı bir yöntem denedi. "Jamie, Wes ve Billie'ye burada bekleyeceğimize dair söz verd—"

"Siz ikiniz öyle yapmalısınız," dedim, "ben de koridora bakacağım. Sadece üç kişiyiz, bu yüzden birimizin yalnız kalması kaçınılmaz. O kişinin ben olması daha iyi."

"Hayır, asla olmaz." Laurie başını iki yana sallarken düz kahverengi saçları savruldu, ta ki ben, omuzlarını tutup tüm bedenini titreten itirazını durdurana kadar.

"Bebeğim—" Bu hitap onu geri çekilmeye itti ama elimden kurtulmaya çalışmadı. "Ortadan kaybolmayacağım. Beş dakikaya *döneceğim*. Hatta daha önce."

Laurie öfkeyle kabarmaya başladığında, "Bunun nasıl sonuçlanabileceğini bildiğimi biliyorsun," dedim. "Gösteriş yapmak için yapmıyorum..." Stu'ya gönderme yapmıştım. "Ya da bir şey kanıtlamak için de değil." Bu defa da kahrolası John'a. "Sadece bakıp geri döneceğim."

Laurie sayısız korku filminin derinlemesine analizinde yanımdaydı. Evet, çoğu zaman gözlerini kapatır ya da odadan çıkardı ama benim bu işi bildiğimi de biliyordu, işte bu yüzden, "Sadece karanlık bir yolda, görünmeyen bir tehlikeye doğru yürüyen diğer tüm sarışınların yaptığı hataları tekrarlamadığımdan emin olmam gerekiyor," dedim.

Sözüme yeterince güven katmayı başarmıştım ve bir adım geri çekilip karanlık koridora yöneldiğimde Laurie beni durdurmaya çalışmadı.

Jennifer, "Ya geri *dönmezsen*?" diye mırıldandı.

"Döneceğim." Bu sadece bir kelimeydi, sekizinci kuraldaki boşluktu çünkü aslında o tabu olan ifadeyi söylememiştim.

"Eğer—" dedi Laurie ve kelimeden sonra gelen o boğukluk bende arkamı dönüp ona bakma isteği uyandırdı. Ama "eğer"den sonra ne söylenirse söylensin, en yakın arkadaşım için beş dakika içinde dönmemden başka bir ihtimal kabul edilemezdi. O yüzden cümleyi bitirmedi. Sadece yüzü birden kasıldı, beni uyaran bir bakışla süzdü. "Lanet olsun, sana *çok* kızarım."

Koridora yönelirken onun öfkesinden kaçınmaya kararlı bir şekilde başımı salladım. "Beş dakika," dedim tekrar. Yalnızca onlara değil, kendime de verilmiş bir sözdü bu.

John'u yutan koridora doğru ilerlemeye başladım. Barı geçtikten sonra yol bir L şeklini alınca köşede adımlarımı yavaşlattım. Laurie ve ben binanın bu tarafını haritaya çizmiş, sonra da hatırlayamadığımız için arkasını soru işaretleriyle doldurmuş-

tuk. Bu dramatik ironi gözümden kaçmamıştı. Tüylerimin diken diken olmasını da engellemeye faydası olmamıştı.

John dümdüz yürümüştü, ben de o tarafa yönelmek üzereydim ki diğer yönden gelen bir ses beni durdurdu. Bu ses... Farklıydı. Daha önce duyduğumuz hiçbir şeye benzemiyordu çünkü duysaydık John onu takip etmezdi. Koridorun daha ilerisinden yumruk sesiyle birlikte şapırtıların olduğu iğrenç bir ses yankılandı.

Lanet olsun.

Omzumun üzerinden geriye baktım ama Laurie ile Jennifer bunu duymuş gibi görünmüyorlardı. Yeni kurdukları ikilide, kollarını kavuşturmuş hâlde benim gidişimi izlemekten kaçınmaya çalışıyorlardı. Çok fazla insanın gittiğini ve geri dönmediğini görmüştük.

Bedenimin her zerresi bana geri dönmemi söylüyordu ama ben sağa döndüm ve karanlığın derinliklerine doğru yürüdüm. Bunun hastalıklı bir merakla hiçbir ilgisi yoktu.

Belki de bu geceyi bir *slasher* merceğinden görmem artık bir başa çıkma mekanizmasının ötesine geçmişti çünkü içimdeki bir parça tehdidi görmek istiyor, görmeye ihtiyaç duyuyordu ki böylelikle bugüne dek gördüğüm tüm büyük kötülerle karşılaştırıp neyle, *kiminle* karşı karşıya olduğumuzu anlayabilirdim. Formata uymanın bir yolu da hikâyenin bir parçası olmaya, aktif bir rol oynamaya karar vermekti. Bence tüm gece boyunca bu canavardan kaçmamız mümkün değildi.

Boş bir koridordan geçerken çıplak ayaklarım halının üzerinde sessizce ilerliyordu; bir elimde şişe, diğer elimde ayakkabılarımı sıkıca tutuyordum. Her adımda sesin geldiği koridora biraz daha yaklaşıyordum ve sonunda girişe ulaştığımda onu gördüm. Soluk gaz lambaları beni gölgelerin içinde gizliyordu ama aynı zamanda benden ileride, koridorda hareket eden şekillerin üzerine karanlık bir örtü de düşürüyordu.

Hareket ediyorlardı. Dalgalanıyorlardı. İlk bakışta, duvara yaslanmış iki kişinin "olumsuz koşullar altında duyulan çekim"e yenilip bir numaralı kuralı çiğnediklerini sandım. İki erkeğin bu gece eşleşme ihtimali, gelecek hafta yapılacak *queer* etkinliğinde değil de burada birbirlerini bulmaları son birkaç saatte olan her şey kadar olasıydı. Koridorun sonunda iki erkek olduğunu anlayabiliyordum. Duvara yaslanmış adamın yüzünü yeterince görebiliyordum, bu yüzden onun John olmadığını anlayabilmiştim. Eğer tanık olduğum şeye tanıklık etmeseydim, belki bununla ilgili biraz rahatlardım. Onu gecenin ikinci yarısında randevularımdan biri olarak *tanıyordum* ama hepsi bu kadardı.

Gördüğüm adamı duvara yaslayan bir başka adam karanlığa bürünmüştü, yüzü sadece siyah bir silüetten ibaretti. Ama boyu, o bol smokinin altından bile belli olan geniş omuzları göz önüne alındığında kesinlikle bir erkekti. İki adamın beklenmedik bir şekilde bir araya gelip cinsel dürtülerine teslim olduklarını düşünmek iyi olabilirdi ama aynı zamanda duvara yaslanan adamın başının doğal olmayan bir açıyla geriye doğru savrulması ve o ıslak sesin karnına tekrar tekrar saplanan bir bıçaktan geldiği gerçeğini göz ardı edemezdim.

Bu, Curtis'ten, vestiyer görevlisinden ya da koridordaki cesetlerden farklıydı. Onların yaralanmalarının yarattığı kanlı tabloya bakıp bunların Tom Savini şaheserleri olduğunu hayal edebilirdim, gördüğüm şeyin sadece makyaj efektlerinin büyüsü olduğuna kendimi inandırabilirdim. Ama bu... Bu, sosisin nasıl yapıldığını izlemek gibiydi ve bu görüntü beni dehşete düşürmüştü.

Adam, bıçağını diğer adamın karnına saplarken duraksadı; siyah başı sanki beni duymuş gibi yana doğru eğildi. Beni duymuştu ama koridorun ucunda bana dönüp selam vermektense elindeki işe devam etme seçeneğini tartıyordu. Bir an sonra bı-

çağını adamın karnından yavaş, zarif bir hareketle çekti. Bıçak, tavandaki loş ışıkların altında yakut gibi parıldadı, duvara yaslı beden ise donuk bir gümbürtüyle yere düştü. Adam bıçağı silmek yerine yana doğru savurdu. Durduğum yerden bile kanın süslü bir aynaya sıçrayışını, sayısız kırmızı damlanın gümüş yüzeyden aşağı süzülüşünü görmüştüm. Midem bulanıyordu, yutkundum. Kırmızı noktacıklar tavandan damlıyor, halının üzerine yayılıyor, duvarlara sıçrıyordu.

Koş, Jamie.

Bunun yapmam gereken şey olduğunu biliyordum ama bu mesajı ayaklarıma iletemiyordum. Kahretsin. Katil onlara yaklaşırken öylece duran karakterleri hep yargılardım. Çığlık atıp ellerini havaya kaldırdıktan sonra şu anki adamın elindekine benzeyen bir bıçak göğüslerine saplanmış hâlde ölen karakterleri. Kendime güvenle, asla öyle yapmayacağıma dair söz vermiştim. Ama şimdi...

Tamamen bana doğru dönmüştü.

KOŞ, Jamie.

Koridor boyunca yavaş yavaş ilerlemeye başladığında gül kırmızısı bir hale onu arkasından aydınlatıyordu. Adam hiç acele etmiyordu ve antika ışıklardan birinin yanından geçerken loş bir ışık yüzünü aydınlattığında bir maske göründü. Elbette bir maske takıyordu. Hepsi öyle yapardı. Gölgelerin içinde bu maske koyu bordo bir kayak maskesi gibi görünüyordu, kurumuş kan renginde. Ama başka bir lambanın altından geçtiğinde bordo olmadığını gördüm. Pembeydi.

Sıcak, eğlenceli, feminen bir pembe.

Ellerim titremeye başladığında şişe avucumdan kayıp düştü, ayakkabılarım da arkasından. Yere düştüklerinde hiçbir ses çıkarmadılar. Bir yanım hâlâ *kaç* diye bağırırken diğer yanım

Wes'e verdiğim bileziği kendime saklamadığım için küfrediyordu. Küçük, sanrılı yanım ise bana eğilip şişeyi tekrar almamı ve kolumu uzatarak ona doğru gitmemi söylüyordu ama ben maskeye bakmaktan kendimi alamıyordum.

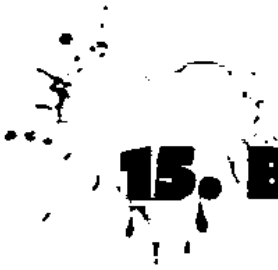
Ağzının olması gereken yerde bir fermuar, kasvetli bir gümüş çizgi oluşturuyor ve gözleri... Gözleri dipsiz, simsiyah kuyular gibiydi. Sadece gözleri değil, gözlerinin etrafındaki boşluk da öyleydi. Göz boşluklarının üzerine gerilmiş bir malzeme vardı, bu da gözlerini görmemi engelliyordu ama onun görüşünü engellemiyordu. Bir başka ışığın yanından geçtiğinde göz çukurlarının neden farklı göründüğünü seçebilmiştim. İşte o an beynim donma hâlinden kaçma moduna geçti.

KOŞ, JAMIE!

Elbisemin eteği bacaklarımın etrafında geniş bir yay gibi açılarak savruldu, olduğum yerde dönüp geldiğim yöne doğru koşmaya başladım. Tüylü, kırmızı halıda hızla koşarken o maskenin görüntüsünü kolay kolay unutamayacağımı biliyordum. Eğer sağ kalırsam, sona ulaşırsam gözlerimi her kapattığımda o maskeyi görecektim.

Çünkü göz çukurları daire değildi.

Kalp şeklindelerdi.

15. BÖLÜM

"Sen beni daha iyi bir *katil* olmaya zorluyorsun."

- "Benden Bu Kadar" filminden bir alıntı *değildir.*

"Koşun!"

Köşeyi dönüp Laurie ve Jennifer'ın beni beklediğini gördüğümde bu kelime boğazımdan kopup çıkan, boğuk bir emir olmuştu. Laurie, beni koridordan fırlarken görür görmez harekete geçti. Hızla locaların yanından koştu, arada bir omzunun üzerinden geriye bakıyordu, eli geriye doğru uzanmıştı sanki okulda beden eğitimi gününde mecbur bırakıldığımız bayrak yarışlarından birinde koşuyormuş gibiydi. Ona yetiştiğimde bileğimden yakalayıp beni yanına sürükledi, kendi başına ileri fırlamak yerine beni de hizasına çekti. Bu yarışta bayrak bendim. Jennifer'ın da ikinci kez uyarıya ihtiyacı olmadı, bir an içinde üçümüz neredeyse omuz omuza, en şık buluşma kıyafetlerimizle halının üzerinde koşuyorduk. Kırmızı kadife dekorun içinde, saçlarımız geriye savrulurken korkudan donup kalmamış olsaydık bu manzara mükemmel bir kız grubu albüm kapağına benzerdi.

Koridor keskin bir dönüşle sola kıvrılınca biz de çarpışan arabalar gibi birbirimize çarpa çarpa köşeyi dönmek zorunda kaldık.

"Ah—" Kolumda yakıcı, keskin bir acı hissedince dişlerimi sıktım. Gözlerimin önünde beyaz kıvılcımlar çakıyordu. Adımlarım tökezledi.

Siktir.

"Kahretsin—" Laurie nefes nefese söylenirken elindeki Kahlúa şişesinin tırtıklı kenarındaki kanı ve ardından kolumdaki kesiği gördüğünde şişe elinden düştü. Şişeyi almak için geri dönmeye yeltendi ama ben sağlam kolumla onu tulumundan yakaladım ve tekrar yanıma çektim. Artık o bileziği Wes'e verdiğim için kendime iyice kızıyordum.

"*Durma*," diye dişlerimin arasından homurdandım koridorda koşmaya devam ederken. Merdivenler Jennifer'ın omzunun hemen ötesinde göründü ama geri dönüp aşağı inmeyi akıl ettiğimde çoktan yanlarından geçmiş bulunuyorduk. Durmak, geri dönmek, merdivenlerden yukarı doğru koşmak... Bunların hepsi bir *slasher*da ölüme yol açan şeylerdi.

O yüzden karanlık, ürkütücü bir numaralı koridordan aşağı doğru koşmaya devam ettik. Kulübün içine daha derinlere ilerlerken geçmişte bu koridorlarda yaşadığımız maceraların görüntüleri gözlerimin önüne geldi. Cravin zamanında vaktimizin çoğunu burada geçirirdik; saatlerce içip dans eder, kıkırdar, içeride kaybettiğimizi sandığımız bir arkadaşımıza her rastladığımızda sevinç çığlıkları atardık. Bu gece kaybettiklerimizin aksine, o zamanlar hepsi her zaman geri döner, ellerinde bir kokteyl ve bize anlatacak yeni bir hikâyeyle çıkarlardı.

VIP bölümündeki odalar aşağı kattaki küçük bölmelerden daha genişti. Bazılarında özel barlar vardı, bazılarında ise dans kürsüleri ya da striptiz direkleri bulunuyordu. Bir tanesinin önünden geçerken gözüme umut vadeden bir özellik ilişti, bu

yüzden durup Jennifer'ın ve Laurie'nin omuzlarını yakaladım ve onları geri çektim.

"Buraya."

Laurie bana, *Ne halt ediyorsun?* dercesine bakarken ben kadife ipin üzerinden atlayıp içeri daldım ve saklanacak bir yer aramaya başladım.

Odanın ortasında koyu ahşap şezlonglar vardı, bordo kadifeyle kaplıydılar. Bir buz kovasının konulduğu alçak bir masanın etrafında daire oluşturuyorlardı.

Bir sonraki VIP grubunun Dom Pérignon şişelerine ciddi paralar dökmesi için şampanya kadehleri hazır bekliyordu. Ama dikkatimi asıl çeken şey, arka duvara oyulmuş kemerlerdi. Her kemerin tepesinde, aşağı kattakilerin küçük birer versiyonu olan iki gaz lambası vardı ve hepsi ağır kadife perdelerle örtülmüştü. Onları hatırlıyordum. En soldakine kusmuştum, bir diğerinde de ağzından mavi ahududu aromalı elektronik sigara tadı gelen bir adamla öpüştüğümü hatırladım. Alt kattaki bölmelerin aksine bunlar, bir kanepe ya da loca sığacak kadar derin ya da geniş değildi ama iki kadını yan yana saklamaya yetecek büyüklükteydiler. Orta nişin önündeki perdenin bir yanını çekip açtım ve... *Evet!* Boştu.

"Girin içeri."

Jennifer'ı önüme ittiğimde kolayca köşeye kayıp sırtını duvara yasladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kolumdaki yaranın acısı Bernard Herrmann bestesi gibi zonkluyordu, kan dirseğimin iç kıvrımına doğru sıcak sıcak sızarken kemerin diğer tarafını işaret ettim.

Laurie'yi Jennifer'ın yanına iterek, "Git," dediğimde o niyetimi biliyordu. Onu sakladıktan sonra gözcülük yapmak istiyordum. Bana, *Teksas Katliamı: İleriki Nesil* ve *Darısı Başıma*'dan

oluşan Matthew McConaughey temalı çifte seansımı tekrar izlemeyi reddettiğinde yüzüne yerleşen o inatçı, yoğun bakışını fırlattı. Bu, sonunda beni mercan ağarması hakkında üç saatlik bir belgeseli izlemeye mahkûm eden bakıştı.

"Hayır. Seninle kalıyorum," diye tısladı ve birbirimize bir anlığına sert bakışlarla kilitlendik. *Tuvalet kâğıdını yine kim değiştirmedi?* bakışı. Gözleri koluma kaydı, dudakları yarayı görünce suçlulukla büzüldü. Çok derin bir kesik değildi, en azından öyle umuyordum ama bu, derimin altında yükselen sıcaklığı ya da kolumdan aşağıya doğru akan kanı durdurmuyordu.

"Jamie—"

Sözünü hemen kestim. "İyiyim," dedim. Onun suçu değildi. Birisi bana çok daha derin, kasıtlı ve ölümcül bir kesik açmaya niyetlenmişken onun yüzünden açılmış bu kazara yarayla oyalanacak zamanımız yoktu. "Jennifer, burada mı saklanmak istersin, yoksa bizimle mi kalmak istersin?"

"Sence?" dedi sessiz ama tiz bir sesle kemeraltından çıkıp perdeyi hızla kapatırken.

Ne kadar zaman geçtiğini ya da katilin bizi bulmaya ne kadar yaklaştığını bilmiyordum. Onu bıraktığımda acele etmiyordu ve en azından yavaş hareket eden bir katil olduğunu öğrenmiştim. Ama bu beni rahatlatmıyordu çünkü bodrumdaki barda kesinlikle çok hızlıydı. Ağırdan alması ya bizi öldürme konusunda fazlasıyla kendine güvenmesindendi ya da kaçacak hiçbir yerimiz olmadığını bilmesindendi. Eğer kaçamayacaksak, o koridorun sonunda yaşanan şeyin bizim başımıza gelmemesi için görünmez olmamız gerekiyordu.

Yeni, ortak bir görevle boş odaya döndüğümde gözlerim, odanın sol tarafının büyük kısmını kaplayan bara takıldı. Barın kenarları kırmızı neon ışıklarla çevrelenmişti ve o ışıklar, oda-

nın geri kalanındaki replika dönem parçalarıyla keskin bir tezat oluştursa da sanki bir sığınağı işaret eden kutsal bir ok gibiydi.

Laurie de aynı şeyi, benimle aynı anda fark etmişti. İkimiz birden Jennifer'ı kolundan yakalayıp yanımıza sürükledik ve barın köşesinden dolanıp kauçuk paspasın üzerine yumuşak bir sesle çömeldik. Bu sesin koridora kadar yankılanmadığını umuyordum. Barın gölgesi üzerimizi örtüyor, sırtımı mini buzdolabına dayayarak oturduğum yerden otuz santim öteye kadar uzanıyordu, bunun bizi gizlemeye yeteceğini düşünüyordum.

Barın kenarına en yakın ben oturuyordum, girişe bakacak şekilde konumlanmıştım. Yanımda çömelmiş olan Laurie'ye omzumun üzerinden baktığımda başını buz kovasının kenarına yasladığını gördüm. Bir eliyle ağzını kapatıyor, omuzları hızlı hızlı inip kalkıyordu, beklerken nefesini tutmuştu. Jennifer en dipteki köşedeydi, kollarını bacaklarının etrafına dolamış, başını dizlerinin arasına gömmüştü. Saçları iki yandan sarkıp yüzünü tamamen gizlemişti.

Yüzünün bir yanını örten saçları, sanki dışarıda pusuya yatmış tehlikeyi ondan saklamaya yetiyormuş gibiydi. Onların bir süre daha kıpırdamayacaklarını anlayınca başımı çevirip koridora baktım. Gözlerim, hafifçe sallanan kadife ipin ucuna takıldı. Çok ufak bir hareketti, tam karşısında bir klima olsaydı sallanması rahatlıkla ona bağlanabilirdi ama tek dileğim o ipin, birisi koridora girmeden önce durmasıydı.

O, koridora girmeden önce.

Yeterince sessiz olup olmadığımızı anlayamıyordum. Kalp atışlarım, alt kattaki pistte dans ederken çalan şarkılara eşlik edecek kadar güçlü bir bas gibi yüksek geliyordu, hatta elbisemin tenime sürtünmesi bile televizyon cızırtısı kadar yüksek geliyordu. Ama bunları düşünmeye vaktim yoktu çünkü bordo

bir gölge koridorun kırmızı halısına doğru sızmaya başlamıştı. Ağzımdan çıkacak çığlığı bastırmak için avucumu sertçe ağzıma kapadım.

Tanrım.

Önce ayakkabıları göründü. Işık o kadar loştu ki halıya yerleşen kan lekeleri dışında hiçbir ayırt edici özelliği seçemiyordum. Bir saniyeliğine şansımızın yaver gideceğini düşündüm. Yanımızdan geçip gidecek, koridorda yürümeye devam edecek, böylece biz de arkasından geri dönüp diğerlerini bulabilecektik. Ama elbette kendimi kandırıyordum. Canavarı gördüğümüze göre aksiyon daha da yoğunlaşabilirdi, bu da onun girişin ortasında durmasıyla başlayacaktı. Barın altından yukarı baktım, daha fazlasını görebilmek için gözlerimi kıstım. Gözlerimdeki baskı, beynimi ele geçiren nabız ve panik uğultusunu hafifletmeye hiç yaramamıştı.

Başının üst yarısı barın köşesi tarafından görüş alanıma giremiyordu ki bu benim için sorun değildi çünkü o siyah kalp şeklindeki göz çukurlarını bir daha görmek istemiyordum. Zaten daha iyi görebilmek için kıpırdayamazdım. En ufak bir hareketimle bile ses çıkarabilir ya da elbisemin kumaşını görüş alanına sokabilirdim. Bulunduğum açıdan gri ve üstüne pek oturmayan smokin ceketinin altına giydiği siyah tulumu görebiliyordum. Orijinal *Cadılar Bayramı* filminde Michael Myers'ın tercih ettiği o ikonik koyu yeşil renkten farklıydı bu ama bu gece bu kadar kanlı bir işe girişmeye karar verdiğini düşününce sanırım akıllıca bir seçimdi. Omuzları odaya doğru döndüğünde bıçak da göründü. Artık bıçaktan kan damlamıyordu ama kanın bıraktığı leke, o parlak kırmızı iz hâlâ bıçağın çeliğini karartıyordu.

Belki sadece korkudandı ama onun nefes alış verişlerini duyduğuma yemin edebilirdim. Bir yetişkin adamı duvara yaslayıp

karnını deşmenin verdiği yorgunluğun ardından toparlanmaya çalışan birinin boğuk çıkan nefesi gibiydi ancak ağır olmasına rağmen düzenliydi. Acele etmiyordu, telaşlı değildi, yalnızca kapı eşiğine çekilmiş bekliyordu. Ürkütücü bir sessizlikle hareketsiz duruyordu.

Ta ki bıçağı tutan eli ileri uzanıp halatı yakalayana kadar. Metalle metalin birbirinden ayrılırken çıkardığı hafif çın sesiyle gözlerim yaşarmıştı. Halat yere düşünce boğuk bir ses çıktı ama o yine de odaya adım atmadı.

Göz ucuyla gördüğüm bir parıltı, bakışımı onun donmuş duruşundan ayırıp kırmızı halının ve bar alanının donuk siyah yüzeyinin birleştiği noktaya çekti. Yukarıdaki neon ışıklar, yerdeki tek bir damlayı sanki altın renkli bir pul gibi gösteriyordu. Tıpkı tenimde parıldayan simler gibi ışığı yakalıyordu ama bu kesinlikle kandı.

Benim kanım.

Bu görüntü nefesimin boğazımda düğümlenmesine ve gözyaşlarımın akmaya daha da yaklaşmasına neden olmuştu. İlk damladan yaklaşık otuz santim ötede bir tane daha vardı. Onun biraz ötesinde bir tane daha. Hepsi yukarıdaki ışıkların altında siyah mücevherler gibi parıldıyor, barın köşesi etrafında ince bir yay çiziyordu.

Doğrudan bana, Laurie'ye ve Jennifer'a doğru.

Yumuşak bir hışırtı gözlerimi kan izlerinden uzaklaştırdı. Yukarı baktığımda onun, hâlâ kapı aralığında aynı yerde dikildiğini gördüm. O sesi neyin çıkardığını anlayamamıştım.

Ama Laurie'nin eli, kauçuk matın üzerine dayadığım elimin üstüne indi. Temasla birlikte çığlık atmamak için avucuma bastırdığım dudaklarımı ısırarak kendimi zor tuttum. Kaygan teni titriyordu, sonra tırnakları avucuma gömüldü. Sertçe. Öyle

sertti ki badem biçimli uçların acısını dengelemek için ağzıma bastırdığım elimi ısırmak zorunda kaldım.

Katilin pembe yünle kaplı başı hâlâ odanın içinde ağır ağır, sabit bir şekilde geziniyordu. Sessizce Laurie'den pençelerini elimden *çekmesini* istemek için başımı çevirdim.

Omuzlarının sessizce titrediğini fark ettiğimde bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Gerçi şu an *her şey* ters gidiyordu ama bu başka bir şeydi. Daha kötü bir şey. Onu barın öte yanında duran katilden bile daha çok korkutan bir şey.

Diğer eli hâlâ ağzına sıkıca bastırılmıştı, gözleri kocaman açılmış, göz kapaklarını kırpmadan başının üzerindeki bir noktaya kilitlenmişti. Karanlıkta bile gözlerinin belirgin beyazını görebiliyordum. Neredeyse nefes nefese kalmış görünüyordu. Bakışlarını takip ettiğimde nedenini anladım. Tırnaklarımı altımızdaki kauçuk zemine öyle bir bastırdım ki jeller yüzeyi yarıp geçti, ben de nefesimi tutmak için uğraştım.

Katili bize doğru yönlendiren kan izinin kötü olduğunu düşünsem de bu daha da beterdi. Hem de çok daha beter.

Laurie, barın arkasına eğildiğimizde barın kenarına sürtünmüş olmalıydı çünkü kenardan sarkan bir bar havlusu, başıyla yaslandığı buz kovasının arasına sıkışmıştı. Ama sorun bu değildi.

Asıl sorun barın kenarından tehlikeli bir şekilde sarkan havlunun üzerinde duran martini bardağıydı. Panikle her nefes aldığında giyotin gibi üzerinden sallanan, kenara doğru kayan ve düşmeye hazırlanan bir martini bardağı.

Aşağıda içtiğim bardaklarla aynı o sinir bozucu, geniş ağızlı modeldendi. Sapı ağır, kenarı kâğıt inceliğinde, çapı ise avucumdan sadece biraz daha genişti. Eğer düşerse ya da daha doğrusu

düştüğünde sessizce Laurie'nin kucağına inebilirdi. Ama daha olası senaryo, yere çarpıp paramparça olmasıydı ve o zaman geride bıraktığım kırmızı izi gözden kaçırsa bile katil, tam olarak nerede saklandığımızı anlardı.

Gözlerim Jennifer'a kaydı ama bizi ele verecek biri varsa o değildi. Başı dizlerinin arasına sıkışmıştı, bedeni öyle gergindi ki buz kesmiş gibiydi, yanında neler olup bittiğinden tamamen habersizdi. Benim sahip olmadığım bir lüks.

Dikkatimi tekrar Laurie'ye çevirdim. Gözleri bardaktan aşağı kayıp benimkilerle buluştu ve yüzündeki o ifadeyi bir daha asla görmemeyi diledim. *Öleceğiz.*

Bu yüzden elimi çekerken ağzımdan korkuyla bir ses çıkaracağımdan korksam da dudağımı ısırıp elimi çektim ve bakışlarımı ona sabitledim.

Hayır, ölmeyeceğiz.

Yaralı kolumu göğsümün üzerinden uzattım, dirseğim elbisemin kumaşına sürtündüğünde çıkan, fısıltı kadar hafif ama ölüm sessizliğinde gürültü gibi gelen hışırtı ile bir an duraksadım. Bir başka hışırtı daha oldu ama bu kez daha uzaktan. Ardından ağır tabanların halının üzerinde yavaş, tekrarlayan sesi geldi. Katilin barın öte yanında yürüdüğünü bilerek dikkatimizi dağıtmamak için kendimi zorladım, kendimi Laurie'nin başının üstündeki bardağa odaklanmaya zorluyordum.

Sessiz, titrek bir nefes verdim, kolumu dikkatlice uzatarak bardağa doğru yeniden ilerlemeye başladım, kalbim şiddetle atarken göğüs kafesime sert darbeler indiriyordu. Laurie, diğer elimi neredeyse derimde delik açacak kadar sıkıyordu ama buna neredeyse alışmıştım. Hissizleşmiştim.

Omzumu zorlayacak kadar uzandım. Derim gerilip yeni kabuk bağlamış yaranın açılmasına, taze kanın tenimden süzülme-

sine yol açana kadar uzandım. Bardağın kenarına yarım santimetre kalana kadar uzanmaya devam ettim.

Laurie'nin nefesinin sıcaklığı tenime değiyordu. Bardak, tüm o süre boyunca barın kenarında sallanıp durdu, ta ki son bir kez eğilip havlunun üzerinde biraz daha aşağı kayana kadar. Benim gibi o da *çekim* gücüne karşı koyamamıştı. Ama onun karşı koyamadığı şey karanlık gözler, gizlenmiş dövmeler, bastırılmış gülümsemeler ve dağınık saçlar değildi, yer çekimiydi. Bardak düşerken nefesimi tuttum.

"Öğreneceğin en büyük şey, sadece *öldürmek* ve karşılığında *öldürülmektir.*"

- "Kırmızı Değirmen" filminden alıntı değildir.

Öne atıldım, elim bardağın altına uzanmıştı ve bardak tenime çarptı.

Sessizce.

Parmaklarım kenetlendi, kolum Laurie'nin yüzünün hemen önüne düştüğünde donup kaldım. Bardağın kenarı başparmağımın kıvrımına ve serçe parmağımın tırnağına çarptı, elim titreyene kadar diğer parmaklarımı bardağın etrafına kenetledim. Kolumu göğsüme doğru çekerken bardağı dikkatle kucağıma yerleştirdim ve Laurie tırnaklarını elimden çektiğinde rahatlayarak derin bir nefes almamak için tüm irademi kullandım.

Ucuz atlattık.

Laurie'nin yüzündeki şaşkın, özür dileyen bir minnet ifadesi gördüğümde onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Elime yeniden his geri gelirken omzumun üzerinden baktım. Katilin ipi kapı pervazına tekrar taktığını gördüm. Odada ne yapıyorsa artık bitirmişti ve bir adım geri attı, bizden uzaklaştı,

sonra topuklarının üzerinde dönüp koridorda ilerlemeye devam etti. Sıcak, ıslak bir iz yanağımdan aşağı süzüldüğünde kendimi yine kesmiş olduğumu sandım. Diğer yanağımdan da bir damla aktığında barikatı kaldırdığından beri tutmaya çalıştığım gözyaşlarının sonunda döküldüğünü anladım.

Ucundan dönmüştük.

Kımıldamadık. Ne adımlarının sesi tamamen kaybolduğunda ne bacaklarımda karıncalanmalar başladığında ne de Jennifer başını kaldırınca kucağımdaki martini bardağını görüp solgun yüzüne şaşkınlık yayıldığında. Nefes alışım normale dönüp omuzlarım bara yaslandığında da kıpırdamadık. Yüzümün yan tarafında Laurie'nin bakışlarını hissediyordum, daha fazla talimat bekliyordu ama ben beklemeye devam ettim.

Kural iki: Her zaman saklanman gerektiğini düşündüğünden daha uzun süre saklan. Gruptan ayrılarak bir kuralı bozmuş ve bunun sonucuyla yüzleşmiştim. Çuvallamıştım ve lanet olsun, bedelini ödemiştim. Bu yüzden katilin geri dönmediğinden, girişin hemen dışında oyalanmadığından ya da daha önce sayısız kez izlediğim başka herhangi bir katil numarasına başvurmadığından emin olmak için bekledim.

Ne bir kıpırtı ne de en ufak bir ses çıkmadan belki on dakika geçtiğinde martini bardağını yere bırakıp yavaşça barın arkasında doğruldum. Ama doğrulduğum an pişman olmuştum çünkü baktığımda şezlongların ortasında özenle sergilenmiş şampanya kadehleri ve buz kovasının yanına eklenmiş yeni bir şey gördüm.

Bir renk patlaması. Daha önce orada olmadığını *biliyordum* ve manzara midemi bulandırmıştı. Curtis önümde kan kaybederken ya da koridorda bırakılmış o cesetleri bulduğumuzda hissettiğimden bile daha fazla.

Çünkü daha önce boş olan o gümüş buz kovasının içinde, tek bir kırmızı gül duruyordu.

Koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra güle doğru ilerledim. Kovaya yaslanmış bir kart da vardı, elime almadan önce tereddüt ettim. Sertti, ağırdı, kusursuz bir beyazlığa sahipti, parmağımı kat yerine geçirip açmaya hazırlanırken ellerimin titremesini durduramıyordum.

Bu, aşağıdaki gül yapraklarına benzemiyordu. Bu daha çok bir hediye gibiydi. Bir jest.

Bunu bizim bulmamızı istemişti. Birinin bu odada saklandığını, bizim burada olduğumuzu biliyordu ama bizi aramamıştı. Bu gece bu kadar çok kişiyi öldürmüştü ama bizi köşeye sıkıştırdığında öylece... Gitmişti. Bunun bir sebebi *olmalıydı* ve o sebebi bu kartın içinde bulacakmışız gibi hissediyordum.

"Bu daha önce burada değildi." Laurie kapı pervazının yanına yerleşip nöbet tutarken sesi sakindi. Gözleri elimdeki karta kilitlenmişti.

Evet, değildi. Gülün görünümü tamamen sıradandı. Tüm gece sıradan bir korku filmi tadındaydı, maske bile. Katilin, onunki gibi bir maske taktığı bir *slasher* filmi olduğundan yüzde yüz emindim. Şu anda hatırlayamıyordum ama olduğundan emindim. İşte bu yüzden geceye dair tahminlerimde haklı olduğumu biliyordum.

Formülü uyguluyordu.

"Açalım mı?" diye fısıldadı Jennifer yanıma gelip masaya eğilerek. Çiçeğe uzandı, kovadan çıkarıp daha önce hiç gül görmemiş gibi ona baktı. Bir yaprağı iki parmağı arasına alıp kopardı. Gerçekti. Katil masraftan kaçınmamıştı.

Katil bir tebrik kartından fırlayacak değildi elbette ama sanki öyle olacakmış gibi kendimi onu açmaya hazırlamam gerekiyordu. Kesik bir nefesle başparmağımı yukarı kaydırdım ve siyah mürekkeple yazılmış tek satırın tanıdık hissi beni anında sersemletmişti. Yanımda birinin boğuk bir ses çıkardığını duydum.

Karttan gözlerimi ayırdığımda Jennifer'ın dehşet dolu ve şaşkın bir ifadeyle baktığını gördüm.

"Bu... Bu bir Taylor Swift şarkı sözü falan mı?" diye nefesini tuttu.

Görmüyor musun? Sen bana aitsin.

Hatalı alıntıyı bir kenara bıraktığımda, yazı dikkatimi çekmişti. O keskin harfli el yazısını daha önce görmüş gibiydim, incecik bir isim etiketinin kırmızı çerçevesinin içine sıkışmış hâlde... Hepimiz bunu yapanın randevular için gelenlerden biri olduğunda hemfikirdik ama bu benim için duruma kesinlik kazandırmıştı.

Katil bizden biriydi.

Jennifer kocaman açılmış gözlerle bana baktı, yaprak parmağının ucundan düşerken, "Neden şarkı sözleriyle birlikte bir de gül bıraksın ki?" dedi.

Benim aklımda dönen soru da aynıydı ama kartı yeniden aşağıya indirip romantik aşk ilanı gibi görünen bu sözleri tekrar okuduğumda, zihnimde bambaşka film sahneleri dönmeye başlamıştı. Daha az kanlı, daha çok makyaj ve dönüşüm sahneleri olanlar. Karanlık yerine yumuşak, nazik ışıklarla çekilmiş olanlar.

Marion bu gece "ruh eşimizi" bulabileceğimizi söylemişti.

Ya birisi bulduysa?

Ya birisi çıktığı kişiye öyle tutulduysa ve geri kalanımızı ortadan kaldırmak için elinden geleni yapıyorsa?

Lanet olsun. Ben bütün bu süre boyunca cinayetlerin asıl olaydan bir sapma olduğunu düşünmüştüm ama ya aslında onun bir parçasıysa?

"Aşağıdaki gül yaprakları, şimdi de bu..." Laurie'nin düşünceli sesi beni kendi düşüncelerimden çekip çıkardı. Teorimi kendime saklamayı planlamış olsam da etrafımda iki zeki kadın vardı. Jennifer'ın keskin nefes alışı, onun da aynı sonuca vardığının bir göstergesiydi.

Gözleri elimdeki kart ile elinde tuttuğu gül arasında gidip gelirken, "Bunları *bilerek* bırakıyor," dedi.

Teorinin dile gelmesi beni harekete geçirdi ve kartı güvenlik için sütyenimin içine kaydırdım. Eğer diğerleriyle yeniden buluşursak ki evet başarıp onlarla yeniden buluşacaktık, bu el yazısını tanıyan var mı diye bakabilirdik. Ama önce kaybettiklerimizin yerine geçecek daha fazla silah bulmamız gerekiyordu. Bara doğru hızlı adımlarla yürüyüp karıştırma ve ezme için kullanılan araçların arasında, kesmeye ya da bıçaklamaya daha uygun bir şeyler aramaya başladım.

"Aman Tanrım," dedi Laurie, hâlâ gözcülük yaptığı kapı pervazına yaslanarak. "Yani... Bütün bunlar birisi için mi?"

Bana döndü ve ben barı kurcalarken yüzümde gördüğü ifade omuzlarının daha da düşmesine neden oldu.

"Jamie?"

"Sanırım öyle. Wes'le birlikte aşağıda o izi takip ederken gül yapraklarının bir tür imza olabileceğini düşünmüştük ama bu farklı. Sanırım..."

Birçok şey düşünmüştüm.

Kırık şişelerin şu âna kadar işimize yaramadığını görmüştük, hele ki karşımızdaki adamın elinde hiç bitmeyen bir bıçak kaynağı varken. Kötü karakterlerin hepsi metal bıçakları tercih ederdi ve bu sadece gösteriş için değildi. Freddy'nin pençeleri eline monte edilmişti, Michael ve Jason her zaman ergonomik kavrayışı olan bir şeyler bulmayı başarırdı. Derisurat bile mahalledeki hırdavatçıdan alınabilecek aletleri kullanıyordu. Hepsi silahlarını kullanışlılık esasına göre seçmişti ve bizim katilimizin de onlardan farklı olduğunu sanmıyordum.

"Jamie, sen *ne* düşünüyorsun?" diye sordu Laurie kapıdan, bakışları hâlâ dışarıdaki koridordaydı. Son birkaç saatte çevresine karşı daha dikkatli bir algı geliştirdiği için onunla inanılmaz gurur duyuyordum. Evdeyken hâlâ iki yıldır kullandığımız robot süpürgeye takılırdı.

Barın arkasında arayışımı sürdürürken, "Sanırım," dedim, "katil bu geceki buluşmalardan birinde biriyle tanıştı ve bu da ilgisini göstermenin bir yolu."

Bir tirbuşon bulup bar tezgâhına koydum. Hafif tozlu şarap kadehlerinin yanında üst üste dizilmiş iki tane daha bulunca onları da aldım.

"Bence bu cinayetler sadece bir amaca ulaşmanın aracı," dedim, barın içinde küçük bir soyma bıçağı ya da katilin bu geceye kadar başardığı şeylerin en azından bir kısmını yapabilecek

herhangi bir bıçak ararken. Ama nafileydi. Silah olarak kullanılabilecek bir şeyi ortada bırakmak kötü bir işletme uygulaması olurdu. Yine de tirbuşonlardan birinin spiral kısmını işaret ve orta parmağımın arasına kaydırıp sapını kavradım ve barın etrafından dolaştım. Ucu kördü ama hiç yoktan iyiydi.

"Buradan çıkmamız gerekiyor. Eğer geri dönerse köşeye sıkışacağız," dedi Laurie, ben ona tirbuşonlardan birini verip diğerini de Jennifer'a uzattıktan sonra. "Hangi yöne gittiğini gördün mü?"

Şimdiye kadar onu gören tek kişinin ben olduğumu o anda fark etmiştim. Yani onu görüp hayatta kalan tek kişiydim ve bu düşünce midemin bulanmasına neden oluyordu. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Biz üçümüz için ne anlama geldiğini de. Ya da belki biliyordum ama kendime itiraf etmek istemiyordum. Muhtemelen istese peşimizden koşabilirdi. Bu odanın etrafında dolaşıp bizi bulabilirdi. Şimdiye kadar sekiz kişiyi öldürmüştü ve onlardan en az birinin benden ya da bu odadaki üç kadından daha iyi bir kondisyonu olduğuna ya da daha iyi bir saklanma yeri bulduğuna yemin edebilirdim. Bu kadar çok olaydan "kıl payı kurtulmuş" olan tek bir kişi olabilirdi. Tek bir tür kadın...

Tek bir tür kız.

"Şu tarafta." İçimdeki şüpheyi görmezden gelerek koridoru işaret ettim onun girmiş olabileceği tüm olası oda ve geçitleri gözden geçirerek.

"O zaman geri dönsek mi?" diye sordu Jennifer dışarı çıkmaya başladığımızda. Gülü geride bırakacak gibi görünüyordu ama onu yanında getirmesi için işaret ettim. Bu bir hediyeydi. Açıkça istenmeyen bir hediye olsa da aynı zamanda bir ipucuydu ve Wes'in aşağıda söylediklerine rağmen yakında dedektiflik oynamaya baş-

lamamız gerekebilirdi. Zaten bir *slasher*da problem çözme genelde ikinci perdede başlardı. "Ya orada bizi bekliyorsa?"

"Her yerde olabilir," dedi Laurie. Katilin VIP bölümüne girdiğinde bizim hayatta kalmamızın ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu hâlâ kafamda tartarken onun öne çıkıp liderliği üstlenmesi iyi olmuştu.

"Ama," diye devam etti. "Wes ve Billie'nin geri dönüp dönmediğini görmemiz gerekiyor. Bir şey bulup bulamadıklarını. John'un iyi olup olmadığını. Tabii..."

Cümleyi tamamlamadan önce ne diyeceğini anlamıştım ama uğursuzluk getirmemek için söylemekten vazgeçti.

Tabii hâlâ hayattalarsa.

Bu düşünce göğsümün içinde, kolum kesildiğinde hissettiğim acıya benzer keskin bir sızı yaratmıştı. Panik hâlinde olduğumuzdan, onlara bir şey olmuş olabileceğini düşünme fırsatım olmamıştı. Küçük, istenmeyen bir düşünce hayatta kalma modumun içinden fısıldıyordu: *Daha gerçek bir randevumuz bile olmadı.*

Müzik kutusunda Peter Gabriel çalarken Empire State Binası'nın tepesinde gerçekleşen buluşmaların, maskeli bir katilin yirmi yabancıyı bir kulüpte sistematik bir biçimde katlettiği bir dünyayla yan yana var olabileceğine inanan bir parçam vardı. Tirbuşonu kavrayışımı düzelttim. Bu tür bir düşüncenin, içinde bulunduğumuz durumda bize bir faydası olmayacaktı, bu yüzden geldiğimiz yöne döndüm ve koridorda yürümeye başladım.

"Gidelim."

Düz bir hat üzerinde yürümeye başladık. Ben en öndeydim, Laurie arkamdaydı ve onun ardından da Jennifer geliyordu. Hepimiz sadece, katilin giydiği o kocaman smokinin tek bir ipliğini bile sökemeyeceklerinden şüphelendiğim tirbuşonlarla silahlanmıştık.

Asma kata doğru geri dönerken dakikalar uzuyordu ve binanın tahmin ettiğimden çok daha ilerisine koştuğumuzu fark ettim. Ya da belki de korkmadan yaptığımız bu yolculuk çok daha uzun gelmişti. Koridorun sonuna ulaştığımızda ve hâlâ iri yarı, katil bir herif tarafından saldırıya uğrama ihtimaline karşı, merdivenlerin tepesinden birkaç adım uzakta durup nefesimizi toplamak için ya da çocuklardan biri geri dönerse diye beklemek için birkaç dakika geçirmeye karar verdik. Sırtlarımız duvara yaslıydı. Jennifer, tam karşımızdaki köşeye dayanmıştı, böylece katil tekrar ortaya çıkarsa dört farklı kaçış yolumuz olacaktı.

"Jamie?" dedi Laurie.

"Evet?"

"Sence kart kimin içindi?"

Bu soru, Jennifer'ın gözlerini geldiğimiz koridora diktiği yerden başını kaldırıp bize bakmasına neden olmuştu. Kaşları çatılmıştı, kollarını kavramak yerine yumrukları sıkılıydı, birinde ona verdiğim tirbuşon, diğerinde gül vardı.

"Bilmiyorum."

Ama eğer tahmin etmem gerekseydi, doğru çıkma ihtimalim üçte birdi.

Katile bizim kadar yaklaşan diğer herkesin şimdi ölü olduğunu göz ardı edemezdim. Bir erkeğin, hele ki bir katliamın ortasında, öylesine Taylor Swift şarkı sözleri yazmayacağını da göz ardı edemezdim. Ve o kart ile Jennifer'ın elindeki gülün muhtemel sahibinin, şu anda bu koridorda duranlardan biri olduğunu da. Eğer bu doğruysa, içimizden biri akılalmaz bir belanın içindeydi.

"Sonu ne?" diye sordu Jennifer. "Daha önce... Daha önce *öldürmenin* bir amaca ulaşmak için araç olduğunu söylemiştin. Sonu ne?"

"Bu adam için mi? Ait olduğu kişiye ulaşmak." Kartın durduğu göğsüme doğru işaret ettim. Bu katilin Taylor Swift sözlerini çarpıtıp bu koridorda duran herkes için objektif olarak akılda kalıcı bir şarkıyı mahvettiği fikri canımı acıtmıştı.

"Peki ya bizim için?"

Bu daha karmaşık bir soruydu. Eğer haklıysam ve bu gece buradaki kadınlardan birini etkilemek için elinden geleni yapan bu adamın, aklı başında hiçbir insanın bu korkunç sunuları takdir edemeyeceğini fark etmesi an meselesiydi. Ve o an geldiğinde... Gözlerimin önünde sayısız romantik komedi filminden ıslak, sönmüş saçlarıyla üzgün, reddedilmiş erkeklerin görüntüleri belirdi. Filmlerde kızı elde edemeyen adam sahneden zarifçe çekilirdi ama burada bunun olacağını hayal edemiyordum. Tek gördüğüm daha fazla kandı.

Bunu, ikisinin de karanlık bir koridorda çığlık atarak kaçmasına neden olmayacak şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Onları endişelendirmek istemiyordum ama solumuzdan bir ses gelince karar vermek zorunda kalmaktan kurtulmuştum ve sonra...

"Jamie?"

Ses kesinlikle bir erkeğe aitti ve sırtım birden duvara sertçe yaslandı. Bu derin, yeni alıştığım tanıdık bir sesti, bu yüzden rahatlamanın ilk baştaki içgüdüsel korkuyu aşması bir saniye sürmüştü ve ses kaynağına doğru döndüğümde o rahatlamanın ağzımdan duyulabilir bir şekilde çıkmasına izin verdim.

Geri döndü.

Wes geri dönmüştü.

Billie onun arkasında duruyordu ama dikkatimi çeken Wes'ti. Merdivenlerin tepesinde yüzü kasvetli, gözleri kolumdaki yaraya kilitlenmiş bir hâlde duruyordu. Kabul etmeliydim ki yara oldu-

ğundan daha kötü görünüyordu. Kan lekesi omzumun birkaç santim altından başlayıp kolumun üstüne yayılıyor, oradan da bileğime kadar uzanan kırmızı izlere dönüşüyordu. Buna bir de elimde tuttuğum körelmiş tirbuşonu ekleyince yeniden bir araya geldiğimizde böyle görünmek hiç istemediğim bir şeydi. Ama sonra gözlerim aşağı kaydı ve *Wes'in* gömleğindeki kanı gördüm. Yeni, taze lekeler beyaz kumaşı kirletmişti ve tabii ki bir de elindeki o sopası... Aleti yoktu.

Sandalye bacağı gitmişti artık. Daha doğrusu "gitmemişti", silahının seviyesi yükseltilmişti.

Şimdi elinde kanlı bir bıçak vardı.

17. BÖLÜM

"Eğer *avlayabileceğin* birini bulursan, onun kaçmasına izin veremezsin."

– "Evlilik Öpücüğü" filminden alınth *değildir.*

"Ne oldu *böyle*?"

Ona doğru ilerledim ama birden durdum, gözüm bileğinde sallanan bıçağa kayınca iki adım geri çekildim. Koridorda yeterince ışık yoktu, emin olamıyordum ama Wes'in elindeki bıçak, koridorun sonunda adamı öldüren, duvarı kıpkırmızıya boyayan bıçağa *benzemiyordu.* Yine de bir bıçaktı ve üzerinde hâlâ kan vardı. *Onun* üzerinde de kan vardı.

"Onu neden taşıyorsun?" diye sordum, sesimi sakin tutmaya çalışsam da başaramamıştım, o ise asma kata çıkmak için son adımı atarken durdu. Ayağı yere değmeden önce yüzüne hafif bir incinmişlik yayıldı ama sonra tekrar kolumdaki yaraya baktı ve önceki basamağa geri çekildi. Billie, ona yer açmak için kendini duvara yasladı, gözleri elimizdeki tirbuşonlarla Wes'in elindeki bıçak arasında gidip geliyordu. Wes'in bakışları ise arkamdaki diğer kadınlara kaydı. Cehennemden sürüklenip geri dönmüş gibiydiler ve sonra Wes kollarını teslimiyetle kaldırdı.

Bıçağın sapı elinde gevşedi ama ona yaptığım bileklik sayesinde hiçbirimizin silahı kavrayıp elinden alması zaten mümkün değildi, diğer elinde ise küçük bir ilk yardım çantası ve bir el feneri tuttuğunu gördüm.

Ardında bir şey hareket etti. Birisi.

"Dani?"

O da perişan görünüyordu, Meg Ryan gibi kısa kesim saçları artık doksanların romantik komedi havasından çok, seksenlerin korku filmi kahramanı havası veriyordu. Eğlenceli bir gecede yanlışlıkla civciv dövmesi yaptırabilecek biri gibi değildi ve Wes ile Billie'nin arasından sıkışarak geçtiğinde yüzünün solgun ve çökmüş olduğunu gördüm. Boynumu uzatıp o tanıdık pembe elbiseyi görmeyi umarak Wes'in omzunun üzerinden baktım. Çünkü eğer Dani'yi buldularsa, o zaman...

"O nered—" Cümlenin gerisi dilimin ucunda kalmıştı çünkü Wes neredeyse belli belirsiz başını iki yana sallayıp gözlerini kapatarak, *Sorma,* dercesine bir bakış attı. Ama bu kadarı bile Dani'yi gözyaşlarına boğmaya yetmişti.

Ellerinde kan vardı, bu yüzden yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmeye çalışmadı. "Haklıydın," diye hıçkırdı. "Ayrılmamamız gerekirdi. İki koridoru aynı anda kontrol edebileceğimizi sandık ama Colette geri gelmedi. Geri gelmedi."

Siktir.

Son basamağı da çıkıp bizimle birlikte sahanlığa geldi, Billie de öyle. Ama Wes, bütün bu süre boyunca onlarla birlikte olmasına ve bir noktada ortadan kaybolsaydı Billie'yle Dani'nin mutlaka haber vereceğinden emin olmama rağmen olduğu yerde kaldı. İçimden bir his, kibar ama temkinli bir vampir gibi biz onu davet edene kadar bir adım daha atmayacağını söylüyordu. Bunu takdir etmiştim. Bir tehdit değildi ama tehdit altında his-

settiğimizi biliyordu. Ellerimi kaldırıp sesimi yumuşatarak yeniden sordum, "Ne oldu?"

"Dani barın altına saklanmıştı," dedi elindeki bıçakla gömleğindeki kan lekelerini işaret ederek. Lekeler beyaz kumaşın üzerinde dümdüz çizgiler hâlinde uzanıyordu, sanki ıslak boyaya sürtünmüş gibiydi. "Bayağı... Dağınıktı."

Islak boya değil. Dökülmüş kan.

"Colette geri gelmeyince yukarıya tek başıma çıkmak istemedim," dedi Dani arkamdan. "Saklanıp bekleyebileceğimi düşündüm."

Kuralları ona anlatma fırsatım olmamıştı ama içgüdüleri gayet iyiydi.

"Onu bulduğumuzda, neredeyse beni öldürüyordu." Wes, köprücük kemiğinin yakınındaki bir kan lekesini işaret etti. Gömleği bir iki santim yırtılmıştı ama leke, kesiğe yakın yerde yayılmayı bırakmıştı, yani sadece yüzeysel bir yaraydı. "Kırık bir şişeyle. Muhtemelen senden ilham almış."

Nasıl olmuştu da bıçaklandığını açıklarken bana ufak da olsa bir gülümseme göndermeyi başarmıştı, asla bilemeyecektim.

"Tekrar özür dilerim," dedi Dani yüzünü pişmanlıkla buruşturarak.

Ama önümden gelen hafif bir kahkaha gözlerimi yeniden Wes'e çevirdi.

"Önemli değil. Doğru olanı yaptın." Başını sallıyordu, sanki bu konuşmayı daha önce de yapmışlar gibiydi ama gözleri yeniden koluma kaydığında neşesi yok oldu. "Sana ne oldu?"

"Laurie'nin şişesi kesti." Bunu önemli bir şey değilmiş gibi el hareketiyle geçiştirmeye çalıştım ama hareket canımı acıtmış ve kolumdan ince, taze birkaç kan damlası süzülmesine neden olmuştu. Bunu hafife almaya çalışmıyordum. Sadece, en yakın

arkadaşım tarafından yanlışlıkla yaralanmam, Wes ile Billie barın altındayken bu katta yaşananların asıl önemli kısmı gibi gelmiyordu. Katille neredeyse burun buruna gelmiştik ve şimdi bu ayrıntıyı geri plana atıp ona ne olduğunu anlatmak istesem de kimse Wes'i yukarıya, sahanlığa davet etmemişti.

Hâlâ son basamakta sürgünde gibiydi.

Bakışları kolumdan kalkıp başımızın üzerinden bir noktaya kaydı ama gördüğü ya da görmediği her neyse yüzünü daha da karartti. "John nerede?"

"Bir ses duyduk, kontrol etmeye gitti ve sonra o..." Başımı iki yana salladım. Henüz Dani'nin kullandığı aynı kelimeleri tekrarlamak istemiyordum, onu da devre dışı bırakmak istemiyordum. Belki kulübün Laurie'yle benim hatırlayamadığımız tarafına girmişti. Belki kaybolmuştu. Belki bir telefon ya da çıkış bulmuştu ya da belki—

"Aşağıda bir şey bulabildiniz mi?" Laurie omzumun yanında belirdi.

Wes ellerini indirdi ama hâlâ bulunduğu yerde duruyordu.

"Harita yok. Yangın söndürücü yok. Aşağıda cesetlerin üzerinde de telefon yoktu. Bir el feneri bulduk ama." Bunu söylerken, *bulamadıkları* her şeyin yanında bu tek şeyin hiçbir anlam ifade etmediğini bildiği belliydi. Sonra sahanlığa doğru döndü. "Ben... Ben bıçağı... Etkinlik yöneticisinden almayı başardım." *Tanrım.* Yani onu... Kadının derisine saplandığı yerden çıkardığını kastediyordu. Wes yüzüne endişe kazınmış gibi tekrar bize baktı. "Bence... Bu önceden planlanmış. Her şeyi planlamışlar."

Bunu duymak mideme yumruk yemişim gibi hissettirmişti ama ben de öyle düşünüyordum.

Gülü gördüğümde böyle hissetmiştim, belki daha önce de aklıma gelmişti.

"Tüm gece boyunca bir tane bile acil çıkış ışığı görmediğimi fark ettim, bu yüzden bodrumun çevresini kontrol ettik ve tavanda bir montaj kalıntısı bulduk." Öfkeli bir nefes verdi. "Sanki sökülüp alınmış gibiydi. Bir de..." Başımın üzerini işaret etti ve yukarı baktığımda kalbim boğazımda atmaya başladı.

Bir güvenlik kamerası. Onlar genelde göze batmayacak şekilde tasarlanırdı, her zaman izlenildiğini hatırlatmak içindi ama yanlış bir şey yapmıyorsan endişelenecek bir şeyin olmazdı. Oysa bu kameranın üzerindeki kalkan olması gerektiği gibi görünmüyordu; ışık saçan pürüzsüz, parlak bir yüzeye sahip değildi. Çünkü siyah sprey boyayla kaplanmıştı, koyu lekelerin bir kısmı da koyu kırmızı tavana sıçramıştı. Katil, bunun gerçekten "hayatta bir kez" yaşanacak bir deneyim olmasını istemişti.

"Karşılaştığımız her kamera böyle görünüyordu," dedi Wes ve onun söyledikleri durumumuzu giderek daha da umutsuz gösteriyordu. Çünkü tüm parçaları bir araya getirdiğinde, önce çalışanları (yani buradan nasıl çıkılacağını bilen kişileri) öldürmek, sonra telefonları almak, kapıyı kilitlemek ve kodu silmek, üstüne güller, maske ve yanında getirdiği bitmek bilmeyen alet edevat... Bunların hepsi hazırlık gerektiriyordu. Önceden planlamayı gerektiriyordu.

Ve bu da her şeyi değiştiriyordu.

Demek ki bu tamamen fırsattan yararlanılan bir suç değildi. Demek ki bu format *Cadılar Bayramı*'ndan çok *Hostel*'di. Hayalet Surat gibi kurbanlarının aptalca kararlar vermesine bel bağlayan ya da Michael Myers gibi sadece kaba kuvvet kullanan bir katil değildi. Bunu planlamış, kurgulamıştı ve hepimiz, onun bir kadına duyduğu saplantı uğruna düzenlediği romantik gecenin yan karakterlerinden ibarettik.

"Şey, ben..." Wes'in sesi düşüncelerimi böldü.

İki eli de tekrar havadaydı, birinde tuttuğu ilk yardım çantasını bana doğru çevirirken diğerinde bıçağı tutuyordu ve bıçağıyla kolumdaki yarayı işaret ediyordu. Onunkinden daha derindi ama acıya alışmıştım. Zamanın aleyhimize işlediğini, çıkış yolu bulmaya odaklanmamız gerektiğini söylemek üzereydim. Zaten kabuk bağlamıştı. Lekeleri bu kadar iyi gizleyen bir elbise giydiğim için şanslı günümde olmalıydım.

Ama benim yerime Laurie cevap verdi. "Evet. Yarasını temizle."

Ona attığım kuru bakış sadece, "Berbat görünüyorsun," demesine sebep oldu.

Tekrar Wes'e baktım. O hâlâ son basamaktan öteye adım atmamıştı, benden onay bekliyordu.

Bodruma tek başına inmiş olsa bile insanın tüylerini diken diken eden tiplerden değildi. Varlığı içinizde, *Bir terslik var,* diye söylenen sezgisel tehlike alarmlarını harekete geçirmiyordu. Kaldı ki katil çıkacak bir adamla göz göze geleceğimi de hiç sanmıyordum. Bu yüzden başımı salladım ve onun asma kat seviyesine adım atışını izledim.

Barın karşısında asma kat boyunca sıralanan localara doğru ağır, şaşkın, bitkin bir şekilde yürüdük ve Wes ortadakini işaret ettiğinde hiç itiraz etmeden oraya doğru yöneldim. Laurie, Jennifer ve Dani yanımızdaki locaya geçtiler, bize kulak misafiri olacak kadar yakındılar. Wes kolumla ilgilenirken Laurie elimi tutmayı teklif etti ama ikimiz de bunun onun güçlü yanı olmadığını biliyorduk, üstelik duygusal desteğe en çok ihtiyacı olan

kişi Dani'ydi. O hâlâ ağlıyordu. Bir katliamın ortasında yakalanmak bir şeydi ama yeni en iyi arkadaşını kaybetmek bambaşka bir şeydi. Bu yüzden Laurie, Jennifer'la oturup alıştırılmış teselli cümleleri ve beceriksiz sırt sıvazlamaları eşliğinde Dani'yi teselli etmeye çalıştı. Billie ise korkuluklara yaslanmıştı. Dışarıya göz kulak olmak için yaptığını söylese de bence asıl sebebi, herkesten nefret etmesiydi.

"Burada tam olarak ne oldu?" diye sordu Wes.

Locanın koltuğunda kaydım ve kolumu masanın üzerine koydum. Yüzeyi yapış yapıştı, bunun kanımdan mı yoksa dökülmüş alkol kalıntılarından mı olduğunu bilmiyordum. Wes, çantayı açıp içindekileri kontrol etmeye başladı. Sonra bilekliğini çıkardı, parmakları benim ona daha önce öğrettiğim şekilde kayışı ustalıkla çözdü. Ardından bıçağı masanın üzerine koydu ve yanımdaki loca koltuğuna oturdu, bacağı benimkine tamamen temas ediyordu, omzu başımı yaslamak için kusursuz bir yükseklikteydi ama daha da yakınlaşmamak için kendimi zor tuttum.

"Bir ses duyduk ve John bakmaya gitti," dedim, John'un koridorun karanlığına doğru kaybolan sırtının görüntüsünü aklımdan silmeye çalışarak. Wes'in ilk yardım çantasından çıkardığı şeylere odaklandım: antiseptik mendiller, gazlı bez, yara bandı, bir çift eldiven. Hepsini önümüze dizdikten sonra eldivenleri ellerine geçirince içinde bulunduğumuz koşullara rağmen hijyene bu kadar özen göstermesi beni gülümsetti.

Wes kolumu kaldırıp kavrarken bir eli dirseğimde, diğeri kolumun arkasındaydı ve kesiği daha iyi görebilmek için kolumu çevirdi. Eldivenlerin ardından bile ellerinin sıcaklığı tenime işliyordu.

"Sonra?" diye sordu kolumu tekrar masanın üzerine yatırırken. İlk antiseptik mendili yırtıp açtı. Bileğimden başlayarak kırmızılığı silmeye koyuldu, yavaş yavaş kesiğe doğru ilerledi.

"O geri dönmedi," dedi Laurie diğer locadan, bu da Dani'nin ağzından bir hıçkırık çıkmasına neden olmuştu.

"Onu aramaya gittim," diye devam ettim. "Ama diğer koridordan bir şey duydum. Emin olmak istedim, neyden emin olmak istediğimi bilmiyorum ama bu geceki adamlardan birini buldum. Katil—" Başımı yana eğdim, Wes anlayışla başını aşağı yukarı salladı. "Sonra kaçtık. Panik sırasında Laurie'nin Kahlúa şişesiyle kolum kesildi, sonra da saklandık."

Konuşurken o antiseptik mendili kolumda yumuşak hareketlerle gezdirdi. Yöntemliydi, titizdi, kolumu sabit tutmak için başparmağını dirseğimin iç kısmına dayaması gerekmiyordu ama öyle yaptı. Başparmağının tenimdeki o gelişigüzel baskısı, yarayı temizlediğini unutturacak kadar dikkatimi dağıtmıştı. Boğazımın düğümlendiğini hissettim, parmak uçlarımı onun koluna değdirmeyi düşündüm. Bir katilden kıl payı kurtulduktan sonra bunların, aklımdan geçmemesi gereken şeyler olduğunu tekrar tekrar kendime hatırlattım.

"Biraz acıyabilir," diye uyardı Wes kesiğe yaklaştığında.

"Bu Laurie'nin beni acile göndermeye ilk yaklaştığı zaman değil," dedim diğer locadan çıkan homurdanma sesini duymazdan gelerek. Ama Laurie'yi savunmak gerekirse bu sadece ikinci seferdi. İlki, bana gıda zehirlenmesi ve susuzluk yaşatan talihsiz bir yemek macerasıydı. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Wes'in gözleri koluma kilitlenmişti ama yine de bana gülümsedi. "Evet, dayanıklısın."

Dayanıklı olmam, antiseptik mendili açık yaranın kenarında gezdirdiğinde dişlerimi sıkmama engel olmamıştı. Dişlerimi sıkıp nefesimi bıraktım.

"Peki o ne?" diye sordu Billie.

Kadınların oturduğu masayı işaret ediyordu, Jennifer elini kaldırdığında Billie'nin dikkatini çeken gülü gördüm.

"Katil, saklandığımız odaya bunu bıraktı," dedi Jennifer. "Bir kart da bıraktı. Jamie?"

Wes kesikle ilgilenmeye devam ederken boşta kalan elimle kartı elbisemin içinden çıkardım. Tüm gözler katlanmış nota çevrildi. Neredeyse tüm gözler. Göz ucuyla Wes'in bakışlarının bir anlığına elbisemin yakasına kaydığını, ardından hızla antiseptik mendile döndüğünü fark ettim. Kızamazdım. Fırsatım olsa ben de onun gömleğinin içine bakardım.

Billie masaya doğru ilerleyip kartı elimden kaptı, katlı notu açtı, satırı tekdüze, soğuk bir tonla okumaya başladı. *"Görmüyor musun? Sen bana aitsin."*

Bir hıçkırık duyuldu. Dani başını ellerinden kaldırdı, yüzü pembeleşmiş, gözyaşları yüzünü lekelemişti ama sesi alışılmadık şekilde ciddiydi. "Bu Taylor Swift değil mi?"

"Biz *de* öyle düşündük," dedi Jennifer. "Sence ne anlama geliyor?"

"Bence romantik olsun diye yazılmış," diyen Billie, kartı tekrar masanın üzerine fırlatıp diğerlerinin önüne bırakarak korkuluğa geri döndü. Ardından sırtını rahatça geriye doğru esnetti, sonra doğrulurken alnına düşen saç buklesine rağmen havalı kavisli kaşları, görünür şekilde düzeldi. "Gülleri kim sevmez ki? Ben severim." Tam güllerin, binadaki herkesi öldüren biri tarafından bırakıldığında cazibesini yitirdiğini söylemeye hazırlanıyordum ki Billie, "Peki bütün bunlar senin filminle nasıl bağdaşıyor, Jamie?" diye ekledi.

Ona öfkeyle baktım ama benden önce davranan Laurie ona orta parmağını gösterdi.

"Hey! Biliyor musunuz bence..." dedi Jennifer neşeli bir sesle, Billie öfkesini en iyi arkadaşıma yöneltmeden önce. "Bakalım bu karttaki el yazısını tanıyan var mı? Bu eğlenceli olur... Bir nebze."

Zayıf bir bahaneydi ama çatışmayı yatıştırmıştı ve Dani'yi üzmeden ya da Billie'den alaycı bakışlar yemeden herkese ortak bir amaç vermişti. Bu sırada Wes yarama pansuman yapmaya devam ediyordu.

"Başka bir şey daha var," diye fısıldadım Wes'e ve o da durdu. Bakışlarını benimkilere çevirdi. Koyu, ciddi, ölçülüydü. Bu bana neredeyse söylememeyi düşündürmüştü. Neredeyse. Ama birine anlatmam gerekiyordu.

"Maske takıyordu," dedim sessizce kadınlar yan masada karta eğilmişken. "Kayak maskesi gibiydi ama gözleri kalp şeklindeydi."

Bu sözler hemen pembe yün başlığın görüntüsünü aklıma getirmişti. Sanki ona bir isim vermem gerekiyordu. Gerçek kimliği ortaya çıkana kadar geçici bir lakap.

"Kanlı Talip" kulağa fazlasıyla havalı geliyordu, ona böyle havalı bir isim vermek lütfunda bulunmayacaktım. Bu gece bittiğinde medya ona muhtemelen "Serendipity Katili" diyecekti ama şu anda, olayların ortasındayken bu biraz fazla uzun kaçıyordu. Hızlı bir şey lazımdı. Onu hemen akla getiren bir şey. *Slasher* filmlerinde, gerçek kimlik açığa çıkmadan önce basit, görsel lakaplar normdu. Hayalet Surat, Pinhead, Derisurat böyle doğmuştu. Hatta Michael Myers, *Cadılar Bayramı*'nın jeneriğinde sadece "The Shape*" olarak geçiyordu. Bu yüzden ne kadar basit, klişe ya da yaratıcılıktan yoksun olursa olsun, aklıma gelen ilk ismi görmezden gelemezdim.

---

* *Ing.* Şekil. -ed.n.

Kalp Göz.

"Gül yapraklarının romantik olduğunu ilk söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Wes başını salladı, sonra kanlı mendili masaya bıraktı, yapışkanlı bandajı açıp kesik üzerine yerleştirdi. Bandajı cildime yapıştırıp kenarlarını dikkatle bastırmasını bekledim. "Ya en başından beri niyeti buysa?"

Kolumu bırakıp bir sargı bezi aldı, dikkatle açıp bir ucunu bandajın üstüne yerleştirdi. "Ne demek istiyorsun?"

İlk bakışta bir gerekçenin önemi olmadığını düşünmüştüm çünkü büyük ihtimalle şu iki nedenden biriydi: Anlamsız bir psikopat patlaması. *Mantıklı.* Ya da kanlı bir intikam planı. *O da mantıklı.* Ama ya üçüncü bir ihtimal varsa?

"Güller, kart, bu gecenin belli ki en ince ayrıntısına kadar planlanmış olması... Yaptığı her şeyin arkasında büyük bir çaba var ve bu bana belki de öldürmenin asıl amaç olmadığını düşündürüyor."

Wes'in parmakları kolumun etrafında sıkılaştı. Bakışları aniden benimkilere kilitlendi, o koyu gözler birden sertleşti. "Onun için bu bir *slasher* değil. Bu bir aşk hikâyesi."

18. BÖLÜM

"*Öldüreceğim* seni."

"Ne için?"

"Kalbin için."

- "Aşk ve Basketbol" filminden alıntı *değildir.*

Wes'in benim dilimden konuştuğunu duymak güzeldi. Kolumun etrafına bandajı sardıktan sonra kafasını kaldırıp baktığında başımı aşağı yukarı salladım. "Haklısın. Bu gece onun için büyük bir romantik jest olabilir."

Karanlık bir gülümsemeyle, "Gelmiş geçmiş en berbat romantik komedi falan mı?" diye cevap verdi. O bandajın ucunu bir klipsle sabitlerken ben de yüzüme benzer bir gülümseme takındım.

"Öyle bir şey..." dedim. "Ama ya onun için olan *kadın*? Bu kadının hayatta kalmasını mı istiyor, yoksa onu en sona mı saklıyor?"

"Bence bunu onun *için* yapıyor ama eğer kadın karşılık vermezse, yaptıklarını takdir etmezse..." Bir an duraksadı, sonra alçak sesle, "Hatırlıyor musun, birkaç gün önce bulunan kadından bahsetmiştim? Haberlerde çıkmıştı," diye fısıldadı.

Sarışın, güzel, girdiği her yeri aydınlatan biri. "Casey—"

"Langenkamp," diye tamamladı Wes. "Casey Langenkamp."

Kolumda yaptığı işe baktım. Kan gitmişti, yara kapanmıştı ve bu konuda uzman sayılmasam da bandaj sağlam görünüyordu. Eğer bir kez daha canımı kurtarmak için koşmam gerekirse, idare edecek gibiydi.

"Haberlerde, polisin bunun dört başka cinayetle bağlantılı olduğundan şüphelendiğini söylediler," dedim.

"Öyle."

Bunu söyleyiş şekli kesin, net ve tartışmasızdı. Bakışlarımı kolumdan uzaklaştırdığımda kullanılmamış malzemeleri ilk yardım çantasına geri yerleştirmesini izledim. Bunu daha önce de yaptığı çok belliydi.

"Nasıl—"

"Diyelim ki haklıyız ve bu gece de onlarla bağlantılı," dedi. Eli ilk yardım çantasının üzerinde durmuştu, o yoğun karanlık bakışları yeniden benimkilerle buluştu. Bunu bir süredir düşünüp düşünmediğini merak ettim. Koridordaki cesetlerden uzaklaşırken gül yapraklarını takip ettiğimizde aklından geçenler bunlar mıydı?

"Ya o kadınları, peşlerinden gittikten sonra beklentilerini karşılayamadıklarında öldürdüyse? Ya aradığı şey 'ruh eşini' bulmaksa?"

Bunu bir süre düşündüm. Onun teorisi benimkine oldukça yakındı. Ya farkında olmadan *Slasher* versiyonlu bir *The Bachelor* şovunun içine sürüklendiysek?

Gül teması bu iş için tam biçilmiş kaftandı sonuçta.

"Bu durumda ruh eşi, Sonda Sağ Çıkan Kız olacak," dedim. "Ve onlar her zaman ideal kadın sayılmaz."

Ama belki de katil, yani Kalp Göz, gecenin sonunda "enkazdan yürüyüp çıkan", "gördüklerim beni değiştirdi" türünde yaralı, yıpranmış bir kız istiyordu.

Wes'in ne dediğimi anlamadığı çok açıktı. Kara kaşlarından biri merakla yukarı kalkmıştı. "*Ne* kız?"

İşte bu yüzden benimle çıkmakta fayda görecekti. Bu bilgi boşluklarını ben doldurabilirdim.

"Bir *slasher* filminin sonunda hayatta kalan son kişi, genellikle bir genç kız olur, bu yüzden ona *Sonda Sağ Çıkan Kız* derler. Tüm tuzaklara ve katilin tüm girişimlerine rağmen hayatta kalıp sonunda onu alt eden... Onu öldüren kişidir."

Wes, eldivenleri çıkarırken bunu düşündü. Islak mendillere rağmen lateks hâlâ kanımla kaplıydı. "Yani onun, kendisini öldürmesini mi istediğini düşünüyorsun?"

Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Hayır, çünkü bu sadece bir *slasher* değil. Sen de söyledin, bunun romantik olması gerekiyor."

"Kafam karıştı, Jamie," dedi kabinden kalkmaya başlarken ama bileğini yakalayıp onu tekrar koltuğa çektim. İstese kolayca uzaklaşabilirdi ama pek bir çaba göstermeden yanımda kaldı.

İlk yardım çantasına uzanıp açılmamış mendillerden birini çıkardım ve gömleğinin köprücük kemiğine yapışan kısmını işaret ettim. "Sıra sende."

"Gerek yok."

"Bütün bunlardan sağ çıkıp sadece bu pis kulüpten kaptığın bir enfeksiyon yüzünden ölmen berbat olurdu. Biz buna 'durumsal ironi' diyoruz," diye karşı çıktım.

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Gerçekten *berbat* olurdu, değil mi?" dedi ama kıpırdamadı. Gözleri, bileğini kavrayan parmaklarıma kaydıktan sonra tekrar bana döndüğünde nedense eğleniyor gibi görünüyordu. "Gömleğimin düğmelerini açabilir miyim, yoksa bunu benim için sen mi yapacaksın?" diye mırıldandı.

Yavaşça yayılan gülümsemesi ve sesindeki pürüzlü ton, gözeneklerime kadar işlemişti. Görünüşe göre bu kadarı bile göğüs uçlarımı taş gibi sertleştirmeye yetmişti. Elbisemin kumaşından belli olup olmadığını kontrol etmek için hızla aşağı baktım.

Onun önerisi harikaydı ama ben parmaklarımı bileğinden çekip çantadan daha büyük bir yara bandı çıkardım. Eldivenleri bir kez o kullandığı için şimdi onları giymesi daha da uzun sürecekti.

Yarayı temizlemekten daha uzun süreceğini düşünüyordum. Gömleğinin en üst düğmesi zaten açılmış, geriye sadece iki tanesini gevşetip yakayı yana çekmesi kalıyordu, böylelikle Dani'nin onun neresine zarar verdiğini görebilecektim. Omzunun üzerinden görünen dövmenin ucundan gözlerimi zorla ayırıp onun haklı olduğunu gördüm. Benimkine kıyasla küçük bir kesikti bu ama yine de temizlenmesi ve kapatılması gerekiyordu ve... Evet, belki de sadece bana harcadığı çabanın karşılığını vermek istiyordum.

Paketi ellerimle açamayınca dişlerimi kullandım. Bu, onun dikkatini dudaklarıma çekmişti. Ben paketi yırtarak mendili çıkarıp onu göğsünün üst kısmına sürene kadar bakışlarını dudaklarımdan ayırmadı. Boğazını temizledi. "Romantizmden bahsediyordun..."

"O, bu işin sonuna kadar gelecek kızı istiyor, değil mi? *Sonda Sağ Çıkan Kızı*," dedim, parmaklarımın teninin üzerinde fazla oyalanmamasına dikkat ederek. Tıbbi müdahale bahanesiyle ancak bu kadar ileri gidebilirdim. Ama çabam bana gömleğinin aralığından gizli bir bakış atma fırsatı kazandırmıştı. Şansım olsa bakardım demiştim ve gördüğüm şey... İyiydi. Çok, çok iyiydi. Korkmuş ve tahrik olmuş hâlden kesin olarak tahrik olmuş hâle geçiş yapmıştık. *Aferin Wes.*

Boğazımı temizleme sırası bendeydi. "Peki ya o aynı zamanda *Başroldeki Kızı* da istiyorsa? Ya çoğu erkek gibi kadının her şey olmasını bekliyorsa?"

"Ah." Sahte bir acı ifadesiyle yüzünü buruşturdu, ben yapışkanı cildine yerleştirdikten sonra yakasını düzeltti. Temizlenip kapatılmıştı bile, hem de kısa sürede. O an işimi biraz daha yavaşlatıp tadını çıkarmalı mıydım diye düşünmeden edemedim. "Sanırım *Başroldeki Kız* bir romantik komedide olur?"

"O olmadan olmaz," dedim kullanılmış mendili diğerlerinin yanına atarken. "O senin Meg Ryan'ındır ya da Julia Roberts'ındır. Senin favorin Sandy B. Güzel, kendinden emin, tehditkâr olmayan bir şekilde bağımsız, duygusal, hassas ve varsa kusurları da kolayca çözülebilir türden. Bu tür karakterlerin kötü özellikleri, diğer tüm olumlu özellikleri yüzünden göz ardı edilebilirdi. Bu gece katil, bir noktada böyle bir kişiyi bulduğunu düşündü. Ya..." Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Ya onu önceden tanıyorsa ve buraya kadar takip ettiyse?"

Sonuçta Laurie ve ben birlikte gelmiştik. Diğer randevucular dan bazıları da arkadaşlarıyla gelmiş olamaz mıydı? Ya zavallı bir kadın, *arkadaş* olarak gördüğü ama bunun haksızlık olduğunu düşünen birini yanında getirdiyse ve o adam da bu geceyi aşkını kanıtlama fırsatı olarak gördüyse?

Diğer kadınlar da artık konuşmalarımıza kulak kesilmişti, teorimizi daha net duyabilmek için kabinin üstünden ya da etrafından masaya doğru eğiliyorlardı. Karttaki el yazısına dair bir şey söylememelerinden, bir bağlantı kuramadıklarını anlamıştım.

İlk yardım çantasını kapatırken onlara bakıp, "Bu gece buraya erkeklerden biriyle gelen oldu mu?" diye sordum.

Hepsi başını iki yana salladı, yalnızca Laurie bana, *Benimki sensin,* bakışıyla karşılık verdi.

"Yani buradakilerden birini hayalindeki kız olarak seçmiş," dedi Wes, kabinden kayarak çıktı, bileziğini yeniden bağlamaya çalışıyordu. Bıçağı bileğine sıkıca sabitledikten sonra sapını kavradı, sonra kollarını göğsünde kavuşturunca bıçağı dikkatle ön kolunun üzerine yerleştirdi. Başını çevirip asma katın karşısındaki barı süzerken teoriyi kafasında tarttı ve sonunda başını sallayarak bir sonuca vardı. "Ama diğer kadınlar için de aynı şeyi düşünmüştü ve uzun sürmedi."

Çünkü biz her şey olamayız. Hiç kimse olamaz. İşte bu, gerçek hayatla filmleri birbirinden ayıran farktı. Herkes doksan dakikalık bir film süresi boyunca mükemmelmiş gibi davranabilirdi. Ama jenerikten sonra hikâye çok farklı ilerlerdi. Görünüşe göre Wes de aynı şeyi fark etmişti.

"Ve eğer durum buysa," diye devam etti, "o zaman bu gece onun uğruna bunu yaptığı kadın, geri kalanımızdan daha büyük bir tehlike içinde. Çünkü onun mükemmel olmadığını anladığı an..."

İllüzyon bozulacaktı ve biz kesin olarak bir *slasher*ın ortasına düşecektik.

"Onun kim olduğunu bulmamız gerek," dedi Billie. "Hangimiz için öldürdüğünü. Çünkü o kadın hepimizi hedef hâline getiriyor ve ben onun yakınında olmak istemiyorum."

En azından hepimiz, Billie'nin bu işin sebebi olmadığı konusunda hemfikirdik.

"Peki bu durumda biz ne oluyoruz?" diye sordu Dani. "Eğer o birimizi istiyorsa neden geri kalanımızı avlıyor?"

"Çünkü diğerlerini engel olarak görüyor," dedi Laurie. Sesini sakin ve dengeli tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama yakaladığım bakışı, gözlerinin ardındaki soğuk korku... Yeterince

slasher ve romantik komedi izlemişti ve yan karakterlerin mutlu sona ulaşmasının garantisi olmadığını biliyordu.

"Bok yesin," dedi Billie. "Eğer onu istiyorsa, alabilir."

Tabii, hadi zavallı masum bir kadını kurtlara atalım. Ya da kurtlara değil, tek bir kurda. Kendimi bu oltaya gelmekten alıkoydum ve Wes'in olası bir cadı avını yatıştırmak için bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek üzere ona döndüm. Çünkü bana kulak asacak kişi kesinlikle Billie değildi ama Wes'in bakışları dans pistine inmişti. Gözleri disko topunun hemen altına kilitlenmişti ve ben kabinden kalkıp yanına kaydığımda dikkatini çeken o renk parıltısını daha net görebildim.

Wes yavaşça korkuluklara doğru ilerledi, elleri üst demiri kavrarken bileğindeki bıçak metale çarptığında yumuşak bir *şangırtı* sesi çıkardı. Ses yeniden tekrarlandı ama Wes silahın çelik bariyere çarpıp durmasına engel olmadı. Ben de kabinden uzaklaşıp yanına dikildim ve onun yerinde çakılı kalmasına sebep olan şeyi görmek için daha net, engelsiz bir açı yakaladım.

Orası boş olmalıydı. Belki bir saat önce pistten geçmiş, ortasının tertemiz olduğunu görmüştük. Ama şimdi—

"Kahretsin," diye fısıldadı Wes ve bu, diğerlerinin de dikkatini çekmeye yetti. Birer birer korkuluklara doğru ilerleyip aşağıya, dans pistinin tam ortasını ele geçirmiş olan şeye bakmaya başladılar.

Kalp Göz çok meşguldü. Amacı birinin nefesini kesmekse, bunu başarmıştı. Bu son jestine harcadığı çaba eşsizdi. Bu yaptığı, Richard Curtis'in yazabileceği herhangi bir şeye denk bir şey diyebilirdim. Tabii, bu romantik jestlerin yanına cinayetleri de eklemeseydi. İnsanları öldürmeyi bu gösterinin bir parçası hâline getirmeseydi.

İlk başta harflerle ne yazdığını ayırt edemedim. Onları çevreleyen şekilse gayet belirgindi, sonuçta evrensel bir semboldü. Kalbin bağırsaklarla şekillendirilmiş olması bunu değiştirmiyordu ve iç organların kırmızıyla pembe renk karışımı bana Sevgililer Günü'nü çağrıştırıyordu.

Kan damlalarından oluşmuş bir gül yaprağı benzeri yol kalpten başlayarak pistin kenarındaki bir locaya kadar uzanıyordu. Burası, asma katın altındaydı ve görmesi oldukça zordu. Korkuluğun üzerinden eğilip doğrudan aşağıya baktığımda, locanın yuvarlak koltuğuna saçılmış benzer kırmızı ve pembe bir yığın gördüm.

Colette.

Dani onu görünce keskin bir çığlık attı. Bu, dikkatimi yerde dekor gibi kullanılan bağırsaklardan kopardı. Dani, Jennifer'ın omzuna kapanarak hıçkırıklara boğuldu, Jennifer ise kendi gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Laurie yanımda durdu, gözlerini kalbin içindeki harflere dikti, başını yana eğerek onları çözmeye çalışıyordu. Ben de yeniden baktım.

Harflerin nasıl kıvrıldığına bakılırsa bunun sadece bir mesaj olmadığını anladım. Bu bir aşk ilanıydı. Bunu kimin yaptığının, kimin için yaptığının ipucu olabilirdi.

Beş ya da altı harf vardı. "İ" harfi ve "e" harfi kalbin içine bağlanmıştı. Sesli harfleri ayırt ettiğimde geriye sadece ilk harf... Biraz "L"ye benziyordu ama tam emin değildim ve ortadaki harf kalmıştı.

Hayır.

"Ah, kahretsin... Tanrım. *Aman Tanrım*," diye inledi Laurie, ismi tanıdığı an. Sonra benim yapmak istediğimi yaparak boş bir buz kovasına kustu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Billie. "En azından bunu kimin için yaptığını artık biliyoruz."

Laurie'nin mide bulandırıcı sesleri hâlâ kovadan yankılanırken gözlerimi Colette'in bağırsaklarıyla yazılmış isimden zorla ayırdım. Korkuluktan çekildim ama o görüntü zihnime kazınmıştı.

Billie'nin zehir gibi kelimeleri kulağıma çarpıyordu. "Üzerinde epey iz bırakmış olmalısın."

"Bedenimi ve ruhumu *lime lime ettin*."

– "Aşk ve Gurur"dan alıntı *değildir*.

Kendimi romantik bir jestin ne olduğuna dair oldukça bilgili sayardım.

Not Defteri'nde, Noah Calhoun'un ebeveynlerin ön yargısı yüzünden ayrı düştükten sonra Allie Hamilton'ı geri kazanma umuduyla onun için bütün bir evi baştan aşağı yenilemesi?

Bayılmalık.

Acemi Prenses'te, Genovia Prensesi Mia Thermopolis'in, Michael Moscovitz'ten özür dilemek için M&M'lerle kaplı bir pizza hazırlaması ve bunun da peri ışıklarıyla süslü bir bahçede gerçekleşen parmak ucunda ilk kez öpüşmelerine yol açması?

İkonik.

Ama bağırsaklardan kocaman bir kalp yapıp içine potansiyel sevgilinin adını yazmak?

Evet, bu düpedüz psikopatlık.

"Bunu *siz* bodrumdan yukarı çıkarken nasıl fark etmediniz?" diye sordu Jennifer, sesindeki titrek tını şokunu ele veriyordu.

"Dans pisti boyunca uzanan bir duvar var," diye yanıtladı Billie. "Merdivenlerden çıkarken hiçbir şey göremiyorsun."

"Jamie—" dedi Wes.

"*Tanrım*... Biz yukarı çıkarken orada olabilir miydi?" diye haykırdı Dani.

"Buradan herhangi bir şey gören oldu mu?" diye sordu Wes ama sonra sesi alçaldı, ve yalnızca bana yönelik bir mırıltıya dönüştü. "Jamie—"

"Kimse öylece oturup onun bunu yapmasını izlemedi ya," dedi Billie sinirle. "Korkuluğun yanında durmuyorsan görüş alanına girmiyor."

"Eh, şu an bizim lanet görüş alanımızda!" Laurie'nin öfkeli sesi yankılı çıkmıştı, demek ki hâlâ buz kovasının üstüne kapanmıştı.

"*Jamie!*"

"Dani, ona biraz zaman ver," dedi Jennifer, sesi kısık ve gergindi, sakin kalmaya çalışıyordu.

Bense gözlerimi sımsıkı kapamış, sanki göz kapaklarımın altından kalpteki görüntüyü sıkıp atabilirmişim gibi öylece dikiliyordum. İşe yaramamıştı. Bir başka öğürtü sesi daha geldi ve Laurie'yle geçmişte paylaştığımız kötü randevu hikâyelerini hatırladım. Bazı erkeklerin verdiği tiksinti gerçekten mide bulandırabiliyordu.

"İstediği kadar öyle kalabilir çünkü ben buradan gidiyorum."

"Billie—"

"Hayır, burada kalıp onun yüzünden katledilmeyeceğim. Kendi şansımı deneyeceğim."

Gözlerim hâlâ kapalıyken ayak seslerini duydum. Sert, kararlı adımlar... Aramıza, özellikle de benimle arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya niyetliydi çünkü o kişi bendim.

Bütün bunları benim için yapıyordu.

Bir erkeğin benim için fazladan çaba göstermesini istediğimde kastettiğim şey, kesinlikle bu değildi. Benim kastettiğim, habersiz gönderilen günaydın mesajlarıydı, saçımı farklı yaptığımda fark etmesiydi, arada bir gidip bana tampon almasıydı. Kesinlikle yavaş yavaş ve sistemli bir şekilde tanımadığım insanları yaratıcı ve korkunç yollarla öldürmesi değildi.

"Billie!" diye seslendi Jennifer ama gözlerim kapalı olsa da peşinden gitmediğini biliyordum. Grubumuzdan tek başına ayrılan kimse geri dönmemişti. Ben hariç. İşte o an Kalp Göz'ün bana biçtiği rolü anlamam gerekirdi. Adımın yerde yazılı olması, film afişinde en üst sıraya yazılmam kadar kesin bir işaretti. Artık biliyordum, onun bana bütün bu zaman boyunca söylemeye çalıştığı bir şey vardı.

Sen ruh eşimsin.

"Jamie?" Wes'in sesi yumuşak çıkmıştı, yakınımdaydı. Titrek bir nefes verip başımı sallamaya başladığımda, kendimi gözlerimi açmaya zorladığımda bir el çenemin altına kaydı. Dokunuşu hafifti ama yine de irkildim. Gözlerimi açtım ve tam karşımdaydı. Başımı kaldırıp bakmam için parmakları çenemde, başparmağı elmacık kemiğimdeydi. Bakışları endişeli, ciddiydi ve onun bana böyle bakmasını istemiyordum. İstatistiklere eklenmeye hazır bir kurbanmışım gibi bakmasını istemiyordum. Daha önce gördüğüm o yumuşak, sıcak, davetkâr bakışı görmek istiyordum. Bunu değil. Ve kesinlikle, "Her şey yoluna girecek," demesini de istemiyordum.

"Girmeyecek," dedim hırıltıyla. "İçimde bir his vardı. Kahretsin. Bunun içimizden biri olduğuna dair bir his vardı. Gülü bıraktığında düşündüm ki... Bu çok kötü, Wes, gerçekten, gerçekten çok kötü."

Çünkü öngördüğüm her şey gerçekleşiyordu.

Katille yüz yüze gelmek? *Tamam.*

Olayların büyümesi? *Tamam.*

Grubun bir kez daha bölünmesi? *Tamam.*

Kaybettiklerimizden bahsetmiyordum bile. Colette ve koridordaki adam... İki kişi daha gitmişti.

"Bir çıkış yolu bulacağız." Wes'in sesi kararlı, teselli ediciydi ama ben çoktan bu sürpriz gelişmenin sonuçlarını görmeye başlamıştım. Kalp Göz'ün arzusunun hedefi olmakla birlikte gelen sonuçları. Hepsi... Laurie, Wes, Dani, Jennifer. Artık çok daha büyük bir tehlikenin içindeydiler.

"Siz de—"

"Hayır." Laurie sözümü bitirmeme bile izin vermemişti, başını kovadan kaldırıp bana sulu gözlerle öfkeli bir bakış attı. "Ne önereceksen. *Siktir* git. *Hayır.*"

"Billie haklı."

"O bu gece boyunca hiç haklı olmadı!" Laurie bir kez daha kovaya tükürdü, sonra masadan doğruldu. Avuçları içgüdüsel olarak tulumunun önünü düzeltmeye kaydı. Elinin geride bıraktığı parlak ter izini görebiliyordum. "Ve bu durum şimdi de değişmeyecek."

Tutkusunu takdir etsem de gerçek ortadaydı. O beni seçmişti. Bu gece burada bulunan herkesin içinden istediği kişi bendim ve bu da diğerlerinin onunla benim aramda engel olduğu anlamına geliyordu.

Hayatımda *ilk kez* Kate Winslet'le aynı fikirde değildim. Eğer hayatım buraya çıkıyorsa, kendi hayatımın Başroldeki Kız'ı olmak istemiyordum.

Üstelik, zaten Başroldeki Kız ya da Sonda Sağ Çıkan Kız olmaya uygun olduğumu bile düşünmüyordum. Sadece Kalp Göz

yanıldığı için değil, ben Sonda Sağ Çıkan Kız olacak kadar genç, Başroldeki Kız olacak kadar da yaşlı değildim.

"Benim yanımda olmak tehlikeli," dedim sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalışarak. Elimi kaldırıp parmaklarımı Wes'in bileğinin etrafına doladım. Son sefer bunu, onu kendime çekmek için yapmıştım, bu sefer ise avucunu yanağımdan uzaklaştırmak için. Ama elini bırakmadan önce elimi kavrayıp sıktı. Sonra da bırakmadı. Ben de bırakmayı başaramadım, sözlerime gerçekten inanıyor olsam da.

"Senin yanında *olmamak* ölümcül," dedi Laurie ileri atılıp boşta kalan elimi kavrayarak. Neredeyse canımı acıtacak kadar sıkıyordu. "Ölen herkes... Şey, senin yanındayken olmadı, değil mi? Bunu söylemekten nefret ediyorum, bebeğim ama sen bizim teminatımızsın." Bu acımasızdı, gerçekçiydi ve tam da Laurie'ye yakışırdı.

"Böyle devam etmeyecek," dedim. "Eğer öyleyse bile bu bir tesadüf. Bir *slasher*da katil—"

"Hiçbir şey değişmedi, Jamie," dedi Wes ama yüzündeki gergin ifadeye bakılırsa... Her şey değişmişti. "Sadece... Daha iyi bilgilendirilmiş durumdayız."

Bunu böyle görmek mümkündü.

"Jamie?" dedi Jennifer. Ona baktığımda o ve Dani biraz daha yaklaşıp yanıma sokulmuşlardı. Bana artık farklı bakıyorlardı. Tedirgin. Korkmuş. Sanki ben de katil kadar tehlikeliydim. Bu binaya geldiklerinde en fazla sıradan bir randevu, en kötü ihtimalle birkaç tatsız sessizlik bekliyorlardı ve şimdi Dani'nin mavi elbisesi kan lekeleriyle kaplıydı, Jennifer'ın fönlü saçları da saatlerdir duvarlara yaslanmaktan sönüp gitmişti. Tanrım, hiçbirimiz buna hazırlıklı değildik.

"Billie'yle aynı fikirde olmanı anlayışla karşılarım—"

"Değilim," dedi sözümü keserek. Onu, duvar girintisinde gizlenmiş hâlde bulduğumuzdan beri hiç bu kadar toparlanmış görmemiştim. Daha az kaygılıydı. Bu noktada böyle bir karakter gelişimi beklenirdi zaten. "Bence birlikteyken daha güvendeyiz. Senin dediğin gibi."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Dani ama hâlâ ellerini öyle sıkıyordu ki derisinin kızardığını görebiliyordum.

"Ama artık bunun senin için yapıldığını bildiğimize göre—"

"Ki bu senin suçun değil," diye girdi araya Laurie.

"Kesinlikle senin suçun değil," dedi Jennifer neredeyse komik bir şekilde dişlerini sıkarak. "Erkekler deli..."

Bu sözün yarattığı sessizlik, rahat edilemeyecek kadar uzun sürdü, ta ki Jennifer hâlâ Wes'in grubun bir parçası olduğunu fark edene kadar. Yüzünü buruşturdu. "Alınma."

"Alınmadım," diye karşılık verdi Wes ve sesinin alçak, kabulleniş dolu tonu dudaklarımda küçücük bir tebessüm oluşturdu. O da bunu fark edince çok geçmeden aynı tebessümü onun yüzünde de gördüm.

Wes'in gözleri üzerimdeyken, arkam dans pistine dönükken ve grubumuz samimi bir kümelenmeyle birbirine sokulmuşken paniği yutmak daha kolaydı. O kalbin içinde yazılı olan ismimin doğuracağı sonuçları bir kenara iterek bu yeni bilgiyi kendi avantajımıza nasıl kullanacağımıza odaklanmak daha kolaydı.

"Peki ya... Sadece..." Jennifer doğru kelimeyi bulmakta zorlandı, ta ki gözlerini bilerek benimkine dikene kadar. "*Biliyorsun işte.* Randevularından biriyse?"

Demek istediği, bu akşamki erkeklerden biriyle "o his"se kapılıp kapılmadığımdı. Her şeyi güllük gülistanlık yapan, yalnızca ihtimallerin ve romantikleştirilmiş hayallerin var olduğu, uzun bakışmalar, yavaş gülüşmeler ve hafif, çekingen dokunuş-

larla şekillenen hislerden bahsetmiyordu. Bu akşam iki kez böyle bir şansa sahip olduğumu sanmıştım.

Ama Jennifer'ın kastettiği his, içkinizi gözünüzün ucuyla kollamanıza neden olan türdendi. Küçük sohbetlerde verdiğiniz kişisel bilgileri sansürlemeniz gerektiğini yoksa o sapıkla daha kontrolsüz bir ortamda "tesadüfen" karşılaşabileceğiniz hissinden bahsediyordu.

"Hiç seri katil havası aldığımı sanmıyorum," dedim. "Ama bu akşam randevuya çıktığım herkesi hatırladığımı da söyleyemem." Sonuçta beynimde yalnızca belli bir miktar yer vardı ve büyük kısmını film replikleri ve klişeleri işgal ediyordu.

O anda Wes elimi tutmayı bıraktı, avucunu arka cebine sokup kartpostal büyüklüğünde iki kalın kâğıt çıkardı. Onları çevirdiğinde kan lekelerine rağmen üzerlerindeki evet/hayır sütunlarını hemen tanıdım.

Eşleşme kartları.

"Bunları aşağıdayken aldım," dedi, bana uzatırken. "Kimin hâlâ kayıp olduğunu anlamamızda işe yarar diye düşünmüştüm ama belki hafızanı da tazeler."

Üstteki kartta erkek isimleri vardı ve Stu'nunki ilk sırada listelenmişti. Kartın asıl sahibi onun adının yanına "evet" sütununa büyük bir tik atmıştı. Demek ki ona yanlışlıkla Drew dememişlerdi. Parmağımı onun adının üzerinde gezdirdim, sonra başımı kaldırıp diğerlerinin benden şüpheli listesini gözden geçirmemi beklediğini gördüm.

"Stu ve ben hiç anlaşamadık. Onun tam bir pislik olduğunu düşündüm." Adını söylediğimde Laurie'ye attığım özür dileyen bakışı, o sahte oduncuya karşı beslediği anlık çekimin bu olaylar silsilesinde çoktan söndüğünü gösteren bir el hareketiyle savuşturdu.

"Belki de seninle anlaşamıyormuş gibi yapıyordu," dedi Jennifer ve istemsizce yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım. *Ne zaman birinin saç örgüsünü çekmenin ilgi göstermek için uygun bir yol olduğuna inanmaktan vazgeçeceğiz?*

"Onun yaptığı, beni küçümsemesi ya da çocukça numaralar değildi. Resmen birbirimizden nefret ediyorduk, grubumuz ayrıldığında da durum buydu."

Ama Jennifer ikna olmamıştı. "*Sen* ondan nefret ettin. Ya o farklı hissettiyse?"

Bu bana hiç mantıklı gelmemişti. Düşmanlıktan aşka giden hikâyelere gayet hâkimdim ama bu durum *Nefret Oyunu* ya da *Aşk ve Gurur* gibi gelmiyordu. Stu'yla aramızda asla gizli bir çekim yoktu. Bu sadece fazla ekoseli giymesinden değil, aynı zamanda tam bir geri zekâlı olmasından da kaynaklanıyordu. Kaldı ki o tür hikâyelerde ilişkinin ilerleyişiyle birlikte şiddet azalırdı, artmazdı.

Gözlerimi yeniden listeye çevirdim, Drew ve Curtis'i zaten öldükleri için şüpheli listesinden çıkardım. Ari, Jason ve Michael isimleri karşısında zihnimde hiçbir yüz canlanmamıştı.

"Bu üç kişiyi hiç hatırlamıyorum," dedim. Aradan sonraki ilk üç randevuyu da hatırlamamamın sebebinin aslında zihnimin, onlardan önceki randevuda, yani Wes'le olanda hâlâ takılı kalmış olduğu gerçeğini söylemedim.

"Ari biraz garipti," dedi Laurie. "Randevumuz boyunca teyzesinin histerektomisinden* bahsetti."

"Tanrım, bana da o hikâyeyi anlattı," dedi Jennifer. "Bence sadece gergindi. Belki de... Hani, yapmak üzereydi."

Biraz zorlama geliyordu ama hangimizin sıradan bir "ilk randevu" gerginliğiyle "katliam yapmaya hazırlanma" gerginliği ayırt edecek becerisi vardı ki?

---

* Rahim aldırma operasyonu. -ed.n.

"Michael biraz sessizdi," dedi Dani bir süre sonra. "Aslında Jason da öyleydi. Sarışın olan oydu, değil mi?"

Laurie başını iki yana salladı. "Ben *Jason'ın* kahverengi saçlı olduğunu, *Michael'ın* ise sarışın olduğunu sanıyordum."

Jennifer yüzünü buruşturdu. "Ben ikisini de aynı kişi olarak hayal ediyorum şu an."

"Michael sarışındı, Jason kahverengi saçlıydı, Ari ise belli ki herkese teyzesini anlatıyordu," dedi Wes. Onun kokteyl saatinde tüm erkeklerle tanıştığını hatırladım. Konuşmaları kadınların bodrumdaki sohbetleri kadar derin miydi, bilmiyordum ama olsa bile erkeklerin erkeklere olan davranışı kadınlara olduklarından farklıydı. Ari, Michael ya da Jason'ın Kalp Göz olma ihtimali olduğu gibi az önce asma katın diğer tarafındaki koridorda ölü bulunan adam olması da mümkündü.

"Listede sıradaki kim?" diye sordu Laurie, hatırlayamadığım adamlarda ortak bir çıkmaza vardığımızda.

Parmağımı başka bir isme doğrulttum.

"Lee ve ben, onun Nia'nın dikkatini nasıl çekebileceğini konuşuyorduk—"

"Öyle mi?" dedi Dani ve herkesin gözleri ona çevrildi, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Omuz silkip umursamıyormuş gibi yapmaya çalıştı. "Lee'den hoşlanmıştım."

"Tatlıydı," diye onayladı Laurie ve Jennifer da başını sallayınca hepimizin aynı şeyi düşündüğünü anladım. Bu onun katil olmadığını gösteriyordu. Tatlı olması ve başka bir kadına ilgi duyması, onu şüpheli yapmaması gerekirken gecenin korkunç bir hâl almasının ardından onu da hiç görmemiştik. Katil olma fırsatı en az diğerleri kadar vardı.

"John vardı," dedi Laurie.

John.

O gittiğinden beri, geri *dönmediğinden* beri, bunun o olabileceği fikri beynime zorla yerleşmişti. Midemdeki o uğursuz bulantının sebebi, onun teorik olarak koridordaki adamı öldürüp VIP odasına gül ve kart bırakma fırsatına sahip olması mıydı, yoksa tamamen masum olup muhtemelen bir yerlerde paramparça edilmiş olması mıydı, bilemiyordum.

"Randevunuz nasıl geçmişti?" diye sordu Dani. O an Jennifer ile Wes'in bakışlarının yüzümün yan tarafına saplandığını hissedebiliyordum. Yanaklarım kızarmıştı ve dikkatimi tekrar karta indirip omuz silktiğimde kimsenin bunu görmediğini umdum. Güzel bir randevumuz olmuştu, ona Taylor Swift'i sevdiğimi söylemiştim ama o kadar uzun süredir kayıptı ki...

"İyiydi." Sonra yeniden düşündüm. Laurie tüm randevularımı benden sonra deneyimlemişti. Eğer bu adamlardan biri üzerinde böylesine inanılmaz bir etki bırakmış olsaydım, bunu ilk öğrenen o olurdu. "Seninle nasıldı?"

"İyiydi." Omuz silkti. "Konuşmamız sırasında hevesli görünüyordu. İlgiliydi. Beklentileri karşılayan şeyler işte."

"Bizim randevumuz *gerçekten* güzeldi," dedi Jennifer, sonra yüzü kızardı. O kelimeye bu kadar vurgu yapmak istemediğini düşündüm. "Yani, bizimki de iyiydi. Güzeldi."

"Onunla konuşmak güzeldi," diye ekledi Dani. "Diğer bazı adamlara göre onunla kendimi daha rahat hissettim."

İyi. İyi. İyi. Bu ortak değerlendirme midemdeki düğümü çözmüyordu çünkü eğer o şimdi burada olsaydı, biz bu konuşmayı yapmıyor olurduk.

Aklım Curtis öldürüldükten sonra hepimiz bodrumdayken yaşadığımız âna gitti. John, o çığlığı duyduğumuzda, ki bunun vestiyer görevlisine ait olduğuna emindim, benden sadece birkaç adım ötede duruyordu. Aynı anda iki yerde bulunamayacağına göre bunu yapanın o olması imkânsızdı.

Kaldı ki John kadar uzun süredir ortalıkta olmayan beş adam daha vardı. Ben tüm buluşmalarıma müzik tercihlerimden bahsetmiştim. John'la Jennifer'ın randevusu da açıkça gerçekten çok iyi geçmişti.

Onun bir şüpheli olabileceğini düşünmenin yarattığı suçluluk, herkes onun ne kadar iyi olduğundan bahsederken içimde daha da büyüyen başka bir suçlulukla gölgelendi. Onu kalmaya ikna etmek için daha fazlasını yapmalıydım. O gitmeye kalktığında peşinden gitmeliydim, o talihsiz bağırsak deşme seslerini takip etmek yerine. Ama öte yandan Kalp Göz'ü iş üstünde yakalamamış olsaydım, diğerlerini bulabilirdi. Onlara gizlice yaklaşır ve hepsini biçebilirdi. Eğer John'un peşinden gitmiş olsaydım, daha fazla insan ölmüş olurdu. Laurie ölmüş olabilirdi ve böyle bir şey, sırf bir adamın peşinden gittim diye olsaydı, kendimi asla affetmezdim.

Laurie karta eğildi. "Kim kaldı?"

"Ben," dedi Wes ve diğer kadınların bakışları ikimizin arasındaki küçücük mesafeye kaydığında, randevumuzun büyük ölçüde başarılı geçtiğinin açık olduğu ortadaydı. Bu onun aleyhine bir nokta olabilirdi ama Wes, Kalp Göz o küçük gösterisini hazırlarken Billie ve Dani ile birlikte bodrumdaydı. Kendi başına ortadan kaybolmayan tek erkek oydu.

Laurie boğazını temizledi, mide boşaltma seansından sonra tamamen toparlanmıştı ve kaşını hafifçe kaldırarak yaptığı hareketle bana açık, net bir sataşmada bulundu.

Dikizci.

Onun suçlamasını ne onayladım ne de reddettim. Sadece dudaklarımı büzüp gözlerimi tekrar isim listesine çevirdim. Geriye yalnızca tanıdık bir isim kalmıştı.

"Campbell benim son randevum olacaktı ama sonra..."

"Curtis," dedi Jennifer ile Dani aynı anda, sonra hepimiz sessizleştik.

"Şüpheli davranıyordu, üstelik biz sırtımızı döner dönmez gruptan *ayrıldı*," dedi Laurie yeniden mantıklı kişi moduna dönerek. Yine de bu bana tamamen mantıklı gelmiyordu. Norman Bates havası verse de bir *slasher* için bu biraz fazla sönük geliyordu. Günümüzde kaypak tipler pek nadiren katil çıkıyordu.

"Onunla tek kelime bile konuşmamıştım," diye düşündüm yüksek sesle. "Sanırım, ta ki sonradan—"

"Bu onun sana bakmadığı anlamına gelmez," diye mırıldandı Wes. Bıçağı yine ön koluna yaslamıştı ve parmak eklemlerinin hareketlerini izledim, sapı daha sıkı kavradıkça kasları geriliyordu. "Eğer dediğin gibi bu bir romantik komediyse ve o seni kalabalık bir odanın öteki ucundan gördüyse..."

O zaman ilk görüşte aşkla karşı karşıyaydık.

Moulin Rouge. Titanik. Romeo ve Juliet. İster bir trapezden ister batmaya mahkûm bir geminin güvertesinden isterse de bir akvaryumun ardından olsun, kadın başrol daha tek kelime etmeden erkek başrol o kadının, kendisinin kaderi olduğuna karar vermişti. Ama bu filmlerin hiçbiri mutlu sonla bitmiyordu.

Misafir umduğunu değil bulduğunu yermiş. Bunu biliyordum ama ben istemiyordum. Bunu istemiyordum. Birini görüp anında çekim hissetmeyi anlayabilirdim ama onun soyadını, doğum gününü, ya da toplu katliamı bir kur yapma yöntemi olarak görüp görmediğini bilmeden âşık olmak...

Wes derin bir nefes verdi. "Bak, hâlâ bunun herhangi biri olabileceğini varsaymamız gerektiğini düşünüyorum ama—"

Ayakkabıların taş zeminde çıkardığı ses herkesin dikkatini alt kata çevirdi. Bir anlığına, yerde yazılı adımı yeniden görmenin dehşetiyle sarsıldım, sanki ilk kez görüyormuşum gibi. Ama

sonra gölgelerden bir figür çıktı. Birden durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu, saçları darmadağınıktı, gözleri iç organlarla yapılan sanatsal çalışmaya kilitlenmişti, ki onun bulunduğu açıdan bu görüntü yalnızca kırmızı bir karmaşadan ibaret olmalıydı. Ardından gözlerini yukarı çevirdi.

Bizim korkuluk boyunca sıralandığımızı gördüğünde duyulur bir rahatlamayla soluklandı. Elinde gevşekçe tuttuğu kırık Midori şişesinin yanında, öbür elini kaldırıp selam verdi.

"Selam."

20. BÖLÜM

"Bence yapabileceğin en iyi şey, seni olduğun gibi *öldürecek* birini bulmaktır. İyi ruh hâliyle, kötü ruh hâliyle, çirkin ya da güzel, *katil* ya da her neysen."

– "Juno" filminden alınh *değildir.*

Wes öfkeliydi. "Nerelerdeydin sen?"

Wes, biz kadınlarla John'un arasına geçecek şekilde konumunu değiştirdi. Bu çok belirgin bir hareket değildi, yavaş bir hareketti ama fark etmiştim. Bıçağını bacağının yanına tamamen yaslamadığını, kolunu biraz yukarı kaldırmış olduğunu, yani hazırlıklı beklediğini gördüm. Bu da elimde hâlâ tuttuğum eşleşme kartlarının arasında avuçlarımın terlemesine neden oluyordu.

John, elini indirdikten sonra koşarak asma kata, locaların yanına yanımıza çıkarken, "Başka bir merdiven buldum," diye açıkladı nefes nefese. Alnında ter damlacıkları vardı, göğsünün üstünde parlıyordu. Onun, her zaman erkeklerde ilgimi çeken "akademik yaklaşımlı" bir tip olduğunu düşünmüştüm ama yumruklarını sıkarken ön kollarındaki kasların belirginleşme şekli, gerilen tendonları, içinde saklı bir gücü işaret ediyordu. Şimdi bundan o kadar da emin değildim.

"Kulübün o tarafı haritada yoktu, bu yüzden merdivenleri görünce belki çalışanlara ait bir bölüm olur ve o da bir çıkışa açılır diye düşündüm." Başını Laurie'ye ve bana çevirdi ama gözlerimizin içine bakmaya cesaret edemiyordu. "Bu yüzden sizin bundan haberiniz olmamış. Ama merdivenler sadece aşağı kata iniyorlardı, ben de geri döndüm, herhâlde başka bir koridora girdim... Tamamen yönümü kaybettim. Kaybolduğumu sandım ve... Panikledim."

Yanakları kızardı, saçları gözlerinin önüne düştü ve bunu itiraf ederken öylesine mahcup görünüyordu ki ilk içgüdüm ona acımak olmuştu. Bir elini saçlarının arasına geçirdi, bana bakamıyordu bile, "Çok üzgünüm, Jamie. Çığlığını duydum ama seni bulamadım. Denedim, sana ulaşmaya çalıştım," derken bile.

Sesi son kelimede titredi, işte o zaman mavi gözleri nihayet benimkilerle buluştu. Randevumuzdaki kadar güzel, parlak ve cazibeliydiler. Ama ben onun bir katil olabileceğini düşünmekle, bir köşede ölü olduğunu düşünmek arasında gidip geliyordum, bu yüzden ona ulaşıp teselli edecek gücü kendimde bulamadım. Sıradan bir dokunuş bile bir seri katilin ilgisini üzerine çektiğinizde çok daha tehlikeli hissettiriyordu. Jennifer'ın böyle bir sorunu yoktu. Özellikle de John, diğer kadınlardan da özür dilemeye başlayıp yanımızda olması gerektiğini söylerken. Jennifer, onun omzuna bir elini koydu, avucunu pazısında gezdirdiğinde John ona minnettar bir ifadeyle baktı. John'un elini Jennifer'ın elinin üzerine koymasıysa, onu şüpheli olmaktan çıkarmak açısından epey işe yaramıştı.

"Tamam, sorun yok. Hepimiz iyiyiz," dedim, darmadağın olmuş gruba bakarak, bu koşullarda olabilecek en doğru söz buydu herhâlde. Wes artık John'un gruba katılmasını engellemeye

çalışmıyordu, Dani ve Jennifer da onun iki yanında gayet rahat görünüyordu.

"Artık ne istediğini biliyoruz," dedim. Her ne kadar istediği kişinin *ben* olduğum gerçeği akılalmaz olsa da. "Bunu kullanarak buradan çıkabiliriz."

John bizden cevap beklerken ben sadece omzumun üzerinden işaret edip korkuluklardan uzaklaşıp eşleştirme kartlarını güvenlik için elbisemin ön kısmına sıkıştırdım.

O aşağıya, dans pistine baktı ve tahmin ettiğim gibi zeminden bakıldığında aynı etkiyi yaratmayan o dehşet verici manzarayı gördü. Anlaması birkaç saniyesini aldı ama çarpıtılmış mesajın ne dediğini kavradığında yavaşça dönüp bana yeni bir ifadeyle baktı. "Sen."

"Ben." Dudaklarımı kasvetli bir gülümseme takınarak kıvırdım ve omuz silktim. "Her kızın hayali, değil mi?"

Kalbe bir kez daha göz attı, sonra tamamen arkasını döndü.

"Bunu söylemek için muhtemelen en kötü zaman ama," dedi yanımdaki Laurie bacağı hızla seğirirken.

Ne söyleyeceğini biliyordum. Bu bir düğmeye basılmış gibi aniden kafama dank etmişti. Korku filmlerinde bu kısım asla işlenmiyordu. İnsanlar ne kadar uzun süre kapana kısılsa, koşsa ya da bir şeyler arasa da... Bu gerçekten kocaman bir senaryo boşluğuydu.

"Çok *fena* çişim geldi."

Korku filmlerinde tuvaletlerin pek iyi bir sicili yoktu.

Tez danışmanım Jordan zombilerin yer aldığı filmlerin *slasher*lardan farklı bir sınıfta olduğunu iddia etse de tuvaletlerle bağlantılı tehlike söz konusu olduğunda bazı benzerlikler vardı. *Zombieland*'de üçüncü kuralın, "tuvaletlere dikkat et" olmasının bir nedeni vardı. Ayrıca katilin yaşayan bir ölü olmaması durumunda riskin çok daha büyük olduğunu kabul etmek gerekirdi. Bu sahneleri zihinde canlandırmak kolaydı: *Çığlık 2*, *Cadılar Bayramı* (2018 versiyonu), *Bloody Homecoming*, *Maniac*... Listeyi uzatabilirdim. Tek şansımız, işin içine bir duşun karışmamış olmasıydı.

Laurie tuvalete gitmesi gerektiğini söyler söylemez Dani neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı ve birkaç saniye içinde altına yapacağını itiraf etti. Dani'nin kendini tutamaması ihtimalini önlemek, çıkış hâlâ ulaşılamaz durumdayken geçici, yeni hedefimiz olmuştu. Asma katta mutlaka tuvaletler olmalıydı ama oraya orta koridorlardan birinden mi gidildiğini, yoksa VIP odalarının yakınından geri mi dönmek gerektiğini hatırlayamıyordum. Laurie de hatırlayamıyordu ama birinci katta nerede olduklarını canlı bir şekilde hatırlıyordu ve John da daha önce yaptığı ilk turda tuvaletleri bulduğunu doğruladı. Kısa bir tartışmanın ardından, binanın bilinmeyen kısımlarında yolumuzu bulmaya çalışıp hayranımla yüz yüze gelmektense hepimizin, bilinen yoldan gitmeyi tercih edeceği konusunda anlaşıldı. Wes VIP odadan aldığı kartı arka cebine koydu ama gülü masanın üzerinde bıraktık. Kalp Göz kız arkadaşı olduğuma karar verdikten sonra onu kendime aitmiş gibi sahiplenmek istemiyordum ve asma kattan ayrılırken ona ikinci kez bakmadım.

Hiçbir cesede, birinin hayati organlarıyla hazırlanmış mesaja, ya da pembe maskelere düşkün, ağır adımlarla yürüyen heykelimsi katillere rastlamadan tuvaletlere vardığımızda grubun ya-

rısının dar koridorun dışında nöbet tutması, diğer yarısının da işini halletmesi mantıklıydı. John, Dani ve Jennifer önce girdiler. Tabii Wes'in talimatıyla tuvaletlerin boş olduğunu kontrol ettikten ve benim talimatımla kabinlerde klozetlerin üstünde kimsenin saklanmadığından emin olduktan sonra.

Wes ve Laurie, sırtlarımızı duvara dayayıp ana koridorda nöbet tutarken benim iki yanımda dikiliyorlardı, aramızda bir bıçak ve birkaç tirbuşon vardı. Tirbuşonu sol elime alıp kolumdaki ışıltıların kalıntısını kaşımak için kullandım, derimin çekilmesi yarama acı dolu bir uyarı göndermesine rağmen bunu görmezden geldim. Wes'in antiseptik mendillerle gösterdiği tüm çabalara rağmen kırmızı simler çıkmamıştı ve cildimdeki ter tabakası yapıştırıcı gibi davranıyordu.

"Kes şunu," diye fısıldadı Laurie. "Çıkmayacak."

"Kaşınıyor."

"Tam ağlak bir kaltak gibi davranıyorsun," dedi ciddi bir sesle.

Onun tonunu taklit ederek, "Bana kaltak deme, kaltak sensin... Kaltak," diye yanıtladım.

Başımın üzerinde eğlenen bir nefes sesi duyuldu ve Laurie kafasını kaldırdı.

Wes yanımda kıpırdandı, ben ona dönüp baktığımda bütün bu atışmayı dikkatle izlediğini anladım.

"Bu normal mi?" diye sordu Wes, ilk yardım çantasıyla el fenerini kavradığı elindeki bir parmağını uzatarak aramızda hareket ettirdi. Bir anlığına, her şeyi tek eliyle tutabilmek için gereken beceri ve çevikliğe hayran kalmıştım. Bu çevikliğin başka nelere uzandığını da merak etmiştim.

Laurie'ye baktığımda başıyla onayladığını gördüm, ona hayatımız hakkında küçük bir fikir vermesine izin veriyordu. Ben de, "Oldukça standart, evet," diye yanıt verdim.

"Beş yıldır birlikte mi yaşıyoruz?" diye sordu Laurie, ben de başımla onayladım.

"Neredeyse. Yirmi iki yaşımızdan beri."

"Beş yıl," diye tekrarladı ve ardından, "Sana bu kadın hakkında her rahatsız edici, iğrenç, pis detayı anlatabilirim," dedi.

Bu bir vaat gibi geliyordu ve koridorun loş ışığında bile Wes'in gözlerinin neşeyle parıldayışını yakalayabilmiştim. "Aslında isteri—"

"Ama anlatmayacak," dedim, başımı hızla ikisi arasında çevirerek ve yüzlerinde aynı muzur sırıtışları gördüm.

Bir yanım Laurie'nin, randevumuzda olduğu gibi Wes'i irkiltecek bir şey açıklayacağına dair kalp atışlarımı hızlandıran bir korku duysa da diğer bir yanım, hakkımda utandırıcı bilgiler sızdırma tehdidinde bulunuyorsa Laurie'nin, gerçekten Wes'i onayladığına dair kalp atışlarımı hızlandıran bir cesarete kapılmıştı.

"Benim hiçbir şekilde, hiçbir türde, hiçbir biçimde kusurum yok," diye ciddi bir şekilde bitirdim. Bu kelimeler ağzımdan ilk kez çıkıyordu ve en iyi arkadaşım abartılı bir *off* sesiyle karşılık verdiğinde dirseğimi kaburgalarına geçirdim.

Wes bu etkileşimden keyif alıyor gibiydi ve bu da beni meraklandırmıştı. Onun kendi Laurie'si var mıydı? Onunla kalan birisi var mıydı? Onun yanında olup onu güldürebilecek ya da eğer bu gece onunla gelmiş olsaydı bu cehennem çukurundaki durumun içinde ona kısa bir rahatlama anı yaşatabilecek biri var mıydı?

Bu, zihnimi meşgul eden ve daha baskın bir düşünceyi öne çıkaran türden bir soruydu. Randevumuzda onun hakkında bu tür şeyleri öğrenme fırsatım olmamıştı. Wes hakkında pek bir şey bilmiyorduum.

"Elbette senin kusurun yok." Wes'in bakışları aşağı inip benimkilerle buluştu ve "Çünkü sen Başroldeki Kız'sın, değil mi?" dediğinde o sırıtış yumuşadı.

O uğursuz düşünce kaybolmuştu. Yerini göğsüm ile yanaklarıma yayılan sıcaklığa ve eğer bana bakmaya ve o derin, karanlık, aç bakışlarla gülümsemeye devam ederse omurgamın bu duvara doğru eriyip akacağı hissine bırakmıştı.

Sağdan gelen hızlı ayak sesleri dikkatimizi çekti ve bir gölge geçerken Wes'in el fenerindeki parmağı tetiğe basar gibi hızla hareket etti. Koridorun sonu ışığa boğuldu, figür bir anlığına yakalandı ama kim olduğunu anlamak için çok geçti, koridordan kaybolup gitti. Fener, duvarın pürüzsüz kırmızı yüzeyini ve lambaların kararmış metalinden başka hiçbir şeyi aydınlatmadığında neredeyse hiçbir şey görememiştim.

"Bunu gördünüz mü?" diye bize döndü Wes onay almak için.

Zihnim, boğazımda kaynamaya başlayan korkuya karşı koymak için gördüğümüz şeyi mantığa oturtmaya çalışıyordu. Kendime bunun, kalan adaylardan biri olabileceğini, bizi kurtarmaya gelen birisi olduğunu ya da sadece el feneriyle gaz lambalarının birleşmesinin yarattığı bir ışık oyunu olduğunu söylüyordum. Katilden başka her şey.

"Bir *şey* gördüm," diye fısıldadım, gerçek tehdidin arkamızdan yaklaşırken dikkatimizi dağıtmak için yapılmış bir oyalama olabileceği ihtimaline karşı Laurie'nin omzunun üzerinden arkamızı kontrol ettim. Yanlış yönlendirme. Eski usul bir *jump scare*. Ama koridorun diğer ucu sessiz ve boştu.

"Sanırım..." dedi Laurie. "Sanırım *Billie*'ydi."

Bunu anlamak zor olurdu.

Billie, baştan ayağa siyah giyinen tek kişiydi, tabii Laurie hariç. Laurie'nin parlak ipek tulumu onu gece lambasına dö-

nüştürüyordu (elbette çok güzel bir gece lambasına). Billie ise simsiyah görünümüyle tam anlamıyla havalı görünüyordu ama aynı zamanda bir hırsızı da andırıyor olabilirdi ve eğer isterse koridorların karanlık köşelerine gizlenebilecek tek kişi oydu.

"Sizce geri mi döndü?" diye sordum her ne kadar bu pek olası görünmese de.

"Bizden uzaklaştığı için oldukça mutlu görünüyordu," diye belirtti Laurie, ardından zaten düşündüğüm şeyi kelimelere döktü. "Yani, senden."

"Ben gidip bakarım," dedi Wes duvardan uzaklaşarak ama ben gömleğinin kolunu yakalayıp neredeyse onu geri çektim.

"Gidemezsin," dedim sertçe, bunun onu neden güldürdüğünü anlamamıştım. Başını eğip bana baktı ve gözlerinde yine o sıcaklık vardı. *Çikolata* filmindeki her çikolata tarifinde referans alınabilecek koyu kakao rengini çağrıştıran türden bir sıcaklık. Laurie aynı mesafede durmasına rağmen sanki orada sadece ikimiz vardık. Ben ve Wes.

"Eğer yetişemezsem onu kaybedebiliriz," dedi. "Billie belki—"

"Öfkeli bir pislik mi?" diye atıldı Laurie.

"*Zor* biri olabilir. Ama..."

"Wes," diye vurguladım. "*Kurallar.*"

İnsanlar sürekli kuralları bozarken biz nasıl hayatta kalacaktık? Şimdiye kadar parçalanmamamı bununla sağlamıştım. Bizi hayatta tutan şey buydu. Bunu bizzat kendim test etmiştim; asma katta Jennifer ve Laurie'den ayrıldığımda sonuç kesinleşmişti. Kurallar bozulduğunda kötü şeyler oluyordu.

"Biliyorum." Bana yaklaştığında gözleriyle karşılaşmamak için bakışlarımı kaçırdım.

Onun gitme düşüncesinin beni dehşete düşürdüğünü bilmesini istemiyordum. Onu neredeyse hiç tanımıyordum ama bakışlarının başımın tepesine yönelişinin çekimine karşı koyamadığımda, kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım. Yumuşak, hafif hüzünlü bir gülümseme ile, "İnsanların zarar görmemesini sağlamak için o kurallardan bazılarını çiğnememiz gerekebilir," dedi.

Ve işte beni tam kalbimden vurmuştu.

Amacımız, buradan olabildiğince çok insanı çıkarmaktı. Wes haklıydı. Öfkeli bir pislik olmak, Billie'nin bir canavarın elinde ölmesine izin vermek için yeterli bir sebep değildi.

"Bu kahramanlık kompleksi artık eskimeye başladı," dedim kısmen şakacı bir tavırla ama o çoktan ilk yardım çantasını bana uzatmıştı ve elindeki feneri ayarlıyordu.

Benim bezgin bakışımı, içinde bulunduğumuz duruma göre fazlasıyla rahat bir gülümsemeyle karşıladı. "Çekimi öldüren türden mi?" diye mırıldandı ve bu sözleri o tonda söylemesinin yarattığı ironinin ve sonucunda omurgam boyunca yayılan ürpertiyi bastırmaya çalıştığımın fazlasıyla farkındaydım.

"Evet, öyle," diye karşılık verdim. "Açıkçası bu, düpedüz eksi bir puan."

Başını hafifçe yana eğerek bir kabullenişle gülümsedi. "Not edildi. Bu koridorlarda nasıl yol bulacağına dair bir ipucu var mı?"

"Yol girişe geri dönecek şekilde kare oluşturuyor," dedi Laurie, işaret ve orta parmağını uçuş görevlisi gibi ileri uzatarak. "Ama küçük koridorlara ayrılıyor, localarla bar kısmına gidiyor, John'un ilk yardım çantasını bulduğu yer de orası olmalı."

"O koridorlar gerçekten çok kısaydı, değil mi?" diye sordum kulübün ikinci katına yönelmemizin sebeplerinden birini hatırlayarak. Buradaki çıkmaz sokakları pek sevmemiştik.

Laurie başını salladı. "Sadece ana koridorda kal, böylece bize geri dönersin."

Kendimi, *Lütfen, sadece... Geri dön,* dememek için durdurdum.

"Peki." Tek bir kez başını salladıktan sonra duvardan uzaklaştı ve bize dönüp baktı, bir elinde bıçak hazır bekliyordu, diğerinde sımsıkı kavradığı el feneri vardı, sırtı dümdüzdü ve şeytani bir korkutuculukta görünüyordu.

İlk başta hiç kimsenin bütün gece tutmayı başaramadığı o tabu sözü söyleyeceğini sandım. Ama sonra ağzını sımsıkı kapattı ve sadece üç parmağını kaldırdı. Bu dudaklarımdan tatlı ama alaycı bir gülüşün sızmasına neden oldu. Ben de kendi üç parmağımı kaldırdım ve birer birer indirdim.

Üç.

İki.

Bir.

Başını tekrar sallayıp döndü ve koridorda uzun adımlarla ilerlemeye başladı.

21. BÖLÜM

"Beni neden *öldürmek* istiyorsun ki?"

"Seni istediğim zaman *öldürebilmek* için."

- "Beni Unutma" filminden alıntı *değildir.*

Wes'in pantolonunun arka cebinden katilin kartı ve harita bembeyaz kâğıtlarıyla göze çarpıyordu ve ben de yürürken aslında poposuna değil de onlara odaklandığımı kendime söyleyip duruyordum. Eğer katil ben olsaydım, karanlık bir koridorda Wes'le karşı karşıya gelmek istemezdim... Ama bizzat kendim, karanlık bir koridorda Wes'le karşı karşıya kalmayı gerçekten *çok* isterdim.

Wes duyma mesafesinden çıkınca Laurie, "Tanrı aşkına, şu iş bitsin de sevişin artık," diye homurdandı. O an Wes'in gidişini izleyişimi yakaladığını gördüm. *Yani çok masum sayılmayan bir şekilde bakıyor olabilirim, ne olmuş yani?*

Yapay, cilveli bir gülümsemeyle, "Duymadın mı? Benim zaten bir sevgilim var," dedim.

Laurie başını iki yana salladı, gözleri hâlâ karanlık koridoru tarıyordu. Bütün bu çılgın geceyi sadece ikimizin değerlendirebildiği ilk andı ve genelde başarısız buluşmalarımızı konuşurken düştüğümüz o rahat sohbete kendiliğinden kapılmıştık.

"Tam bir *delilik*, dostum," diye homurdandı Laurie, ben de ilk yardım çantasını öbür elime geçirip onun bileğini yakaladım.

"Ne. *Sikik*. Bir. Şey. Bu. Laurie?" dedim, her kelimede kolunu çekiştirerek, ikimizin de aslında tamamen aynı fikirde olduğumuzu bilsem de. "Neden *ben*?"

Hâlâ başını iki yana sallıyordu, duvara çarpan hızlı, sarsıntılı hareketleri saçlarını elektriklenmiş gibi gösteriyordu. Topuklarının halıya vurması bana hâlâ tuvalete gitmesi gerektiğini hatırlattı ve bu telaşlı hareketin büyük ihtimalle bu gece yaşanan her şeyin üstüne altına yapmamakla daha çok ilgisi vardı.

Yine de bakışlarını koridorun sonundan ayırdı, sesi neredeyse teselli ediciydi: "Yani, bence gayet mükemmelsin ama *Tanrım*, Jamie..."

Bana o ciddi bakışı attı, hani şu ikimizden birinin berbat hayat kararlarına müdahale etmesi gerektiğinde kullandığımız bakışlardan. Tıpkı ben kaş laminasyonu yaptırmaya kalktığımda ya da o bir saadet zincirine katılmayı düşündüğünde olduğu gibi.

"Bunlara *değmezsin*," dediğinde duvara vurup onaylama isteğimi zor tuttum. Şükürler olsun biri bunu söylemişti. En iyi arkadaşına her zaman gerçeği söylemesi için güvenebilirsin. Ve gerçek şuydu ki, bu tek bir kişinin ilgisini çekmeye çalışmak için fazlasıyla büyük bir çabaydı. *Bu* kişinin.

"*Teşekkür ederim*," diye tısladım. "Teşekkür ederim. Tam da benim düşünce—"

Tuvalet kapısı açılıp sözümü kesti, ben de köşeden bakarak diğerlerini koridordan geri gelirken gördüm. John, sadece benimle Laurie'nin duvara yaslanıp oyalanmakta olduğunu görünce durdu.

"Wes nerede?" Soruda ufak bir rahatsızlık sezsem de mesafeyi kapatıp girişin diğer tarafındaki duvara yaslanırken ses tonu hâlâ sakindi.

Başını geriye yaslayıp bana baktığında ve kaşlarını beklentiyle kaldırdığında saçlarının gözlerinin önüne düştüğünü fark ettim. Arkadaki tutamlar, elleriyle panikle çekiştirmesinden dolayı her yöne dağılmıştı ama bu ona yakışıyordu. Öyle ki kayıplara karışmış olmasını görmezden gelmeye bile heveslenebilirdim.

Ama bakışım fazla uzun sürmeden Laurie arkamdan eğildi, sesi gerilmişti. "Billie'yi gördüğümüzü sandık, o da bakmaya gitti." Bana döndü. "Eğer hemen gitmezsek altıma *yapacağım*."

John'un gözlerinin kısıldığını yakaladım, Wes'in ortadan kaybolmasının hafif ikiyüzlülüğünden olsa gerekti. Sonra Laurie beni koridordan çekiştirdi. Jennifer'ın yanından geçerken ilk yardım çantasını ona uzatmayı başardım, Laurie kapıyı hızla açıp içeri daldığında ben de peşinden tuvalete girdim.

Kapı kapanır kapanmaz tirbuşonu lavabonun kenarına fırlattım, sonra Laurie'nin tulumunun arkasındaki fermuarı açmak için döndüm. O en yakın kabine fırladı, kapının yarı açık aralığından bir rahatlama nefesi yankılandı.

Tuvalette yalnızca biraz daha fazla ışık vardı. Gaz lambaları tamamen terk edilmiş, VIP odalarında gördüğümüz aynı neon şeritlerle değiştirilmişti ve bunlar kolumdaki bandajı UV ışığı altındaymış gibi parlatıyordu. Ayrıca tırnaklarımdaki kan lekelerini hasta bir kahverengiye çeviriyor, dayanılmaz gösteriyorlardı. Ellerimi yıkamak hiç bu kadar lüks gelmemişti. Musluğu açıp tırnaklarımın altına kadar kazıyarak avuçlarımı ovaladım, bir an sonra tepeden gelen ışıkla su kıpkırmızı görünüyordu ancak bu defa insanların kan karışımlarından dolayı değildi. Su berrak akmaya başladığında musluğu kapattım ve tuvalete girdim.

Dışarı çıktığımda, aynalarda yüzümde yaşadıklarımızın bıraktığı işaretleri gördüm. Solgun ve çökmüş görünmemi sadece aşağıdan gelen ışık sağlamıyordu. Kuyruklu eyelinerim göz ka-

paklarımın kıvrımına bulaşmıştı ve yanağımda koyu bir iz vardı. Bir tane de göğsümde. Bir diğeri de ağzımın bir santim kadar uzağında. Önce rujum sanmıştım ama birkaç ton daha koyuydu.

İzleri ovaladım, kanın bana mı yoksa Curtis'e mi ait olduğunu düşünmeye başlamadan önce Laurie kabinden çıktığında kâğıt havluyla lekelerin çoğunu silebilmiştim. Hatta yanlışlıkla yaramı çekiştirmeme rağmen kollarımdaki simlerin bir kısmını da temizleyebilmiştim. Ama hepsinden kurtulduğumu sandığım anda başka biri ışıkta parlıyordu ve sonunda bu uğraştan vazgeçtim. Eğer bu geceden geriye sadece ince bir yara izi ve simler kalırsa, nispeten zararsız atlatmış olacaktım.

Laurie ellerini yıkarken ben lavabodan uzaklaşıp tuvaletin yeni tasarımını inceledim. Cravin'in eski metal duvarları, pek çok yoğun duyguya, taktiksel kusmalara ve gece ikide eski bir sevgiliye Dünya Gençlik Günü mesajı göndermenin gerçekten o kadar da kötü olup olmadığına dair hararetli tartışmalara tanıklık etmişti. Bu yeni kırmızı duvarlar dışarıdakilerden daha açık görünüyordu ama belki de bu, burada kapalı kalıp kulübün geri kalan koridorlarına yayılmış, saçılmış, sıçramış şeylerden uzak olmanın verdiği sahte bir güvenlik hissindendi. O çirkin ağlamaları, kuru öğürmeleri ve sarhoş mesajları bu gece yaşanan her şeyin yerine seve seve yeniden yaşamayı tercih ederdim.

"Hazır mısın?" diye sordu Laurie. Tam ben başımı sallamak üzereydim ki bakışlarım duvarın ötesine kaydı ve onu gördüm. Kalbim boğazımda atmaya başlamıştı ve içimi korkudan, panikten, dehşetten daha beter bir şey kaplamıştı. *Tanrım.* Son birkaç saattir pek hissetmediğim ama uzaktan da olsa umuda benzeyen bir şeydi bu.

"Laurie?" diye fısıldadım.

Benim nefessiz beklentimden korkarak lavabodan sıçrayıp uzaklaştı, muhtemelen gerçek bir öz savunma biçiminden çok *body attack* dersinde öğrendiği bir savunma pozisyonuna geçmişti.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Şunu görüyor musun?"

Çenemi tampon makinesinin üstündeki boşluğa doğru kaldırdım, o da bakışlarımı takip etti. Sabunluğun birkaç metre üzerinde, duvarların geri kalanıyla aynı kırmızı renkte bir şey vardı ve o yatay siyah çizgiler gibi duran çıtalar olmasaydı neredeyse tamamen kamufle olmuştu. Hayır, siyah değil, duvarın arkasında boşluk olduğunu ima eden loş bir karanlıktı onlar. O dağınık, mat darbelerin arasında kaybolacaktı... Bir havalandırma.

Çok net bir şekilde klostrofobik sahneler gözümde canlandı. *Aliens. Ölülerin Şafağı.* Ve tüm zamanların en ikonik Noel filmlerinden biri olan *Zor Ölüm.*

Gözleri tekrar benimkine çevrildi ve o an, onun çoktan benimle aynı sonuca vardığını anladım. İçine sıkışıp kaldığımız bu korkunç labirentin çıkışı. Hayatını en sıkıcı türdeki yapımlara adamış olabilirdi ama en azından yaratıcı bir şekilde problem çözme becerisine sahipti.

Sesi hâlâ fısıltı gibiydi ama sözlerine karışan heyecanlı tonu yakalamıştım. "Yapabiliri—"

"Ben yapamam," dedim. Sadece bakarak bile oranın fazla dar olduğunu anlayabiliyordum, neredeyse herkes için fazla küçüktü. Laurie hariç. O incecikti. Narin bir gölge gibiydi. Ve bu işten sonra benim tombul popoma karşı hiç kıskançlık duymayacaktı. O yüzden onu oraya çıkarmanın yolunu bulmak için çoktan tuvaletin içinde etrafı kolaçan ediyordum.

"Hayır."

Belki klozete tırmanabilirdi ya da hayır, lavaboyu kullanmamız gerekecekti, daha yüksekti. Sonra hep bana karşı övündüğü o üst vücut gücünü kullanarak kendini havalandırma boşluğuna çekebilirdi ve—

"Jamie, *hayır*."

Neredeyse bana havalandırmaya sığabileceğimi söylemeye çalıştığını sanmıştım ama ona baktığımda bunun daha çok huysuz bir hayır olduğunu fark ettim. Hani "sen gitmezsen ben de gitmem" türünden bir hayırdı, ki bu kadar zeki biri için inanılmaz derecede aptalcaydı.

"Böyle saçmalıklara hiç girme, Laurie."

Onu lavabonun önüne doğru ittirdim, sonra eğilip bütün bu zaman boyunca giydiğine hâlâ inanamadığım topuklu ayakkabılarının tokalarını çözmeye başladım.

"Hayır, hayır, hayır." Artık iyice histerikti. "*Slasher* filmlerinin birinci kuralı: Yanındakilerden ayrılma."

Bu sözüyle parmaklarım ayakkabısının tokasını kavramışken beni durdurdu, yerden ona gözlerimi kısarak baktım, çıplak ayaklarımın altında fayanslar soğuktu.

"Bir numaralı kural seks yapmamaktır," dedim yavaşça çünkü banyomuzun kapısının arkasındaki postere gerektiği kadar dikkat etseydi bunu bilirdi. Sonra diğer ayakkabısının kayışını bileğinden çıkarmaya devam ederken incindiğimi belli ettim. "Tanrım, Laurie, sanki ben konuşurken hiç dinlemiyorsun—"

"Yine de bir kural!" diye hırladı ama artık çok geçti, gerekirse onu inatçı bir tamponu iter gibi ite kaka o havalandırmaya sokacaktım.

Yerden doğrulup avucumu lavabonun tezgâhına vurdum, ilk yıl tiyatro dersindeki tüm becerilerimi kullanarak en iyi arkadaşıma az sonra onu metal bir tünele sürükleyip John McClane

misali bu katliamdan *Zor Ölüm* usulü çıkarmak üzere olduğum hâlde neşeli ve kendinden emin, korkusuz bir ses çıkardım.

"Öyleyse kural on bir: Karşına bir kaçış yolu çıktığında,o lanet olası kaçış yolunu seç."

Alt dudağı titremeye başladı. Güzel gözlerinde yaşlar birikiyordu. O güzel gözlere karmaşık makyaj denemeleri yapıp sonuçlarına kahkahalarla gülerdim. Ama biliyordum, damlalar süzülmeyecekti. Bu kızın ağlaması için gerçekten akılalmaz bir şey olması gerekirdi.

"Bu kuralı sen uydurdun." Sesi, alışıldık sakin, kendinden emin, ölçülü tonunun incecik bir yansımasıydı.

Boğazımı düğümleyen bir hisle, "Uydurdum," dedim. "Ama bu işin uzmanı benim, unuttun mu?" Yüzümdeki sırıtışın tamamen sahte olduğu öylesine belliydi ki kendimi tutamıyordum. Onu tekrar lavaboya doğru ittim. Daha doğrusu, bayağı bir dürtüştü bu. "Havalandırma menfezleri dışarıya bağlanıyor, bu yüzden sonuna gelene kadar sürünmeye devam etmen gerekiyor."

"Yapacağım. Yapacağım." Artık ikna olmuştu, başını sallayarak topuklularını çıkardı. Haftada üç kez YouTube'tan pilates yapan birinin nasıl dengede durup esneyebildiğini gösterircesine bacağını kaldırdı, ayağını lavaboya basarak üzerine çıkıp ayakta durdu.

"Sonra sadece yardım bul, tamam mı?"

"Jamie," Ellerini havalandırma kapağına uzatırken bana yukarıdan baktı, alt dudağı titriyordu. Ne demek istediğini biliyordum.

Güvende kal.

Seni kurtarmak için elimden geleni yapacağım.

Öldürülme...

Lütfen, öldürülme.

Ama bu kelimeler ağzından çıkmamıştı. Duygularını sözle ifade etme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. O akıllı olandı. Ben ise dramatik olandım. O mantıklı olandı. Bense duygusal olandım. Bu, Sinema Çalışmalarına Giriş dersinde tanıştığımız andan beri böyleydi. O ilk derste birbirimizin karşısında durduğumuzda uyumsuz hedeflerimize ve ilgi alanlarımıza rağmen kaynaşma etkinliklerine karşı duyduğumuz tepkinin dostluk kurmak için yeterli olduğunu fark etmiştik. O dostluk, büyük ya da küçük bunca olay sonrasında yıllar içinde gerçek, derin, *oldukça* önemli bir şeye dönüşmüştü ve rolleri değişseydik, yani oraya ben sığabilseydim ama o sığamasaydı, çoktan omzunu kıçıma dayamış, beni o havalandırmadan içeri itiyor olurdu. İşte bu yüzden ona doğru gülümsemek benim için bu kadar kolaydı. Bu kez gerçekti çünkü yüzündeki her istemsiz hareketi okuyabiliyordum. Ne demek *istediğini* biliyordum. O yüzden boğazımdaki yumruyu yutmaya, gözlerimdeki yaşları kırparak geçiştirmeye zorladım kendimi. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

BÖLÜM

"Sen *öldürülmelisin*, hem de sık sık ve nasıl yapılacağını bilen biri tarafından."

– "Rüzgâr Gibi Geçti" filminden alıntı *değildir*.

Tirbuşonlar sonunda işe yaramıştı. Bir insana zarar verecek kadar keskin değillerdi ama spiral uçları havalandırma kapağının altına girecek kadar sivriydi. Kenardaki boyayı kaldırınca Laurie, parmaklarını aralıktan soktu ve kapağın alt kısmını duvardan ayırmasına yetecek kadar boşluk açtı. Üstteki menteşeler inleyerek âdeta itiraz ediyordu ama ben lavabo tezgâhının üzerine sıçrayıp Laurie'nin yanından dolanarak kapağı açık tuttuktan sonra onu metal tünele sokmanın yolunu bulmamız uzun sürmedi.

Bedeninin yarısı dışarı sarkmışken dışarıdan çığlıklar yükselmeye başladı. Ardından gelen boğuk, "Koş!" sesiyle lavabo tezgâhının üstünde donup kaldım, ellerim Laurie'nin kalçalarının altını kavrarken kalbim boğazımda atmaya başladı.

"Siktir," dedim bir solukta.

"Jamie?"

Başını havalandırmaya öyle sokmuştu ki muhtemelen sesleri duymamıştı ama bedeninin gerilmesinden kesinlikle beni duy-

duğunu anlamıştım. Onu o kadar iyi tanıyordum ki kıçı yüzüme dönük olsa bile yüzündeki paniği gözümde canlandırabiliyordum. Ancak o donuk gürültüyü, acı dolu bir iniltinin ardından gelen ve artık fazlasıyla tanıdık hâle gelen o şapırtıyı duyduğumda, yeni bir azimle Laurie'yi ittirdim. Ya Kalp Göz içeri girip onun kaçtığını görürse? Ya ona ulaşmasını engelleyemezsem?

"Laurie, durma."

Telaşımı hissederek bedeninin üst kısmını iyice havalandırmaya doğru kaydırmaya başladı. Beklediğim gibi, üst vücut gücü ona avantaj sağlıyordu, tulumunun kaygan ipeği de öyle ve benim çok az yardımımla kolayca metalin üzerinde süzüldü. Başımı ardından havalandırmaya soktuğumda ayakları yüzüme geliyordu. İçerisi tozluydu, rutubetliydi ve düşündüğüm kadar pürüzsüz değildi. Havalandırma parçalarının kaynak yapılan yerlerinde sivri çıkıntılar vardı ve onun acıyla tıslադığını duysam da durmadı. Duramazdı.

"Buradan çıkacak ve yardım bulacaksın, tamam mı?"

Bunu kimin yararına söylediğimi bilmiyordum ama titreyen parmaklarımı elimde kan lekeleri gibi izler bırakan boyalı plastikten çekip dışarıda olan her kimse ona karşı kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey almak üzere lavabo tezgâhına uzandım. Terk edilmiş tirbuşonları es geçip Laurie'nin ayakkabılarını kaptım, çabam yüzünden neredeyse tezgâhtan düşüyordum. Onun havalandırmada daha kolay ilerlediğini görene kadar bekledim, sonra kapağı geri ittim, menteşelerin tiz çığlığıyla yüzüm buruştu. Laurie'nin ayakları karanlığa karışırken ince aralıklardan dışarı baktım, bundan sonra ne olursa olsun en azından onun bir şansı olduğundan emin olmam gerekiyordu.

"Jamie, lütfen... *Lütfen*! Jamie! *Jamie*!"

Laurie'nin adımı haykıran çığlıkları anlamsız yakarışlara dönüşüyordu ve yankılanarak geri geliyordu... Kulaklarımda sağır edici çınlamalar bırakıyordu ama sonra çaresiz çığlıklar uzaklaştı.

Kaçıyordu.

Bu farkındalık boğazımdan boğuk bir rahatlama hıçkırığı kopardı ama sesim tuvalet kapısının açılışındaki uzun gıcırtıya boğuldu.

Bütün bedenim duvara yapışmış hâlde kaskatı kesildi, oda ağır, ölümcül bir sessizliğe gömülmüştü.

Arkana bak, Jamie.

Bu gece ilk kez çığlık yoktu, başımda zonklayan bir nabız yoktu, metalin et parçalayan sesi yoktu. Sanki dönüp bakmazsam, gözlerimi önümdeki kan kırmızısı duvara sabitlersem tuvaletin girişinde duran kimse yok olacaktı. Bakmazsam bana zarar veremezdi.

Ama öyle değildi.

Jamie, arkanı dön.

Sırtını dönünce ya da gözlerini kapatınca ya da kendini bir top gibi kıvırıp başka bir yerde olmayı dileyince ne olduğunu biliyordum.

Final jeneriğine ulaşamıyordun.

İşte bu yüzden döndüm ve onunla yüzleştim.

Kalp Göz kapının eşiğinde duruyordu, kapının kapanmasını engellemek için eldivenli elini kullanıyordu ama yine de diğer eli boştaydı ve o el, bu gece gördüğüm ikinci satırı tutuyordu. En azından şimdilik üzerinde hiçbir iz olmayan çelikten dikdörtgen bir bıçaktı bu. Ve istemsizce az önce çıkan o sesi neyin çıkardığını merak ettim. Başka bir silahı dışarıda mı bırakmıştı?

Yoksa onu dışarıda birinin *derisine* mi saplamıştı?

Neon ışığın parıltısıyla yıkanmış hâldeki o pembe maske, yakından bakıldığında da en az uzaktan olduğu kadar korkunç gözüküyordu. Hâlâ gözlerini göremiyordum ama başını kaldırıp ellerimden birinin hâlâ havalandırma kapağını tuttuğunu fark etmesini gözden kaçırmamıştım. Benim kapağı kendi başıma sökmeye çalıştığımı sanıyor olmalıydı. En azından öyle umuyordum.

Öyle görünüyor olmalıydı ve Laurie'nin ordu usulü sürünerek bu aşk delisi gerzekten gitgide daha uzağa, onun kurbanlarından biri olmaktan gitgide daha uzağa kaçtığından haberi yoktu.

Dikkatini onun kaçış yolundan uzaklaştırmam gerekiyordu. Kırmızı boyayı yarıp altındaki metali ortaya çıkaran pençe izlerine benzer çiziklerden uzağa. Bu yüzden lavabonun tezgâhından aşağı atladım, doğrulurken ayaklarım donuk bir sızıyla zonkladı, gözlerim ondan bir an olsun ayrılmıyordu.

Hareket etmedi. Orada öylece durdu, Michael Myers kadar hareketsizdi ve beni izliyordu.

Benim aynı soğukkanlılığı koruduğum söylenemezdi, göğsüm hızla inip kalkıyordu, gözlerim tezgâhın üzerinde duran ve hiçbir işe yaramayacak iki tirbuşona kaymıştı. Elimde yalnızca böyle durumların kan gölüyle sonuçlanacağına dair ansiklopedik bir bilgi ve bir çift lanet olası ayakkabı vardı ve—

Ayakkabılar.

Tam o sırada aşağı baktım, o da bir adım öne çıkmıştı, halıdan fayanslara geçmişti, ben tekrar yukarı baktığımda elini kapının yüzeyinde kaydırıyordu.

Bu uzak bir ihtimaldi. Gerçek bir *slasher* filminde ancak kısa bir komedi ânı olarak kullanılırdı. Tamamen lise yıllarındaki softbol günlerimden beri hiç işe yaramamış olan atış yeteneğime bağlı, tesadüfi bir mucizeydi. Benim asıl güçlü yanım hep vuruş olmuştu zaten.

Yine de o bir adım daha öne çıktığında ve kapı arkasından kapanırken kolumu geriye savurdum ve Laurie'nin ayakkabılarını kafasına fırlattım.

Ayakkabılar aramızdaki mesafeyi uçarak geçti, topukları doğruca o kalp şeklindeki deliklere nişan almıştım. Hedefe neredeyse ulaşmışlardı, çenesine çarpıp kapalı fermuarın boğduğu ağzından bir ses çıkmasına neden olmuştu ve siktir, gerçekten de işe yaramıştı.

Geriye doğru sendeledi, kapıya yaslandı ama topuklar yere ağır bir gümbürtüyle düşerken çoktan doğrulmuştu bile. Onu geri savuranın benim becerimden çok şaşkınlık olduğunu düşündüm. Ayaklarının dibindeki ayakkabıların üzerinden adım atıp eldivenli elini satırını açıkça gösterecek şekilde kaldırdığında, öfkelendiğini anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktu.

Bu bizim ilk sevgili kavgamızdı.

Bana doğru fırladı ve ben son anda sağa kaçıp kendimi en yakın kabinin içine atarken tampon makinesine çarptı. Makineden çıkan emici mermiler göğsüne çarptı, o da satırı elinde daha rahat kavrarken pembe maskeli kafasını bana çevirdi.

Şimdiye kadar durduğumuz en yakın mesafedeydik. Ona dair gördüğüm en net manzaraydı. Asma katta o adamı deşerken gördüğümde gözlerim bana oyun oynamış olmalıydı. Daha kısa, daha küçük görünüyordu, bir hayaletin olmasını beklediğim kadar büyük ve heybetli değildi ama belki de bu sadece korkunun büyütmesiydi. Çünkü maske, bol ceket, sarkık siyah tulumlar, bıçak... Hepsi yukarıdaki koridorda gördüklerimin aynısıydı.

Üzerime hamle yaptığında kapıyı yüzüne çarpıp kilidi çevirdim ve klozet kapağının üzerine çıktım. Evrenin bana sunduğu tek lütuf, kabin kapılarının yere çok yakın inmesi sayesinde kimsenin altından sürünerek geçememesi, çok yükseğe uzanması sayesinde de onun üstünden atlayamamasıydı. Ama sonra

tuvaletin tüm sesleri birleşti ve korkunç bir senfoniye dönüştü. Ölümümün fon müziği olabilecek bir senfoniye. Elindeki satır kapıya çarparken bedeniyle de kapıya abanıyordu. Kapı onun gücüyle sarsılıyor, menteşeler çığlık çığlığa bağırıyor, kalbim tüm bunların üzerinde bir savaş davulu gibi çarpıyordu.

Eğer bu kapıyı kırmayı başarırsa, seçeneklerim sınırlıydı. Aklıma hiçbir sahne gelmiyordu, gelse bile bana tatmin edici bir sonuç getirmeyecekti. Kendimi duvarın üzerinden yan kabine atabilirdim ama kapı açıktı ve ayağa kalkana kadar ya o da benimle birlikte orada olurdu ya da sadece aynı sorunu farklı bir yerde yaşamış olurdum. Yine de tavanla kabin arasındaki boşluğu ölçtüm ama yaptığımda havalandırma meselesiyle aynı sorunum olduğunu fark ettim. Laurie oradan geçebilirdi ama ben sıkışıp kalırdım.

Kapı, Kalp Göz'ün kesintisiz darbeleriyle sarsılmaya devam ediyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kabinin içinde kendimi savunacak hiçbir şey yoktu, bir tuvalet fırçası bile yoktu. Tamamen yalnızdım, tamamen silahsızdım, tamamen sıçmışt—

Gürültü kesildi.

Geriye kalan tek ses, kulaklarımda atan nabzım ve Kalp Göz'ün elinin kapıya indirdiği son aceleci darbe olmuştu. Kendimi yeniden nefesimi kontrol altına almaya zorladım, bu kısa süreli mola bana Kalp Göz'ün ikimizi de soktuğu durumu biraz daha net düşünme fırsatı vermişti.

Eğer ben Sonda Sağ Çıkan Kız isem bu nihai yüzleşme olamazdı.

Finale yakışacak bir havası yoktu. Çok erkendi, yeterince "görkemli" değildi, hâlâ (umarım ki) hayatta olan birçok kişi vardı.

Ya sadece benimle oyun oynuyor, Başroldeki Kız olmaya yatkınlığımı test ediyordu ya da dans pistindeki ismim sadece bir şaşırtmacaydı. Bu düşünce ciğerlerimdeki tüm havayı çekip almıştı.

Ya ben Sonda Sağ Çıkan Kız değilsem? Ya sadece *Çığlık* filminin başındaki Casey Becker'sam ve bu da hikâyedeki hiçbirimizin beklemediği şaşırtmacaysa?

Bakışlarımı kabin kapısından aşağı, elbiseme kaydırdım. Hitchcock bir keresinde sarışınların en iyi kurbanlar olduğunu söylemişti çünkü kan ekranda daha belirgin görünüyordu. "Kanlı ayak izlerini belli eden bakir kar gibi," demişti tam olarak. Eğer bu mantıkla ilerliyorsak...

O hâlde baştan aşağı kırmızıya *bulanmıştım*. Elbisem, hem kendimin hem de başkalarının kanıyla kaplıydı ve o *lanet* simler. Hepsi derimi işaretlemiş, son birkaç saatin dehşetini bedenime kazımıştı. Ama bütün bunlara rağmen bir Sonda Sağ Çıkan Kız gibi görünmüyordum.

Yani, rolü *istememiştim* ama eğer alternatif, Ölü Sarışın Numara Üç'e düşürülmekse onu da istemiyordum!

Tiksindirici bir tırmalama sesi duydum. Metal, cama sürtünüyordu ve benim yapabildiğim tek şey ellerimi kulaklarıma kapamak oldu. Sesin şiddetini en ufak bir şekilde azaltmamıştı. Saatlerce sürüyormuş gibi devam etti, bıçağın çığlığı ve gıcırtısı beni parçalarken klozetin üzerinde çömelmiş duruyordum.

Ayaklarım kapağa yapışmış, ellerim başımın iki yanında titriyordu. Sonunda ses kesildi. Kısa bir duraklama ve kumaşların hışırtısı geldi, sonra fayanslarda ilerleyen ayak sesleri. Kapı menteşelerinden uzun bir gıcırtı yükseldi. Tuvalete girdiğinde çıkan sesin aynısı... Ardından donuk, kesin bir gümbürtü duyuldu ve tüm mekân sessizliğe gömüldü.

Kımıldamadım.

Korkuyordum ama aptal değildim.

Klozetten inmeden yanlardaki duvarları kullanarak doğruldum ve dengemi sağlayıp kabinin kenarından etrafa baktım. Diğer kabine, lavabonun karşısına, beni kandırmak için saklanabileceği her yere göz gezdirdim ve gerçekten gitmiş olduğunu gördüğümde bir rahatlamayla ciğerlerimdeki tüm havayı verdim. Gerçekten çıkıp gitmişti.

Eğer içeri giremiyorsa vazgeçip yoluna devam etmek zorundaydı, değil mi? Birini doğramayan bir *slasher* olmazdı. Tıpkı romantizme karşılık vermeyen bir âşığın olduğu bir romantik komedi olamayacağı gibi.

Dakikalar geçti, sonunda kapının üst kısmını tutacak cesareti kendimde buldum, öne eğilip fayanslara baktım. O pislik Laurie'nin ayakkabılarını yanında götürmüştü ama tirbuşonları lavabonun tezgâhında bırakmıştı. Onların işe yaramaz olduğunu o bile biliyordu. Aynadan yansıyan ışık parıltıları dikkatimi yukarı çekti ve tirbuşonların bırakılan tek şey olmadığını fark ettim.

Yine olamaz.

Tuvalet kapısı çarpılarak açıldı, şoktan neredeyse klozetten düşüyordum ama uzun boylu, maskesiz bir figür içeri girdiğinde kendimi tutamadan aşağı atladım ve kabinin kilidini açtım.

"Wes!"

Kapı tam açılmadan önce çoktan kollarına çekmişti beni. Sıkıca sardığı kolları vücudumun hareketini neredeyse kısıtlamıştı ve pantolonunun içine sıkıştırdığı el fenerini, kaburgalarıma batarken hissedebiliyordum ama geri çekilmedim. Ağırlığımı taşımasına, beni ayakta tutmasına ihtiyacım vardı çünkü yaşadıklarımı bir saniye daha sindirmeye çalışırsam parçalara ayrılıp yere saçılacak gibiydim.

Kalp Göz beni yalnız bırakmıştı.

Beni *hayatta* bırakmıştı.

Evet, beni dehşete düşürmüştü ama bu onun için bir oyundu. Bir ön sevişmeydi. Şimdi beni iki kez öldürmemeyi seçtiğine göre onun ilgisinin odağı olduğumu inkâr edemezdim. Sonda Sağ Çıkan Kız olarak beni istediğini inkâr edemezdim, rolün gerektirdiği dış görünüşe uymasam da bu ünvanın hakkını verebilir miydim bilmiyordum.

"Billie'yi bulamadım ama sanırım bir çıkış yolu buldum," dedi Wes dişlerinin arasından, ben daha nerede olduğunu, Kalp Göz'den nasıl kurtulduğunu soramadan. Bir adım geri çekilip gözle görünür bir hasarım olup olmadığını kontrol etti. Bıçağını bizden uzakta, neredeyse arkasında tutarken ben de kendi üstüme hızlıca göz attım. "Bir koridora saptım ve bir kapı buldum ama lanet olası sıkışmıştı. Geri döndüğümde herkes gitmişti ve yerde kan vardı ve ben de sandım ki..."

Gözleri çılgınca hareket ediyordu, nefesi kesik kesikti ama onun dışında zarar görmemişti ve aynı sonuca benim için de vardığında ikimiz de aynı anda rahatlayarak bir nefes verdik ve yeniden birbirimizin kollarına çekildik. Kazara dokunuşlardan ve uzayan temaslardan tam bir sarılmaya geçmiştik. Bu gece birbirimize en çok yaklaştığımız andı. Bu çekim, olumsuz koşullar altında duyulan bir cazibenin belirtisi olmalıydı ve...

Korkum hâlâ dinmemiş olsa da bedenimi ona yaslayarak gevşememe izin verdim. Kollarımı beline doladım, başımı onun yaralanmamış omzuna gömdüm, kolu sırtımın etrafında kıvrılıp eli kaburgalarıma kaydı. Birkaç saniye boyunca öyle kaldık ve bu... Doğru hissettirmişti.

"İyi misin?" diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Ben de başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. "Evet..." Belki yeterince söylersem gerçek olurdu. "Evet."

Elini çeneme kaldırdı, gözleri yüzümün üzerinde gezindi. Başı hafifçe eğildi, neredeyse beni öpmek ister gibiydi ve çenemi kaldırmam tamamen içgüdüsel bir şekilde gerçekleşmişti. Bir saniye sonra duyularım devreye girdi ve geri çekilmek için hamle yaptım ama o çoktan beni bırakmıştı, bıçağının sapını kavramıştı, boşta kalan avucunu ağzının üzerinde gezdiriyordu. Omuzları kulaklarına kadar yükselmişti, sesi kısık ve pürüzlüydü. "Diğerleri nerede?"

Boğazımdan kopan rahatlama nefesini engelleyemedim. Eğer soruyorsa, koridorda cesetlere rastlamamış demekti. Birinin saldırıya uğradığını duymuştum; o tanıdık, mide bulandırıcı metalin eti yırtma sesini duymuştum ama belki de kurtulmuşlardı. Belki Kalp Göz beni bulmaya, tuvalette ufak bir flörtleşmeye fazlasıyla odaklanmıştı ve işi bitirememişti. *Tanrım, umarım her kimse yanlarında ilk yardım çantası vardır.*

"Sanırım kaçtılar," dedim ama bu Wes'in yüzündeki karanlığı dağıtmaya yetmemişti.

"Nereye gittiklerini gördün mü?"

Birinin nereye gittiğini görmüştüm ama olumsuz koşullar altında duyulan çekimin beni konuşturmasına izin vermeden başımı salladım, tezgâha ilerleyip tirbuşonları almak için hareket ettim. "Buradan çıkmamız gerek," dedim başımı çevirip. "Geri gelebilir."

Wes, aynaya doğru hareketimi izledi ve Kalp Göz'ün aynanın tam ortasına kazıdığı mesajı gördü. Eğri büğrü, kaba bir kalp, ortasında bir "J" harfi ve altında da bir yazı: *Sonsuza dek*

Dans pistindeki düzeneğe harcanan zaman ve çabadan farklıydı bu. Çocukçaydı, öncekinden daha çok sahiplenici, idealist bir ilan yerine bir sahiplenme iddiasıydı. Eğer yine bana yönelik olmasaydı bunun farklı birinin işi olduğunu düşünürdüm.

"Siktir et bu adamı," diye homurdandı Wes sırtını bizim kasvetli yansımalarımıza dönerek. Ben de tirbuşonların yuvarlak uçlarına son kez baktım ve onları geride bırakmaya karar verdim. İşe yarayıp yaramayacaklarını görmek için Kalp Göz'e o kadar yaklaşmak istemiyordum.

Wes bıçağını önünde tutarak bana arkasında durmamı işaret ettikten sonra kapıyı açtı.

Ama koridora adım attığımızda fazla ilerleyemedik. Karşımızdaki kapının üzerindeki erkek simgesini kirleten ve Titanik'teki araba sahnesini andıran kanlı el izi olduğumuz yerde durmamıza neden oldu.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

7. BÖLÜM

"Seninle sonsuza dek *katliam* yapardım. Senin için kendimi içten dışa çevirirdim."

– "Umut Dalgaları" filminden alıntı *değildir.*

"Siktir." Wes, kanla lekelenmiş kapıyı tamamen açtığında küfretti.

Tuvaletin beyaz fayansları bir Jackson Pollock tablosu gibiydi, kırmızıyla sıvanmış, çizgilerle doluydu. Rengin kaynağı belliydi. Soyut dışavurumculuğun bu örneğinden bakışlarımı kaldırmam yeterliydi. John, bir pisuvarın kenarına yığılmıştı.

Başını kaldırıp saçlarını gözlerinden savurduğunda ve kapı aralığından bizi gördüğünde sol omzunun altından yayılan koyu lekeyi ve parmaklarının arasından sızan kanı fark ettim. Neredeyse Wes'in kesildiği yerle aynıydı ama bunun bir yara bandıyla düzelmeyeceğini şimdiden anlayabiliyordum.

"Ben—" John doğrulmaya çalışırken yüzünde acı bir ifade vardı, omzundan kan fışkırıyordu. "Onun tuvaletlere girmesini engellemeye çalıştım ama o... O beni yakaladı. Dani ve Jennifer kaçtı. Sanırım... Sanırım kurtuldular."

Onlar kurtulmuştu ama o kurtulamamıştı.

"Sanırım benim... Farkında bile değildi. Sadece sana ulaşmak istedi, Jamie."

Beni ve Laurie'yi korumaya çalışmak için orada kalmıştı ve bunun karşılığında aldığı şey buydu. Risk almadığını söylemişti ama katile karşı saldırıya geçen, bizi bir saldırıdan kurtarmaya çalışan ilk kişi oydu ve ben bundan daha minnettar olamazdım.

"John." Adı dudaklarımdan bir iç çekişle döküldü, ileri doğru hareket ederken kan izleri üzerinde neredeyse kayıyordum. Önünde dizlerimin üstüne çöktüm, yere çok sert inmemi görmezden geldim. Niyetim ne kadar iyi olursa olsun, kanamayı durdurmanın yolunu bulamıyordum. İlk yardım çantasını kadınlardan birine vermiştim ve eğer akıllılarsa şu an buradan çok uzakta, saklanıyorlardı.

Yardım için Wes'e baktığımda neredeyse dengemi kaybediyordum ama boşta kalan eli dirseğimi yakaladı, ben de onun koluna tutunup şükranla gülümsemekten kendimi alamadım. Reflekslerin, çekicilik ölçütleri arasında bu kadar üst sıralarda yer alacağını hiç düşünmemiştim ama onunki kesinlikle ilk beşe giriyordu.

"Laurie nerede?" diye inleyen John, gözlerimi Wes'ten ve yarasını iyileştirmeye ya da hepimizi buradan çıkarmaya zerre katkısı olmayacak türden düşüncelerimden çekip aldı. Kâğıt havlu makinesini görünce orayı işaret ettim ama Wes çoktan iki adımda kaymadan oraya varmıştı bile. Elini hazneye soktu ama boştu. Siktir.

"Laurie nerede?" diye sordu John yine, sesi ne kadar zayıf çıkarsa çıksın endişesi hâlâ netti. Ağzımı açtım ama cevap dilimin ucunda söndü. Ona ya da Wes'e güvenmediğimden değildi. Bütün gece benimle birlikte ölümden kıl payı kurtulmuşlardı. Sadece Laurie'yi daha çok seviyordum. Onun için yalan söyler, bir şeyleri gizler, aptal rolü yapardım. Eğer kaçmasına yardım

edecek olsaydı, Kalp Göz'ün beni bir balık gibi deşmesine bile izin verirdim.

Laurie'ye bu keşmekeşten kurtulması için zaman kazandırmanın tek yolu, kimsenin nerede olduğunu bilmemesiydi.

O yüzden yalan söyledim. "O da kaçtı." Sonunda cesaretimi toplayıp avucumu John'un omzuna bastırdım. Kanı ellerimi şurup gibi kapladı. Bir şekilde hâlâ elinde Midori şişesi vardı. O da kan içindeydi ama Kalp Göz'ün değil, John'un kanıydı muhtemelen. Kırık şişe, omzundan sürekli akıp duran kırmızının kaynağına karşı hiçbir işe yaramazdı.

Wes, John'un yarasını durdurmaya çalıştığım yerden geçip bir tuvalet kabinine girdi. Duvar sarsıldı, plastik bir kapak çatırtıyla koptu ve Wes elinde tam bir tuvalet kâğıdı rulosu ve musluğun kırık kapağıyla geri çıktı. Gülüşüm histerikti ama yine de ruloyu boşta kalan elimle yakaladım ve yaraya bastırdım. İki katlı beyaz kâğıt kanı emdi ve birkaç saniye içinde neredeyse dağıldı. Onu yere fırlattım, ıslak kâğıt fayanslara şap diye yapıştı.

Elimle yaranın içine daha derin bastırıp kan akışını durdurmaya çalıştığımda John inledi, Wes de diğer yanında yere çöktü. Yeniden ilk yardım moduna girerek John'un başını geriye yatırıp göz bebeklerini kontrol etti, iki parmağını boynuna bastırıp nabzını yokladı.

"Baskıyı sürdür. Güzel," diye talimat verdi, ben de gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. Açık yaraya bastırdığım için gurur duyuyormuş gibi bakıyordu bana. Sanki beni öpmek istiyordu. Hatta arkadaşımı havalandırmaya girmesi için zorladığımı bilse bunun çekicilik ölçütlerinde üst sıralarda yer alacağını düşündürecek türden bir bakıştı. Bu düşünce kısa sürdü çünkü John, Wes'in elinden kurtulmaya çalıştı. Üzerine düşülmesinden rahatsız olmuş gibiydi, ki az önce bıçaklandığını düşünürsek bu

oldukça cesurcaydı ama sonra fark ettim ki aynı zamanda kusacak gibi görünüyordu. Kan parmaklarımın arasından sızmaya devam ediyordu. Baskıyı artırdığımda yüzünü buruşturmadı. Neredeyse hiç tepki vermedi ve işte o zaman endişelenmeye başladım.

"Onu buradan çıkarmanız gerek," dedim. "Kanamayı durduracak bir şey bulmamız gerek."

John ağır ağır başını salladı, kan kaybından sersemlemişti, gözlerini kısarak Wes'e baktı ve "Ne garip, sen ortadan kayboluyorsun, ben bıçaklanıyorum," diye mırıldandı.

Tüm gece boyunca onun ilk kez bu kadar düşmanca konuştuğunu duyuyordum, bu sarsıcıydı, karakterine hiç uymuyordu. Çektiği acının, duyduğu korkunun göstergesiydi bu ama yine de biraz şaşırmadan edemedim.

"John—"

"Önemli değil, Jamie," dedi Wes.

Alınmamıştı, ima edilen suçlamaya göz bile kırpmadan karşılık verdi. Bana John'un omzuna baskıyı sürdürmemi söyleyerek eğildi, ben de dizlerimin üstünden ayağa kalkarken tek bir güçlük çekmeden John'u yerden kaldırdı. Şimdi Wes'in çok güçlü olduğunu düşünme zamanı değildi. Yetişkin, cansız gibi bir adamı kaldırabiliyorsa benimle hiç zorlanmazdı...

Önceliklerim gerçekten çok çarpıktı.

"Sanırım bir çıkış yolu buldum," dedi Wes, John'un ağırlığının çoğunu üstlenip kapıya doğru ilerlerken. Sol avucumu John'un yarasının üzerinde tutuyor, sağ elimle onun elini kavrıyordum. Parmaklarını güçsüz ama güven verici bir şekilde benimkilerin arasına kaydırdığında sıkışını hissederek biraz teselli bulmuştum.

Tuvalet kapısını itip koridora çıktık, Wes bıçağını önümüzde tutarken ana koridora doğru tek vücut ilerledik. John kırık

şişeyi yine kavramış, kolunu destek için Wes'in omzuna dolamıştı. Camın kenarı Wes'in boynuna tehlikeli derecede yakındı ve John'un isterse kolayca bir atardamarını kesebileceği gibi tatsız bir düşünce aklıma geldi. Hepimizin aynı tarafta olması büyük şanstı.

"Bir kapı buldum," diye devam etti Wes. "Şifreli olmayan, normal bir kapıydı ama kilidi sıkışmıştı—"

"Ve katil de tam o sırada ortaya çıkıverdi," diye mırıldandı John, ana koridora geri dönerken.

Wes, John'u duvara yaslayıp pantolonunun yanına sıkıştırdığı el fenerini çıkarmak için durdu. Gömleği yukarı sıyrılıp kaburgalarının üzerinde takılınca feneri sertçe çekip çıkarırken karın kaslarına gözüm ilişti. Gözlerini kısarak John'a baktı. "Bunca şeyden sonra hâlâ katilin ben olduğumu mu sanıyorsun?"

"Katil ortaya çıktığında hiç ortada yoksun," diye homurdandı John başı duvara düşerken.

Tuvaletteyken Wes bu iğnelemeyi görmezden gelmeye razı gibiydi ama şimdi alınmaya başlamıştı. Alaycı bir ses çıkardı, el fenerini koltuk altına sıkıştırıp gömleğini yeniden pantolonunun içine sokarken ben de kaslı karnını ikinci kez görme fırsatını buldum. Ve... Belirgindi, parmaklarımı üzerinde gezdirmek eğlenceli olurdu. Belki de dilimi.

Bu düşünceyle ağzım kurumuştu. Diller, karınlar, parmaklar gibi beden parçalarının dışında bir şey düşünmeye çalıştığımda, parmaklarımın hâlâ John'un kanıyla yapış yapış ve kırmızıya bulanmış olduğunu fark ettim çünkü hâlâ göremediğim bir yarayı kapatmaya çalışıyordum ve görebilsem bile ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum.

Wes, el fenerini suçlayıcı bir şekilde John'a doğrulttu. "Aşağıda kapı olmadığını sen söylemiştin."

Bu konuşmayı daha sonraya bırakmayı önerecektim ki görüş alanımın kenarındaki ufak bir hareket gözlerimi Wes'in Billie'yi bulmak için gittiği koridorun sonuna çekti.

"Orası çıkmaz sokaktı," dedi John ama artık Wes'in karın kasları, kayıp ilk yardım çantaları ya da çıkmaz sokak kapıları umurumda değildi.

"Çocuklar..." diye nefes aldım.

Karanlıkta bir şey duruyordu. Gölgelerde oyalanıyor, Wes ve John birbirine laf yetiştirmeye devam ederken bizi izliyordu.

"Bize *neden* çıkmaz olduğunu söylemeyi düşünmedin mi?"

Belki sadece bir gölgeydi ya da diğer yarışmacılardan biriydi ama öyleyse *neden* öylece duruyordu?

"Ne demeye çalışıyorsun, Wes?"

"*Çocuklar.*"

Wes ve John birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı, seyircimiz olduğunun farkında bile değillerdi, benim beynim ise yine donmuştu, koridorun sonunda gördüğümü mantığa bürümeye çalışıyordum. Oysa en bariz açıklama aynı zamanda en korkutucusuydu.

"Demeye çalıştığım şu, John, sen—"

"Çocuklar!" diye tısladım ve bu nasıl olduysa ikisinin de durup başlarını bana çevirmesine yetmişti. Wes yüzümü gördüğünde el fenerini koridora doğrulttu.

Sessizliği delen bir tık sesi geldi, fenerden soğuk, beyaz bir ışık küresi fırladı, koridorun sonuna kadar yayılıp orayı aydınlattı. Koridorun görünür kısmının çoğu tanıdık kırmızı, siyah ve bronz tonlarıyla kaplıydı ama gözlerim başka bir renge odaklanmıştı. Daha önce bende hiçbir duygu uyandırmamış olan, şimdi ise tenimi korkuyla ürperten bir renk.

Pembe.

4. BÖLÜM

"Bu karmaşık. Bu *cinayet* işleri hep karmaşık. Ve bu iyi bir şey. Çünkü eğer fazla basitse denemek için bir sebebin olmaz, sebebin yoksa da denemezsin."

– "What If" dizisinden alıntı *değildir.*

Kalp Göz hâlâ kıpırdamıyordu ve işte bu daha korkunçtu. Az önce elinde tuttuğu satır kaybolmuştu, onun yerini sıradan bir *Cadılar Bayramı* tarzı mutfak bıçağı almıştı, Wes'in elindekine benzerdi. Bu kadar uzaktan bile Kalp Göz'ün sol elinde bıçağın sapını gevşek, umursamazca tuttuğunu, sağ kolunu arkasında sakladığını görebiliyordum, sanki bir İngiliz Naiplik dönemi filminden çıkmış, yağmur altında ya da tıklım tıklım bir çay salonunda duygularını itiraf edecek bir karakter gibiydi.

Ancak ışığın bıçaktan yansıdığı yerdeki ufak bir değişim, Kalp Göz'ün nefes aldığını, gerçek olduğunu belli ediyordu. Onun dışında ölü gibi hareketsizdi. Koridordaki yavaş yürüyüşü, tuvalet duvarına vuruşu, bıçağını o adamın karnına tekrar tekrar sokuşu... Hepsi hareketliydi. Hepsi bizim tepki verebileceğimiz şeylerdi.

Ama bu...

"Siz girişe geri döneceksiniz," diye fısıldadı Wes. Sesi bir nefesten sadece çok az yüksek çıkmıştı ve onu duymak için elimi

John'un gömleğine yapışıp kalmış kurumuş kandan çekerek ona yaklaşmam gerekti. Avucum kumaştan ayrılırken yapışkan bir his bırakmıştı. "Oraya vardığınızda tekrar yukarı çıkacaksınız. Daha önce saklandın, yine yapabilirsin."

Bu yedinci kuraldı: Merdivenlerden yukarı doğru koşma. Üçümüzün birden yukarı çıkmaya çalışması, John'un ağırlığını taşırken ben ve Wes, Kalp Göz de peşimizdeyken... Tam bir ölüm tuzağı olurdu. Sonra ne dediğini fark ettim.

Siz. Biz değil, *siz* demişti.

Kendini denklemin dışına çıkarmıştı.

"Birlikte gideceğiz," dedim karşılık olarak. Onun bu kahraman kompleksi saçmalığı artık iyice kabak tadı vermişti. Bu noktada, karın kaslarının bile bu davranışı telafi edip edemeyeceğini bilmiyordum.

Gözlerimi John'a çevirdim. O da bakışlarını Kalp Göz'e dikmişti ama göz kapakları ağır ağır kapanıp açılıyordu, nefes alış verişleri yüzeyseldi. Bir noktada Midori şişesini yere bırakmış, kanayan omzunu tutmaya çalışıyordu.

"John'u tek başıma taşıyamam," dedim, Kalp Göz koridorun ucunda hâlâ öylece dikilirken. "Ve sen de o pislikle kapışamazsın, onun elinde bıçak var."

"Bende de var," diye karşılık verdi Wes bizden bir adım uzaklaşıp Kalp Göz'e dönerek.

Wes bıçağını çıkardı ve o an, hâlâ fener ışığının keskin aydınlığında dururken Kalp Göz ayaklarının üzerinde hafifçe kıpırdadı. Yuvarlak, pembe kafası belli belirsiz yana eğildi. Sanki Wes'i görüyor, bıçağı görüyor ve meydan okumasını kabul ediyordu.

"Siz sadece saklanacaksınız, yardım gelene kadar," diye fısıldadı Wes. "Ve yardım gelecek, tamam mı?"

Ama kafamı bile sallayamadım çünkü Kalp Göz'ün aramızdaki mesafeyi kapatması için hangi işaretin başlangıç olacağını bilmiyordum.

"Hayır, tamam değil," diye söylendim dişlerimin arasından. "Hem de hiç."

Wes bir adım daha attığında öylesine panikledim ki neredeyse Kalp Göz'ün kolunu arkasından önüne getirdiği ânı kaçırıyordum.

Bir bıçak. Uzun, geniş, tam da *13. Cuma* tarzında. Uyluğunun arkasından süzülerek çıkmıştı ve benim için yaptığı kişisel bağırsak kalbinin üzerinde sallanan disko topu gibi parlıyordu. Omzu, silahının ağırlığıyla aşağı eğildiğinde Wes donakaldı.

Elbette bir palayla gelmişti.

Wes'in bıçağı ancak tuvalette bıraktığım tirbuşonlar kadar işe yarardı, o da bunun farkındaydı. Bu yüzden başka adım atmadı, bıçağını tekrar indirdi, sırtını doğrulttuğunda hem o hem de John derin birer iç çekti.

Wes geri adım attığında tuttuğum nefesimi bıraktım. Bu ses, Wes'in başını çevirip bakmasına ve bakışlarımızın buluşmasına neden oldu. Yüzündeki ifade, gözlerindeki duygu, beni mantıksızca, delicesine öfkelendirmişti çünkü onu ölüme terk etmemi söylemişken bana nasıl öyle bakmaya cüret ederdi?

"Jamie, koşman *gerek*," dedi Wes ve bu yumuşak, alçak sesi kullanma şeklini hiç sevmemiştim. Bu sesi, yalnız ve buradan çok uzakta olacağımız, daha az kıyafetle ve kana bulanmış olmadığımız bir anda duymak isterdim. İfadesi hâlâ yoğundu, anlamlıydı, kararlıydı ve kalbimi sızlatmak için yaratılmış gibiydi ama *yine* yanlış bir andı.

Bu ses, bana "beni tamamlıyorsun" ya da "seni olduğun gibi çok seviyorum" hatta "sen varsan ben de varım" demek için idealdi.

Ama ortamda bir pala söz konusu olduğunda hiç uygun değildi.

Onun bana bıraktığı son şeyin bu olmasına izin vermeyecektim. Eğer ben Sonda Sağ Çıkan Kızsam, son sözü de ben söylerdim. Son kararı ben verirdim. Ve henüz yalnız kalmaya hazır değildim.

"Siz olmadan *gitmi*—"

"Seni yavaşlatırız."

"*Ben* sizi yavaşlatırım," dedi John. O an bir kez daha John duvara yaslanmış, kan kaybederek ölürken ben Wes'e, "Seni kendim bıçaklamak istiyorum ve gözlerle sevişmeyi bırakıp gerçekten mi sevişsek?" bakışları attığımı fark ettim.

Kahretsin.

"John. *Hayır.* Biz—"

"Jamie, bana *bak.*" Elini omzundan çektiğinde hâlâ çok fazla kan vardı. Yapış yapış, parlak, mısır şurubu gibi görünen bir sıvı. Tuvalette yerde o kadar çok vardı ki ellerim, gömleğinin kolu tamamen sırılsıklam olmuştu. Çok fazla kan kaybetmişti ve hâlâ ayakta olması bir mucizeydi.

"Tamam," dedi. Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı, o çelik mavisi gözlerini, Bill Pullman'ın yalvaran bakışlarını, sadece bana odakladı. "Her şey yoluna girecek."

"John—"

Yüzü bir anlığına acıyla buruştu ve bu, ne yapmayı planladığını anlamam için tek işaretti, sonra kendini duvardan itti. Ona uzandım, Wes de öyle ama John çoktan bütün gücünü kullanarak halının üstünde sendelelerken titrek gaz lambalarının, antika aynaların kıvrımlı çerçevelerinin yanından koşmaya başlamıştı. Tam da Kalp Göz'ün önüne. *The Bachelor*'da bir gül uzatıyormuş gibi tuttuğu bıçağın tam üstüne doğru.

Tıpkı bir tahtayı tırmalayan çiviler gibi keskin çığlığım duvarlarda yankılandı. "John!"

Wes kollarını belime doladı, beni göğsüne çekerek ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamıştı çünkü çıplak ayaklarım yerden kesilmişti. Döndü ve ben daha John'un Kalp Göz'le çarpıştığını göremeden koşmaya başladı. Ama o görüntü yine de gözümün önünde çok net bir şekilde duruyordu. John'un bütün vücudunu Kalp Göz'e çarpışı, omzunun üzerinden atılışı...

Havaalanında karşılaşan iki insanın kucaklaşması gibiydi. Bıçağın karnına girişini, gücünü hayal edebiliyordum. O kadar net görüyordum ki aslında gözlerimin önünde olan tek şey Wes'in beni kucağında devasa bir bagaj gibi taşıyarak koridorda koşarken kırmızı ve altın duvarların bulanık görüntüsüydü. John'un sendeleyerek katile doğru gidişini ve kendini... Feda edişini kafamda tekrar tekrar oynatmaktan kurtulamıyordum.

Acaba Kalp Göz, bu gece en çok hoşlandığım iki kişinin Wes ve John olduğunu biliyor muydu? Bizim buluşmalarımızı izleyip John'un yanında nasıl kızardığımı, Wes'in beni nasıl güldürdüğünü görüp mü bütün bu planı yapmıştı? Böylece üç talibimi de buraya sürükleyip ikisini gözümün önünde biçerek bana başka seçenek bırakmamayı mı hedeflemişti? Onu seçmem için...

Wes beni yere indirdiğinde ayaklarım titreyerek yere bastım. Bana uzattığı elini yakaladım ve koşmaya devam ettik. Nabzım kulaklarımda çarpıyor, nefesim kesik kesik çıkıyordu. Kulübün girişine geri döndüğümüzde doğrudan merdivenlere yöneldik. Kurallar artık umurumda değildi. Asma kata doğru basamakları ikişer ikişer çıkarken korku sisinin içinden gelen sessiz bir ses bana fısıldıyordu: *Onunla bir içki daha içemedik bile.*

25. BÖLÜM

"O şey, o an, birini *öldürdüğünde* etrafındaki her şey bulanıklaşır ve odaklanılan tek şey seninle o kişi olur. Ve o anda, hayatının geri kalanında *öldürmen* gereken tek kişinin o olduğunu fark edersin."

- "Gerçek Öpücük" filminden alıntı *değildir.*

"Lanet olsun," diye homurdandı Wes başka bir VIP odasında nefesimizi toparlarken.

Merdivenlerden çıkarken Laurie ve Jennifer'la koştuğum koridoru es geçmiştik. Adımlarını fazla tekrar etmemek önemliydi çünkü filmin bu kadar ilerleyen kısmında geçmişte güvenli olan bir yer sana tuzak olabilirdi. Bunun yerine karanlık ve korkutucu dördüncü koridora yönelmiştik. Wes'in eli benimkinin etrafına kenetlenmişti, ta ki koridorda kapının önünü örten bir bölmeyle karşılaşana kadar. Sağlam bölmenin üst kısmı çeneme kadar geliyordu ve koridordan geçen birinin odayı görmesini engelliyordu. Onun diğer tarafına geçtiğimiz anda sırtlarımızı yüzeye yasladık ve yere kayarak oturduk.

"Wes—"

Nefesini toparlamaya çalışırken, "İnanamıyorum... Bir kişi daha... Hem de tartışıyorduk... Sonra o sadece... *Siktir*," diye

inledi. John'un Kalp Göz'e doğru koştuğu anı hafızasından silmeye çalışıyormuş gibi en az kanlı avucunu alnına sürdü. Belki de bütün bu geceyi zihninden atmaya çalışıyordu.

Wes pek çok şeyde önderlik etmişti ve bunun yavaş yavaş ona ağır gelmeye başladığını görebiliyordum. Üstlenmemesi gereken bir yüktü, sonuçta bizden daha donanımlı değildi. Biri kendini sorumlu hissedecekse o kişi bendim.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye fısıldadım.

John'la birlikte o koridordan çıkıp buraya sağ salim gelebilir miydik, bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da Wes beni oradan sürükleyip uzaklaştırmasaydı ikimizin de ölmüş olacağıydı. Ya da en azından o ölürdü. Kalp Göz beni dans pistinde birkaç kez döndürdükten sonra istediği kişi olamayacağımı fark edip beni de orada öldürebilirdi.

"*Bir şey* yapabilirdim."

"Yaptın. Bizi oradan çıkardın."

Hiçbir şey söylemedi ama kabullenişle derin iç çekişi ve başını hafifçe sallayışı sözlerimin onu aşağıdaki koridordan çekip çıkarmaya yettiğine işaretti.

Eli halının üzerinde kayıp benimkini buldu, parmaklarımı sıcaklığı ve yumuşak baskısıyla kavradı. Gösteriş yapmadı. Uzun bakışlar ya da parmaklarını yavaşça birbirine kenetleme gibi bir şey olmadı. Sadece elimi tuttu ve başını duvara yasladı. Sanki bunu birinci kez yapmış gibi, sanki bu temas bizim aramızda zaten doğal bir şeymiş gibi. Ve bunun bir gün gerçekten öyle olabileceği düşüncesi göğsümde bir sıcaklık yarattı.

"İyi misin?" diye sordu ve nedense bu beni güldürmüştü. Bu kadar basit bir sorunun burada, şu anda hiçbir değeri yoktu.

John'un gidişi sonrası. Kalp Göz gecenin "duygusal cinayetini" işlemişken. *Cadılar Bayramı II*'de Annie sahnesindeki gibi

seyircinin en derinden hissettiği o an gelmişken. Bu düşünce kafama girer girmez onu kafamdan attım. Olanları formülün başka bir parçasıymış gibi bölümlere ayırmak istemiyordum. John'un hikâyesinin böyle bitmesini istemiyordum. Ama öyle olması, cevap verirken sesimin titremesine neden olmuştu. "Hayır, iyi değilim. Ya sen?"

"Ben de hiç değilim," dedi. Başını eğip bana gülümsediğinde ölümün eşiğinde mizah anlayışlarımızın birbirine uyuşması güzeldi. Bu, *Hızlı ve Öfkeli*'yi seven bir adamla *My Favorite Horror Movie* kitabındaki kırk sekiz yazının tamamını dört kez okumuş bir kadının beklenenden daha uyumlu olabileceğini düşündürüyordu.

Ama aynı zamanda bu bana onun kahramanlık kompleksini hatırlatmıştı. John sahneyi kapmadan önce Wes'in Kalp Göz'le kafa kafaya gitmeye niyetli olduğu o an.

"Sen gerçekten... Şey mi yapacaktın..." Cümleyi tamamlayabileceğimden emin değildim.

"Ney?" Başparmağıyla randevumuz sırasında da dikkatimi çeken o küçük dairesel hareketleri yapmaya başlamıştı. Bu hareket, soruyu ikinci kez düşünmeme fırsat kalmadan ağzımdan çıkarmamı sağladı. "Onu durdurmaya mı çalışacaktın? Onunla mı dövüşecektin? Katille."

Uzun bir sessizliğin ardından, "Evet," dedi sonunda. Çenesi gerilmişti ve "Hâlâ yapabilirim... Eğer bu senin—" diye ekledi.

"Lütfen, yapma." Parmağıyla daireler çizdiği elini daha sıkı kavradım ve başparmağı hareket etmeyi bıraktı. O cümlenin geri kalanını duymak istemiyordum, Wes'in bu geceyi nasıl bitirdiğine dair versiyonunda benim ne rol oynadığımı bilmek de istemiyordum. Bu kadar çok insan ölmüşken ve ben hâlâ hayattayken olanların benim suçum olmadığına inanmak giderek zorlaşıyordu.

"Jamie—"

"Öyle bitmeyecek, Wes. Ne bir mutfak bıçağıyla ne de boş bir 'ben yaparım' tavrıyla."

İtiraz etmeye çalışmadı ama başparmağı yeniden tenimde daireler çizmeye başlamıştı. Bunu, bir palaya karşı mutfak bıçağıyla savaşa girip kazanamayacağını kabul etmesi olarak yorumlamıştım.

"Başka bir yol bulurum o zaman," dedi sadece nefes alıp elimi tutarak geçen birkaç ağır saniyenin ardından. "Buradan olabildiğince çok insanı çıkarabilmek için bir yol buluruz ve ne gerekiyorsa yaparım."

Evet.

Çünkü hâlâ kulüp boyunca dağılmış ya ölü ya da saklanan kim bilir kaç kişi vardı.

Wes için asla bu, sadece kendini koruma meselesi olmamıştı. Başından beri amacı, mümkün olduğunca çok insanla birlikte bu cehennemden kaçmaktı. Bu asil bir şeydi, korku ve arzu arasındaki dengeyi bozan bir diğer şeydi. Ama aynı zamanda sırtına hedef tahtası çiziyordu.

Wes kendinden emin, yetenekli, çekici erkek başroldü. Üçüncü perdeye kadar çıkabilirdi, belki afişin önlerinde yer alabilirdi ama katili alt etmeye kalkarsa jeneriğe kadar sağ çıkamazdı. Hayatta kalamayacağını biliyordum ve Kalp Göz'e karşı çıkıp da geri dönememe ihtimali beni dehşete düşürüyordu.

Ona baktım. Gözlerini tavana dikmiş, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatmıştı ve yine, bodrumda bulunan bardaki o ilk an aklıma geldi. Gözümün önüne kayarak girdiğinde hissettiğim o farkındalık. Normalde ilgimi çeken tiplerden değildi. Ama o hem ürkütücü hem davetkâr hem de birbiriyle bağdaşmaması gereken onca sıfatın birleşimiydi. Ayrıca nedense, onların bir araya gelişinin Wes'te yarattığı kişiyi gerçekten, gerçekten seviyordum.

John'u da sevmiştim ama orada yalnızca tek bir senaryo olabilirdi: hoş, güvenli, karşılıklı bir ilgi. Daha önce başka John'larla da yaşadığım türden bir şeydi bu. Ufak sohbetlerde ve iltifat alışverişlerinde başarılı olacağımız türden.

Sonunda aramızdaki bağın epey hafif olduğunu ve daha çok arkadaşlığa uygun olduğunu kabul ederdik.

Ama Wes'le öyle değildi. Hafif değildi. Güvenli hiç değildi. O, risk ve ödül, arzu ve derinlik, yabancı ve tanıdık hislerini barındırıyordu. Wes'i düşündüğümde tek bir senaryoda karar kılamıyordum. Olasılıklar sonsuzdu.

Ama Wes'e bunu söyleyemezdim. Ona böyle hissettiğimi belli edemezdim çünkü bu lanet olası ölüm labirentinde hiç saat görmemiş olsam da tanışalı sadece birkaç saat olduğunu biliyordum. Ve birini sadece bir gecede tanıyıp böyle hissetmek çılgınlık olurdu.

İnsan bağırsağıyla isim yazdıracak türden bir çılgınlık.

Wes başını çevirip bakışlarımı yakaladı, dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı, o anda ona bakakalmıştım. Koşu sırasında yüzünde beliren ışıltı, çenesini palayla kapışacak kadar keskin gösteriyordu, dudakları aralıktı, sadece eğilip alt dudağımı aradaki boşluğa kaydırabilirdim, sonra da üst dudağımı kapatabilird—

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tüm bunlara rağmen korku/şehvet dengesinde durumlar hâlâ açık ara şehvetten yanaydı. Ama bunu söylemedim. Onun yerine, "Buradan çıkmanın bir yolunu bulma şansımız hâlâ var bence," dedim.

Başını salladı. İkimiz de bunun sadece dışarıya çıkmadan önce kendimizi toparladığımız bir mola olduğunu biliyorduk ama bu onun gözlerinin kısılmasını ya da başını bana biraz daha yaklaştırıp, "Bu Başroldeki Kızın mı yoksa Sonda Sağ Çıkan

Kızın bakış açısı mı?" diye sormasını engellemedi. Teorimi ona anlatmamam gerekirdi belki, hele ki hayatımız ona bağlıyken ama onun benim dilimi konuşmasını duymanın yarattığı heyecan hâlâ geçmemişti. Hâlâ Sonda Sağ Çıkan Kız olmaya yeterli olup olmadığımı bilmiyordum ve kostümüm uygun olsa da Başroldeki Kız rolü de artık bana biraz uzak görünüyordu. Yine de birini seçmem gerekseydi, "İyimserlik yaparsak kesinlikle Başroldeki Kız," dedim.

"Evet," dedi ve gülümsedi.

Çok yakındı, başını geri çekmeye pek niyetli görünmüyordu. Eğer şu anda öz güvenim zirvede olsaydı, beni öpmek istediğini düşünebilirdim. Ama gecenin başında buluşmamızın nasıl bittiğini unutamayan bir yanım vardı. Masamdan mümkün olduğunca hızlı uzaklaşmasını. Neden birdenbire kalkıp gittiğini açıklamamıştı ve ne olursa olsun, geri almış da olsa reddedilmek acıtıyordu. Ama eğer beni öper ve bunu telafi ederse çok daha az acıtabilirdi.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, bakışları dudaklarıma kaydı ve yüzündeki neşe kayboldu.

"Bunu delice gelmeyecek şekilde nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..."

Sesi, koridorda beni arkasında bırakmaya çalışırken kullandığı o alçak mırıltı şeklinde çıkmıştı. O sesin haklı bir gerekçesi olacak tüm koşullara sahiptik: Yalnızdık, oda karanlıktı, dudakları benimkilerden birkaç santim ötedeydi, parmakları benimkilere dolanmıştı. O sesi ilk kez duymam gereken an buydu.

"Seninle burada olduğum için mutluyum. Birlikte olmamıza. Bu yaşananlardan nefret ediyorum tabii ki ama madem böyle... Burada olmandan mutluyum. Benimle olmana." Son cümleyi öylesine yumuşak söylemişti ki kalbim kaburgalarımın altında hızla çarpmaya başlamıştı.

"Bu kulağa deli saçması gibi geliyor," dedim. Hâlâ dudaklarıma bakıyordu, dişleri alt dudağını ısırınca yutkunmakta zorlandım. "Ama daha da çılgını..."

Bakışlarımı dudaklarından kaldırıp gözlerine çevirdim, gördüğüm tek şey irislerini neredeyse tamamen yutmuş göz bebekleriydi. Yine aklıma o sonsuz havuzlar gelmişti ve bu, kalp atışlarımı yatıştırmaya hiç yardımcı olmuyordu. Kalbim yeniden Kalp Göz'den kaçıyormuşuz gibi çarpıyordu.

"Ben de seninle olduğum için mutluyum."

Söylediğim anda yüz ifadesi değişti ve o bakışı gördüm. Aşağıdaki koridorda bana attığı o bakış. "Nasıl istersen", "Üşüdüğünde sana paltomu veririm", "Hayatının asıl kısmı şimdi başlasın ister misin?" diyen bir bakıştı bu. İçimde bir sıcaklık patlamasına, nabzımın hızlanmasına neden olan. Yakından görmek daha da etkileyiciydi. Eğer beni öpmek istiyorsa, onu durdurmam için bir sebep olup olmadığını hatırlayamıyordum.

Kalın kaşlarından biri küçücük bir seğirmeyle oynadı. "Sanırım aynı delilik derecesine sahibiz, ha?"

Başımı sallamamın nedeni ona katıldığımı göstermek miydi yoksa mesafeyi kapatabileceğini anlatmak mıydı, bilmiyordum çünkü aramızdaki mesafe zaten azalıyordu. Burunlarımız birbirine dokundu, başlarımız yana kaydı, nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebiliyordum ve o an koridordan gelen bir ayak sürtme sesi duyuldu.

28. BÖLÜM

"Bir düşün; kuruyup temizlendikten, birlikte daha çok zaman geçirdikten sonra beni *öldürmeye* 'hayır' demeyi düşünebilir misin? Ve belki hayatının geri kalanında beni *öldürmeme* kararını almayı düşünür müsün?"

– "Dört Nikâh Bir Cenaze" filminden alıntı *değildir.*

Gözlerimizi açtık, göz bebeklerimiz daraldı, yüzlerimiz birbirinden uzaklaştı. Sırtlarımız bölmeye yaslanmıştı. Gerek yoktu ama elimizi çözüp ayırdıktan sonra sessiz olmamızı işaret ederek parmağını dudaklarına götürdü. En az birkaç dakika meşgul etmeyi planladığım o dudaklara.

Tabii.

Maskeli katil.

Ölü bedenler.

Tarihin en kötü randevusu.

Bunların aklımda öncelik olarak yer alması gerektiği yerde Wes'in kucağına çıkınca mı yoksa onu bir şezlonga çekersem mi daha rahat olacağını düşünüyordum. Bunları kafamdan atmam gerekiyordu. Gitmiyorlardı ama gitmelilerdi.

Wes doğrulup bölmenin en üst noktasının altına çömelmişken bıçağı göğsüne doğru kaldırdı ve daha iyi bir görüş açısı

bulmak için odaya bir göz attı. Ben de aynı yüzeye sırtımı yaslayıp benzer biçimde eğilmiş bir konuma gelmeyi başardım. Acımasızca, şu âna, hâlâ avlanıyor olduğumuz gerçeğine geri dönmüştüm. Beynim dışında sahip olduğum tek silah (ki beynim ne yapacağını değil, Wes'le öpüşürken kanlı ellerimi nereye koyacağımı düşünüyor gibiydi) Wes'in bedeniydi.

Bizi buraya kadar getiren unsur oydu ama Kalp Göz'ün asma kata geri çıkıp gelmesi için geçen zamanda Wes'in bıçağı birden on beş santim uzamamıştı.

Hâlâ o palayı sallayıp sallamadığını Tanrı bilirdi.

Ya sadece hazırlanıyorsa? Ya bir sonraki aşamaya geçip, biz görünür görünmez *Teksas Katliamı*'ndaki gibi üzerimize saldırırsa?

Ayak sesleri daha da yaklaştıkça panikten, birinin mi yoksa birilerinin mi geldiğini, dost mu düşman mı olduğunu ayırt etmeye çalışacak hâlim kalmamıştı. Çözebildiğim tek şey, bir testere homurtusunun olmamasıydı.

Wes, bölmeden uzaklaşıp beni de yanında sürükledi ve beni arkasına aldı, sırtı göğsüme sabitlenmiş hâlde odaya girip bölmenin kenarında karanlığa gömülene kadar geri çekildik. Bir duvarla, onun iyi çalışılmış sırt kasları arasında sıkışmıştım. Belliydi ki kendini kalkan yapıyordu ve eğer gelen gerçekten Kalp Göz ise bu, bize, yani bana pek bir fayda sağlamayacaktı. Bir ceset tarafından duvara sıkıştırılırdım, yalnız kalırdım ve cesedin bileğinden zorlukla sökebileceğim bir bıçak dışında hiçbir şeyim olmazdı.

Duvarda bir gölge belirdi, bölmenin önünden içeri doğru uzandı, titreşen lambalar tarafından gölgenin görüntüsü bozuluyordu. Odaya ilk girdiğimizde aklıma gelen çıkış stratejisi tekrar belirmişti, kaçmak için hazırdım. Wes'i paravanın öbür tarafına sürükleyip katil onu döndürürken kapıdan sıyrılıp çıkmayı ve kedi-fare oyunumuzu yeniden başlatmayı planlıyordum.

Wes, nihayet biri görününce gerildi. Omzunun üzerinden tanıdık bir kumaş gördüm ve onun pembemsi renkte bir yün olmaması karşısında rahatladım. Gölgelerle kaplı koyu kırmızının üzerindeki deseni ayırt etmem kısa sürmüştü. Kırmızı ekose.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Stu.

Wes'in omuzları tekrar çöktü ve bir adım öne çıktığında yanına geçtim. Odaya gelen yeni kişiye baktım. Tıraşlanmış bir sakal ya da şaşkın, ağzı açık bir ifade karşısında sevinecek durumda değildim, özellikle de avucunda sıkıca tuttuğu bir kemik sıyırma bıçağı varken. Şaşkınlıkla bir Wes'e bir bana bakarken bıçağını yanına indirdi.

"Siz iyi misiniz?"

O ikinci ifade duruma biraz daha uygun görünüyordu ama sondaki vurgusuyla söyleyiş şekli, sanki Michael Jackson'ın *Thriller*'ını büyük bir grupla seslendirmişiz de işe *yaramamış* gibiydi. Bizim öldüğümüzü düşünmüştü.

Koridordan gelen bir kumaş hışırtısı hepimizin irkilmesine neden oldu ama ardından gelen fısıldaşma sesleri içimi rahatlatmıştı. Kalp Göz'ün tutarlı olduğu bir şey varsa o da klasik *slasher*ların sessiz kötü adam özelliğini korumasıydı. Yani sesler, bizden demekti.

Ya da senden önce kendini öldürtecek biri demekti.

Sesler yaklaştıkça Wes bölmeye doğru atıldı. Herhangi bir sese yönelmek ki bunun açıkça başka randevucular olduğu belli olsa bile ölüme davetiye çıkarmak demekti. Bunu artık kişisel deneyimimden biliyordum. Sırtı duvara yaslıydı ama ben uzanıp onu geri çekemeden sessizce girişe doğru ilerlemeye başladı.

Peşinden koşmayı düşündüm. Belki de bunun nedeni, bütün bunlar bittikten sonra, Stu o aptal ve ağır ayak sesleriyle geri gelmeden önce başlamak üzere olduğumuz şey her neyse,

onun için bir gün ikinci bir şansımız olur diyeydi. Eğer o değilse de bu geceyi, özellikle de *Stu*'yla kalıp sağ atlatmamın imkânsız olmasıydı.

Birkaç nefes kesici ânın ardından Wes odaya geri döndü, arkasında Dani ve Jennifer vardı ve ben göz ucuyla Stu'ya baktığımda ikimizin de aynı anda rahatladığını gördüm. Sanırım birbirimizin listelerinde sonda yer alan isim olmaktan mutlu olmayan tek kişi ben değildim.

Stu duvardan ayrılırken ben de Dani ve Jennifer'a, *Ölü olmamıza sevindim*, bakışları attım.

"İyi misiniz?" diye sordu Stu endişeyle onlara bakarak.

Bize sorduğu sorunun aynısıydı ama bu kez hâlâ sağ olduklarını ima etmek yerine gerçekten onların iyi olup olmadıklarını soruyordu. Sanırım hepimiz aynı fikirdeydik, gecenin bu noktasında hiçbirimiz iyi değildik. Üçü de Wes ve benim kadar bitkin ve gergin görünüyordu. Stu'nun elleri kan içindeydi, Dani'nin bacaklarında morluklar vardı ve Jennifer'ın parmak eklemleri ilk yardım çantasının sapının etrafında bembeyaz kesilmişti. O çanta Kalp Göz'den kaçışı atlatmıştı, keşke kurtulan tek şey o olmasaydı.

"John..." Jennifer soruya başlamıştı ama gözlerimiz buluştuğunda cümleyi tamamlamadı. Cevabı zaten tahmin etttiğini biliyordum ama sessiz doğrulama yüzünü bembeyaz etmişti. O ve Dani kaçmayı başarmışlardı, John ise direnmiş onlara zaman kazandırmıştı. Tıpkı bana ve Wes'e yaptığı gibi.

"Peki ya Laurie?" dedi Jennifer ve bir an için neden o soruyu soranın *Stu* olmadığını merak ettim. Sonra onun Dani'ye daha yakın durduğunu, Dani'nin de ona cam gibi gözlerle bakışını gördüm. Yanakları kızarmıştı ve ona minnettarlıkla bakıyordu. Sanırım Dani "onu bodruma gönderme" meselesine gücenme-

mişti, oysa bu, en yakın arkadaşının bağırsaklarının dışarı çıkarılmasıyla sonuçlanmıştı.

"Laurie kaçtı," diye söyledim istemsizce, bu da Dani'nin ürperen kollarını ovuşturan Stu'nun durmasına neden oldu.

Gözlerini kısarak bana bakarken, "Kaçtı mı?" diye sordu.

"Tuvalette saldırıya uğradık. Ben kendimi bir kabine kilitlerken o kaçmayı başardı."

Yani, teknik olarak yalan söylemiyordum. Ve kendime onun kurtulduğunu, yapmam gereken tek şeyin planını sonuna kadar uygulayana kadar kendimi, Wes'i ve hayatta kalan herkesi hayatta tutmak olduğunu hatırlatıp durursam o zaman bütün bunların mutlu bir sona ulaşma ihtimalini görebiliyordum. Ona tekrar "elitist pislik" diye seslenebileceğim günü hayal edebiliyordum.

"Ayrılmaya karşı olduğunuzu sanıyordum," diye alay etti Stu.

Göt herif.

Wes yanımda gerildi, sanki ilk kez bodrumdan yukarı çıktığımızda Stu'nun yaptığı o gösterişli performansı haklı çıkaracak bir atış yapacakmış gibi nefes aldı ama kendimi savunmam için onun yardımına gerek yoktu. Bir Sonda Sağ Çıkan Kız olmaya yetecek şeye sahip olmayabilirdim ama büyük bir kızdım. Ve Stu sadece küçük bir adamdı.

"Baksana? Siktir ol, Stu, ben—"

"Güya *çok iyi* arkadaşmışsınız ama onu aramıyorsun, öyle mi?"

"Wes'le, John'u pala ile deşen bir katilden kaçarken mi?" Sesim düşündüğümden daha keskin çıkmıştı ve ellerim kanla kaplı olmasaydı bu tavrım, özellikle de Jennifer ve Dani'yi ürkütüp aynı anda iç çekmelerine neden olunca ellerimi ağzımı kapatmak için kullanırdım. "Hayır, fırsatım olmadı," dedim. Sakin bir ses tonu kullanmaya çalışıyordum ama Stu bana ters davranıyordu. O, en iyi arkadaşıma karşı hem soğuk hem de

sıcaktı, Wes'e düşmanca davranmış, grubunu yalnız bırakmıştı ve hâlâ bana, görevlilere kaba davranacak türden biri gibi geliyordu. "Ama Laurie'yi tanıyorum hem de senden daha iyi. O saklanır. Aptalca bir şey yapmaz."

Stu bana doğru yürürken elindeki bıçak Wes'in kalçasının yanında duran bıçaktan daha tehditkâr görünüyordu ama belki de sadece onu tutan kişiden kaynaklıydı. "Muhtemelen o psikopatın istediği kişi senken senden olabildiğince uzağa gitmesi iyi olmuştur. Öyle değil mi Jamie?" derken sesini alçaltmıştı ve sertti.

Belli ki ismimi dans pistinin ortasında bir noktada görmüştü ama bana karşı hayranımla aynı hisleri beslemiyordu. Bunu beni incitmek için söylemiş olsa da tuzağına düşmeyecektim. Bu geceden sağ çıkarsam, pişman olacağım bir sürü şey söylemiş, yapmış ya da yapmamış olacaktım muhtemelen. Ama en iyi arkadaşımı tehlikeden uzak tutmak için elimden geleni yapmak uykularımı kaçıracak bir şey değildi.

Ben kendimi cevap vermekten alıkoysam da Wes bu sefer kendini tutamamıştı. Karanlık bakışları buz gibiydi ve sesinin hırıltısı gece boyunca duyduğumdan daha keskin çıkmıştı. "Saçma sapan konuşmaya devam et, Stu. Hadi, meydan okuyorum."

"Sanki hepimizin düşündüğünü söylemiyormuşum gibi."

"Bu gece insanları tehlikeye atmaktan ve sonra aniden yok olmaktan başka ne yaptın?"

"*Bu* kız—"

"*Kadın*," dedi Jennifer. Beni savunduğu için sadece ben değil şok olan herkes ona döndü. "O, bu gece bir sürü kişinin hayatını kurtaran kadın. Benimkini de. Öyle değil mi?"

Bunu Dani'ye yönelik söylemişti. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve karşımda duran kadına baktığımda, perde arkasında korkudan titreyerek bulduğumuz o kişiden tamamen

farklı birini görüyordum. Jennifer bu gece bir tür karakter dönüşümünden geçmişti.

Benden çok daha fazla Sonda Sağ Çıkan Kız'a benziyordu ve bu da bana, belki de Kalp Göz'ün beni gecenin başrolü yapmadan önce hepimizi biraz daha iyi tanıması gerektiğini düşündürmüştü.

"Evet," dedi Dani, bana özür dileyen bir gülümsemeyle ama Stu onun yanına çekildiğinde uzaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı. Sanırım oduncu etkisi bazı insanları tam anlamıyla etkisi altına alıyordu.

Stu, "Sen gerçekten önemli bir *şeymişsin*, değil mi?" diye homurdandı ve artık son birkaç saattir bana gizliden gizliye ilgi beslemediğini güvenle söyleyebilirdim.

"Sen de gerçekten bir pisliksin," dedi Wes, ben aynı duyguyu ifade etmeden önce. Bakışlarını Stu'nun yumruğuna dikti, kendi silahını kullanarak ona işaret etti. "Bıçağı nereden buldun?"

Stu Wes'e öfkeyle baktı, sonra elindeki kemik ayırma bıçağına göz attı. Ucunda kan lekeleri vardı. "Campbell'dan aldım."

27. BÖLÜM

"Onu *öldürmek* zor değil Zor olan, *infaz etmek*"

– "Patronlara Tuzak" filminden alıntı *değildir.*

"*Campbell*'ı mı buldunuz?" diye sordum inanamayarak. O kaçtığından beri onun ya öldüğünü ya da korku içinde komik denecek kadar kuytu bir yere saklandığını düşünüyordum. Sonunda cesaretini toplayıp kulübe geri dönecek ve bir çeşit kurtuluş yaşayacaktı.. Ama sonra Dani ve Jennifer'ın duvara yaslanıp solduklarını görünce kendime bunun o türden bir film olmadığını hatırlattım.

"Evet," dedi Stu alaycı bir sesle ve bıçağı sadece Campbell'dan almadığını, muhtemelen onu Campbell'ın içinden çekip çıkardığını açıklamasına gerek yoktu.

Bu da demekti ki eşleşme kartlarındaki bir ismin daha mecazi olarak üzeri çizilmişti. Elbisemin üst kısmına avucumu bastırdım ve kartların kumaşın altında hışırdadığını hissettim, onları çıkarıp kimlerin hâlâ hayatta olduğuna bakma isteğine karşı koydum.

"O ilk koridorun sonunda. Hani daha önce koşarak geçtiğimiz," dedi Jennifer ve Wes'le birlikte buraya koşarken neden orayı es geçtiğimizi hatırladım.

Geçtiğin yerden yeniden geçmek nadiren iyi bir şeye yol açardı.

"Onlardan bir koleksiyonu vardı, artı sana başka bir hediye." Stu ince bıçağı bana doğru işaret etti.

"Ne—"

"Çiçekler," dedi Dani pat diye, gözleri donuk ve bitkindi. Alnına bir elini dayadı.

Jennifer duvara karşı huzursuzca kıpırdandı. "Daha fazla gül."

Birbirlerine baktılar ve sahnede açıklamadıkları daha fazla şey olduğunu anlamıştım. Tuvalet aynasındaki kaba yazı dışında, romantik jestler giderek daha büyük ve daha cesur oluyordu. Her şey yükselişe geçmişti özellikle de Wes'le doğru düşünüyorsak ve haberlerde izlediğim cinayetlerin sorumlusu gerçekten Kalp Göz'se. Oyununu durmadan bir üst seviyeye taşıyordu... Ve finalde ne yapmayı planladığını düşünmek bile istemiyordum.

Ama bu noktada Stu'nun gruptan ilk ayrıldığı âna kıyasla artık bu işin başından çok sonuna daha yakın olduğumuzu bilerek, "Kalp Göz'den nasıl kaçtınız? Ayrılalı saatler oldu," diye sordum.

"Kalp Göz mü?" diye tükürdü Stu. Diğerlerinin de buna farklı tepkileri olmuştu. Wes, anladığını gösterircesine karanlık, alaycı bir nefes verdi, Jennifer doğruldu, Dani ise hafif bir nefes aldı.

"Maskesi. Gözlerinin olması gereken yerde pembe kalpler var."

Stu, "Lanet olsun, psikopat, sapık..." gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra sesi bir homurtuya dönüşünce daha fazla ne söylediğini anlayamadım. Odanın karşı tarafındaki arka duvarı, Wes'in üzerine çıkıp bedenimi onunkine sürtmeyi düşündüğüm o şezlongun biraz üstünü işaret etti.

"Bazı koridorların halatlarla kapatıldığını biliyorsun değil mi? Ben de çalışanlara ayrılmış bölümler olduklarını zannet-

tim." Parmağının yönünü kapıyı gösterecek şekilde kaydırdı. "Karşı tarafta da başka bir tane var. Şansımı denedim, son koridora baktım ve bir temizlik dolabı buldum. Orada bir kilit, bir lavabo ve temizlik malzemeleri vardı. Ama telefon ya da başka bir şey yoktu. Bir saat kadar orada kaldım, sonra da bir çıkış bulmayı denemeye karar verdim."

Kulağa yeterince akıllıca, hatta makul geliyordu ama en az üç kişi o sözde temizlik dolabında vakit geçirirken ölmüştü, bu yüzden ona şans vermeyecektim.

Aramızda kaybedilmiş (ya da kazanılmış) bir sevgi olmadığı ortadaydı ama yeterince Shyamalan filmi izlemiştim, her zaman bir ters köşe için yer olduğunu biliyordum. Stu'nun bu korkunç aşk ilanlarını bırakıp hâlâ bana, köpek pisliği kokusu alıyormuşçasına bakmaya devam ederken bunları yapanın o olması pek olası değildi. Ama iyi bir Sonda Sağ Çıkan Kız, katil açığa çıkana kadar kimseyi şüpheliler listesinden çıkarmazdı. Bu yüzden, "Hareket etmeye devam etmeliyiz. Bir süredir buradayız," dedim.

İki ani korku sahnesi ve ikiden beşe çıkan grubumuz dışında Kalp Göz'den bir iz yoktu. Adrenalin seviyem düşünce ve ellerimdeki kanın yapış yapış hissine alışınca aşağıda, dans pistinde ya da Campbell'ın olması gereken koridorda olanları unutmak kolaydı ama ben bu geçici rahatlamaya, doksanlar romantik komedilerinde üçüncü perdede yaşanan bir ayrılığa güvendiğim kadar güveniyordum.

Yeni normale alıştığında işler mutlaka değişirdi.

"Temizlik dolabına mı gitsek?" diye sordu Jennifer. "Orada temizlenebilir, bir plan yapabiliriz?"

İyi bir fikirdi. Tam kabul etmek üzereydim ki Stu yeniden ayrılmamızı önerdi.

"Bekle."

Wes yanımda kıpırdandı, ona baktığımda gözleri arka duvara kilitlenmişti. Stu'nun işaret ettiği yere değil, daha yukarıya, köşeye, duvardan dışarı çıkıntı yapan ve aynı renge boyanmış bir bölüme. Oraya doğru ağır adımlarla yürüdü ve oraya daha yakından baktı. Bozulmuş güvenlik kameralarına benzemiyordu. Onlar kusursuz yarım kürelerdi, birini tam şuradan görebiliyordum. Odanın diğer köşesinde, diğerleriyle aynı, görüşü engelleyen siyah boyayla kaplıydı ama bunun şekli daha çok şeye benziyordu...

"Bu binada izlenen bir yangın alarm sistemi olmalı," dedi Wes oda boyunca yürürken.

Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama söyleyiş şekli temkinliydi, olasılık karşısında fazla heyecanlanmak istemiyormuş gibiydi.

"Çoğu yerde duman dedektörü var zaten, aptal," Stu'nun sesi irkilmeme neden olmuştu ve bu sefer orta parmağımı odanın öbür ucundan net görmesi için havaya kaldırdım.

"Duman detektöründen farklı, geri zekâlı," diye karşılık verdi Wes, sözün havada asılı kalmasına izin verip sonra açıklamaya başladı. "*İzlenen* yangın alarmları, duman alarmı tetiklendiğinde merkezî bir istasyona sinyal gönderir. Acil servisler sevk edilir ve bina yöneticisi bilgilendirilir. Bir yerlerde manuel bir çağrı noktası olması gerekir ama onu bulamazsak, sadece dedektörleri harekete geçirmemiz yeterli."

Laurie'nin kıçının bir metal tünelden kıvrılarak geçtiğini izlediğimden beri içimde ilk defa umut filizlenmişti. Eğer o hâlâ binada yolunu bulmaya çalışıyorsa, eğer dışarıdaysa ya da... Bunu düşünmek istemiyordum ama her zaman bir ihtimal vardı. Yaralanmış ve bizim onu kurtarmamıza ihtiyaç duyuyorsa, Wes'in önerdiği şey yardımcı olabilirdi. Alarmı çalıştırmanın başka bir yolu vardı. Tam anlamıyla.

"Eğer sistemi tetiklersek, itfaiyeye bildirilir. Binayı boşaltmak için polis de gönderilir."

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Şöyle ki yangın alarmlarıyla ilgili tek deneyimim, Laurie ile fırınımızın üzerinde bulunan davlumbazı açmayıp kazara alarmları çalıştırmamızdı ya da izlediğim filmlerde itfaiyeciler gelmeden önce bina zaten alev topu olmuş oluyordu. Ama bu... Bu bizi buradan çıkarabilirdi.

"Wes, emin misin?" Bir olasılık yüzünden fazla heyecanlanmak istemiyordum. İlk bakışta umut ne kadar güzel olursa olsun, etkisi aynı hızla sönebiliyordu.

Bu his bu gece o kadar çok kez elimden alınmıştı ki yanma ihtimaline karşı temkinli olmamak elde değildi.

Wes başını salladı. "Sinyal internet ve telefon hatları üzerinden iletiliyor ve NFPA yani *Ulusal Yangından Korunma Derneği* tüm sistemlerin yedeğe sahip olmasını şart koşuyor—"

"Bekle." Stu boş avucunu kaldırdı ve öbür elindeki bıçağı Wes'e, doğrudan göğsüne doğrulttu. "Bütün bunları *sen* nereden biliyorsun?"

Aslında bunun şu anda pek önemi olmamalıydı ama sonra sadece Stu'nun yüzünde değil, Jennifer ve Dani'nin yüzlerinde de ihtiyatlı ifadeler olduğunu fark ettim. Bizden birkaç adım ötede bulundukları yerden kımıldamamışlardı ama vücutlarını Wes'le benim avizenin altında durduğumuz yerden geriye doğru çekmişlerdi. Eğer korkmuyorlarsa bile (ki anlayamıyordum çünkü bu akşam yüzlerimize kazınmış dehşetle yeni bir korku türü arasındaki farkı kim söyleyebilirdi?) ihtiyatlıydılar. O zaman Wes yanlarındayken Kalp Göz'ü görmediklerini hatırladım. Bizim gördüklerimizi, benim *gördüklerimi* görmemişlerdi.

Wes odadaki havayı benim kadar kolay sezmişti. Bakışları Stu'nun elindeki bıçağa kaydı ve verdiği cevabı Stu beğenmezse

aralarında eşit bir durum doğacağını fark edişini izledim. Onları kendisinin bir tehdit olmadığına ikna etmesi gerekiyordu.

İçgüdüsel olarak onu savunmak için atılmak istiyordum, özellikle de o bizi buradan kurtarmaya çalışırken. Ama sonra kısa bir an için kendi sözlerimin (*İyi bir Sonda Sağ Çıkan Kız, katil açığa çıkana kadar kimseyi şüpheliler listesinden çıkarmaz*) bana pahalıya patlayabileceğini düşündüm.

Ama bu his uzun sürmedi. Hâlâ yüzde yüz emindim, ben bir katile gözlerimle sevişir gibi bakmazdım.

"Biliyorum çünkü—" dedi Wes. Dilini dudaklarını ıslatmak için çıkarttı ve sonunda söylediğinde, itiraf ettiğinde düşündüğüm gibi bir rahatlama olmamıştı ama bazı şeyler çok daha mantıklı görünmeye başlamıştı. "Çünkü ben bir polisim."

28. BÖLÜM

"Beni *öldür*. Sanki son sefermiş gibi *öldür* beni."

– "Kazablanka" filminden alıntı *değildir*.

"Polis misin?"

Stu'nun kendinden emin suratında gördüğüm sinirli ve kafası karışmış bakış bu duruma tek uygun ifadeydi. Sanırım bu, bu gece ilk ve son kez aynı fikirde olduğumuz andı.

"Dedektif," dedi Wes. "Yakın zamanda işlenen bir dizi cinayeti soruşturuyorum. Bu yüzden bu gece buraya geldim."

İlk kez Wes'e, hızla tanıştığım o adamdan farklı bir adam gibi bakıyordum. İlk kez, söylediği ve yaptığı şeyler başka bir mercek altında görünüyordu. Tüm bu süre boyunca onun sadece baskı altında iyi performans gösteren insanlardan biri olduğunu sanmışım. Ama hızla bir plan kurma biçimi, bir mekânı tehlike açısından değerlendirme tarzı, bütün gece silahlarını tutuşu ve ayakta kalışı... Kolumu, sanki ilk yardım eğitimini yeni tamamlamış gibi sarması.

"Bu yüzden bu gece buraya geldim."

İtirafı boğazımda kalın ve kaşıntılı bir his yaratmıştı. O çalışıyordu. Bu gecenin her şeyi işinin bir parçasıydı. O, bana

İşte Böyle Bir Kız gibi davranmıştı. Ama lanet olsun onun başrol partneri olmak yerine, lanet bir "yan karakter" olmuştum. Midem, korkunç bir utançla kasılıyordu.

Eğer o sadece katili yakalamak için gizli görev oyunu oynuyorsa tüm o anlam yüklü bakışların, uzun süren dokunuşların ve içten içe güvence veren ifadelerin amacı neydi? Aşağılayıcı bir farkındalık hissi yanaklarımın alev gibi yanmasına neden olmuştu.

Gözlerimiz kilitlendiğinden beri hissettiklerim ya tek taraflıysa? Bu düşünce, öz güvenle ilgili acı verici düşüncelere giden belirli bir korkuyu beslemişti. Doktora tezimi yazarken, bir randevuya hazırlanırken ya da son zamanlarda bir Sonda Sağ Çıkan Kız gibi düşünüp davranmaya çalışırken hissettiğim türden bir korkuydu bu. Beni değersizlik duygularına götüren kaygan bir yokuştu... Ve bununla uğraşacak duygusal kapasitem yoktu.

Yakın zamanda işlenen bir dizi cinayeti soruşturuyorum.

"Kızlar. O beş kadın," dediğimde Wes ciddi bir şekilde başını salladı, gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştu. Sonra bakışını tekrar Stu'ya ve hâlâ göğsüne doğrultulmuş bıçağa çevirdi.

Cinayetleri gündeme getirmesinin bir nedeni vardı. En sonuncu kurbanın soyadını, Casey'yi, bilmesinin bir nedeni vardı. O kızın, muhtemelen o on dakikalık tanışma faslımızda hiç fırsat bulamadığımız bütün o *tanışma* bilgilerini biliyordu. Kaç kardeşi var, nerede çalışıyor, nelerden hoşlanır, nelerden hoşlanmaz... Benim hakkımda bilmediği tüm o şeyler. Benim de onun hakkında bilmediklerim.

Wes sadece onun flört profiline koyulacak bilgileri bilmiyordu. Ayrıca katilin ona neler yaptığını, son anlarındaki korkunun yüzüne nasıl işlediğini ve cesedi bulunduğunda olay yeri fotoğraflarında nasıl yakalandığını da bilirdi. Bütün bunları bu gece gelmeden önce biliyordu.

Jennifer, gözleri Wes'in vücudunda dolaşırken, "Silahın nerede?" diye sordu sanki bir Glock çıkarıp, *Ah, bu eski şey mi?* diyecekmiş gibi.

O yapmayınca Jennifer onun ceplerinde saklanmadığını bildiğim diğer şeyleri sordu. "Rozetin? Telefonun?"

"Yanımda değiller." En azından bunu söylerken gerçekten ama gerçekten sesi pişman gibi geliyordu.

"O zaman mutlaka yedeğin vardır." Dani'nin bunu söylerken yüzüne yerleşen iyimser, beklenti dolu ifade midemi düğüm düğüm yapmıştı çünkü bir *slasher*ın bu noktasında umut sadece bir yanılsamaydı. Issız bir yolda tek arabayı durdurabilirdin ama bu rastgele şoför seni doğrudan yeniden cehennemin içine sürerdi. O pırıltı, kurtarıcının vaadinin elinden alınması final perdesini bu kadar önemli kılan şeydi.

"Wes?" diye seslendim cevap vermeyince ama kimsenin gözlerine bakmaması durumun ne olduğunu anlatmaya yetmişti.

Randevumuzda, ki eğer hâlâ buna randevu diyebiliyorsak tabii, belki de bir sorguydu. İzinli olduğunu söylemişti. Bunun yeni olduğunu söylemişti ve eğer Casey kısa bir süre içinde ölen beşinci kadınsa, onun bir "ara" vermesinin tek bir sebebi bu olabilirdi.

Dani hâlâ umutla Wes'in açıklamasını bekliyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden ben çoktan vardığım sonucu dile getirdim.

"Bu davada çalışmıyorsun, değil mi?"

Çenesinin kasıldığını, gözlerinin benimkilere kaydığını gördüm. Gözleri pişman, utanmış görünüyordu ve sonra itiraf etti. "Artık değil."

Gözlerimi Stu, Jennifer ve Dani'ye çevirdim ve birer birer aynı sonuca vardıklarını gördüm. Kimse onun burada olduğunu bilmiyordu. Kimse gelmiyordu.

O pırıltı... Sönmüştü.

O umut... Gitmişti.

Tanrı bilir ne kadar süredir bu binada oradan oraya koşuyorduk ve bir anlığına da olsa onca katliamdan sonra, dışarıda bir şeyler olduğu, yardımın yolda olduğu düşüncesi hepimizin tutunmak istediği bir şeydi. Ama şimdi? Laurie o havalandırmalardan çıkmayı başaramazsa, işimiz bitmişti.

"Ne oluyor, Wes?" diye tısladı Stu. Yine onunla aynı fikirdeydim.

"Tüm kurbanlar kaybolmadan önce şehirdeki *yalnızlar* etkinliklerine katılmışlardı," dedi Wes. "Failin bu kadınlarla bu etkinliklerde tanıştığını düşündüm ve partnerimle ofiste bu teoriyi tartışırken başka bir birimde çalışan bir piç bizi dinliyordu ve o... Ekiplerimiz bazen birlikte çalışır, daha önce de ters düşmüştük," diye açıkladı, o an odanın karanlığında bile yanaklarına renk geldiğini gördüm. "Ama bu sefer, kurbanlarla ilgili söylediği bazı şeyler oldu, şartlar göz önüne alındığında uygunsuz bulduğum şeylerdi."

Onları açıklamadı ve bu da bana, birazdan söyleyeceği şeyin onu ya katil ya da aptal gibi göstereceğini düşündürmüştü. Belki de ikisi birden.

"Ve?" dedim.

"Onun söylediklerini beğenmedim."

Kalkık kaşım sorgularcasına kalktı. *Eee?* Bu da onun burnunun köprüsünü sıkmasına ve "Sonra da suratına yumruk attım," demesine yol açtı.

Demek ki aptaldı.

"Davadan çıkartıldım ve açığa alındım ama Casey'nin cesedi bulunduğunda katilin çoktan yeni bir kız aramaya başlamış olacağını biliyordum ve ben hiçbir şey yapmadan bekleyemezdi—"

"Yani lanet bir pusu kurdun," diye araya girdi Stu. "Her şey boka sardı, sonra da bir sürü insanın ölmesini seyrettin, öyle mi?"

Onun söylediği şeyler, dilimin ucunda acı acı yanan şeylerdi.

"Bu asla lanet bir pusu olmadı," diye çıkıştı Wes anında, sonra derin bir nefes aldı. Kafasının içinde o üçe kadar sayma şeyini yaptığını anlayabiliyordum, sakinleşmek için. Önceleri o sayma alışkanlığını tatlı bulmuştum ama şimdi belki de bu, dürtülerini kontrol edemediğinin işaretiydi.

Bu eğilim onun izne çıkarılmasına, gizli göreve gönderilmesine, soğukkanlı bir katille yüzleşmeye çalışmasına yol açmıştı.

"Bu bir pusu *değildi*," diye vurguladı, "Bu geceki sayısız etkinlikten biriydi. Katilin burada olacağını bile bilmiyordum. Eğer onun gideceği türden bir etkinliğe gidebilirsem, onun nasıl bunları yapabildiğini anlayabileceğimi düşündüm. Kokteyl saatinde adamlara durumu soruyordum, fail profiline ışık tutacak bir şey var mı diye. Hatta buluşmaların ardından etkinlik yöneticisiyle de konuşacaktım. Sadece onu anlamak stedim. İşleyiş tarzını çözmek. Ve şimdi tek istediğim hepimizi dışarı çıkarmak. Sağ salim."

"Bunun olabileceğini biliyor muydun?" dedim dişlerimin arasından.

İlk karşılaşmamızda göğsümde örülen ip, kör bir bıçakla kesiliyormuş gibi hissediyordum ama acıyı itip herkesin açıkça söylemekten kaçındığı şeyi sordum. "Hepimizin tehlikede olduğunu biliyor muydun?"

Kesin olarak bunu bilmem gerekiyordu. Wes şimdiye kadar aptal olmadığını kanıtlamıştı. Öfkeli ve dürtüseldi, evet ama asgari düzeyde ne kadar yetenekli olduğunu göstermişti. Eğer gecenin başında bunun olabileceğinden şüphelenmiş, bunu yapan kişinin soruşturduğu cinayetlerle aynı kişi olduğunu düşünmüş olsaydı, kesinlikle silahsız gelmezdi.

Yüzü soldu ve bu yeterli bir cevaptı, ki ardından vurgulu bir "Hayır," da demişti.

Bana doğru döndüğünde irkilmemek için tüm gücümü topladım. Yine de durdu. "Jamie... *Hayır.* Kadınların hiçbiri *speed dating* etkinliklerine gitmemişti. İtalyan yemek kurslarında, resim gecelerinde, lanet *lock and key* tanışma etkinliklerinde tanışmışlardı. Bu onun tarzı değil. Birini buluyor ve eve götürüyor. Bir kişi, bir kadın. Maskeyle bir sürü insanı katletmiyor. Tırmanış yaptı. Ve burada olmam, onun burada olması, bizden herhangi birinin burada olması... Tüm bunlar tamamen tesadüftü."

Şans. Kaderin bir oyunu. Böyle şeyler hayatının aşkıyla tanışmaya ayrılmalıydı, *buna* değil...

Bodrum katın barındayken olanları tekrar düşündüm. Masanın altından sürünerek çıktığımda Wes'i odanın karşısında gördüğümde korkmuştu, öfkeliydi ama en çok da şoktaydı. Hepimiz öyleydik. Ama şimdi, onun şokunun farklı bir nedenle olduğunu anlıyordum. Rol yapma oyunu, seksenlerin bir yaratık filmi canavarının çoğalması gibi korkunç, akılalmaz şekillerde somutlaşıp katlandığı için şok olmuştu.

"Buna inanman gerekiyor, ben—"

"Hiçbir şeye inanmamız gerekmiyor," dedi Stu öfkeyle, Wes yeniden itiraz etmeden önce, son kelimeyi bıçağını aramızdaki boşluğa saplayarak vurguladı. Hava o kadar gergindi ki kan akmaması şaşırtıcıydı.

"Sanırım bu, böyle bir durumda polis olman seni güvenilir yapmıyor, Wes. Seni otomatik olarak iyi adam yapmıyor. Hatta seni lanet şüpheliler listesinin en üstüne koyuyor."

Wes'in tartışmaya girecek gibi olduğu ve Stu'yu daha önce yaptığı gibi susturacağı bir an oldu ama sonra bunun mümkün olmadığını fark etti.

Stu yine haklıydı. Kabul etmekten nefret etsem de haklıydı.

Geçmişte bu durum umut verici bir şey olabilirdi belki ama birinin polis olması varsayımına dayanıp onu otomatik olarak güvenli saymak, seni iyi ve ölü yapabilecek türden bir düşünceydi. Sadece bir korku filminde değil, herhangi bir filmde de. "Güvenli" kişi rolünü üstlenmek, gerçek kötülüğün kendini saklamasının yoluydu. Bu, Kalp Göz'ün bu gece taktığı maskeyle aynı ölçüde bir maskeydi.

"Biliyorum," dedi sonunda Wes, boğazını temizlemeye çalışsa bile sesi kısık ve gergindi. "Biliyorum. O yüzden sadece bunun yüzünden bana güvenmeyin. Eğer istiyorsanız bana hiç güvenmeyin ama alarm sistemi buradan çıkmamız için bir fırsat. Bu, bunu bitirme şansımız."

Ve işte bu, önümüzde sallanan havuçtu. Fikri, bize buradan çıkma şansı veriyordu.

Evet, yalan söylemişti ama John öldürüldüğünde tam yanımda duruyordu. Onun Kalp Göz olmadığını biliyordum. Duygularımı incitmiş olsa da bu onu kötü adam yapmıyordu... Sadece onu çıktığım diğer birçok adamla aynı gruba koyuyordu.

"Bizden ne yapmamızı istiyorsun?" Sesimi pek ayarlayamamıştım. Wes bunu hemen fark etmişti. Bu herhâlde o gelişmiş soruşturma becerilerinden kaynaklanıyordu ama sonra yüzünde o yumuşak bakış tekrar belirdi, şimdi üzerine bir de özür katmanı eklenmişti ve ben onun bakışına karşılık veremedim. Yüzümü, gözcülük yapıyormuş gibi paravana çevirdim. Göz ucuyla onun diğerlerine döndüğünü gördüm.

"Kontrol paneli genellikle ana girişte olur ama olsaydı oradayken görürdük... Halatla kapatılmış yerlerin çalışan bölümleri olduğunu söylemiştin?"

Stu başını salladı.

"O zaman muhtemelen o koridorlardan birinde olan temizlik dolabını bulacağız. Sinyali oradan gönderebiliriz ama olmazsa alarmları bizim devreye sokmamız gerekecek. Çakmağı olan var mı?"

Herkes başını iki yana salladı. Kendi kuşağımda sigara içme oranlarının azalmış olmasına hiç bu kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünmezdim. Doksanlarda geçen bir romantik komedide olsaydık, bu odadaki insanların en az yarısı zincirleme sigara içiyor olurdu.

"Bende elektronik sigara var? Gerçi pili bitti," dedi Dani sessizce ve mavi elbisesinin kıvrımından sevimli pembe bir elektronik sigara çıkardı. İlkel bir yanım elbisesinde cep olmasına imrenmişti ama bu hissi çabucak bastırdım çünkü Wes, ağzındaki sert çizgiyi dar bir uzlaşma gülümsemesine dönüştürüp başını salladı.

"Temizlik dolabına geri dönmeliyiz o zaman," dedi Wes. "Yanıcı bir şey, bir çakmak ya da kibrit bulmak için."

"Yani yeniden ayrılmalıyız," dedi Stu.

Gözlerimi devirmeme engel olamadım. Stu'nun gerçekten tek numarası vardı.

"Bu son seferde pek işe yaramamıştı," diye hatırlattım ona.

"Hayattayız, değil mi?"

İlk baştaki üç kişinin artık bu lüksü olmadığını söylemek üzereydim ki Stu bıçağını benimle Wes'in arasına doğrulttu. "Siz ikiniz birlikte takılın. Sanırım üçümüz de bütün bunların nedeni olan *kadından* ve bütün gece yalan söyleyen adamdan uzak durmayı tercih ederiz."

Bu, beklendiği kadar iyi karşılanmıştı ve eğer bakışlar birer hançer olsaydı, benimki Stu'nun kafasını delip geçerdi.

Dani ve Jennifer göz göze geldiğimizde özür diler gibi baktılar ama itiraz edecek bir şey söylemediler. Son on dakikada, er-

genlik filmlerinde melankolik müziklerin çaldığı, saklı kalan, acı veren karşılıksız farkındalıkların olduğu türden bir akran reddi yaşamıştım. Laurie havalandırmadan geçtiğinden beri ilk kez, keşke burada olsaydı dedim.

"Yani temizlik dolabına geri döneceksiniz?" diye sordum. Stu'nun en güvenli seçeneği yani bilinen yolu seçmek isteyeceğini tahmin etmiştim. Beni tüm bu kaosun sebebi, Wes'i de yalan söyleyen biri olarak gördüğüne göre bunun bizi daha az değerli kıldığına da emindim. "Kontrol panelini bulmaya mı çalışacağız?"

"Kontrol panelini *biz* bulacağız," dedi Stu, bıçaksız elini Dani ve Jennifer'a doğru sallayarak. "Eğer paneli ya da bir telefon ya da bir şey bulursak, alarmı çalıştıracağız. Siz temizlik dolabına gidin. Ateş çıkartmak için gereken bir şey bulursanız, buraya geri gelip alarmı çalıştırın. Kim önce yaparsa yapsın, buradan defolup gitmemiz yeterli. Aradığımızı bulamazsak, bu odada tekrar buluşup başka bir şey düşünürüz."

Dani, Stu'ya bakarken sanki parlayan bir çıkış tabelası görmüş gibi ona umut bağlamıştı, Wes'ten çaldığı kahraman rolünü de yutmuştu. Ona fazla heyecanlanmamasını söylemek istiyordum. İyi bitmeyecekti.

En azından Jennifer, Stu'nun yeni rolünden etkilenmemişti. Jennifer bana göz ucuyla baktığında gözlerimi Stu'ya kaydırıp başımı belli belirsiz salladım.

Ona güvenme.

Jennifer neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını sallayarak anladığını gösterdi, kadınların, sözsüz iletişimi erkeklerden çok daha iyi yorumlamasından ötürü mutluydum. Jennifer'ın bakışları Wes'e kaydı. Wes sessizdi, gergindi, ben gözlerinin içine bakmayı reddettiğim için azarlanmış gibi duruyordu. Jennifer başını yana eğmişti ve mesajını anlamıştım: *Dikkatli ol.*

Başımı salladım, yine de Wes konusunda beni uyarması içimi burkmuştu.

Stu, Dani'nin ilgisinden fazlasıyla keyif almıştı ve bu da onu cesaretlendirmişti. Wes kontrol panelini nasıl devreye sokacaklarını açıkladıktan sonra tek başına gidip bulmayı teklif ettiğinde Stu küçümsercesine homurdandı. İzin verseydik bizi dört kişi birlikte bırakır ve alarm sistemini yalnız başına arardı, Wes'in tek başına kalma fikri hâlâ yüreğimi ağzıma getiriyordu. Yalanlardan sonra bile. Tırnaklarımı avucuma gömecek kadar çok bastırarak öfkeyi ve acıyı bastırmaya çalışmamın izleri hâlâ elimdeydi.

Aptal, sinir bozucu kahraman kompleksi saçmalıkları. Kesinlikle artık seksi değildi... Hem de hiç değildi.

Stu teklifi reddetti. "Sadece polis olduğunu söylemen ve bu işleri bildiğini iddia etmen, sana güvenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Alarmı aynı kolaylıkla devre dışı da bırakabilirsin."

Wes onaylarcasına başını sallarken aslında neyi devre dışı bırakmak istediğini ima eden bir homurtu duydum.

"Üstelik..." Stu omuz silkti, kibirli bakışlarını benim üzerimde sabitlemişti. Kanlı ellerim, elbiseme uygun yapılmış kaba saba bir çift eldiven gibi görünüyordu. Cehennemden ilk kez çıkmış gibiydim. "Eğer gerçekten katil sen çıkarsan... Şey... Jamie ile biraz daha yalnız kalmak için fırsatın olur hem, değil mi?"

BÖLÜM

"Beni çok güzel buluyorsun, beni *öldürmek* istiyorsun... Beni *bıçaklamak* istiyorsun... Beni *katletmek* istiyorsun..."

– "Güzel Dedektif" filminden alıntı *değildir.*

Temizlik dolabına doğru ilerlerken sessizdim ve "eğer taşaklarının kalmasını istiyorsan benimle konuşma" havası yayıyordum, Wes de aynı sessiz ve gergin tavrıyla buna saygı gösteriyor gibiydi.

Yine de yan yana yürüyorduk, koridorlarda ilerlerken yan tarafım onunkine değiyordu. Yanındaki arkadaşından kaçmak ya da öfkeye teslim olmak seni saldırıya açık hâle getirirdi. O kadar öfkeliydim ki bunun yaşandığı bir film hatırlayamıyordum ama yine de Wes'ten uzaklaşıp bir bıçağın hedefini bulmasına izin verecek bir mesafe koymanın kötü bir fikir olacağını biliyordum.

Stu'nun yön tarifi işe yaramıştı. Dolabı bulup kapıyı açınca içerisinin bomboş ve ışığın açık olduğunu gördüğümüzde Wes kapıyı kilitlerken ben ondan önce içeri girdim ve görünen lavaboya doğru ilerledim.

John'un kanını üzerimden çıkarmam *gerekiyordu.* Ellerimin her yeri, üzerim kan içindeydi. Bacaklarıma lekeler bulaşmıştı. Çok yapışkan geliyordu ve parfümümle karışma biçiminde tatlı

bir koku vardı, bu yüzden musluk tıslayarak açıldığında ve su ellerimin üzerine akmaya başladığında, suyun kırmızıya dönmesini izlerken çıkardığım rahatlama iç çekişini engelleyemedim. Lavabonun yanındaki rafta endüstriyel el sabunu vardı, şişeyi avucuma hırsla bastırdım. Üzerinde yağ, boya ve kimyasal çıkarır yazıyordu ama eminim ki bunu üretenler, bıçaklanmadan önce flörtleştiğin bir adamın kanını da çıkarabildiğini bilselerdi, onu da etikete eklerlerdi.

"Jamie..."

Ben kurumuş kanı tırnaklarımla kazırken Wes'in sesi alçak ve temkinliydi. Bıçağını rafa koyarken çıkan metalik sesi, ardından el fenerinin daha tok sesini duydum, sonra yanıma geldi ve ellerini suya soktu, istemeden eli benimkine dokunmuştu. Gözlerimi pembe köpüklerden kaldırmadım.

Daha önce, aletlerini nasıl taşıyabildiğini ilginç, hatta takdire şayan bulmuştum. Bu geceki strese rağmen kendi sistemini kurmuştu. Ama sadece hafızasına güveniyordu. Tüm gece ekipman kemerinin eksikliğini böyle telafi ediyordu.

Wes'in iç çekişiyle verdiği nefes alnımın üstüne çarparken lavabodaki su sabunlu hâlden berrak hâle döndü. Ne söyleyeceğimi zaten biliyordum ama yine de onun bahanelerini dile getirmesine izin verdim.

Neredeyse.

"Şu an bana kızgın olduğunu biliyorum ve üzgünü—"

"Neden bana kim olduğunu söylemedin?" Onun üzerinden uzanıp lavabonun yanındaki kâğıt havlulardan aldım ve suya batırıp bacaklarımdaki kanı ovalamaya başladım.

Cevap vermeden önce bir an durakladı. "Söyledim. Sadece ne iş yaptığımı söylemedim," dedi sonunda, bu da bakışlarımı onun yüzüne kaldırmama neden oldu. Şaşkın bakışım, en azın-

dan yüzüne, *Bunun aptalca bir şey olduğunu biliyorum,* ifadesi yayılmasına neden oldu.

"Kendimi hedef yapmak istemedim." Ben tekrar aşağı bakıp John'un kan lekeleri çoktan kaybolmuş olsa da hâlâ derimi ovalamaya devam ederken sesi alçaktı. "Seni... Kimseyi hedef yapmak istemedim. Eğer böyle bir şeyin olacağını bilseydim... Onun çığırından çıkacağını bilseydim..." Musluğu kapattı, parmaklarımızdan damlayan suyun leğene düşerken çıkardığı ses yankılandı. "O zaman *burada olmazdık.* O tamamen senaryonun dışına çıktı. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum. Hazırlıklı olmak benim işim. Ama korumak da benim işim. O yüzden, kalan herkesin buradan çıkmasını sağlamak için ne olursa olsun, *her şeyi* yaparım, Jamie. Çünkü onun durmayacağını sen de biliyorsun, ben de."

Buna itiraz edemezdim. Yani, etmek istiyordum ama bu gece yaşananlara dönüp baktığımda, Wes bize polis olduğunu söyleseydi, şimdiye çoktan ölmüş olurdu.

Kalp Göz bodrumda doğruca ona yönelirdi. O koridorun ucunda oyalanmazdı. Ayıltıcı bir düşünceydi bu. İçimdeki öfkenin bir kısmını söndürmüştü, onun gözleriyle buluşunca göğsümde küçücük bir sızı belirdi.

"Sana söylemek istedim." Bana daha fazla kâğıt havlu uzatırken sesi fısıltıya dönüşmüştü ve ellerimi ve onun ellerini de tekrar temiz, kansız görmek güzeldi. "Neredeyse söyleyecektim—"

"Ne zaman?"

Bunu bu gece herhangi bir noktada sohbetin arasına sıkıştırabilirdi. *"Hey, Jamie, sanırım aynı delilik derecesine sahibiz. Ayrıca, ben polis memuruyum."*

Dudaktan dökülüp gidecek türden bir şeydi.

"*Çok* kez." İç çekti. Onun hemen yanında olmak, kulağımın dibinde o yumuşak hırıltısını duymak... Kanla ovulup tahriş olmuş parmaklarımı yakasına geçirip dudaklarını kendime çekmemiş olmamın tek sebebi inattı.

"Ama Jamie... Ben bu gece buraya bunun için gelmed—"

"Biriyle tanışmak için," dedim onun cümlesini tamamlamak için. Lavabodan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledim. Biraz mesafe o ateşi yeniden harlamıştı ama durum hâlâ çelişkiliydi. Aslında neye kızgın olduğum bulanıktı. Asıl beni takıntı hâline getiren bir katilden kaçmaya ve eğer sağ kalırsam bu gece gördüğüm tüm katliamı beynimden atmamı sağlayacak terapi yığınını göğüslemeye odaklanmam gerekiyordu. Ama bunun yerine ben, o yalan söylediği için sinirlenmiştim. Zaten incindiğim için kızgındım ve başka bir şey daha vardı.

"Buraya daha fazla insanın ölmesini durdurmak için gelmişsin ve bizim de elimizdeki meseleye, yani bu sayıyı artırmamaya odaklanmamız gerektiğini bildiğim hâlde randevumuzda numara yaptığın için biraz sinirli olmamak elde değil."

Gözümün içine baktı. "'Numara yaptın' derken?" diye sordu.

O "Seni ne mutlu eder?" sorusu, o yavaş gülüşler, yaptığım her bakışmanın karşılıklı olması gerçeği.

"*Çaba gösteriyor* gibiydin."

Yarayı bandajlarken parmağını uzun süreli kolumda gezdirmesi, Laurie ve benimle takılıyormuş gibi şakalaşması, bunların hepsi sanki çaba gösteriyormuş gibi görünüyordu. Stu yürürken ayaklarını sürümeseydi öpüşmüş olurduk.

Bunlar soruşturmasına nasıl yardımcı olmuştu?

Wes durup düşündü, sonra kelimenin kendisi ona yabancıymış gibi başını yavaşça iki yana salladı. "Kesinlikle çaba gös-

termiyordum." Bunu tek bir kibir belirtisi olmadan söylemişti. Hatta bana bakmıyordu ama yine de—

"Off, *siktir.* Yani gerçek bir randevuymuş gibi davranmana gerek yoktu, değil mi? Ben senden gerçekten hoş—"

Söylemeden kendimi durdurdum ama o bir dedektifti ve söylediğim kadarı bile onun başını yerden kaldırmasına yetmişti. Göz göze geldik, gördüğüm derinlik beni raflara doğru döndürdü ve yanıcı logosu olan bir şey aramaya başladım. Alarmları çalıştırmak için olmasa bile kendimi ateşe vermek için.

Modern flört deneyimi konusunda yeterince deneyimim vardı, kartlarını göğsüne yakın tutup neredeyse zorlanana kadar kimseye açmamak gerektiğini biliyordum. Flörtleşme, dokunma, her düzeyde cinsel temas olabilirdi ama duyguları itiraf etmek ve birine karşı hissettiklerini tanımlayan kelimeleri söylemek...

Psikoz eşiğinde olmak gibiydi.

"Cümleni tamamla." Sesi küçük boşluğu aşıp ilerlerken kulağıma ağır ağır geliyordu. Ellerim kâğıt havluya, katlı paspasa, el sabunu bidonlarına ve bodrumdaki barda duran peçete kutusuna değiyordu. Ellerimi meşgul edecek ve titremelerini durduracak bir şeyler arıyordum.

"Hayır."

"Jamie..."

Neden duraksadığımı bilmiyordum. Muhtemelen bu gece adımı yüzlerce kez söylemişti ama bu seferki kalbimi sıkıştıran bir etki yaratmıştı.

Söylemek istiyordum.

Söylemek istiyordum ama bunu yaparken ona bakamıyordum.

"Ben... Senden... Hoşlanıyor—" Son anda geçmiş zamana geçtim. "Hoşlanmıştım."

İtirafım havada asılı kalmıştı ve söyleyip rahatlamış olsam da cevabını beklerken yeniden gerilmiştim. Kalp Göz'ün beni tuvalette bulduğu zaman kalbimin normalden daha yavaş atması gibi yavaş bir şekilde ona döndüm ve gözlerimiz buluştu. O da bana bakıyordu.

Uzun süre bakıştık.

Sonra bakışlarını kapıya çevirdi, kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra yukarıya baktı ve doğruldu. Enerji değişmişti. Tüm sinir, incinme ve hayal kırıklığı ile Wes'e karşı duyduğum çekim arasında ani bir iç mücadele yaşıyordum ama eşit olmayan bir karşılaşmaydı. Öfkem bir *slasher*ın sonunda kötü adamın cesedi gibi yok olmuştu. Geriye sadece göz teması, yoğun bir hava, kızarmış yanaklarım ve karnımda beklentiyle uçuşan kelebekler kalmıştı.

"Bir şey diyebilir miyim?" Sesi zar zor duyuluyordu ama omurgama içgüdüsel bir his yerleşmişti. Başımı aşağı yukarı sallarken olduğum yerde hafifçe kıpırdanmama neden olan bir his... Bir adım geri çekildi, kendini benden dört adım ötedeki raflara yasladı, bir saniye bile göz temasımızı kesmedi.

Eğer bir romantik komedide olsaydık, tam bu noktada duygularını itiraf ederdi ya da belki konuşmayı tamamen atlayıp, "siktir et" der ve odanın öteki ucundan yanıma gelerek beni öperdi. Her iki seçenek de kabuldü. Hikâyeyi ilerletecek her şeye razıydım.

Ta ki ellerini havaya kaldırıp dişlerini sıkarak "Kahretsin ki unuttum," diyene kadar.

Aman tanrım, son beş saniyede kafasını falan mı çarptı?

"Ne söyleyecektin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır. Neden burada olduğumu unuttum."

Kaşlarımı çattım. Kapıyı işaret ettim. "Katili yakalamak iç—"

"Bir saat boyunca o odada neler olduğunu gözlemleyebildim, sonra senin masana oturdum ve seni gördüm... O an her şey bitti. Konsantre olabildiğim tek şey sendin. Ben böyle yapmam. Yapmamak için eğitim aldım ama sen bana burada olmamın nedenini unutturdun."

Aman Tanrım. Bu gerçekten *yaşanıyordu* işte.

"Sonra cinayetten bahsetmeye başladın ve—" Alaycı bir homurtuyla gülümsedi. "O an hatırladım, aynı zamanda senin kurban profiline uyduğunu da fark etmiştim. Sen onun ilgisini çektin. Ama asıl mesele şu ki..."

Alnını öfkeyle ovuşturdu, keskin bir nefes verdi, sonra doğrudan bana baktı ve "*Benim* de ilgimi çektin, Jamie. Eşin benzerin yok ve tam da benim tipimsin," dedi.

Hayır. Bu ağır olmuştu. Nakavt yumruğu gibi. Ekrandaki ilk ölüm sahnesi gibi. Ekrandaki ilk öpücük gibi. Hele derin, çaresiz bir iç çekip başını iki yana salladığında daha da etkili olmuştu.

"Masandan kalktığımda bile seni aklımdan çıkaramadım ve bu yüzden odayı gözlemlemeyi bıraktım ve ışığı kapatanı kaçırdım. Bu, tüm bunları olmadan önce durdurabilecek bir şeyi kaçırmama neden oldu."

Işık düğmesi gibi masum bir şeyin yıkıcı sonuçlara yol açacağını bilmekten kaynaklanan acı yüzüne yansımıştı ve bu beni bir adım öne gitmeye itti.

"Wes bu senin suçu—"

"Peki şimdi?"

Çok fazla şey itiraf etmişti ve onu durdurma gücüm kalmamıştı. Durdurmak da istemiyordum zaten.

"Eğer bu durumda olmasaydık, eğer normal bir gece olsaydı ve eğer o psikopat salak başka birini avlıyor olsaydı... Seni eve götürmeye çalışırdım."

Gözleri tekrar benimkilere kilitlendi. Terli avuç içlerimle öylece duruyor ve ağır nefesler almaktan başka bir şey yapamıyordum. Sorunsuz bir sokak yemeği yiyebilmenin benim için en iyi ihtimal olduğunu sanıyordum. Ama artık bunun en iyisi olmadığını, daha iyisinin mümkün olduğunu bildiğime göre... Onu istiyordum.

"Yarın eşleşip eşleşmediğimizi öğrenmeyi beklemezdim. Seni bu gece içmeye götürür ve hangi tür film hakkında olursa olsun, söyleyeceklerini dinlerdim; ne düşündüğünü bilmek isterdim."

Dedikleri, kenarları buğulu, kıyafetlerin mevsime göre değiştiği, seksenler tarzı bir montaj sahnesi gibi zihnimde canlandı.

"Hayalet Surat ya da Dahmer ya da Başroldeki Kız hakkındaki bir konuşmanın ortasında seni öperdim çünkü kendimi tutamazdım ve seni eve getirip yatağıma yatırdığımda... *Jamie...*" Sesi daha da alçaldı. Duymamam gereken bir itiraftı ama yine de duydum ve kanım damarlarımda alevlendi. "Tanrım adımı haykırmanı duymak için her şeyi yapardım."

Oda tekrar sessizliğe büründüğünde aklımdan sadece tek bir şey geçiyordu. *Aman Tanrım...*

Bir sürü romantik konuşma duymuştum. Tüm öğelerini bilirdim. Uzun uzun analiz etmiştim. İtiraflar söz konusu olduğunda bu... Güzeldi. Cidden. Muhteşemdi.

Bu gece birinin boğazının kesilişine tanık olmuş ve bunun filmlerdekine hiç benzemediğini görmüş olsam da. Domuz endüstrisi üzerine bir belgesel izlediğim için bağırsakların nasıl çıkarıldığını bunu gerçek hayatta görmeden çok önce biliyor olsam da. Geriye birkaç saatim kalmış olsa bile. Bütün bunlar bir şekilde benim yüzümden oluyor olsa da ki bu ânı hayatımın geri kalanında kafamda tekrar tekrar yaşayacağımı inkâr edemezdim.

Randevumuzdan beri göğsüme örülen o görünmez ip, *Geçen Yaz Ne Yaptığını Biliyorum*'daki kancaya dönüşmüştü, göğüs

kafesimin altına saplanmış, beni ona doğru çekiyordu. Çünkü karşıma oturduğu andan beri o hep Wes'ti.

"Bunu isterim..." dedim ona bakarak; bakışları sabit, aynı anda karanlık ve parlaktı. Sonra neyden bahsettiğim konusunda yanlışlık olmasın diye, "Hepsini," dedim.

Bunu beklemiyor olmalıydı çünkü derinlerden gelen bir inleme duyuldu. Başını kâğıt havluların rafına yasladı, gözleri tavanı taradı, sanki ilahi bir müdahale istiyordu, sonra tekrar bana baktı ve başını iki yana salladı.

"Jamie, yapma..."

Ne yapmamamı istediğini soracakken gözleri benimkilere kaydı ve saklayamadığım bir şeyi gördü. Zaten saklamaya da çalışmıyordum. İç geçirdi ve üç saniye saydıktan sonra—

"Boş ver," diye mırıldandı ve kendini raftan itip bana doğru yürüdü. Yarım adım kala boynumun arkasından tutup beni kendisine doğru çekti.

30. BÖLÜM

"İyi çocuklar böyle *öldürmez*"

"Ah, evet, *öldürürler*."

– "Bridget Jones'un Günlüğü" filminden alıntı *değildir*.

Korktuğum gibi olmuştu.

Beni öyle bir şekilde öpmüştü ki tam anlamıyla bir psikopat tarafından avlandığımızı unutmuştum. Beni vücuduna öyle sert çekti ki kolumdaki kesik yeniden açılıp sızladı ama ben yine de ona daha da yaklaştım. Dudaklarının benimkiler üzerindeki baskısıyla şimdiye kadar on mu yoksa on bir kişiyi mi kaybettiğimiz bulanıklaşmıştı. Sonra dişleriyle alt dudağımı çekiştirdiğinde kendimi, dışarıdaki katille aramızda yalnızca tek bir kilidi ve tek bir çıkışı olan bu temizlik dolabında tamamen güvende olduğuma ikna ettim.

O ileriye adım atıp sırtımı duvara bastırdığında parmaklarımı ensesine geçirdim. Ellerinden biri kalçama indi ve beni kaldırdığında bacaklarımı açtım, uyluğu benimkilerin arasına kaydı. Kavrayışını kullanarak beni sıkıca kendine bastırdı ve o baskı... *Ah*. İyiydi. Çok, *çok* iyiydi. Aferin, Wes.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp avuçlarımı çenesini kavramak için kaydırdım ve dudaklarını benimkilerden bir bıçak ucu kadar uzakta tuttum. "Bence bunu yapmamalı—"

"Yapmamalıyız ama—" diye mırıldandı. O an gözlerimi açıp onun kısmen kapalı bakışıyla buluşturduğumda cümlenin nasıl biteceğinin hiçbir önemi kalmamıştı.

"Yapmamalıyız, ama—" cümlesi duymam gereken tek şeydi.

"Yapmamalıyız, ama—" cümlesi çok ikna edici bir argümandı.

"Ben sadece—" Wes yüzünü boynuma gömdü, dudakları boynumda gezinirken tenime doğru titrek bir nefes verdi. O ses, uyluklarımı onun bacağına daha sıkı sarmama neden olmuştu. Orada keskin, tatmin edici bir zonklama hissetmek beni hazırlıksız yakalamıştı. Ama bu sadece bir ön gösterimdi. Bir fragman.

"Nasıl göründüğünü bilmem lazım, sen—" Başını yeniden kaldırdı ve yüzündeki ifade... "Eğer ben öl—"

O düşünceyi kafasını sallayarak zihninden attı. "Bilmem lazım—" Sanki o cümleyi tamamlamak için çok fazla seçeneği vardı da hangisinin bunu neden yapacağımızı gerçekten anlatacağını çözmeye yetecek zamanı yoktu. Bu yüzden birine karar veremeyince sadece etkili, uzun bir nefesle, *"Jamie,"* dedi.

Bu adamla, daha yeni tanışmış olmama rağmen korku filmlerinin en temel kuralına karşı gelmeme ramak kalmıştı çünkü bütün o felç edici korkudan sonra tek istediğim bir dikkat dağıtma, bir rahatlama, bir kaçıştı.

Tek istediğim Wes'ti.

Beni yeniden öpmeye çalışmadan önce cevabımı bekledi ki bu da başka bir artı puandı, tabii buradan çıkmayı başarabilirsek işe yarayacaktı. Gözleri dudaklarıma kilitlenmişti, nefesleri yüzüme sıcak ve kesik kesik vuruyordu. Bakışları yeniden benimkilerle buluştuğunda elini açıp parmaklarını boynumun arkasında gezdirirken kendimi başımı sallarken, onu kendime çekerken, aramızdaki mesafeyi kapatmak için eğilirken buldum.

"İstiyorum." Sonunda, o azgın gençlerin biraz tensel yakınlık uğruna neden ölüme gittiklerini anlamıştım. "Wes, seni istiyo—"

Beni yeniden kendisine doğru çekti ve bu öpücüğü acımasızdı. Öylesine derin, öylesine kontrolsüz ve öylesine yıkıcıydı ki suç sayılmalıydı. Dişlerinin dudağımı kavrayıp çekişinin sertliği ile dilinin benimkine değdiğinde yarattığı derin, yatıştırıcı his arasındaki ikilik gözümden kaçmamıştı ama bağımlılık yapıyordu. Tahrik ediciydi. Ellerimi, gömleğini pantolonuna sıkıştırıldığı yere indirip çekiştirirken kan lekelerinin henüz tam kurumadığı yapışkan kısımları görmezden gelmeme neden oluyordu. Elini kalçamdan aşağı kaydırıp tekrar yukarı çekti ve elbisenin eteğini sıyırıp kalça kemiğimi kavradı. Ben de onunla hareket ederken daha fazla baskı, daha fazla sıcaklık, daha fazla kalp çarpıntısı yaratan o etkiyi arıyordum.

Belki adrenalindendi, belki de vücudum kortizole karşı dopamin ya da oksitosin ile karşılık vermeye çalışıyordu ama ellerimi kemerinden kurtardığım anda gömleğinin altına sokup avuçlarımda tenini hissetmekten kendimi alıkoyacak hiçbir sebep bulamıyordum. Bu tek şansımız olabilirdi.

"İşte bu..." dedi Wes, dudakları benimkinden ayrıldığında, kavrayışını sıkılaştırarak uyluğuna doğru hareketlerimi yönlendirirken. Sesi derin, nefessiz, bir öğrencinin ham ve amatör filminin ilk kesitinden bile daha pürüzlüydü. "İşte bu Jamie. Bana neyi dört gözle bekleyeceğimi göster."

Ona doğru sallanıyordum. Kavislenerek, yuvarlanarak, sürtünerek. Defalarca. Ta ki karnımdaki ısı yanaklarımdaki sıcaklıkla, göğsümde oluşan kızarıklıkla yarışana kadar. Yukarı, aşağı, öne, arkaya ve tekrar. Memnun bir homurtuyla dudakları yeniden benimkileri buldu, sanki gidecek başka hiçbir yeri yokmuş

gibiydi. Sanki şans bizden yanaymış da başka bir zaman çizelgesindeymişiz ve o beni penceresiz bir odada temizlik malzemeleri rafı yerine dairesindeki yatağında ağırlıyormuş gibi.

Parmaklarımı karnından kaburgalarına götürdüm ve oradan da yukarıya çıkarak sırtında dolaştırdım. Teni benimki kadar sıcaktı, ellerimin altında ateş gibi yanıyordu, pürüzsüz ve sertti. Bedeninin ne kadarına dokunursam o kadar fazlasını açığa çıkarmak istiyordum. Elimi tekrar karnına götürüp parmaklarımı göbek deliğinin altından başlayan tüylere götürdüm ve kemerinin soğuk tokasının üzerinden geçip uyluğuma bastırdığı noktayı pantolonunun üzerinden avuçladım.

Elimi onun üzerindeki baskıyı artıracak şekilde hareket ettirdiğimde dudaklarımın yanında boğuk bir inilti çıkardı ama sonra dudakları durdu ve kısa, ürkütücü bir an için bir şey duymuş olabileceğini ya da belki daha da kötüsü bunu yeniden düşünerek bu gece başımıza gelen belalara değip değmeyeceğimi hesapladığını sandım. Aklım karışmadan önce dudakları yeniden benimkilere değdi, boynumu tutuşunu gevşetmişti ve ben fazla maharetli bir şey yapamadan elimi çekti.

Bir ani hareketle kolumu başımın üzerine sabitlediğinde hissettiğim o sıcaklık... Vücudum boyunca eriyip merkezimde biriken o his... Evet, o his bir kademe daha yükselmişti. Biraz geri çekildim, dudakları hâlâ benimkilere değiyordu ve bileğimi duvara bastırdığı yere baktım.

"Wes?" Adı, bir iç çekişle dudaklarımdan dökülmüştü ve bir an için kolumu bırakabileceğini düşündüm. Risk almıştık ama şimdiye kadar ödülden yararlanan tek kişi bendim. Ama sonra beni daha sıkı sardı, başparmağı kalça kemiğimin üzerinde dairesel hareketler yapmaya başladı ve göz kapaklarım titredi.

"Çok vaktimiz yok."

Bunu o kadar sessiz mırıldanmıştı ki bunu bana mı yoksa kendine mi söylediğini anlayamamıştım. Dudaklarını benimkilerimden ayırıp boynumdaki atardamara bastırdı. Dilinin tenimdeki hissi nefesimi kesmişti.

"Tanrım, *istiyorum*, Jamie. İstiyorum ama birimiz aklını korumalı." Sesi boğazımı titretmişti ve otomatik olarak başımı salladım çünkü aklım burada değildi. "Ama buradan seni çıkarana kadar bekle. Bekle. Bundan çok daha iyisini yapacağım."

Bu bir sözdü. Boğazımdan titrek bir nefes çıkmasına neden olmuştu ve boş elimle parmaklarımı onun sırt kaslarına geçirdim. Harika hissettiriyordu. Onun da aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirdim. Eli kalçamdan iç çamaşırımın kenarına kayıp parmakları kumaşla tenimin arasına süzüldüğünde ve parmak uçları daha aşağıyı yoklayıp bana kolayca, kaygan bir sıcaklıkla dokunduğunda kulağıma verdiği o derin nefes, onun da memnun olduğunun kanıtıydı. Hoşuna gidiyordu.

Başım geriye düşmüştü, o parmaklarını benim üzerimde gezdirirken bana yaptığı her şeye odaklanmıştım. Sürtünme, kaynayan haz ve ateşli sıcaklık. Bu bir yarış değildi, acele etmiyordu ama hareketlerimizde bir aciliyet vardı. Bu acele tavırlar, bu odanın dışındaki şeyin farkında olduğunu gösteren tek belirtiydi. Uyluğunu kullanarak elini klitorisime sıkıca bastırdı ve bu boğazımdan bir inleme çıkmasına neden oldu. Ama inlemem hemen kesildi. Kendi kendimi durdurmamıştım. Birden kesilmişti. Gözlerim aniden açıldığında bileğim gevşekçe yan tarafa düştü ve bakışımı indirince avucunu ağzımın üzerine kapadığını gördüm. Aman Tanrım...

Bu *yeniydi*.

Hoşuma gitmemeliydi. Yanağımı kavrayan parmaklarının sert baskısı yeniden inlememe neden olmamalıydı. Bu, bir hile

kodu gibi onu doğrudan istediği şeye götüren gizli bir kapıyı açmamalıydı ve kesinlikle beni geri yaslayıp, "Şşşt," dediğinde hoşuma gitmemeliydi. Göğsümün altında kalbim hızla çarparken gözlerimiz kilitlendi. Yüzsüzce, muzip bir ifadeyle sırıtıyordu. "Ellerim silah aramaya yetişemeyecek kadar meşgulken bizi ele verme," dedi.

Bacaklarım onun etrafında titriyordu, parmaklarının hareketleriyle uyandırdığı hislerden görüşüm bulanıklaşıyordu. Her harekette, her dokunuşta, her baskıda nasıl tepki verdiğimi izliyordu ve kendi bulanık hâlimle bile bakışının karanlık, arzu dolu olduğunu çözebiliyordum. Onun merhametine kalmıştım ama orada olmaktan daha iyi bir yer hayal edemiyordum.

"Bu iyi mi?" diye sordu ve neyi kastettiğini tam olarak bilmiyordum ama her zamankinden daha çok tahrik olmuştum. Uykuya yatmış sinir uçlarım tekrar atmaya, ağrımaya ve boşalmak için hazırlanmaya başlamıştı.

Her yaptığı şey o kadar iyi geliyordu ki elinin altında başımı salladım, ellerimi gömleğinin altına kaydırıp belini kavradım ve onunla uyum içinde hareket etmeye başladım, parmaklarının dudaklarıma ve tenime uyguladığı sıcaklık ve hafif baskı için minnettardım.

Başparmağıyla yaptığı hareketin özellikle de yerinde baskısı karşısında tırnaklarımı tenine geçirdiğimde irkildi. Sanki beyninde bir şeyleri yeniden yapılandırmış gibi başını salladıktan sonra başparmağının klitorisim üzerindeki hareketini iki katına çıkardı. İki parmağını içime soktu ve geri çıkarırken beni ürperten bir biçimde parmaklarını içimde kıvırdı. Eğer şu an kapının yanından bir balta fırlarsa, bu noktada korkmaktan çok hayal kırıklığına uğrardım sanırım. Hele Wes tekrar dudaklarını boynuma gömüp dudakları, dili ve dişleriyle tenimin üzerin-

den geçtiğinde dudaklarımdan daha boğuk sesler çıkarırken. Şu anda hem onun yaptığı hem de benim yaptığım her şey aynı anda hem çok fazlaydı, hem tamdı hem de alışılmışın dışındaydı. Ağlamak, gülmek, bağırmak ve o lanet psikopata kocaman bir orta parmak göstermek istiyordum. *Gördün mü? Her şeyi mahvedemedin.*

Zaman zaman Wes çenesini kaldırıp kulağıma bir şeyler mırıldanıyordu ve ben avuç içinde nefes nefese kalmıştım. En iyileri şunlardı: *"Uzun süre seni bu elbiseyle rüyalarımda göreceğim. Onu üzerinden çıkardığım rüyalar. Böyle üstünde kalması... Çok gerçekçi rüyalar, Jamie."*

Kredi kartımda biriken faizine değmişti gerçekten.

"Tanrım, beni öldürüyorsun. Beni mahvediyorsun. Sadece *seni izlemek* bile... Kendimi tutmak çok zor... Kahretsin... *Beni öldürüyorsun.*"

Biliyordum. Tanrım, bunu uyluğuma bastırdığı sertliğini hissettiğim için biliyordum. Bunu tekrar yapabileceğimizi umuyordum. Gerçekten bir dahaki sefere ona o konuda yardımcı olabileceğimi umuyordum.

"Seninle ilgili her küçük detayı öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Elimi ağzına kapamamışken ve ikimiz yalnızken nasıl ses çıkardığını duymayı istiyorum. Gerçi..." Bunu söyledikten sonra başını kaldırıp bana baktı. Yüzündeki o bilmiş gülümsemesi, zaten alev alev yanan bir ateşe benzin dökmek gibiydi. "Bu hoşuna gitmiş gibi, ha?"

Evet, hoşuma gitmiş olabilirdi. Sanırım bana, daha önce hiç düşünmediğim şeylerden hoşlanma yeteneği kazandırıyordu.

Her şey bundan daha iyi olamaz diye düşünüp sona bu kadar yaklaştığımı bildiğim anda başparmağı daireler çizmekten vazgeçti. Sadece parmağını sert, tutarlı, boyun eğmez bir şekil-

de klitorisime bastırdı. İşte bu da işaretti. Roketlerin fırlatıldığı, dalgaların çarpıp yükseldiği, havai fişeklerin gökyüzünde patladığı, atom bombalarının infilak ettiği bir kaseti gözlerimin önünde oynatıyordu sanki.

Sırtım kavislendi, dudakları çıplak boğazımdan yukarı kayarken orgazm tüm bedenimde patladı. Keskin ve şiddetliydi. Vücudum onun üzerinde titredi ve bu gece ilk kez korkudan titremiyordu, gerginlik ve dehşet bedenimden bir sel gibi akıp gitmişti. Geriye kalan tek şey yüzüme vuran nefesi, bacaklarımın arasındaki parmaklarının yavaş, nazik dokunuşları ve avucuna solurken ağzımın üzerine kapanmış teninin ıslak sıcaklığıydı.

Avucu gevşedi, elini yanağıma kaydırıp yüzümü kavradı. Göğsüm hızla inip kalkarken başımı yeniden duvara yasladım. Son birkaç saattir boğazımda bir el vardı sanki, nefes almama izin verecek kadar gevşek ama çaba gerektirecek kadar sıkı. Ve şimdi o elin kavrayışından kurtulmuştum.

"Jamie?"

Gözlerimi açtım, her şey bulanıktı. Wes'in sesi endişeliydi. Geriye çekilmeye yeltendi ama beline parmaklarımı geçirip onu durdurdum.

"İyi misin? Ben mi bir şe—"

İşte o an sıcak, ıslak gözyaşlarının yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim ve bunlar... Yaşadıklarımdan kesinlikle zevk aldığımı düşününce fazlasıyla yersizdi. Laurie burada olsaydı, buna mantıklı bir açıklama getirebilirdi. Dışsal uyarana verilen fizyolojik bir tepki diye açıklar, sonra da gözlerime bakarak muzip bir sırıtışla, vardığı sonucun çifte anlamını çamurlu ayakkabıların halıda bıraktığı izler gibi orada bırakırdı. Laurie ile benim ilişkim normal sınırların ötesinde olsa da onun bu-

rada bulunması, hele ki az önce olanlara yorum yapması noktasında bir çizgi çizerdim.

Bu yüzden Wes'i sıkıca tutmaya devam ettim, ona gözlerim yaşlarla doluyken bir gülümseme yönelterek başımı aşağı yukarı salladım ve nefesimi kontrol altına almaya çalıştım. O, beni duvara yaslı hâlde tutarken yanağımdaki gözyaşı, kızarıklık ve kanın o klasik randevu gecesi karışımından oluşan pembe çizgileri sildi, öteki elini iç çamaşırımın içinden çekip kalçama kaydırdı. Elbisenin eteğini tekrar aşağıya indirip düzeltti.

"Wes..." Adı boğuk ve kontrolsüz bir sesle dudaklarımdan dökülmüştü ama ne söylemeyi planladığımı bilmiyordum. Beynimde cümle kuracak kadar oksijen var mıydı, emin değildim.

"Sadece nefes al bebeğim."

Söylediklerini çok fazla itiraz etmeden yerine getirdim. Sonuçta olay yerindeki ilk memur oydu. Ama yeni kullandığı sevgi sözcüğü gözümden kaçmamıştı. Hatta bu, bana neredeyse o çirkin kahkaha/ağlama/hıçkırık karışımını yapacakmışım gibi hissettirmişti, ki çoğu Başroldeki Kız bunun üstesinden kolayca gelebilirdi ama benim kesinlikle yapamayacağımı biliyordum.

"Bu—" dedi dudaklarını benimkiler üzerine damga gibi bastırıp ardından geri çekilerek başını sallamadan önce. "Çıktığım hem en iyi hem de en kötü ilk buluşma olabilir."

Bu o çirkin kahkaha/ağlama/hıçkırık karışımının ağzımdan çıkmasına neden olmuştu. Bacaklarımı yeniden hissedip nefesim normale döndüğünde onun vücuduna yasladığım yerden doğruldum ve dengesiz adımlarla yere bastım. Wes beni bırakmadı.

"Şey, ben genelde ilk buluşmada böyle bir şey yapma—"

Sonra bir farkındalıkla tüm bedenim gerildi. Seyircinin tehdidi karakterlerden önce gördüğü andaki o keskin, uyumsuz keman tınısı duyuluyordu sanki. Biz hâlâ bir korku filminin ortasında-

dık. Wes hakkında bildiğim tek şey, onun ellerini iyi kullanan bir polis olduğuydu. Kuralları göz ardı etmek, burada bize işlemediğini düşünmek kolaydı, oysa kanı yıkamış ve kapıyı kilitlemiş olsak da şimdi her şey var gücüyle yeniden zihnime hücum ediyordu. "Senin soyadını bile bilmiyorum..." Boynumdaki o görünmez el yeniden boğazımı sıkıyordu. "Hatta ben—"

"Jamie." Eli yanağımdan kayıp arkamdaki duvara dayandı. Bu hareket onu bana biraz daha yaklaştırmıştı ve arkasındaki her şey bir vinyet gibi bulanıklaştı. Güvenlik posterlerini, rafları, temizlik malzemelerini göremiyordum. Tek gördüğüm oydu.

"Wes Carpenter," dedi. Yumuşak ve anlam yüklü bakışları yüzümde dolaşırken boğazımdaki baskı gevşemişti, bir okşama gibi yumuşaktı. "Cinayet masası dedektifi. Rozet numarası 21397. Boğa burcuyum... Öyle diyorlar. İki küçük kız kardeşim var. Hatta burçların önemli olduğunu bana söyleyen de onlardı ve eğer bana *Hızlı ve Öfkeli* ile *Güzel Dedektif* arasında seçim yaptırırsan... Bullock kazanırdı."

Omuzlarım gevşedi ve gülümsememe engel olamadım. Bu kişiseldi. Dışarıdaki hayat memat meselesiyle ilgisi olmayan sıradan bilgilerdi. Onun bu durumun ötesinde bir hayatı vardı. Bizim de vardı. Hâlâ geri dönebilirdik.

Yüzümdeki son gözyaşlarını da kendim sildim, sonra avuçlarımı göğsüne, kalbinin tam üzerine koydum. Kafamı kaldırıp ona gülümsediğimde kalp atışının elimin altında biraz hızlandığını hissettim. "Jamie Prescott, doktora adayı."

O da gülümsedi ve ben başımı kaldırıp öptüğümde kafasını eğdi. Uzaklaşmaya çalıştım ama o beni takip etti, dudaklarımız birbirine değmeye devam ederken, "Öğrenci numaram, bir türlü ezberleyemediğim tek şeydir. Akrep olduğum için gurur duyuyorum. Bir ablam var. Laurie'nin ablam gibi olduğunu düşünebi-

lirsin ama o daha çok karım gibidir," diye fısıldadım. Gözlerimi açtığımda onun göz kenarlarının keyifle kırıştığını gördüm.

"Kimle çıkarsam çıkayım bu değişmeyecek," diye uyardım çünkü bunun nasıl ilerlemesini isteyeceğine karar vermeden önce tüm ayrıntıları bilmeliydi. "Ve... Bullock her zaman galip gelir."

Beni bir kez öptü. "En azından ilk buluşmamızda bunu konuşurduk."

İkinci kez öptü. "Bunu bir ilk buluşma sayamayacağımızı sanıyordum," dedim o dudaklarını üçüncü kez benimkilerin üzerinde gezdirmeden önce ve sonra kendini kollarımdan çekti. "Daha çok paylaşılan travmatik bir deneyim gibiydi."

Yemek, sinema, küçük konuşmalar gibi daha geleneksel ögeler içeren bir randevuya çıkmak istiyorsak daha fazla koşu, ilk yardım ve kan dökülmesi yerine bir an önce buradan kaçmamız gerekiyordu. Temizlik dolabı bize bir nefes alma imkânı tanımıştı ama çıktığımız anda duraklatılmış bir sahneyi oynat tuşuna basmak gibi olacaktı.

Bakışı yana kaydı ve ben de bakışlarını takip ettim ve o an dikkatini çeken, kırmızı renkli *Yanıcı Sıvı* etiketi olan el dezenfektanı şişesini gördüm. Wes bana döndü, yüzünde kararlılık okunuyordu ve filmde olsaydık gömleği en azından sanatsal bir şekilde yırtılmış olurdu ve göğüs kaslarını ortaya çıkarırdı. Öyle olmaması gerçekten yazıktı ama hayal kırıklığım kısa sürmüştü. Özellikle de raftan şişeyi kapıp odayı aramaya geri döndükten sonra başını çevirip, "Bu geceyi atlatalım da sonra seni gerçek bir randevuya çıkarayım," dediğinde.

31. BÖLÜM

"Birkaç küçük *cinayetin* bizi ayırmasına izin vereceğine inanamıyorum. Bu sadece bir ayrıntı!"

– "Sadece Sen" filminden alınh *değildir.*

Maskeli bir katilden kaçmak için ateş yakmaya kalkıştığında üç şeye ihtiyaç vardı: bir ısı kaynağı, bir çeşit yakıt ve yangını kontrol altında tutacak bir yöntem. Yoksa farkında olmadan tam anlamıyla *Carrie* filmindeki gibi hem binayı hem de kendimizi yakabilirdik. Tüm bu yaşananlardan sonra duman zehirlenmesi ya da yanarak ölmek gerçekten büyük talihsizlik olurdu.

Kıyafetlerimi düzelttikten ve bulaşmış rujumu sildikten sonra en üst raflardan birinin arkasına itilmiş boş bir kovanın arkasında yarı saklanmış bir vaziyette duran kilitlenmemiş metal bir kutuda bir çakmakla birlikte oldukça etkileyici bir esrar stoğu bulmuştuk. Wes kutuyu indirip çakmağı cebine atmış, otu ise orada bırakmıştı. Bu mantıklı bir seçimdi. O gece yeterince kural çiğnemiştik, bazılarını isteyerek bazılarını istemeyerek ama uçmuş bir kafayla kaçmaya çalışmak çizgi çekilmesi gereken yerdi. Akşamın başındaki *espresso martini*lerin etkisi tamamen geçmişti ve ayıklık hayatta kalma şansını artırıyordu. *Teşekkürler, dokuzuncu kural.*

Wes'e tutuşturucu olarak kullanması için bir rulo kâğıt havlu uzattım, o da bunları kovaya tıkıştırdıktan sonra bileğine tekrar bıçağı sabitlemeye koyuldu.

"Silah olarak kullanılabilecek bir şey görüyor musun?" diye sordu.

"Ellerin epey dolmaya başladı," dedim ve el dezenfektanı şişesini kovaya fırlattım.

"Senin için Jamie. Her ihtimale karşı..."

Cümleyi tamamlamasına gerek yoktu, zaten tamamlamasını da istemiyordum. Bir süreliğine Sonda Sağ Çıkan Kız beklentilerine uymayı düşünmemek güzeldi. Bir korku filmindense bir romantik komedide yaşıyor gibi hissetmek güzeldi. Ama o an ne kadar inanılmaz olursa olsun gerçek dünyaya dönmemiz gerekiyordu. O kapıdan çıktığımız anda rollerimiz tekrar değişecekti ve ben çok uzun zamandır silahsızdım. Şansımın sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum.

"Tamam." Süpürgeyi onunla aynı anda fark etmiştim ve daha sormadan bıçağı tekrar çıkarmaya başlamıştı bile. "Bana bir alet daha yapabilir misin, sence?"

Wes süpürgeyi yerden alıp incelerken hafifçe güldü. Ahşabın lekeli cilası sudan gördüğü hasarı belli ediyordu. Onu önce elleriyle kırmayı denedi. Umut vadeden bir çatırdama sesi duyulsa da net bir kırık oluşmamıştı, bu yüzden tekrar lavabonun yanına geçti ve omzunun üzerinden bana göz attı. "Jamie, bu kelimeyi kullanmak için hiç doğru bir zaman değil."

Kısa ve tatmin edici bir çıtırtıyla süpürgeyi kırdı ve elinde tehditkâr şekilde sivrilmiş bir sopayla geri döndü. Kalp Göz'le karşı karşıya gelirsek.... *Geldiğimizde* onunla başa çıkmak için yeterli olmayacağını biliyordum ama en azından bu, onu bir süreliğine uzak tutmaya yarayabilirdi.

"Üzgünüm," dedim yeni silaha uzanırken. "Ama beni durdurmasaydın—"

Wes, kemerini açmama izin verseydi ne yapacağıma dair çok ayrıntıya girmeden önce boşta kalan kolunu belime doladı ve beni göğsüne çekti. "Ne yapmanı durdurmasaydım?" diye mırıldandı Wes ve ben de bakışlarımı onunkilerden ayırmadım.

O göz alıcı acı çikolata tonunu ve beni eritmekle tehdit eden gözlerini takdir etmek için bir saniyeliğine duraksadım. Bu, neden burada olduğumuzu unuttuğum ilk sefer değildi. Romantik komedi etkisine karşı koymak zordu. Belki de bu, orgazm sonrasının etkisiydi.

"Şunu..." Başımı, az önce beni yasladığı duvara doğru salladım. "Durumu biraz daha karşılıklı hâle getirmekten."

"Dediğim gibi." Başını eğdiğinde düşünmeden çenemi ona doğru kaldırdım. Artık bu bir içgüdü hâlini almıştı. "Seni buradan çıkarana kadar bekle. Hızlı olmayacak, sessiz hiç olmayacak ve tamamen karşılıklı olacak."

Sözlerinin sarhoş edici etkisine karşılık, dudaklarını benimkine hafifçe dokundurdu, masum bir öpücüktü bu. O anda, kendimi aletini, yani elindeki kırık sopayı tutarken buldum.

"Teşekkür ederim." Sopayı elinden alıp inceledim. "Bu, bir erkeğin benim için yaptığı en güzel şey."

Ve bu tamamen doğruydu. Kadınların gösterişli hediyelere, bağırsaklardan yapılmış kalplere ya da katliamlara ihtiyacı yoktu; sadece birinin çaba göstermesini isterdik. Kanayan bir yarayı temizlemek, ev eşyasından silah yapmak... Daha basit. Daha kişisel.

Wes belimi bıraktı ve bıçağı tekrar bileğine sabitlemeye koyulurken omuz silkti. "Sadece seni şımartmak istiyorum, Jamie," dedi.

Buna gülmeden edemedim. Mizah anlayışına. Hâlâ yerinde oluşuna. Gerçekten de aynı tür delilik seviyesine sahiptik. Belki de bu yüzden buraya kadar yol katetmiştik.

Bıçağı yumruğunun içine sıkıca koyup diğer eline el fenerini aldığında ben de tutuşturucu dolu kovayı elime aldım, sopayı sıkıca kavradım ve kilitli kapıya yöneldim. Ona kısaca göz attığımda aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

O koridora adım attığımız anda, yeniden savaşın içine çekilecektik. Sahneye geri dönüyorduk. Kimi buna "yağmurdan kaçarken doluya tutulmak" diyebilirdi ama bu sefer... Belki o dolu bizi kurtaracaktı.

Temizlik dolabından çıkıp sola döndüğümüzde dans pistine giden sağ taraf yerine binanın arka tarafına yöneldik. Bu yol, kulübün ön kısmındakiyle aynı uzunlukta olan bir koridora çıkıyordu. Beş karanlık ve ürkütücü koridorun her biri burada sona eriyordu ve bu, gece boyunca kulübün içine en çok ilerlediğimiz noktaydı. Diğer katlar gibi burada da ne belirgin bir çıkış ne de parlayan acil çıkış tabelaları vardı... Ama binanın sayısız yönetmelik ihlaline sinirlenmeden önce dikkatimi başka bir şey dağıtmıştı. *Kan.*

Çok. Fazla. Kan.

Bu koridordan daha önce geçmemiştik ve şimdi her yerde kan vardı. Duvarlarda, zeminde, hatta gaz lambalarının buğulu yüzeylerinde bile... Camın arkasından gelen soluk ışıkta titreyen kırmızı lekeler görünüyordu. Bazı kan izleri, beş parmaklı el izleri şeklinde aralıklı olarak duvarlara bulaşmıştı ve duvar kâğıdından neredeyse ayırt edilemiyordu, sadece mat zeminle olan tezatındaki parıltı fark ediliyordu. Artık şok edici gelmiyordu ve bunun gece boyunca gördüklerimizden daha kötü olmadığını düşündüğüm için ruh sağlığım hakkında endişelenip endişelenmemek arasında gidip geliyordum.

Yine de... Yeterince kötüydü.

İzler büyümeye, ağırlaşmaya, daha taze görünmeye başladığında koridor kararmaya başladı. Stu, Jennifer ve Dani ile

buluşmamız gereken VIP odasına çıkan koridordaki iki duvar, aplik lambasının loş ışığıyla aydınlatılıyordu ama ondan sonrası yalnızca yoğun bir karanlıktı. Kalçamın yanında bir tıklama sesi duyuldu ve Wes elindeki el fenerini kaldırıp önümüzü aydınlattı. Işık koridoru tam anlamıyla aydınlatmaya yetmiyordu ama gördüğüm kadarıyla bu, tam anlamıyla vahşetti.

Saf bir vahşet.

Burada ne olduysa şiddetliydi. Acımasızdı. Ölümcüldü.

Soğuk ışık huzmesi, daha fazla kan lekesini, kırık camlardan oluşan bir mayın tarlasını ve paramparça olmuş mobilyaları ortaya çıkarmıştı. Bu yüzden, Wes'le aramızda sessizce bakışarak karanlığın içine daha fazla ilerlemekten vazgeçtik. Onun yerine diğerleriyle buluşacağımız yere çıkan koridora döndük ve o anda Stu hemen kapı pervazının önünde belirdi.

Yalnızdı.

Stu, bıçağını göğsünün üzerinde, omzuna yakın bir şekilde çapraz tutuyordu, her an kullanmaya hazır gibiydi. Parmak uçlarında ileri geri sallanıyordu, gergindi. Bize birkaç adım kala Wes kolunu uzatıp beni yanına doğru çekti. Stu başını sertçe bize çevirdi ve o anda yüzüne sıçrayan kanı fark ettim. Sakalı, sanki üzerine sim püskürtülmüş gibi parlıyordu. Olduğu yerde durmaya devam etti, biz de öyle... Ama sesi aramızdaki mesafeyi suçlayıcı bir bıçak gibi kesip geçti. "Dani öldü."

Kahretsin.

Wes bundan daha ağır bir kelime fısıldadı. Stu bıçağını bize doğrultarak döndü, sesi öfke, hayal kırıklığı ve... Tanrım, *korkuyla* doluydu.

"Alarmı bulmak için gittik. O koridorda sadece iki tane ofis ya da oda ya da her neyse o vardı."

Omuzları öfke ve adrenalinle titriyordu. Gerçek ve yıkıcı bir şeyle baş etmeyi bilmeyen birinin tepkisiydi bu, insanın kendi

kırılganlığını fark etmesine neden olan türden. Sanki biz onu oraya gitmeye zorlamışız gibi davranıyordu. Sanki Wes'le beni grubun en büyük riski olarak görüp uzaklaştıran kendisi değilmiş gibi. Aklım Curtis'le ilk konuştuğum zamana gitti. Stu'yu şu an harekete geçiren enerjiyi o zaman da tanımıştım. Patlayan türden bir enerji. Etrafındaki insanlara zarar veren türden.

Sesimi olabildiğince sabit tutarak ona hatırlatmaya çalıştım. "Bizi oraya sen—"

"Bu lanet yerin tamamı boktan," dedi, sesi giderek yükseliyordu ama endişelenmemiz gerekip gerekmediğini anlayamıyordum. Katil duyabilecek kadar yakında mıydı, yoksa zaten gözümüzün önünde mi duruyordu? "Bir odanın kapısı açılmadı. Kolu döndü ama kapı kıpırdamadı bile. Diğer odaysa kilitlenmiyordu, ben de kızlara gözcülük etmelerini söyledim ama Jennifer hep birlikte içeri girmemiz gerektiğini söyledi."

Jennifer zeki davranmıştı... *Hâlâ* da zekiydi. Hâlâ.

"Peki sonra?" diye sordu Wes. Kendini çapraz pozisyonda konumlandırmıştı, başını sırayla hem Stu'ya hem de arkamıza doğru çeviriyordu, her yönden güvende olup olmadığımızı kontrol ediyordu. Aşağı baktığımda el fenerini artık farklı bir şekilde tuttuğunu fark ettim; artık üstten kavramıyordu. Işığı yönlendirmek yerine birini, son zamanlarda tanıştığın insanların yarısını öldürmüş birini ezmek için kullanılan türden bir tutuştu bu.

"Ve ben de onunla tartışmak istemedim," diye çıkıştı Stu ve bıçağını havada gelişigüzel savururken ben de elimdeki sopayı refleksle bacağımdan yukarı kaldırdım. Her ihtimale karşı. O bıçağı gerçekten kullanmaya kalkarsa...

"Hepimiz içeri girdik, lanet olası bir ömür boyunca etrafa baktık. Hiçbir şey yoktu. Yanlış bilgi vermişsiniz."

"Ya da sen yanlış odaya girdin," dedim ama Stu hızını almıştı bir kere.

"Saçma sapan bir plandı. Bu yüzden çıkış aramaya geri döndük."

Bu bizim anlaştığımız şey değildi. Buraya geri dönmeleri gerekiyordu ama Stu gittikçe daha da sinirlendiği için bunu şimdi dile getirmeyecektim.

"Bir odanın önünden geçiyorduk ve o sıçrayıp dışarı atladı... Lanet olsun, iki bıçağı birden Dani'nin boynuna sapladı. Ben ve Jennifer... Sadece koştuk."

İşte bu yüzden Wes ve ben silahlarımızı indirmiyorduk. Stu, gruptan iki kişiyle gitmişti ve hiçbirini geri getirmemişti. Bu ilk sefer de değildi. Artık bir kalıba dönüşüyordu. Ölümcül bir kalıba.

"Peki o nerede?" diye sordum ölçülü bir tonla. Sesimi sakin ve kontrollü tutmaya çalışıyordum. Her ne kadar bu iki kelime, şu an için bana tamamen yapay hissettirse de. Sanki hayatımda hiç öyle hissetmemişim gibi yapmacık gelmişti. Ama yine de işe yaramamıştı. Stu'nun bakışları, deriyi kesecek kadar keskindi.

"Bir hastalığın falan mı var senin?" diye patladı. "Az önce söyledim sana, Dani—"

"Dani değil," dedi Wes ve eğer Stu bu kadar gergin olmasaydı, bu cümlenin sonuna muhtemelen bir "salak" da eklerdi. "Jennifer."

Stu etrafına bakındı, sanki Jennifer'ın orada olmadığını yeni fark ediyormuş gibiydi. Eğer Laurie'nin hâlâ ona karşı bir ilgisi olsaydı, işte şu an o ilgiyi tamamen bitirecek an olurdu. Bu, son eksi puan olurdu. *Büyük itici neden.*

"Bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak ve bıçağını bizden uzağa, arkasına doğru çevirdi. "Farklı yönlere koştuk. Sanırım ben daha hızlıydım. Başka bir odaya saklandım, bekledim ve sonra..." Cümleyi yarım bıraktı, gözlerini Wes'in kalçasının hemen üstünde tuttuğu bıçağa ve benim göğsümden uzak tutarak açıkça elimde tuttuğum kazığa çevirdi.

"Bana inanmıyor musunuz?"

"Hayır," dedik Wes'le aynı anda ve Stu bu cevap karşısında gerçekten şok olmuş görünüyordu.

"Ne saçmalık bu? Neden?" dedi öfkeyle.

"Bilmem, Stu," dedim sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadan, "belki de etrafındaki insanların sürekli ortadan kaybolmasındandır?"

Beklediğim gibi bu ima hiç hoşuna gitmemişti. Bir adım öne çıktı, tam VIP odasının kapı pervazının önünde durdu. Orası bizim dedektörü devreye sokmamız gereken yerdi. Planımızı uygulamaya koyup buradan çıkmamız için gitmemiz gereken yerdi. Ama artık o kapının önünü kapatıyordu.

"Saçmalık bu!" diye hırladı elindeki bıçağı aramızdaki boşluğa saplar gibi savurarak. Bu yaptığı, söylediklerini vurgulamak için oldukça etkiliydi ama katil olmadığını kanıtlamak açısından hiç yardımcı olmuyordu.

"Biliyorsun ben katil değilim. Neden mi? Çünkü Jamie, bütün bu olanların sebebi sensin ve ben, sana bir şey yapmak isteyecek kişilerin olduğu o lanet listenin en dibindeyim!"

Yalan değildi. Bütün gece birbirimize laf sokup durmuş, çatışıp durmuştuk ama...

Diğerleri etraftayken Stu kendini en azından biraz tutuyordu. Ama şimdi yalnızca onunla birlikte nefret ettiği iki kişi kalmıştı ve bu hâliyle kudurmuş bir köpek gibiydi. Wes öne doğru adım atmaya niyetlendi ama hemen kolundan yakalayıp onu geri çektim çünkü Stu artık dönülemeyecek bir noktadaydı. Göz bebekleri kocaman olmuştu ve şu an o sakallı kafasında zerre kadar mantık kalmamıştı.

"Sakinleşmen gerekiyor." Wes'in sesi alçak ve uyarı niteliğindeydi ama bu, Stu'nun başını ona doğru hızla çevirmesini engellemedi. Bakışı keskin ve buz gibiydi.

"Siktir git," diye tükürdü. "Bence bu işi yapan sensin. Eğer değilsen bile saatlerin sayılı dostum. Çünkü o herif sizin aranızdakini öğrendiği an, sıradaki sen olacaksın. O yüzden kendine şunu sormalısın: Onun o psikopat, lanet vajinası uğruna ölmeye değer mi?"

İrkilmekten kendimi alamadım. Wes de öyle. Stu'nun sözlerinin ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyordu. Çünkü her ne kadar öfkesinin içinde kaybolmuş olsa da söylediği bir şeyin doğru olduğunu biliyorduk. En azından *ben* biliyordum.

Âşık olan, bu hikâyelerde hiç kazanmazdı.

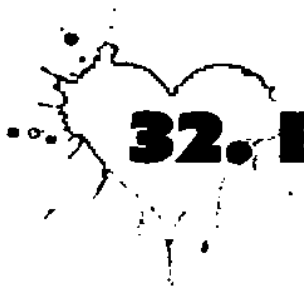
Stu'nun bakışları, Wes'in kolunu sımsıkı tutan elimin üzerine kaydı. Ardından buz gibi bir kahkaha attı, kollarını iki yana açtı. Elindeki kasap bıçağını hâlâ sıkıca kavrıyordu.

"Ama hayır, hadi bakalım. Madem ikiniz de benim yaptığımı düşünüyorsunuz, belki de ben sadece—"

Ne yapmayı planladığını öğrenemedik.

Çünkü cümlesini tamamlamadan kapı pervazının hemen iç kısmında bir hareketlilik oldu. Karanlıkta bir anda parlayan gümüş rengi bir ışıltı göründü ve sonra bir balta, savrularak Stu'nun kafasına saplandı.

@ayisigikitap

32. BÖLÜM

"Eğer bir sebepten dolayı, tüm o güç ve öz güvenin altında hâlâ yeterince *öldürülebilir* olduğuna inanmıyorsan_ Ben yanıldığının kanıtıyım."

- "Bros" filminden alıntı *değildir.*

Bu, TikTok'ta izlediğin o yakışıklı oduncu videolarına benziyordu ama baltayı ilk seferde odunun tam ortasından geçirmeyi başaramayanlardan.

Stu'nun ağzından, Laurie'nin sosyal medyada takip ettiği o sinirli, gömleksiz, sakallı adamların çıkardığına benzer bir inleme çıktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Balta hâlâ kafatasına saplıydı. Gömleğine akan kan, yere yüzüstü düştüğünde üzerindeki beyaz çizgileri tamamen silip süpürmüştü.

Bu tam bir korku filminin *yükseliş* ânıydı. Kalp Göz âdeta süzülerek koridora girdi ve yaptığı işe göz gezdirdi. Tüm gece boyunca üstünde olan gri, bol kesimli ceketi şimdi kana bulanmıştı; bordo lekeler duvar kâğıdının koyu kırmızısıyla neredeyse bütünleşmişti. Siyah tulumunun üstünde de kan, bir petrol sızıntısı gibi parıldıyordu. Ceketi göğsünde gerilip V şeklinde açıldıkça kumaş ortaya çıkıyordu. Kalp Göz, Stu'nun sırtının

üzerinden atladı, eğildi ve eldivenli elini baltanın sapına doladı. Baltayı Stu'nun kafatasından çıkarırken çıkan ses o kadar yüksekti ki bize kadar ulaştı ve ben ağzıma gelen *espresso martini*nin tadını aldım.

Baltayı nihayet çıkartıp doğrulduğunda gözleri önce bize, sonra elimin hâlâ Wes'in kolunu bırakmadığı noktaya kaydı. Ardından başını kaldırdı ve o iki kalp şeklindeki göz çukuru doğrudan bana dikildi. İçinde başka hiçbir detay seçilemeyecek kadar siyahtı ama ben anlamıştım. Ne düşündüğünü *biliyordum*. Bu yüzden Wes döndüğünde ve bedenini kullanarak beni geldiğimiz yöne doğru itmeye başladığında ben onun gömleğini tutup kendimle birlikte çektim. Çünkü Kalp Göz o baltayı Başroldeki Kız'a saplamayacaktı, yani *en azından henüz değil*. Ama ya Wes?

Wes onun rakibiydi. Bana ulaşmak için geçmesi gereken bir başka engel. İşte bu yüzden, Wes önden gidebilsin diye adımlarımı bilerek onunkinden biraz daha kısa tuttum ve oradan hızla uzaklaşmaya başladık.

Bizi takip ediyor mu diye dönüp arkama bakamıyordum. Koridorun köşesine omzum çarpıp da acı kolumdan aşağıya yayılırken bile. Duvara tutunup kendimi iterken köprücük kemiğimde bana ait olmayan bir kana gözüm ilişti̇ğinde bile. Wes, sağ kolunu sırtıma dolayarak beni tekrar hizasına çekti ve birlikte, daha önce girmemek için kaçındığımız karanlığa ve enkaza doğru ilerlemeye başladık. Artık başka seçeneğimiz yoktu. Yardım edebilecek hiçbir

şeyin kalmadığı temizlik dolabına geri dönsek bile o balta ahşap bir kapıyı, Stu'nun kafatasından çok daha kolay yarardı.

Wes'in el feneri önümüzde birkaç metreyi aydınlatıyordu, kulübün geri kalanına göre biraz daha iyi bir görüş sağlıyordu ama yine de ayağımın yanını kesen cam parçasını fark edemedim.

"Ah!"

Wes, el fenerini benim tarafıma doğru çevirince koridorun yarısı karanlığa gömüldü.

"Jamie? İyi mis— *Siktir*!"

Yanımda bir bedenin sert bir şeye çarpma sesi duyuldu, el fenerinin ışığı sarsıldı, fener sıkı sıkıya tuttuğum kovaya çarpıp yere düştü ve koridorun sol tarafını aydınlattı. Kanla lekelenmiş duvarlar görmeyi beklerken onun yerine tavana kadar ahşap ve kadife yığınlarıyla karşılaştım. Mobilyalar ve sandalyeler neredeyse iki metre uzunluğundaki duvara istiflenmişti. Wes yerdeki el fenerine uzandı, ben de bu kısa arayı ayağıma cam saplanıp saplanmadığını kontrol etmek için kullandım. Parmaklarım kaygan, ıslak ve yapışkan bir tenle temas edince geri çekildim ve önümüzdeki yapıyı soluksuz gözden geçirdim. Eğer amaçları koridora barikat yapmaksa mobilyaları yerleştirme şekli mantıklı görünmüyordu. Mobilyaların çoğunu bir tarafa yığmışlardı, diğer taraf ise bir kişinin tek sıra yürüyebileceği kadar açıktı.

"Bu ne lan?" diye sordu Wes nefes nefese ışığı doğrudan barikata doğrultarak. Doğrulmaya çalıştı ama bu çaba sırasında acı dolu bir nefes verdi, en azından çarpmanın onu epey sarstığını, en kötü ihtimalle kaburgasını kırmış olabileceğini düşündüm.

"Birileri Kalp Göz'ü bu şekilde engellemeye mi çalışmış sence?" diye sordum, kovayı dirseğime geçirip Wes'in koluna yapışarak onu kendime doğru çektim. Hareket edince yüzünü buruşturduğunda, belki de gerçekten en kötü senaryoyla karşı karşıyaydık.

"Eğer öyleyse, pek işe yaramış gibi görünmüyor. Canın yandı mı?"

Kafamı arkamızdaki karanlığa çevirdim, gözlerimi kısmıştım, bir figürün orada olup olmadığını anlamaya çalışıyordum ama etraf bomboştu. Bu onun tarzı değildi zaten. Kalp Göz en beklemediğimiz anlarda saldırmayı tercih ederdi. Yavaş yürüyüşleri sadece korkuyu artırmak, ne yapabileceğini hayal ettirmek içindi. Bir sonraki eylemin, önceki cinayetten her zaman daha beter olacağı hissini vermekti asıl amacı.

"Önemsiz bir şey," dedim. Ayaklarımdan kan boşalıyor olsa da. "Sen iyi misin?"

Başını salladı ama kaşları acıyla çatılmıştı, yanakları solgundu. "İyiyim, hadi gidelim."

Tam kurulmamış barikattan koşarak geçtik, zemindeki parlayan parçalardan kaçmaya çalışıyordum. Beşinci ya da altıncı cam parçası da ayaklarımı kesip geçtiğinde artık camları hissetmemeye başlamıştım. Önümüzdeki karanlık, sıcak bordo bir parıltıya dönüştüğünde bu yolun sonuna yaklaştığımızı anladım. İlk kez Kalp Göz'den saklandığım koridora yaklaşıyorduk. Neredeyse başa dönmüştük. Sonra koridorun sonunda duvara yaslanmış bir şey olduğunu fark ettim ve diğerlerinin burada ne bulduğunu hatırladım.

Campbell.

Ona en son ne demiştim? *Köşede kalın ve sırtınızı duvara yaslayın.* Onu bu şekilde bulacağımızı hiç düşünmemiştim. Onun yanına vardığımızda ayaklarım uyuşmuş, iki kolum zonkluyordu ve Wes de tıkanmış şekilde hırıldıyordu. Öylece yanından geçip gidemezdim. Kalp Göz'ün onu bırakış şekli, görülmeyi talep ediyordu. Bu gece gördüğüm en abartılı sahnelenmiş cesetti ve bu yüzden bunun başka bir "hediye" olduğunu anladım.

Eğer Laurie, Jennifer ve ben gece başında VIP odadan çıktıktan sonra sağa değil de sola dönseydik, muhtemelen bunu keşfederdik. Campbell'ın kafası, fazla Kamikaze içmiş gibi göğsüne düşmüştü. Geri kalanı dimdikti, bir kelebek gibi duvara sabitlenmişti. Yakasının altına, kaburgalarına ve gövdesine saplanmış bıçaklar yetmezmiş gibi karnı ile kenetli elleri arasına sıkıştırılmış kanlı bir gül buketi vardı.

Ateşi yakmamız gerekiyordu.

Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Hadi," dedi Wes, el fenerini cebine geri koyarken dirseğimden tutup beni koridordan çekiştirdi. Kova, her VIP odanın önünden geçerken bacağıma çarpıyordu. Başımızı her odanın içine uzatıp duman dedektörü arıyorduk. Tahmin ettiğim gibi binada yangın güvenliği son derece yetersizdi ve ancak teras katına yaklaşırken kabinlerin arkasından geçen koridorun sonunda bir tane gördük. Yıllar önce Laurie'yi ve kedi desenli kıçını ilk bulduğum yerdi burası. Kalp Göz'ü ilk gördüğümde Laurie, Jennifer ve ben gecenin başında oradan kaçmıştık. Bu bir kapanış ânıydı.

Artık bu, son perde gibiydi. Belki alarmı çalıştırırsak yüzleşmeden kaçabilirdik. Belki bu sefer filmlerdeki gibi bitmeyecekti. Belki kulübün ön kapısı tam da ihtiyaç duyduğumuz anda açılacak, gerçekten de acil durum ekipleri gelecek, Kalp Göz'le yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Bu gece beni sürekli bu role itmeye çalışan adamın hedefi olmaktan sonunda kurtulabilirdim.

"Tamam," dedi Wes cebinden çakmağı çıkarırken. Hareket sırasında yüzü acıyla gerildi. "Hadi yapalım şunu."

O an sadece adrenalinle ayakta duruyordu, bu yüzden ben kâğıt havluları el dezenfektanıyla ıslattım, kovadaki yakıtı tutuşturması için bir ucunu kuru bıraktım ve alarm yönüne doğru ilerledik. O yürürken çakmağı yaktı, daha koridorların kesişim

noktasına varmamıştık ama çakmağın sesi başka bir ses tarafından bastırıldı. Terasın köşesinden gelen yumuşak, hızlı adımlar... Yaklaştı ve—

"Jamie! Wes!"

Kovayı yere bıraktım, kazığı omzumun üzerine bir beyzbol sopası gibi attım. Wes'in bıçağı aynı anda havaya kalktı, çakmağın alevi sönmeden önce belindeki silaha uzandı. Eğer bu bir korku filmi olsaydı, muhtemelen afiş için mükemmel bir görüntü oluştururduk ama sonra beynim gelen kişiyi tanıdı.

"Jennifer," dedim nefes nefese, kazığı tekrar aşağıya indirdim.

O hâlâ ilk yardım çantasını taşıyordu, kahverengi saçları düşük bir topuzla dağınık şekilde toplanmıştı, sanki eliyle taramış gibiydi ama yine de güzel görünüyordu. Onu ilk gördüğümüzdeki gibi gergin, yorgun görünse de bir Sonda Sağ Çıkan Kız'a has o ışıkla parlıyordu. Bu umut verici bir gelişmeydi.

İkimiz vardık. Wes'le üç, Laurie kesin dışarıdaydı, etti dört. Belki daha da fazlası çünkü randevuya gelenlerin çoğunun akıbeti bilinmiyordu. Birçok kişiyi kaybetmiştik ama hâlâ hayattaydık ve buradan çıkacaktık. Birlikte. Sonunda kamyonet kasasına yığılmış ya da kurtulduktan sonra bir sandalda histerik şekilde gülen bir Sonda Sağ Çıkan Kız olmayacaktı. Kalp Göz'ün planlarının boka saracağına dair bir umut hepimizin hak ettiği mutlu sondu.

"İyi misiniz?" Jennifer'ın kahkahası dudaklarından Stu'nunki gibi şokla değil, rahatlamayla döküldü. "Tanrım. Şükürler olsun ki hayattasınız. Ve alarmı çalıştırmak için gereken her şeyi bulmuşsunuz."

Yanıt veremedim. Onun iyi olduğuna ne kadar sevindiğimi anlatacak kelimeyi bulamıyordum. Çünkü arkasında bir silüet gördüm.

"Billie?"

Tanrım, onu neredeyse unutmuştum. O kadar uzun süredir ortalıkta yoktu ki şimdi onu korkuluklara yaslanmış hâlde görünce sanki bu gece bambaşka bir hikâye yaşamış gibi geliyordu. Kalçasını yasladığı parmaklıkların önünde ayak bileklerini çaprazlayarak durmuştu. Siyah pantolonunun üzerindeki koyu lekelere ve kestane kahvesi saçlarının daha dağınık oluşuna bakınca belki yaşadıkları o kadar da farklı değildi.

"Senin hâlâ buralarda olmana şaşırmadım," dedi Billie alaycı bakışlarını Wes'e çevirerek. "Sen bambaşka bir hikâyesin."

Birbirimizden uzak geçirdiğimiz zaman, kalplerimizi özlemle doldurmamıştı belli ki ama Wes de ben de fazla yorgun ve yaralıydık, alınacak hâlimiz yoktu. Bu gece Billie'yle yeterince vakit geçirmiştik zaten, nasıl biri olduğunu biliyorduk.

"Billie bir çıkış bulduğunu söyledi," dedi Jennifer, Billie ise parmaklıktan ayrılıp bize doğru yürümeye başladı, adımları aceleci değildi.

"Çıkış mı buldun?" dedim, bakışlarımı Billie'nin yavaş yürüyüşüyle Jennifer'ın gergin hâli arasında gezdirerek.

"Hı hı."

Kaçış fikrine bu kadar kayıtsız olması dikkatimi çekmişti. Beş kişinin ölümünü öğrendiğinde gösterdiği tepkiden farklı değildi hâli. Bu kadar farklı iki duruma neden aynı tepkiyi veriyordu ki?

"Neden hâlâ buradasın?" diye patladım. Kendi ağzıyla kimse için kendini feda etmeyeceğini söylemişti. Kalp Göz'le burun buruna gelme riskini göze alması, onun söyledikleriyle taban tabana zıttı.

"Çünkü bu işin içindeyiz, değil mi?"

Bu cümle... Billie'ye hiç uymuyordu. Şaşkına dönmüştüm.

"Peki neresi?" diye sordu Wes, kaçış umuduna tutunmuş, Billie'nin ruh hâlindeki garip değişikliğe aldırmıyordu. "Nasıl çıkıyoruz buradan?"

"Sana gösteririm," dedi hafifçe. "Buradan çıkmanın tek yolu var."

Nasıl bilebilirdi ki?

"Yine de alarmları çalıştırmamız gerekmiyor mu?" dedi Jennifer, sanki birine doğru değil de havaya konuşuyordu. "Polis daha hızlı gelsin diye?" Kaçış fikri onu huzursuz etmişti, ilk yardım çantasını el çantası gibi sallıyordu. Sanki biri fark etsin istiyordu.

"Bence bunu yapmak istemeyiz," dedi Billie yürümeye devam ederken. Gözüm elini cebine sokuşuna takıldı, yumruk hâlindeydi ve... Bir şeyler doğru görünmüyordu.

"Nedenmiş?" diye sordu Jennifer, kaşlarını hayretle kaldırırken Billie onun yanına kadar gelmişti.

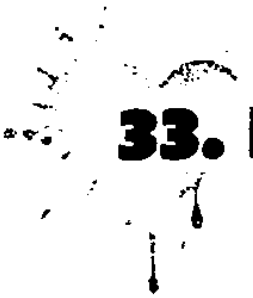
"Çünkü bu daha bitmedi."

Biri fazla yaklaşıp tenime nefesini üflemiş gibi ense kökümdeki tüyler diken diken olmuştu. Billie elini cebinden hızla çıkardığı anda ne olacağını biliyordum. Jennifer'ın adının ilk hecesini söylemeye çalışırken nefesim boğazımda düğümlendi. Ama bir saniye geç kalmıştım. Billie yumruğunu Jennifer'ın boynuna savurdu. Gümüş bir parıltı gördüm, ardından Jennifer'ın boğazında beliren kırmızı çizgiden kanlar boşalırken bedenimdeki her sinir, dehşetle alev almıştı.

Her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki. O kadar ustacaydı ki. Jennifer yalnızca sessiz bir nefes alabilmişti, sonra yaradan kanlar boşaldı ve yere yığıldı. Bu an beni doğrudan bodrum katına geri götürmüştü. Curtis'in boynundaki aynı yay biçimli kesiği ve kanlar içinde masaya yığılışını hatırladım. Her şeyin başladığı ilk cinayet... Tüm gece boyunca zihnimden silmeye çalıştığım görüntü şimdi tekrar gözümün önündeydi. Gerçek bir *flashback* gibi.

Wes küfretti. Ben sadece gözlerimi dikmiş, öylece bakıyordum. Kan gölünün içinde dimdik duran, bir elinde sustalı bıçak olan, diğer eliyle arka cebinden o tanıdık pembe yün maskeyi çıkaran kadına. Billie maskeyi açarak kalp şeklindeki göz çukurlarını bana doğrulttu ve onunla tanıştığımızdan beri ilk kez yüzünde, ağır ağır yayılan bir gülümseme belirdi.

"Film hayal ettiğin gibi mi ilerliyor, Jamie?"

33. BÖLÜM

"Bir insanı onunla yaşayabileceğin için değil, onsuz yaşayamayacağın için *öldürürsün*."

– "Not: Seni Seviyorum" filminden alıntı *değildir.*

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Asıl ters köşe insanın güvende olduğunu sandığı anda gelirdi.

Ve bu ne ters köşeydi ama.

Billie. *Billie. "Gece daha yeni başlıyor." "Her zaman sessiz olanlardır."* Billie.

Wes önümde kıpırdandı, elini arkaya atıp beni geride tuttu ama ben omzunun yanından eğilip baktım. Gözlerimi Billie'den ayırmak istemiyordum. Bu kadar güçlü bir açıklamadan sonra, bu kadar ustalıkla bir boğazı kestikten sonra gözünü bile kırpmayan birinden...

"Billie—"

"Bizim sivil polisimiz de burada demek," dedi ürkütücü bir sırıtışla. Maskeyi yere bıraktı. Maskenin Jennifer'ın kanını emerek pembeden bordoya dönüşmesini izlerken Billie'nin içten içe gelen karanlık kahkahası dikkatimi ona çekmişti. "Jennifer bana hemen söyledi. Bu sırrı ne güzel saklamışsın Wes, ha?"

Yüzündeki eğlenmiş ifade hiç değişmemişti, bacağını kaldırıp pantolon paçasını sıyırdı. Çizmesinin içinden dışarı taşan bir sapı tutup çıkardı. Bileğine yaslanmış bir mutfak bıçağıydı. Diğer elindeki sustalı bıçakla birlikte onu da yanına aldı. Ayaklarını yere sağlam basıyordu. Bu duruş tanıdıktı. Geriye sadece bol montu, tulumu ve sustalı bıçak yerine pala alması kalmıştı. Tuvaletin olduğu koridorun sonunda John'un koşup onun dikkatini dağıttığı o sahnenin bir başka verisyonu gibiydi.

"İlk randevuda yalan söylemek pek iyi bir izlenim bırakmaz, Wes. İnsan karşısındakine güvenemeyecekse, ne anlamı kalır, değil mi ama Jamie?"

Onun hâlâ düz, duygusuz bir tonla konuşabiliyor olması dehşet vericiydi. Bütün gece boyunca duygular doruktaydı. Hepimiz korku, şaşkınlık, öfke ve... Hepimiz olmasa da azgınlıktan oluşan bir yelpazenin içinden geçmiştik ama o geçmemişti. Hem de hiçbir zaman. Giderken bile geri çekilişi soğukkanlıydı, ama şimdi böyle bir sakinliğin ancak kontrolün elinde olduğunu bildiğin durumlarda geleceğini anlıyordum.

"Silahlarını bırak," dedi Wes yavaş ve sakin bir şekilde. Ama bunun sadece bir gösteri olduğunu biliyordum. Sesinin gerginliğinden, omuzlarındaki kasılmadan, çenesindeki o seğirmeden anlaşılıyordu.

Billie, sanki yolda bir su birikintisini geçiyormuş gibi Jennifer'ın bedeninin üzerinden zarifçe atladı. Kan, halıya yayılıp parmaklıklara yakın olan zemine kadar ulaşmıştı. Halı kanı emdikçe leke genişçe yayılıyordu. O kadar düzgündü ki sanki bir oje gibi parlıyordu.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun," dedi Billie.

Wes'in sırt kasları gömleğinin altında hafifçe gerilmişti ama bıçağı elinde sabitti.

"Rolüme uygun giyinemediğim için üzgünüm. Kostümümü aşağıda bıraktım. Tulumum da biraz... Kirlenmişti malum. Her neyse, artık birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz, gizemli kısımları bir kenara bırakabiliriz bence. Evet! Sırada ne var?" Soruyu bana yöneltmişti. Ve gece boyunca ilk kez kendimi bu durum için tamamen yetersiz hissediyordum. Billie ve Wes daha denk gibiydi. Polis ve suçlu. Kahraman ve kötü adam. Ama yine de... Onun bana yüklediği anlamın farkındaydım. O beni merkeze koymuştu. Başrol bendim. Bu yüzden, Wes beni durduramadan onun yanına gittim.

"Senin teorine göre, Jamie, Wes kesin ölecek," dedi Billie. Sonra ona alaycı bir öpücük yollayıp sustalı bıçağını bana doğrulttu. "Ve geriye bir tek sen kalacaksın. *Sonda Sağ Çıkan Kız*, değil mi?"

Bunu söyleyiş tarzı... Sanki asıl planı bu değilmiş gibiydi. Böyle düşünmek bile saçmaymış gibi söylüyordu. Bu da beni düşündürmüştü. Gece boyunca her şeyi kurallarına göre yapmıştı. Beni sahneye itmeye çalışmıştı. Ama hâlâ anlayamadığım bir şey vardı. *Neden* o katildi? Onu bunu yapmaya iten *neydi?*

"Bana âşık değilsin."

Bunu bir soru gibi sormamıştım. Zaten öncesinde de bana sanki ayakkabısının altına yapışmış bir pislik gibi bakıyordu. Gerçi bu pek doğru tanım değildi çünkü botlarının etrafında dolaşan yoğun, koyu kıvamlı şarap rengindeki sıvı hiç umurunda değil gibi duruyordu.

"Belki de tamamen geri zekâlı değilsin," diye homurdandı.

"Ama bu hâlâ benimle ilgili. Pistteki isim hâlâ benim, değil mi?"

Omzunun arkasındaki yazıyı işaret ettim ama o işareti takip edecek kadar aptal değildi. Yine de o küçümseyici sırıtışı aniden kaybolmuştu. Hem de çok hızlı.

"Sen sadece bir araçsın. Amaca giden bir yol."

Bunu bana değil, daha çok kendine söylüyordu ve bu... Gerçekten şaşırtıcıydı.

"O zaman neden? Neden çiçekler, kalpler ve *gül yaprakları*?"

Bütün gece bıraktığı küçük işaretlerden bahsettiğimde alaycı bir nefes verdi, sanki bir yarasını deşmişim gibi irkildi. O yüzden yarayı kaşımaya devam edecektim. Belki amacıyla ilgili konuşarak biraz zaman kazanabilirdim, böylece elimizde *Genç Bekar Bayan Aranıyor* mu yoksa *Çığlık 4* mü olduğunu anlayabilirdim. Belki de onu oyalayıp avantaj elde edebilirdik.

"Neden bu kadar uğraştın? Neden beni direkt öldürmüyorsun?"

Son sorumu sorduğumda bakışları keskinleşti, bıçaklarını tutan elleri gözle görülür şekilde sıkılaşmıştı.

"Ah, seni de öldüreceğim." Bu sözler boynuma geçirilen bir ip gibi nefesimi aniden kesmişti, tam o sırada Wes tekrar önümde belirdi. "*Henüz* öldüremem. Dediğim gibi bu daha bitmedi. Biz sonuna kadar dayanıp dayanmadığını görene kadar öldüremem. Ama eminim ki diğerleri gibi sen de bir hayal kırıklığı olacaksın. Sonra ben olacağım."

"Sen ne olacaksın?"

"*Ruh eşi.* Hani şu—"

Bitirmesine fırsat vermeden bir elinde el feneri, diğerinde bıçak olan Wes öne atıldı. Ama boyu, yetenekleri ve reflekslerine rağmen bunu gece boyunca yapan Billie'nin karşısında şansı yoktu. Billie tüm gece ısınmıştı ve sustalı bıçağını hızla salladığında Wes'in bir yerini kestiğine ve istemsiz bir acı iniltisi duyduğuma yemin edebilirdim. Bu, sıradan bir sıyrıktan çok daha kötü bir yaralanmaydı.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır.*

Wes dizlerinin üstüne çöktü ve Billie göğsüne doğrulttuğu mutfak bıçağıyla ona saldırırken olanlar o kadar hızlı gelişmişti

ki gerçek olup olmadığından bile emin olamıyordum. Wes yere düşerken çoktan harekete geçmiştim, iki elimle tuttuğum kazığı omzumun üzerinden geriye doğru çekip sadece... Savurdum. Topuğumu yere bastım, arka dirseğimi omzumla hizaladım ve ileri doğru savurdum. Sanki Wes beni ilk buluşmamızda bir beyzbol kafesine getirmiş de lisede softbol oynarken ne kadar iyi olduğumu göstermek istiyormuşum gibiydi. İşin aslı, gerçekten *iyiydim*. Olmak zorundaydım da. Yoksa ergenken ailemi, bana hiç de uygun olmayan korku filmlerini izlemeye nasıl ikna edebilirdim ki? Bu filmlerin zihinsel sağlığıma hiçbir etkisi olmadığını kanıtlamak için dengeli bir hayat sürüyormuş gibi davranmak zorundaydım.

Billie tam doğru anda yukarı baktığı için sopa burnuna çarptı. Şiddetle burnuna inen sopa sonrası yüzünden havai fişek gibi kan fışkırmaya başladı ve tenini âdeta bir maske gibi kapladı. Bütün gece giydiği maskeyle boy ölçüşebilecek gerçek bir maske.

Vuruşun şiddeti onu geriye, Jennifer'ın kan birikintisine doğru savurdu. Bıçaklar ellerinden düştü, her iki avucu da burnunu tutmak için kalktı ve kiraz suyu dökülmüş gibi görünen yüzünden bir çığlık yükseldi. Su birikintisi üzerinde kontrolsüzce kayıyordu, kan ayakkabılarının tabanında kaygan bir tabaka oluşturuyordu ve ardından tamamen dengesini kaybedip arkasına yaslandığı korkuluklara çarptı, korkuluğun çok alçak olduğu konusunda haklıydım.

Nefesimi tutamadan o gözden kayboldu ve aşağıdaki zemine çarpma sesi, bu gece duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Ağır, doğal olmayan bir sesti ve ardından öylesine yoğun bir sessizlik oldu ki nereye düştüğüne, nasıl düştüğüne bakmak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Ama bakmak zorundaydım. Gözlerimi elimde tuttuğum süpürge sapından çekebildiğim an,

sapın beyaz parmak eklemlerime karşı koyu kırmızıya boyandığını gördüm ve sopanın ucuna... Evet, bir diş saplanmıştı. Sanırım yukarı doğru salladığımda onu ağzından vurmuş olmalıydım.

"Jamie?"

Wes'in sesindeki zorlanma, bakışlarımı elimdeki kazıktan çekmeme neden oldu. Döndüğümde Wes'in hâlâ yerde olduğunu gördüm. Vücudu çökmüş durumdaydı. Bıçağı bileğinden sarkıyordu, el feneri yerde, bir eli kaburgalarında, diğerini göğsüne bastırmıştı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiremiyordum, ellerimin titremesini durduramıyordum ama o kalkmaya yeltenmediğinde kendimi hızla ona doğru gitmeye zorladım. Dizlerimin halının üzerindeki kanı daha da yaymasını umursamadan yanına çöküp kazığı elimden bıraktım. Çıplak ayağım yanlışlıkla Jennifer'ın dirseğine değdiğinde hızla geri çektim.

"Wes—" Onu doğrulttuğumda gözlerim karardı.

Dani'nin daha önce onu kestiği yerin tam ters tarafına darbe almıştı; gömleğinin kumaşını baştan başa yarıp göğsünün üzerine, kalbinin biraz üstünde biten yatay bir çizgi bırakmıştı. Gömleği çoktan sırılsıklam olmuştu. Öncekinden daha derin bir kesikti ama zihnimdeki uğultu yatıştığında bunun kolumdaki kesikle benzer olduğunu fark ettim. Dikişe ihtiyacı olabilirdi ama bir bandaj onu buradan çıkana kadar idare edebilirdi.

O yaşayacaktı. O yaşayacaktı ve tek önemli olan buydu.

"Beni bıçaklayacaktı," diye soludu. Bence şoktaydı. "Göğsümü hedef almıştı ve... Eğer sen olmasaydın... Eğer yapmasaydın..."

"Bekle." Ondan uzaklaşıp Jennifer'ın etrafından dolaştım, Billie'nin düşüşünden sonra yeniden dümdüz, el değmemiş bir havuz gibi yayılmış kana baktım ve onun düştüğü yere döndüm.

Tek bir bakış yeterliydi. Onuncu kuralı uygulamama gerek yoktu. *"Düşmesi" öldüğü anlamına gelmez, işini sağlama al.*

Gördüklerim arasında bu tam da klasik bir Disney kötü adam ölümüydü. Dans pistinin kenarındaki barın üzerine düşmüştü ve o... Ölüydü. *Gerçekten* ölüydü.

Ama anlayamadığım şey, *bunun* nasıl bir son olduğuydu.

Arkamda Wes hâlâ kan kaybediyordu, bu yüzden Jennifer'ın düşürdüğü ilk yardım çantasına gidip hızla açtım, parmaklarıma ilk gelen gazlı bezi çıkardım. Romantik bir antiseptik ânı için zaman yoktu.

"Gömleğini aç."

Wes zorlukla hareket ediyordu ve göğsündeki yarığı gördüğümde nedenini anladım. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Kaburgalarının üzerinde morluklar, başka ezikler vardı ve göğsündeki bandaj bir noktada kan sızdırmıştı. Bizi hayatta tutmaya çalışırken o kadar fazla zarar görmüştü ki. Bandajı göğsünün etrafına sararken parmaklarım titremeye başladı. Tüm bu yaralarına odaklanmamak için Billie'nin nasıl Kalp Göz olduğunu çözmeye çalışıyordum. Bu süre boyunca onun bir erkek olduğunu varsaymıştım. Gece daha önce, kısa bir anlığına Billie'nin katil olabileceği fikrini düşünmüştüm ama bu, tanık olduğum vahşetten önceydi. Stu'nun içinden baltayı çekmek, Campbell'ı duvara çivilemek, koridorun sonundaki adamı doğramak için gereken güç... Bunların hepsini tek başına *nasıl* başarmıştı?

"Bu mantıklı değil," diye mırıldandım sargıyı kaba bir düğümle bağlamadan önce.

"Ne mantıklı değil?" diye sordu Wes nefes nefese, ben bandajın altından gözüken kaburgalarının üst kısmındaki benzer görünümlü dövmelerle omzuna doğru uzanan sivri siyah çizgilerin bağlantılı olup olmadığını anlamaya çalışmadan gömleğini

iliklemeye başladı. Bu noktada bu bir hayranlık değil, sadece bir gözlemdi. "Korkmuş ve tahrik olmuş" olmaya hiç zaman yoktu. Özellikle de bu işin henüz bitmediğini haber veren, içimde büyüyen o tanıdık duygu varken.

"Bu. *O.* Hiç mantıklı değil."

Benden nefret ettiğini çok açık bir şekilde belli etmişti, yani "aşk için her şey" teorim çökmüştü ama yine de... Güller, mesajlar, her cinayetin saf teatral havası. Bütün bu çaba motive edecek bir amaç gerektiriyordu. İtici bir güç. Billie'nin sevdiği birinin kazara ölümüne yol açacak hiçbir şey yapmamıştım. Birinin park yerini çalmak şöyle dursun, intikam gerektirecek bir davranışta bile bulunmamıştım. Her şey, onun kana susamışlığının ötesinde bir şey tarafından yönlendirildiğini gösterecek kadar titizlikle planlanmıştı. Peki geriye hangi sebep kalıyordu?

"Jamie, hâlâ buradan çıkmanın bir yolunu bulmamız gere—" diye ayağa kalkmaya çalışan Wes anında kusacak gibi göründü. "Tamam..." nefes nefese söylenirken kaşlarını kaldırdı. "Siktir... Jamie, bana yardım edebilir mis—"

"Üzgünüm. Evet." Topuklarımı halının nemli yüzeyine sağlamca bastırarak geriye kaydım ve ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştım. Bu tam bir mücadeleydi. Wes doğrulana kadar birkaç kez daha küfretti, ardından toparlanmak için derin nefesler alırken bıçağı yeniden eline yerleştirdi.

Çok büyük ihtimalle ayakta kalan son kişiler bizdik ve eğer içimdeki his doğruysa, bu sahte bir sondu. O yüzden onun silahlı olması gerekiyordu. O yanımdayken kendimi her zaman güvende hissediyordum ama yanımda olmadığında—

Bir düşünceyle duraksadım.

Onun yanındayken her zaman güvende hissediyorum.

Peki ya yanımda olmadığı zamanlar? Gruptan ayrıldığı zamanlar. O kahramanlık saçmalıklarını yaptığı, beni deli eden anlar. İşte tam da o zamanlarda Kalp Göz ortaya çıkmıştı. Ve birdenbire taşlar yerine oturmuştu. Bu yüzden Billie'nin bu gece tek başına olmasının bir anlamı yoktu.

Çünkü Kalp Göz'ü ilk gördüğümde koridorun sonunda bir adamı parçalara ayırarak neler yapabileceğini bana gösterdiğinde Billie bodrumda Wes'le birlikteydi. Eğer tüm gece onun yanındaysa o cinayeti işleyemezdi.

O cinayeti işleyemezdi ancak...

Biz sonuna kadar dayanıp dayanmadığını görene kadar öldüremem.

Biz.

Çünkü her zaman aslında—

"İki kişi vardır," diye mırıldandım.

34. BÖLÜM

"Beni *öldür*, çünkü seninle çıkmak istiyorum."

– "Teklif" filminden alınth *değildir*.

Yanılmamıştım. Bu gece, *slasher* formülünü mükemmel bir şekilde takip etmişti. Bazen bir katilin planını uygulaması için birine ihtiyacı olurdu. Takım çalışması hayalleri gerçeğe dönüştürürdü.

"Diğerleri gibi sen de bir hayal kırıklığı olacaksın. Sonra ben ruh eşi olacağım."

Ruh eşi. Görünüşe göre tekrar romantik komedi topraklarına geri dönmüştük çünkü sapkın bir aşk arayışında olan bir psikopata yardım edecek en iyi aday, onunla mükemmel eşleştiğini kanıtlamak isteyen başka bir psikopattı.

"Jamie?"

Başımı kaldırdım ve birkaç adım ötede Wes'i gördüm. Farkında olmadan geriye çekilmiştim. Kazığım onun ayaklarının dibindeydi, onu kapmalıydım ama o daha yakındı. Silahlıydı ve tam gözlerimin içine bakıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu, kaşları beklentiyle kalkmıştı.

İki kişinin bir katliam sırasında bağ kurduğu örnekler bir yana (*Çığlık*'taki homoerotik imaları görmezden gelirsek), bir

kadının, âşık olduğu adamın işleyeceği cinayetin angaryasını üstlendiği sayısız *slasher* filmi vardı. Elbette bu her zaman ters teperdi ve bir noktada adam, işini gördükten sonra kadını gözden çıkardığı bir yüzleşme yaşanırdı. Sonsuz aşklarına rağmen korkunç bir sonla karşılaşırlardı... Mesela preslenmiş metal bir barın üstünde ölmek gibi.

"Her zaman iki kişi vardır," dedim tekrar. Daha yüksek, daha güçlü bir şekilde. Parmaklarımdan birine bir acı saplandı. Ellerimi o kadar sıkı yumruk yapmıştım ki bu koşullara rağmen gayet iyi dayanmış tırnaklarımdan biri kırıldı. Yaşamın kıyısında tutunan tek şey onlar değildi.

"Billie bunların hepsini tek başına yapamazdı."

Ve yapmazdı da. Benim için değil. Ama konu her zaman *ben* olmuştum.

Wes duraksadı, yüzü sertleşmişti, avucunu tekrar kaburgalarına bastırdı; sanki kendini toparlıyordu ya da rolünün çok erken açığa çıkmasından dolayı üzgündü. Billie'ye saldırmasının nedeni bu muydu? Çünkü o sona dair ipucunu vermek üzere miydi?

Kısa ve kesik bir nefesin ardından başını salladı. "Katılıyorum. İşte bu yüzden yapmamız gereken—"

"Ne?"

Sesimi yumuşatamamıştım. Onla her zaman konuştuğum tondan farklıydı bu. Hep yapmak istediğim gibi daha sessiz konuşup onun bana yaklaşmasını sağlamak isteyemezdim. Çünkü onu yakınımda istemiştim. Onun yakın olması kalbimi hızlandırmış, tenimi ürpertmişti. Ya bütün bunları yanlış anlamışsam? Ya *her şeyi* yanlış anlamışsam?

Artık derin nefes alıyordu ve bunun kaburgalarından mı, yoksa benim hikâyeyi onun hoşuna gitmeyecek kadar erken, işi *slasher*dan tekrar romantik komediye çevirmeden önce çözmüş olmam-

dan mı kaynaklandığını anlayamıyordum. Bu son cinayete eşlik edecek güller ya da mesajlar yoktu ve bu, onun tarzına aykırıydı.

"Plana sadık kalıp alarmları çalıştırmamız gerek." Sesi tüm gece olduğundan daha kısık ve çatallıydı. Gözlerimin içine bakarken gözlerini bile kırpmamıştı ve bu normalde bana güven vermeliydi ama artık "olumsuz koşullar altında duyulan çekim" etkisi tamamen yok olmuştu. "Korkmuş ve tahrik olmuş" hâlinden çıkıp doğrudan "korkudan kör olmuş" hâle geçmiştik.

"Burada olduğumuzu insanlara haber vermek için alarmları çalıştırmamız gerek."

"Yoksa diğerlerini ortaya çıkarman için mi?" diye sordum. Yüzüne yerleşen ifadeden ne demek istediğimi anladığını görebiliyordum. Doğruldu, yüzünü buruşturdu, başını iki yana sallamaya başladı. Bir adım daha geriye çekildim. "Sadece seninle ben kalalım diye mi? Doğru sona ulaşmamız için mi?"

Wes söz konusu olduğunda kendimi hiç tehlikede hissetmemiştim. Şimdiye kadar. Geceye dönüp baktığımda iki katil olduğunu ve Wes'in bu cinayetlerin en az yarısını işlemek için gerekli araçlara ve fırsatlara sahip olduğunu fark etmiştim. Kendimden tiksiniyordum çünkü birkaç güzel söz ve kesintisiz göz temasıyla baştan çıkarılmamam gerektiğini bilmeliydim. İlgisine asla güvenmeyeceğimi biliyordum. Bunu *biliyordum.*

"Jamie, korkuyorsun. Sen—"

"Bana sakın düzgün düşünemediğimi *söyleme.*"

Söylemedi. Bunun yerine yine o ikna edici mırıltılı sesle konuşmaya başladı ama bu sefer midemde keskin bir acı hissettim.

"Ben de korkuyorum."

Onu kalbimin kırılacağı kadar uzun süredir tanımıyordum ama beni ona bağlayan o ip kesinlikle kopma noktasına gelmişti çünkü tam da bu an, bu sesi bana karşı kullanması o kadar acımasızdı ki.

"Jamie, *lütfen*—" Bana uzandığında nefesim kesildi ve tekrar geri çekildiğimde bile nefesim normale dönmedi. Gözden kaçırdığım, masumiyetini ya da suçluluğunu kanıtlayacak açık bir işaret olup olmadığını görmek için tüm gece Billie ile Wes'in yan yana olduğu anları hatırlamaya çalıştım. Ama tek hatırladığım, Wes Billie'ye doğru koşmadan önce kızın yüzündeki o hesaplı sırıtış ve göz kırpmaydı. Üstelik o mimikleri ne kadar düşünürsem zihnimde o kadar çarpıtılıyordu. Sonunda her şey o kadar karmaşık hâle gelmişti ki zihnimde Billie, Londra'nın karlı bir kaldırımında durmuş, elinde "Benim İçin Wes Mükemmel Bir Suç Ortağıdır" yazan bir karton pankart tutuyordu. İlk kez teras katına çıktığımızda Wes kolumu sararken ve teorilerimizi tartışırken katilin bunu *ruh eşi* için yaptığını söylemişti. Billie de ruh eşi olmak istediğini söylemişti.

Tek, mükemmel, kaderine kazınmış bir ruh eşi.

İkisi de bunu söylemişti.

"Çok fazla çılgınca şeyin yaşandığını biliyorum," dedi Wes nefes nefese, ben ona elimi uzatmadığımda elini tekrar kaburgalarına bıraktı, omuzları nefeslerinin gücüyle inip kalkıyordu ve bunun onu kızdırıp kızdırmadığını anlayamıyordum. Eğer onu reddedersem bıçağı göğsüme saplamaya mı hazırlanıyordu?

"Ama bana güvenmen ge—"

"Hayır, gerek yok." Kalbim kulaklarımda atarken ona baktım. Kalp atışlarım, hızlı, kısa, panik dolu nefes alıp veren birinin sesiyle senkronize olmuştu. Ben. Hiperventilasyon geçirecek olan bendim ama aynı zamanda bunun hepsinden biraz uzaklaşmış gibi hissediyordum. Hepsinden uzaktaydım. "Sana güvenmem gerekmiyor."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu gece ilk kez, bir sonraki mantıklı adımın ne olduğunu bilmiyordum. Kovalandığım,

köşeye sıkıştırıldığım ve dehşete kapıldığım zamanlarda bile hep aklıma gelen bir şey olurdu ama şimdi her şey panik, acı ve utanç tarafından bulanıklaşmıştı... Ya *gerçekten* oysa?

Bir saatten az bir süre önce beni duvara yaslamış ve... Aman Tanrım. Kurallar gerçekten geçerliydi. Neredeyse cinsel bir şey yaşamıştık ve şimdi ölecektim.

"Lütfen, Jamie." Yüzündeki bitkin ifade, beni yeniden ona yaklaşmaya zorladı, belki de aşırı tepki veriyordum ama ölmeme yol açamasındansa yanlışlıkla fazla tepki göstermeyi tercih ederdim.

"Sadece buradan çıkmak istiyorum... Başka birinin incinmesini istemiyorum."

Buna karşılık, eğer bunu istiyorsa insanlara zarar vermeyi bırakması gerektiğini söylemek istesem de ağzımı oynatamıyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Artık burada durmaya devam edemezdim. Ona karşı savaşamazdım. Bu yüzden geriye sadece bir seçenek kalıyordu.

Niyetimi fark ettiğinde gözleri panikle doldu.

"Jamie, yapma..."

Bunu söylediği son seferde üç saniye sonra beni öpmüştü ama bu sefer ben, o bana yaklaşamadan kaçıyordum. Artık filmin üçüncü perdesindeydik ve ittifakların hiçbir önemi yoktu, öpücükle mühürlense bile çünkü Sonda Sağ Çıkan Kız olmanın kuralı neydi?

Her zaman yalnız kalırlardı.

Durmadım.

Kalp Göz'ü ilk gördüğüm koridorun yanından geçerken hâlâ orada yatan cesedi gördüğümde ya da ayaklarımdaki kesikler yeniden açılıp her adım dayanılmaz hâle geldiğinde de durmadım. Ta ki kendimi, John'u daha önce koridorda gördükten sonra onu dans pistine geri getiren merdivenleri görene kadar. Merdivenlerden inmedim, dans pistine yaklaşmak istemiyordum ama Wes beni aramaya gelirse açık bir çıkış yolum vardı.

Onun beni aramaya gelebileceği fikri, beni avlayabileceği düşüncesi *espresso martini*lerin tamamen ağzıma gelme tehdidi oluşturuyordu. Duvara yaslandım ve kendimi nefes almaya zorladım. Temiz bir kafaya ve tüm atletik kapasitemi kullanmaya ihtiyacım vardı, bir şekilde bunu nasıl bitireceğimi çözmeliydim.

Çünkü bunu *bitirecektim.* Yapmak zorundaydım. Artık inkâr edemezdim.

Film ancak başrol oyuncusu gelişimini tam olarak yansıttığında sona ererdi. Başroldeki Kız, erkeğini bulurdu ya da Sonda Sağ Çıkan Kız... O da erkeğini bulurdu.

Bunu her zaman yaparlardı.

Ama içimdeki sinsi bir ses bana, *Sen onlar değilsin,* diye hatırlattı.

Ben yorgun, mantıklı Sonda Sağ Çıkan Kız değildim ve cesur, özgür ruhlu Başroldeki Kız da değildim.

Şu anda, sadece geceyi atlatıp hayatta kalmaya çalışan bir kadındım.

Bundan önce bile kadınların birkaç eski kalıpla hareket etmesini isteyen bir dünyada hayatta kalmaya çalışıyordum. "Yetersiz" ile "fazla" arasındaki çizgide yürümeyi öğrenmek bir ömür sürmüştü, Başroldeki Kız ve Sonda Sağ Çıkan Kız olmanın ne gerektirdiğini ezberlemem yıllarımı almıştı ve bir gecede hangisi olabileceğime karar vermeye zorlanmıştım...

Gerçekten her iki rolü birden oynayabilseydim, eşsiz bir kadın olurdum.

"Eşin benzerin yok ve tam da benim tipimsin."

Wes'in hayret ve hayranlık dolu, tükenmiş sesi kolay unutulmuyordu ve bunu hatırladıkça avucumu göğsüme bastırdım. O an bir hışırtı duydum ve parmaklarımı kâğıda dokunmak için göğüs dekolteme soktum. Eşleşme kâğıtları hâlâ sütyenimdeydi ve onları çıkardım. Titreyen parmaklarımla terle nemlenmiş kartları yırtmadan düzeltmeye çalıştım.

Birinde erkeklerin isimleri, diğerinde ise kadınlarınki vardı. İkisine de bakarak kimlerin gittiğini ve kimlerin hâlâ kulüpte olabileceğini anlamaya çalıştım. Tanıdık isimler, acımasız sahnelerin birer gösterimi gibi zihnimde beliriyordu, kulüpten sağ çıkanların bir anma listesi gibi.

Curtis

Drew

Colette

John

Campbell

Dani

Stu

Jennifer

Billie

Bir de Drew'un yanında bulduğumuz kadın vardı. Koridorun sonunda olan adam.

On bir kişi.

Sonra "diğerleri" vardı. *Speed dating* etkinliğinden beri görmediğim, bulduğumuz iki cesedin arasında değillerse saklandıklarını umduğum kişiler...

Lee, Michael, Jason, Ari, Nia, Niamh, Ellen ve Shelley.

Etkinlik yöneticisi, iki barmen ve vestiyer görevlisini saymıyordum bile. Buradan çıkarsam, isimlerini öğrenecek ve hepsini ezberleyecektim çünkü sadece bu listede isimsiz birer kurban olarak kalmayı hak etmiyorlardı.

Kendi ismimin altındaki eşleşme kartında Laurie'nin ismini görünce onun yanından geçtim. Şu anda onun hakkında düşünemezdim ama onun havalandırmadan gidişini izlediğimden beri tekrarladığım cümleyi yeniden tekrarlayabilirdim: *O iyi. Dışarıda.* Yardım çağıracaktı ve yakında tekrar birlikte olacaktık, son kola kutusunu paylaşıp tez konum üzerine tartışacaktık.

Tanrım, tezim. Birkaç saat önce hayatımdaki en büyük endişenin bu olduğunu düşünürken şimdi o yıllarca yaptığım araştırmayı gerçek bir *slasher*da sağ kalmak için kullanmak... Buradan çıkarsam... Çıktığımda lanet şeyi yazacaktım. Bir daha asla tür teorisi üzerine yazma yeteneğimi sorgulamayacaktım. Asla.

Erkek eşleşme kâğıdını tekrar gözden geçirirken Wes'in ismini gördüm. Parmaklarımı mürekkebin üzerinden geçirdim ve öpüşünü, dokunuşunu düşündüğümde gözlerimin kenarı yaşlarla doldu. Ondan kaçtıktan sonra bile bunu yapanın o olduğuna tamamen kendimi inandıramıyordum. Bunun ne kadar aptalca olduğunu anlamaya bile başlayamıyordum.

Bir katil ortalıkta dolaşırken bir çocuk için ağlıyordum. Hele ki o çocuk ve katil aynı lanet kişi ise. Ama şimdi paniğim geçmişti, nefes alacak bir an bulmuştum ve Billie'nin cesedinin barın üzerinde serili olduğu görüntüyü aklımdan atabilmiştim...

Bir nefes verdim.

Muhtemelen berbat bir hata yapmış olabilirdim.

Kalp Göz, Stu'nun kafasına baltayı saplayıp geri çektiğinde Wes tam olarak yanımdaydı. Billie bunu fiziksel olarak başaramazdı. Kesinlikle, bunu yapan kişi kadar uzun ve kalıplı değildi.

Gece boyunca bu kadar çok *slasher* sahnesini hatırlayabilen içimdeki parça, katil ortaya çıkana kadar Wes'i tamamen göz ardı edemeyeceğimi söylese de içgüdüm bana onun olmadığını söylüyordu. Beynim Wes'in diğer görüntülerini ön plana çıkarıyordu, bu gece söyledikleri ve yaptıklarıyla ilgili hoş, gül pembesi anılar, göğsümdeki kancanın beni ona çekmesini sağlıyordu.

"Benim de ilgimi çektin, Jamie. Eşin benzerin yok ve tam da benim tipimsin."

Ya kompleksim, bir erkeğin beni öldürmeye daha meyilli olduğuna, benimle olmak istemeyeceğine inanmama sebep olduysa?

Tam da o anda delirmiş olabileceğimi düşündüm. Çünkü sadece onun bu geceki tüm cinayetleri işlemiş olabileceğinden korkmuyordum; aynı zamanda eğer sezgilerim ve "gözlerimle yiyip bitirme" dürtüm yanılmıyorsa ve buradan çıkarsak gerçek bir randevu şansımı berbat etmiş olabileceğimden korkuyordum. Ve şu anda hangisinin daha kötü olduğunu bile söyleyemezdim.

Bunun yerine hâlâ kaç erkek kaldığını anlamaya çalışmaya odaklandım.

Çünkü Billie'nin bunu ancak bir erkekle, *bir erkek için* yapacağına emindim. Hayatım üzerine buna bahse girerdim. Bu gece diğer kadınları rakip olarak gören biri olduğunu defalarca kez kanıtlamıştı ve kendisi, beni öldürdükten sonra *kendisinin* o ruh eşi olacağını söylemişti.

Bu, aşina olduğum bir kavramdı ve Billie'nin beni bir araç, bir hayal kırıklığı olarak adlandırdığını düşündüğümde Wes ve benim haklı olduğumuzu anladım. Billie ve katil de bir romantik komedide olduklarını düşünüyordu. Sadece Billie'nin rolünden mutlu olduğunu sanmıyordum.

Ben de aynı şekilde, diye düşündüm ama kendi kendime acımaya devam etmeden önce merdivenlerin dibindeki hareket

dikkatimi o yöne çekti, kalbim boğazımda atıyordu. Silüet ve gölgeleri karanlığa karışıyordu. *Lights Out* filminde bile sırıtmayacak soyut bir silüetti ve eğer bu geceye bir de hayalet eklemek zorunda kalırsam... *Bu boktan dondurmanın üzerine konan kiraz olur,* diye düşünmeden edemedim. Silüet merdivenleri çıkarken daha insansı bir forma büründü ve bu varlık daha görünür hâle gelirken düşünmeyi bıraktım çünkü öne doğru adım attıkça...

Karşımdaki John'du.

"Seni *öldürmek* istedim. Seni öylesine çok *öldürmek* istedim ki."

– "Mesajınız Var" filminden alıntı *değildir.*

John.

Son olarak kayda değer bir fedakârlık gösterisinde bulunup elinde bir pala olan kişiye, yani Billie'ye doğru koşarken gördüğüm John.

Merdivenlerden bana doğru sendeleyerek çıkarken donakaldım, gömleğinin yakası açık kalmıştı. Sol omzu ve hatta bütün kolu daha önce durdurmaya çalıştığım yaradan dolayı kiraz kırmızısına dönmüştü. Lekeyi çıkarmayı başarsa bile gövdesinde uzun bir kesik olduğu için bu gömleği bir daha asla giyemezdi.

Bu, Billie onu gerçekten yıkmadan önce Wes'in gömleğinde görmek istediğim türden sanatsal bir yırtıktı. Açıkta kalan teni, John'un... Fit olmaktan öte olduğunu gösteriyordu. Güçlüydü. Kaslıydı. Gecenin başında nasıl göründüğünü düşündüğümde aklıma "yanıltıcı" kelimesi geliyordu.

Şu âna kadar olan her şey, bu tür bir durumda tahrik olma isteğimi ortadan kaldırmıştı ama ona atfettiğim "akademik yaklaşımlı" kategorisini yeniden düşündüm.

Özellikle de uzun bir gecikmeden sonra onun hâlâ *hayatta* olduğunu fark ettiğimde.

Ona şaşkınlıkla bakarken adımlarını hızlandırdı, her zamanki gibi kişisel alana dikkat ederek güvenli bir mesafede durdu ve iç çekerek, "Jamie, iyisin," dedi.

"John... Biz... Ben sanmıştım ki..." Öldüğünü sanmıştım. Ölmüş olmalıydı.

Kolunu hareket ettirdiğinde bile yüzünü buruşturdu ama ne kadar soluk görünse de o çarpık gülümsemesi yüzündeydi.

"Ben de öyle sanmıştım."

Ama ölmüş *olmalıydı*. Lanet bir palanın üzerine koşmuştu. Aşağıda parçalara ayrılmış bir şekilde yatıyor olmalıydı ama öyle değildi ve bu imkânsızdı.

"Ne... Nasıl?"

Daha da yaklaştı, yaralı kolunu uzatıp avucuyla yüzümü kavradı. İçimde bir kıpırdanma ve geri çekilme dürtüsü hissettim, ince ayarlı olduğunu sandığım radarım sonunda devreye girmişti.

Ah... *Hayır.*

"Geçti," diye mırıldandı John, bakışları yalvarır gibiydi, yüzümü tutuşu sıkılaşırken bana yaklaştı. *Eğildi.* Tanıdık ama boğucu bir koku beni sarmıştı ve bunu hissettiğimde nefesim kesildi, sanki birisi sırtıma kokteyl dökmüştü. Vücudum ona karşı sertleşti, kalbim göğsümde delice çarpıyordu, nabzım kulaklarımda atıyordu.

"Sorun yok," dedi tekrar başparmaklarını yanaklarımda gezdirerek çünkü gözyaşlarım serbestçe akıyordu. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Elinin cildime teması yumuşak ve sıcaktı ve dokunuşu bana sadece ağlamadığımı fark ettirdi. Titriyordum da.

"John, sen—"

Beynimin vücuduma yetişmesi biraz zaman almıştı.

"Bunu benim için yaptın," dedim boğuk bir sesle, duvara karşı donmuş şekilde. Çelik mavisi bakışları benimkilere kilitlendi, gözleri o yalvaran ifadeyle kırışmıştı. Beni öpmek istiyordu. Bunu, başparmağının yanaklarımda gezinme biçiminden, bakışlarının titreyen dudaklarıma kaymasından anlayabiliyordum ve tüm benliğimle, bunu *istemediğimi* biliyordum.

"Hayır, Jamie," dedi ve sonra dudaklarıma yumuşak, uzun bir öpücük kondurdu ardından dudaklarımda sert bir baskıya dönüştü.

Korkmuş, ağlayan bir kadını, sahte ölümünü canlandırmak için kullandığın mısır şurubuyla kaplanmışken rızası olmadan öpmek...

Kocaman bir eksi puan.

Geri çekildi, dudaklarımdan bir fısıltı kadar uzaktaydı ve titrememin asıl nedeni yerine sınırsız bir tutkudan kaynaklandığını sanmasını umuyordum.

Korkudan donmuştum.

Çünkü Billie haklıydı. Her zaman *sessiz* olanlardı.

Gözleri açıldı, çarpık gülümsemesi gecenin başına göre çok daha az çekiciydi ve "Bunu senin için yapmadım. *Bizim* için yaptım," dedi.

"John," dedim ama o hâlâ romantik, âşık bir şekilde "ne kadar yol katettiğimize bak" ifadesiyle başını sallıyordu. Yanaklarımı tutuşu gevşedi. Artık bana dokunmadığı için rahatlamıştım ve fazla sesli iç çekmemeye çalıştım.

"Kaderin varlığına inanır mısın, Jamie?" dedi kâkülünün altından bana bakarken sonra ellerini saçlarının arasına geçirip geri çekildi ve bana iyice bakmak için durdu. Bana, kurduğu tuzağın derin ve karanlık bir köşesinde değilmişiz de Empire State

Binası'nın tepesinde, Manhattan Köprüsü'nde ya da Riverside Park'ın ortasında tesadüfen karşılaşmışız gibi bakıyordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Hiçbir şeyin mantığını çözemiyordum. "Daha önce—"

Bir adım ileri attı, gözleri o ürkütücü sevgiyle parlıyordu ve sorumu bitirmemi bekliyordu.

"Bu geceden önce hiç *karşılaştık* mı?"

Kendimi çevremin farkında olan biri olarak görürdüm ve John, kriterlerime *uyan* biri gibi görünüyordu ki artık kesinlikle öyle değildi. Eğer yollarımız daha önce kesişmiş olsaydı fark etmemiş olmam mümkün müydü?

"Belki başka bir hayatta."

Aman Tanrım, lanet olsun.

"Ama bana *seslendin*, Jamie. Bu gece. İçeri girdiğin anda ve seni asma kattan gördüğümde ben... *Anladım.*"

Laurie ile kulübe girdiğim zamanı düşündüm. Gerçekten de korkuluklara yaslanmış bir silüet görmüştüm. Garip bulmuştum. Ama gecenin geri kalanında aklıma gelmemişti. Benim için çok etkisi olmamıştı ama onun için... Onun için her şeydi.

"Ve sonra randevumuzda, mükemmel uyum sağladığımızı anladım. Biz sadece... Uyum sağlamıştık." Bir kahkaha attı. "Kolay korkan biri değilsin."

Şu anda kesinlikle korkuyordum.

"Benim gibi birini takdir edeceğini biliyordum. Tabii ki emin olmam gerekiyordu. Daha önce yanılmıştım ve hep kötü bitmişti. Bu yüzden bu sefer farklı olması gerektiğini biliyordum. O kişinin gerçek beni baştan görmesini sağlamam gerektiğini biliyordum. Burada olacağını, *senin* de burada olacağını biliyordum, beni arıyor olacağını."

Bana ne demişti?

"Fazla risk almam. Her şeyi planlarım. Kendi işime bakarım."

Pekâlâ, bu gece öncesinde öldürdüğü beş kadın ve kulüp boyunca bıraktığı sayısız ceset, onun bu yolda oldukça rahat olduğunu kanıtlıyordu. "Billie o kadar emin değildi. Bazen biraz negatif olabiliyor ama—"

"Billie." Konuşacak kadar cesur olmamam gerektiğini hatırlamadan önce ismi dudaklarımdan döküldü. Barın üzerine bükülmüş bedeninin bir anlık görüntüsü zihnimde keskin bir şekilde canlandı, içimdeki korkuyu delip geçmişti ve onu zihnimden silmek için göz kırpmam gerekti.

Kaşlarım arasındaki çatlağı kıskançlık sanınca dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı.

"Sadece bir arkadaş," diye temin ettikten sonra bana doğru ilerleyerek saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve geri çekilmemek için tüm gücümü topladım. "Birkaç ay önce onunla bir yalnızlar yemek kursunda tanıştım." O anıyı küçümsercesine kıkırdadı. "İnanabiliyor musun, beni eve kadar takip etti?"

Evet, aslında inanabiliyordum. Onun psikopatisi, John'un psikopatisini tanımıştı. Benzer benzeri çeker. Bu iki kişinin birbirini bulup bu geceki ortak hedefe yönelmiş olması fikri (Billie'nin kendi için farklı bir amacı olsa bile) korkutucuydu.

"O zamandan beri bana yardım ediyor. Her şeyden önce ruh ikiziyiz. *Arkadaşız.*" Kelimeyi vurguladıktan sonra pişman bir şekilde omuz silkerek devam etti. "Bazen daha fazlasını istediğini düşünüyorum ama—"

"İstiyor." Konuştuktan hemen sonra beni bıçaklamadığı için kelimeler boğazımda düğümlense de, sesim titrese de kendimi ağzımı açmaya ikna etmek daha kolay olmuştu.

Bu gece, John'un *ruh eşini* bulup kazanmasıyla ilgiliydi ama Billie zaten o rolü istiyordu. Bu yüzden beni görmesi ağzında acı

bir tat bırakmış gibiydi. Benden nefret etmiyordu. Kıskanıyordu. İstediği adamın bunu neden benim için yaptığını ve neden onun için yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Bu yüzden sonuncu olmam gerekiyordu, böylece ona, onun istediği kişinin ben olmadığımı gösterebilirdi. Oydu. John'un tek yapması gereken, toz dindikten ve kan kuruduktan sonra ona bakmak ve baştan beri orada olduğunu fark etmekti. Hemen burnunun dibinde.

Sanırım Billie için bu, *En İyi Arkadaşım Evleniyor* durumuydu. Bu daha çok arkadaşım evleniyor değil de kan kaybediyor olurdu sanırım. Ve korkuluklardan düşmeseydi gece sonunda aynı tür cümleleri kullanacağından emindim.

Beni seç. Benimle öldür. Seni mutlu edeyim.

Ama tıpkı *En İyi Arkadaşım Evleniyor* filmindeki gibi bu, adamı elde etmesiyle bitmemişti ve yaptığı her şeye rağmen adam onun gittiğini bile fark etmemişti.

Bilmiyordu.

"Daha fazlasını *istemişti*," dedim.

"Ah." İnsanlardan bahsederken geçmiş zaman kullanmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu, bütün gece bunun sebebi olmuştu ve sadece bir saniyelik şaşkın bir farkındalık, kısa bir hayal kırıklığı sonrası tüm duyguları geldiği gibi hızla geçti. Arkadaşa ihtiyacı yoktu çünkü ben vardım.

"Eh, endişelenecek bir şey yoktu. Seni ilk gördüğümde ne istediğimi biliyordum."

Ne yani? *Dört saat* önce mi?

Diğer kadınlar için de aynı şeyi mi düşünmüştü? Onlara âşık olması ve bir "hata", kolayca silebileceği ve ortadan kaldırabileceği hatalar olduklarını fark etmesinin ardından bir sonraki "ruh eşini" aramaya başlaması ne kadar sürmüştü?

"O kadınlar," dedim. "Bundan önceki—"

Başını iki yana salladı ve avucunu kalbine götürdü. "Geçmişim olduğunu biliyorum. Eminim senin de vardır ama artık birbirimizi bulduğumuza göre önemi yok."

"Ama sen... Onlar..." Anlayamıyordum. Onlardan, başarısız ilişkilermiş gibi bahsediyordu, artık bahsetmeyeceğimiz eski sevgililer gibi. Oysa onlar gerçekte, bu gece yoluna çıkan herkes gibi soğukkanlılıkla öldürdüğü masum kadınlardı.

"Onlar hakkında yanılmıştım, Jamie. Ne istediğim hakkında yanılmıştım." Avucunu göğsünden omzuma kaydırınca irkildim. Önceki kadınlar yüzünden incindiğimi sanıyordu ve bu da tutkulu bakışlarını güçlendirmişti. Parmakları elbisemin askısına değdiğinde başparmağı ve işaret parmağıyla şeffaf askıyı ovuşturduğunda, bağırmamak için dişlerimi sıktım.

"İnsanlar her zaman önce kendilerinin en iyi yanlarını gösterir ama işler zorlaşınca gerçekte kim oldukları ortaya çıkar." Sanırım onun ilişkide "işler zorlaşıncadan" kastı çoğu insanınkinden biraz farklı olabilirdi. "Bana ilgi gösteriyormuş gibi davrandılar ama gerçek değildi, samimi değildi. Biz gibi değil."

Aman Tanrım.

"Bu yüzden bu sefer kendime bir söz verdim." Artık benimle konuşmuyordu. Bana sesleniyordu. Kendi hayaline kapılmış durumdaydı ve ben de bu ânı, aklıma bir Sonda Sağ Çıkan Kız sahnesi getirecek bir şey olup olmadığını görmek için etrafa bakmak için değerlendirdim. Beni ondan uzaklaştıracak bir şey.

"Sadece güzel bir gülüşe ve ortak ilgi alanlarına kapılmazdım."

Merdivenlerin önünü kapatıyordu, bu yüzden orası mümkün değildi.

"Onun benim için yeterince iyi olduğundan emin olurdum."

Onu itmek istesem de çok riskliydi. Ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. Üstelik beni de beraberinde aşağı çekebilirdi.

"İlişkimize ciddiyetle bağlı olduğundan emin olurdum."

Bir adım geri attı ve... Önümde kendini haklı çıkarma gösterisi sergilerken sevinçten ağlamamaya çalıştım. Yaralı rolünü bırakmıştı. Artık aksamıyor, tek omzuna yüklenmiyor ya da kolunu eliyle kapamıyordu. Bütün geceyi sağlam geçirmişti, biz ise darmadağın hâldeydik. Keşke elimde o kazık olsaydı onu göğsüne saplayabilir, Buffy moduna geçip onun takıntısını bitirebilird—

"Üstelik Jamie..."

Bu sözler gözlerimi tekrar ona çevirmeme neden olmuştu ve yeniden bana odaklanarak kişisel alanıma girip eğildi. Gece boyunca yaptığı gibiydi ama önceki gibi bir heyecan patlaması veya coşkulu beklenti yoktu. Onu artık tanıyordum ve eskiden sevimli bulduğumu düşünmemin önemi yoktu. Bill Pullman kıyafetleri içinde bir kurt olduğunu biliyordum artık.

"Beklentilerimin ötesindesin."

Komiktir ki o da benim beklediğimin çok ötesindeydi. Mantığın çok ötesinde.

Onu ikna edemeyeceğimi, bu gece yaptığı hiçbir şeyi istemediğimi gösteremeyeceğimi biliyordum. Çabalarını takdir etmiyordum.

"Tüm bunları—"

"Emin olmak için yaptım. Herkesin yaptığı gibi ruh eşimi bulabileceğimi sanıyordum ama ben herkes gibi değilim."

Eh, bunda kesinlikle haklı.

"Senin için doğru erkek olduğumu biliyorum ama senin de benim için doğru kadın olduğundan emin olmam gerekiyordu. Emin olmam gerekiyordu ki sen—"

"Ruh eşinim," dediğimde derin, memnun bir nefes aldı.

Başını o alçakgönüllü, daha önce sempatik bulduğum selamıyla eğdi. Bu karmaşık testi geçmekte başarılı olduğum için

benimle çok gurur duyuyordu ama ben doğru kişi olduğum için memnun değildim. Korku filmlerini sevip sevmediğimi soran adamın beni tam da bir tanesinin ortasına attığını düşündüğümde keskin ve soğuk bir farkındalık hissettim.

"Bunu anlayacağını biliyordum." Hüzünlü bir şekilde başını iki yana sallaması midemi bulandırdı. "Anlayacağını biliyordum."

"Anlamıyorum." Hiç anlamıyordum. Birini odanın karşısında görüp onun ruh eşin olduğunu düşünmekten, içerideki herkesi öldürmeye nasıl geçebildiğini anlamıyordum. "Tüm bu insanlar... Curtis ve—"

"O, başlı başına bir olaydı." Cık cıkladı. "Plan yaptığımı söylemiştim değil mi? Hep yaparım, Jamie ama seni gördüğüm anda planı değiştirmeye değer olduğunu anladım. Curtis... O tür adamlar kadınlara nasıl davranacağını bilmez. Kendini savunabildiğini biliyorum ama kimse benim kızıma öyle muamele edemez. İtiraf etmeliyim ki tartışmanızı gördüğümde kan beynime sıçradı. Ona haddini bildirmem gerekiyordu. Billie'ye son randevuya kadar beklemek istemediğimi söylediğimde sinirlenmişti." Güldü, sanki peşinden gelen olaylar hayatım boyunca beni rahatsız etmeyecekmiş ve yaptığı her şeyi haklı çıkarmak tamamen delice değilmiş gibi.

"Etkinlik yöneticisinin işime karışmayacağından emin olduktan sonra ön kapıyı kilitlemek, telefonları saklamak ve vestiyerdeki kızın, olması gerekenleri engellemesini önlemek için koşmak zorundaydı. Kaderle savaşamazsın."

Ama onun bakış açısına göre kaderi değiştirebilirdin çünkü olan her şey onun planıyla gerçekleşmişti. Bunun önceden belirlenmiş hiçbir tarafı yoktu.

"Eğer sadece birlikte biraz zaman geçirirsek, sana kim olduğumu ve senin için neler yapabileceğimi gösterirsem sen de benim,

senin için doğru adam olduğumu göreceksin. Sana kur yapılmasını hak ediyorsun, biliyor musun? İstendiğini görmek, birinin, yani benim her şeyi yapacağımı bilmek hakkın. Aramıza hiçbir şey giremeyeceğini anlaman için. Ve ben de sonuna kadar mücadele edecek, benimle olmak için savaşacak birini hak ediyorum."

Hiçbir şey söylemediğimde, söyleyemediğimde devam etti. "Bak, uzun bir gece oldu ama şimdi o içkiyi içebiliriz, tamam mı? Biz—"

Kendimi toparlayamadan önce başımı iki yana salladım. Bu, onun sonrasında sadece kadeh tokuşturabileceğimizi önermesine karşı içimde akan tiksinti nedeniyle tamamen ilkel, saf bir tepkiydi. İnsanlar bize nasıl tanıştığımızı soracaktı ve biz de, "Şey, komik bir hikâye..." diyecektik. Ama vücudum, sanrılı, kana susamış bir *katilin* yanında bulunmanın sınırına ulaştığına karar vermişti. Sırtımı duvara yasladım, hareketin kollarımdaki kesik ve morlukları ağrıtmalarını görmezden gelerek sahip olduğum tek çıkış seçeneğine hızlı bir bakış attım. Nadiren iyi bir şeye çıkan bir yol. Geldiğim yolun geri dönüşü.

"Jamie?"

Endişeliydi. Bu ironikti çünkü karşılaştığım en büyük tehdit oydu ve beni köşeye sıkıştırmış durumdaydı. Ama onun bunu öyle görmediğini biliyordum. Bu ânın samimi olduğunu düşünüyordu. İki sevgilinin gizli buluşması gibiydi ama aslında o bir avcıydı ve ben onun avıydım. Bunu avantajıma kullanıp korkumu yuttum, gözlerimi açarak ona bakıp Başroldeki Kız moduna geçtim.

"Her şeyi hazmetmeye çalışmak çok zor. Kimse daha önce..." Sözümü yarıda kestim ve duygularımın yoğunluğundan sarsılan bir nefes verdim. Aslında, kaçmaya çalışmadan önce soluklanmak istiyordum. "Sanırım biraz kendi başıma kalmaya ihtiyacım var."

O hemen geri çekildi, ne de olsa bir centilmendi ve ben duvardan uzaklaşıp ayaklarımı yumuşak halıya dayadığımda bana hoşgörülü bir gülümsemeyle baktı. Sanki karşı çıkmaya hazırmış gibiydi.

İlk büyük konuşmada kızın her zaman, "Çok farklıyız," ya da "Ailelerimiz onaylamaz," veya "Toplum izin vermez," diye söze gireceğini biliyordu ve bu yüzden ikinci aşamaya geçti.

"Jamie, daha önce incindiğini ve kendini tutmak zorunda hissettiğini biliyorum ama ben diğer adamlar gibi *değilim*."

Bu noktada, birinin kesinlikle deli olmadığını anlamak için on dakikalık kısa bir randevunun yeterli olmadığını aklıma not ettim.

"Buna varım. Bizim için. Sen bana aitsin."

Bu dikkatimi çekmişti.

"Sen... Bunu karta yazmıştın. Sonra odada bırakmıştın..." *Birinin bağırsaklarını deştikten sonra.*

Bu anı onu gülümsetti, sanki ilk randevuda anlatılacak "nasıl tanıştık" hikâyemizde yer alacak küçük bir ayrıntıyı hatırlıyor gibiydi. "The Police'ten. *Every Breath You Take*."

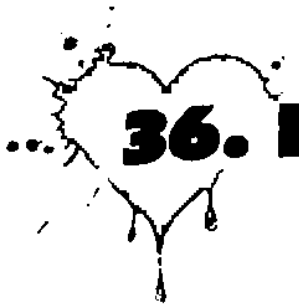
Ah tabii. Bu sertifikalı bir *stalker* marşıydı.

"Taylor Swift sanmıştık." Bu çok önemli bir bilgi değildi ama ağzımdan kaçmıştı.

Yüzünde yatıştırıcı bir gülümseme ile beni tekrar öpmek için yaklaşırken, "Kabul ediyorum, çok fazla Taylor dinlemiyorum ama senin için dinleyeceğim. Senin için yapabileceklerimin sınırı yok, Jamie. Sen benim gerçekleşen hayalimsin," dedi.

Romantik düşüncelerini tam doğru notayla bitirmek istiyordu. Sahne kararmadan önce. Daha önce de böyle bir durumla karşılaşmıştım. Aslında tam da bu kulüpte. Bir adam tarafından duvara sıkıştırılmıştım, ısrarın hisleri daha da güçlendirdiğini

sanıyordu ve iş sadece bu kadar basit olsaydı şimdi de o zaman yaptığım gibi yapar ve onu ittirirdim. Şiddeti seçerdim. Ama elimde şiddet uygulayabileceğim bir silah yoktu. John, bildiğiniz gibi, eh bir *katil* olma avantajına sahip olmasa bile fiziksel olarak benden daha iri ve güçlüydü. Herhangi bir kötü adam ile baş edebilirdi ve onu itmeye çalışsam bile yerinden kımıldayacağını sanmıyordum. Henüz saldırıya geçemezdim çünkü burada durmamın tek nedeni onun, benim oyunu bırakıp hislerime teslim olacağımı sanmasıydı. Bu yüzden gözleri tamamen kapalı, kirpikleri tenine yapışmış, gardını indirmiş duruma geçene kadar bekledim ve sonra bu gece belki de bininci kez kaçmaya başladım.

36. BÖLÜM

"Hayatta gerçekten yapmak istediğim şey, geçimimi sağlamak için yapmak istediğim şey senin kızını *öldürmek*. Bu konuda iyiyim."

- "Bir Şey Söyle" filminden alıntı *değildir*.

Arkama bakmadım.

John arkamdan seslendi. Sesinin yankısında kafasındaki şaşkınlık ve endişe hissediliyordu ama bu sadece beni koridor boyunca daha hızlı koşmaya itmişti. Kaslarım protesto edercesine ağrıyor, her nefesim keskin ve delici çıkıyordu ama umursamadan koştum. John'u ilk gördüğüm maskeli koridordan geçerken tekrar bir beden gözüme çarptı. Bu artık kalıcı bir işaretti, bulunduğum yeri belirlememde bir dönüm noktası olmuştu ve temizlik dolabına yöneldim. Bildiğim tek kilitli oda orasıydı ve belki geri kalan saatlerimi orada geçirerek idare edebilirdim.

Dans pistinin üzerindeki açık alanın yanından koşarken korkuluğun köşesinden sarkan bir figür gözüme çarptı, sonra yerini kırmızı duvarlar ve daha derin bir pişmanlık hissi aldı.

Jennifer.

O da John'dan hoşlanmıştı. Bu yüzden kendimi fazla suçlayamayacağımı düşündüm. O da onun "iyi çocuk" tavrına kapılmıştı. Hem Başroldeki Kız hem de Sonda Sağ Çıkan Kız olabilecek tüm niteliklere sahipti ama John birkaç saniye içinde uzak mesafeden, kötü ışıklandırılmış bir mekândaki gözlemlerine dayanarak kararını çoktan vermişti. Ve açıkça yanlış bir seçim yapmıştı.

Başroldeki Kız iyimserliğim ve dayanıklılığım tamamen tükenmişti. Sonda Sağ Çıkan Kız rolüne geri dönüp saklanacak bir yer yerine bir silah bulmam gerektiğini biliyordum. Acımı ve travmamı, *Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir?* filmindeki gala sahnesinde yer alan bir Harry Winston kolyesi gibi boynuma geçirip büyük final için kendimi dans pistinin tam ortasına atmalıydım. Ama her yerim acıyordu ve her şey berbattı. Eğer bu gece bir film olsaydı, sıfır yıldız verirdim.

Bu uzayıp giden senaryodan, tıkanmış kaçış yollarından, kurulmuş bu saçma sapan risklerden ve iş tanıdığın birine geldiğinde artık zerre eğlenceli olmayan bu büyük ortaya çıkışlardan bıkmış usanmıştım. Bir zamanlar öyle olmadığını düşündüğün biri—

O tehlikeli, utanç dolu yola sapmamak için neredeyse temizlik dolabının yanından geçip gidecektim. Kapının koluna usulca ama hiç bırakmayacakmış gibi uzandım. Kol kolayca döndü ama koridorun sonundaki gölgeler hareket etmeye başlayınca tutuşumu gevşettim. Korkudan değildi. Gölgeler bir ışık kaynağına tepki olarak uzadı ve büküldü, şekiller dönüp büyüyünce ve halıya net bir ışık huzmesi yayılınca koridor boyunca o ışığa doğru koştum.

Kaslarım hâlâ zonkluyordu. Nefesim hâlâ boğazımda keskin bir şekilde hissediliyordu ama o el fenerini tutanın kim oldu-

ğuna dair içimde hissettiğim çekimle köşeyi dönüp onu gördüğümde her şeyi gölgede bırakmıştı. Wes.

İkimiz de donakaldık. O gözlerini kırpıştırdı. Ben kırpıştırdım. Rahatlamış iç çekişimin sesi, mükemmel bir uyumla onunkine karıştı ve sonra koşarak göğsüne çarptım. O, acıyla homurdanana kadar onun yaralı kaburgalarını ve taze kesiklerini unutmuştum. Ama Wes beni bırakmadı. Kollarını etrafıma sardı ve beni kendine çekti. O, kollarını bana daha sıkı sardığında vücudumda yankılanan ağrıdan dolayı tıslադım. Hâlâ hareket etmeye niyetim yoktu çünkü yanaklarının şakaklarıma değdiğini ve bıçağının sırtımdaki sapının yarattığı baskıyı hissetmek, John'la yüz yüze geldiğimden beri hissettiğim en güvenli şeydi.

Ben daha doğru kelimeleri bulup onu Kalp Göz sandığım için ne kadar üzgün olduğumu ifade edemeden o beni, daha önce geldiği yöne doğru geri çekmeye başlamıştı bile. O yaralıyken, masumken ondan kaçmıştım ve randevumuzun son dakikalarında cinayet hakkında ağzımdan çıkanların kötü olduğunu düşünüyorsam bu ondan çok daha beterdi.

"Onları buldum," dedi kaçındığımız karanlığa doğru giderken.

"Kimleri buldun?"

"Diğerleri. Altı kişi var."

Eşleşme kartlarındaki diğer isimler. Akşamın gidişatına göre kayıp ve ölü kabul edilen insanlar.

"*Hayattalar* mı?"

Çünkü gece böyle geliştiğine göre bunu netleştirmem gerekiyordu.

"Hayattalar. Stu'nun bir odaya giremediğini hatırlıyor musun?"

Kırık apliklerin yanından geçtik ve Wes, cam parçalarıyla dolu mayın tarlasından geçmek için el fenerini yere doğru eğdi.

Omzunun kalkışını fark etmiştim, bu hareket kaburgalarını gererken yüzündeki acıyı görebiliyordum. "İçimde bir his vardı," dedi.

Bu, en etkileyici olan şey bile değildi.

"Seni içeri mi aldılar?"

Dikkatimi tekrar halıya çevirdim ve cam parçalarının etrafında parmak uçlarımda yürüdüm. Ayaklarım o kadar uyuşmuştu ki kesilseler bile hissetmeyecek gibiydim. Eskiden ayaklarımın, Cravin'deki uzun bir dans gecesinin sonunda bir katliam gibi göründüğünü sanırdım. Artık yanıldığımı biliyordum.

"İkna edici olabilirim."

Buna itiraz edemezdim. Bir dolapta geçirdiğim on dakika boyunca korku filmlerinden öğrendiğim her şeyi bir kenara atmıştım. Hem de tamamlanmamış bir cümleyle.

"Kontrol paneli oradaydı," dedi. "Ama kurcalanmış. Birisi... Lee'yi hatırlıyor musun?"

Evet, hatırlıyordum. Kokteyl saatinde mini bitki dersi veren Nia ile tanıştırmak için onun destekçisi olacaktım. Tüm bunlardan önce buna çok seviniyordum. Lee ve Nia'nın bu süre boyunca birlikte bir odada kalmış olması umut verici bir gelişmeydi. Bu tür zorunlu yakınlık gerçekten bağ kurmayı hızlandırabilirdi.

"Lee saatler önce kontrol panelini çalıştırmayı denemiş ama olmamış," dedi Wes. "Tüm kameralar da hasar görmemiş. Dans pistinin üzerindeki hâlâ çalışıyor."

Demek Wes hayatta kalanlar ile John'un bütün gece fark etmediği bir saklanma yeri bulmuştu ve sonra da koridorlarda bir tur atmaya karar vermişti. Birlikte geçirdiğimiz zamandan hiç mi ders almamıştı?

"Wes... O zaman burada *ne* yapıyorsun? Neden orada kalmadın?"

Bu onu aniden durdurdu ve bana her şey çok barizmiş gibi bir ifadeyle baktı. Başını iki yana salladı, gözleri benimkilere kilitlenmişti ve ben çoktan ona doğru adım atıyordum. Çünkü onun, bu gece tanıştığımız insanların yarısını öldürmekten sorumlu olmadığını fark ettiğim anda, göğsümdeki o ip yeniden çelik bir kanca gibi yerine oturmuştu.

"Seni arıyordum. Senin iyi olduğundan emin olmam g—"

Yüzünü aşağı çekip dudaklarını kendi dudaklarımla kapatarak onu susturdum, boynumun arkasına kolunu yerleştirip beni kendine çektiğinde ve karşılık verdiğinde rahatlamaktan ağlamamaya çalıştım. Yine de bu kısa sürmüştü, içinde bulunduğumuz koşullarda umabileceğimiz en iyi barışma bu kadar olmuştu. Ayrıldığımızda, alışkanlık olarak etrafa bakıp kimsenin sessizce yaklaşarak birimizi bıçaklamayacağından emin oldum. Koridorun iki ucunda da hareket olmayınca ellerimi boynundan göğsüne götürdüm. Bandajın altındaki sertlik boğazımda sert bir yumru oluşturdu.

"Üzgünüm. Çok, *çok* üzgünüm, Wes. Ben—"

"Hey." Boynumdaki kolunu kullanarak beni yanına çekti ve yürümeye başladı, şakaklarıma bir öpücük kondurdu. "Beni def etmek için bundan çok daha fazlası gerekir, Jamie."

Bu beni güldürmüştü. "Gerçekten mi?"

"Sen katil *olsan bile* muhtemelen beni o dolaba geri girmeye ikna edebilirdin."

Ve bu, konuşmanın bütün tonunu değiştirmişti çünkü katil hâlâ onun için isimsiz, yüzsüz, bilinmeyen bir şüpheydi.

"John."

Wes, geçen sefer hızla çarptığı mobilya yığınının birkaç adım uzağında durdu ve el feneri yere yönlendirilmiş olsa da yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum.

"Ama o..." Bir anlık tereddüt yaşadıktan sonra anladı. "Aslında yaralanmamış, değil mi?"

Bunun, verdiğim eğitim sayesinde beklenmeyeni beklemeyi öğrenmiş olmasından kaynaklandığını düşünmek istiyordum ama büyük ihtimalle işi gereğince, sevgi uğruna bir can almaya kalkışacak kadar alçakça şeyler yapabilen insanları asla hafife almamak gerektiğini tecrübe etmişti.

"Sadece rol yapıyordu..."

Katilin kim olduğunu kesin olarak bilebilmemin tek bir yolu olduğunu, sesime bu kadar kesinlik getirecek tek bir şey olduğunu fark ettiğinde tüm vücudu kasıldı.

"Jamie—"

"Karşılaştık."

"Siktir... İyi misin?" Sanki ona sırtımda üç bıçak darbesi aldığımı söylemişim gibi feneri vücuduma kaydırdı. Tüm çabaları sadece göğüslerimin güzel bir görüntüsünü elde etmekle kaldı.

Hayır, iyi değildim. Gerçekten değildim. "Evet."

"Jamie, ben... Özür dilerim." Saçlarının arasından elini geçirmeye çalıştı, neredeyse kendi saç derisini kazıyordu ama hâlâ bıçağı tuttuğunu fark edince ani bir hareketle onu yanına, aşağıya çekti. Bir saniyelik sessizliğin ardından bakışlarımız buluştu ve sadece... Anlayışlı görünüyordu.

"Biliyorum sen... O... Biliyorum sen ve o..."

Söyleyemiyordu ama ikimiz de biliyorduk ki gecenin ilk kısmı bir *reality* şov olsaydı, o ve John omuz omuza dururken ben kime gülümü vereceğime karar veriyor olacaktım.

"Wes?"

Elimi uzattım, parmaklarımı bileğine doladım, başparmağımı teninde gezdirdim ve umarım o da biliyordu.

Güzel Dedektif dediği anda beni tavlamıştı.

"Muhtemelen tekrar diğerlerinin olduğu odaya dönmeliyiz. Şu an onun gözdesi değilsin sanırım."

John bir sonraki büyük jestine hazırlanıyor olacaktı ve benim, onun rakibiyle barışıyor olmamı takdir etmeyecekti. Hele ki çatılardan bana olan aşkını haykırmanın seri katil versiyonunu gerçekleştiriyorken. Bu lanet binanın çatısında pembe yün şapkalı şiir okuyan birini hayal etmek tuhaftı ama sisli bir anı zihnime sızıp etrafımızdaki kırmızı duvarları yeniden Cravin'in siyahına çevirdiğinde o görüntü hemen dağıldı. Önümüzdeki yıkık mobilya dağını görünce kafamı birden kaldırdım çünkü bu koridoru hatırlıyordum. Burada ne olduğunu hatırlıyordum.

İlk kez umut ışığı, kaçış yollarını bulduğumuzu sandığımız diğer zamanlardaki kadar hızlı sönmemişti. Direniyordu. Artık sadece, *Buradan çıkabiliriz,* cümlesinden bir adım daha öteye geçmiştik. *Buradan çıkacağız,* olgusu güçlenmişti.

Filmlerde karanlık ve korkutucu olmak ölüm demekti, kurtuluş değil. Bu yüzden ışıklar kırılmış, mobilyalar dağıtılmış ve duvarlar işaretlenmişti. John ve Billie burayı, kaçabileceğin bir yerden çok, sonunu bulacağın türden bir yer gibi göstermeye çalışmışlardı.

Kuralları bize karşı kullanmışlardı.

"Wes?" Onu yığının yanına çektim ve el fenerini mobilya yığınının tepesini görebileceğim şekilde kaldırmasını sağladım. Işığı bazı kıvrımlı şezlong ayaklarının arasına yönlendirdiğinde arkasında gölgeler oluştu. Bu, arkasında boşluk olduğu anlamına geliyordu.

"Hatırlıyor musun, birinin koridora barikat yapmaya çalıştığını sanmıştık? Ya bir kapıyı gizlemeye çalışmışlarsa?"

Elektronik sigarası olan adamla öpüştüğüm gece, çatıdaki sigara içme bölümüne çıkmıştık. O bana kripto para satmaya çalışınca

onu orada bırakmıştım ama yine de bir kapı vardı, bir merdiven, temiz hava ile gece gökyüzüne çıkan bir yol ve yangın merdiveni vardı. Giriş noktasında güvenlik her zaman görevdeydi, birinin sarhoşken binaya tırmanıp girmesini engellemek için. Ve biz az önce buradan koşarak geçmiştik. Wes ona çarpmıştı. Çarpmanın izi siyah ve mavi morluklarla kaburgalarına işlenmişti.

Bakışımı barikatın tepesinden aşağı kaydırdım ve Wes'in bana baktığını gördüm; gözleri anlayışla parlıyor, göğsü beklentiyle yükselip alçalıyordu.

"Nereye çıkıyor?"

"Çatıya."

"Ve bir—"

"Yangın merdiveni var. Evet."

Yüzü bir gülümsemeyle ışıldadı ve bu, birkaç saat önce bodrum barında gördüğüm ilk seferki kadar etkileyiciydi. Oradayken olduğu gibi ben de karşılık vermeden edemedim.

"Şu an seni öpebilirim."

Öpebilirdi ve ben de ona izin verirdim ama odaklanmamız gereken daha önemli şeyler vardı. Mesela yüzüne bir et satırı saplanma korkusu olmadan öpüşebilmek için buradan çıkmak gibi.

"Bu dediğini unutma. Yardıma ihtiyacımız olacak."

Billie ve John'un bu barikat üzerinde ne kadar çalıştığını bilmiyorduk ve ikimizin de onu çözerken bir çöküntü yaratmadan hareket etmesi başlı başına zordu, Wes'in yaralandığı düşünülürse daha da zordu. Ona rağmen alanı temizlemeye ve bu süreçte kendinin daha fazla zarar görmesini önemsemeyeceğini bilsem de sayıca fazla olmak güç ve güvenlik sağlıyordu. Bu yüzden hayatta kalanların saklandığı yere geri döndük. Koridoru tarayarak, aceleci ve alçak sesle konuşarak bu gecenin perdesini nihayet kapatacak bir plan yaptık.

"Çatıya çıktığımızda, binanın yan tarafındaki yangın merdivenini arayacağız," dedi Wes. O sırada ben de çoktan bundan sonrasının nasıl gelişeceğini düşünüyordum. Umarım istediğim gibi ilerlerdi. Umarım çatıya çıktığımızda gökyüzü kırmızı ve mavi ışıkların dönüşümlü parlamasıyla dolu olur ve aşağıya baktığımda, folyo battaniyeye sarılmış incecik, narin bir figür bana sarılmak yerine tokalaşmak için bekliyor olurdu.

"Laurie şimdiye kadar havalandırma deliklerinden çıkmalıydı, yani—"

"Bekle." Wes başını hızla bana çevirdi, koridorda aceleyle ilerlerken yüzündeki ifadeyi tarif edebileceğim tek kelime... Memnun bir anlayış hâliydi. Onu sadece birkaç saattir tanıyor olmam umurumda değildi, bu adamla gerçekten evlenmem gerekebilirdi.

"McClane tarzı çıktı yani?"

37. BÖLÜM

"Peki ya adam çıkıp kıza *bıçak sapladıktan* sonra ne olacak?"

"O da ona geri *saplar*."

- "Özel Bir Kadın" filminden alıntı *değildir*.

"Kapıyı kapatan şeyleri çeker çekmez John'un bizi kesmeyeceğini kim söyleyebilir ki?" diye sordu Lee ve bu oldukça mantıklı bir soruydu. *Her zaman olduğu gibi önce güvenlik.*

Wes, diğerlerinin saklandıkları yere ulaştığımızda kapıya, Queen'in *Another One Bites the Dust* parçasına inanılmaz derecede benzeyen bir ritimle vurdu. Ağır bir şeyin, ki kısa süre sonra bunun devrilmiş bir dosya dolabı olduğunu fark ettim, sürüklendiğini duyduktan sonra kapı açıldı ve gecenin başında merdivenlerden yukarı kaçan altı kayıp kişi ortaya çıktı. Korkmuş, bitkin ve kanlar içinde... Tıpkı bizim gibi. Tek fark, hepsinin hâlâ göğüslerine yapışık isim etiketleri vardı.

"Bu kadar süre burada kaldık ve bizi korudu. Sanırım biraz daha dayanmak yeterli olacak," dedi Lee. Nia'nın yanındaydı, bedenleri birbirine dönük şekilde duruyorlardı, tıpkı Wes'in yanında dururken benim kendimi bulduğum pozisyon gibi ve bu beni gülümsetti. Buna engel olamıyordum. Kalbim romantikti.

Belki de Lee'ye Nia konusunda yardımcı olabilseydim kaçışımıza daha istekli olurdu.

"Onun bizi burada bulması sadece an meselesi," dedi kadınlardan biri. Etikete baktığımda Ellen yazdığını gördüm. Kulübün video kameralarının görüntüsünü gösteren monitöre en yakın o duruyordu. Ekranın genellikle üç katın ana alanlarını gösterdiğini düşünüyordum ama ortadaki görüntü dışında karelerin hepsi karartılmıştı. Dans pistinin siyah-beyaz bir görüntüsü.

Görüntü grenliydi ama ortadaki kalbi ve üst köşede, bara uzanmış yatan bir figürü seçebiliyordum. Ekranın sönük ışığı Ellen'ın yüzüne yansıyor, ışıklandırma onun endişeli görünümünü daha da belirgin kılıyordu.

"Wes bir balta ve *bir de* satır taşıdığını söyledi?" Doğrulamam için bana döndü ve başımı salladım.

John köşede beni yakaladığında silahlı değildi ama bütün gece silahları sanki havadan iniyordu, bitmeyen ölümcül bir bıçak stoğu vardı. Muhtemelen en sonuncusunu da romantik atmosferi korumak için güvenli bir yere koymuştu.

Ellen derin bir nefes aldı. "Sekiz kişiyiz ve sadece bir bıçak var."

Bu konuşmanın bu grup tarafından çok kez yapıldığını anlayabiliyordum. Bunun için onları suçlayamazdım. Özellikle de olup biten her şeyden sonra mevcut stratejileri onları final sahnesine taşımışken ve diğerlerinin çoğu bu şansı yakalayamamışken. John bunu sağlamak için tüm geceyi yönlendirmişti. Hiçbir şeyin aramıza girmemesini sağlamıştı. Herkese bir rol biçmişti ve ona göre hepsi feda edilebilirdi.

İşte o zaman fark ettim. Hepsi feda edilebilirdi... Ama ben öyle değildim. Henüz değil.

Billie de böyle söylemişti.

"Henüz öldüremem. Ama eminim ki diğerleri gibi sen de bir hayal kırıklığı olacaksın."

Diğerleri. Önceki kurbanlar. Testi geçemeyenler.

"Senin de benim için doğru kadın olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Bütün geceyi bir *slasher* filmi bağlamında ele alıyordum; formülü kullanarak güvende kalmaya, hayatta kalmaya ve sona ulaşmaya çalışıyordum ama aslında sadece bir *slasher*da değildik. Wes'in dediği gibi bu berbat bir romantik komediydi. Ve romantik komediler, güvenli oynamakla ilgili değildi. Risk almakla ilgiliydi. Büyük oynamak ya da eve dönmekle ilgiliydi. İşte John'un yaptığı tam da buydu. Cinayetlerin sadece bir amaç uğrunda birer araç olduğunu söylerken haklıydım. Kendi mutlu sonuna yaklaşmanın bir yoluydu bu. Bu yüzden o gülleri ve sevgi simgelerini bırakıyordu. Bu yüzden beni köşeye sıkıştırdığında küçük konuşmasını yapmıştı. Bizim geri kalanımız için farklı bir filmi oynuyordu ve bu yüzden henüz bitmemişti. Çünkü onun fantezisi tamamlanmamıştı.

Bütün gece, Sonda Sağ Çıkan Kız ve kötü adam arasındaki son karşılaşmadan kaçınmak istemiştim ama romantik komediler öyle bitmezdi. Kendimi Sonda Sağ Çıkan Kız olmak istememeye o kadar çok odaklamıştım ki onun benden başka ne beklediğini unutuyordum:

Başroldeki Kız.

Ruh eşi.

Onunla koridorda sıkışıp kaldığımda o rolü üstlenmek, sadece bir anlık için bile olsa lehime gibi görünmüştü. Sanki kulüpteki tek iki kişi bizmişiz gibi hissettirmişti. Dünyadaki tek iki kişi bizmişiz gibi. Peki ya bunu bir kez daha yaparsam?

Ya ona sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettirirsem?

Grup arasında başlayan mırıldanmalı konuşmayı böler gibi, "Ya onun çatıya gitmeyeceğini garanti edersem?" dedim ve oda sessizleşti. Bu cesur bir iddiaydı ama yeterince film izlediğim için işe yarayacağını biliyordum.

İlk başta kimse cevap vermezken saklanan altı kişi birbirine bakış attı. Bu, son birkaç saati birlikte bir odada geçirmekten daha iyi bir kaynaşma yöntemi olmadığını anlatıyordu. Sonra Nia omuz silkti. "O zaman, biz—"

"*Jamie.*" Wes, Nia'nın grubun adına söyleyeceği şeyi kesti. Odadaki diğer insanlar için kendinden emin gülümsememi korumaya çalıştım. Onlar, Wes sakin görünse de ses tonunun hiç de öyle olmadığını bilmiyorlardı.

Gelecekteki ilişkim için bunun iyi bir işaret olduğunu düşündüm çünkü bunu bu kadar iyi algılayabiliyordum ve bu yüzden başımı kaldırıp Wes'in kaşlarını kaldırdığını gördüğümde hâlâ gülümsüyordum.

"Evet?"

"Konuşabilir miyiz?"

Odanın öteki tarafına gittik. Wes eğilip beni onaylamayan bir ifadeyle süzerken diğerlerinin bakışlarının ağırlığı üzerimizdeydi. Gelecekteki ilişkim için bir başka iyi işaret, onun ne planladığımı bilip beni hemen engellememesiydi.

"Polis memuru ve seninle çıkmak isteyen bir adam olarak söyleyeceklerim var. Silahlı bir saldırgana tek başına karşı koyamazsın. Sen bir sivilsin."

"Ben Sonda Sağ Çıkan Kızım," diye fısıldadım. "Ve Başroldeki Kız. Ayrıca bu konuda her açıdan uzmanım."

"Jamie, hiçbir şekilde—"

"Bariyerleri tek başına çekemezsin," dedim. Onun kaburgasına bastırdığı elini ve gergin çenesini işaret ettim ama o, kısa ve öfkeli bir nefes verip başını iki yana salladı. Ben de nedenleri sıralamaya devam ettim. Artık ne yapmam gerektiğini bildiğim için aklıma gelmeleri çok kolaydı. "Korkudan ne yapacaklarını bilemez hâldeler. Onları kurtarabilecek tek kişi sensin ve ben sana gerekli zamanı kazandırabilirim. Ben dans pistine inerim. Onu oraya çekip dikkatini dağıtırım, siz de bariyeri temizler ve çatıya çıkarsınız. Videodan orada olduğunu görebilir ve sonra hepiniz buradan çıkabilirsiniz. Ben yanındayken peşinize düşmeyecek—"

"*Jamie*—"

"*Wes*..." Daha önce ona Başroldeki Kızların baskın ve bağımsız olduklarını söylemiştim. Biz, kurtarılmaya ihtiyaç duyan naif kadınlar değildik. Kararımı vermiştim.

"Bütün gece boyunca bana zarar vermeye çalışmadı. Tek sapma, Billie'nin tuvalette peşimden geldiği andı. Bundan eminim. Aynı şekilde, aynaya kazınmış "J" harfinin bana yönelik olmadığından da eminim. Düşündüğüm şekilde değil. Billie onun üzerinde hakkı olduğunu ilan ediyordu."

"Sadece beni istiyor. Rolü oynamamı istiyor ve istediğini elde edene kadar durmayacak. Çatıya ulaşmak için onun dikkatinin dağılmasını sağlamamız gerekiyor ve kimsenin benden daha iyi dikkat dağıtamayacağını en iyi sen biliyorsun."

Wes bir nefes verdi ama başını iki yana salladı. Dudakları gerilerek somurtkan bir çizgi hâlini almıştı, bu yüzden son noktayı vurdum. Bazen bir kişinin kendi sözlerini yutmasını sağlamak, senin sözlerini anlaması için gerekli olabiliyordu.

"Mümkün olduğunca çok kişiyi kurtarmak için her şeyi yapacağını söylemiştin. Ben o 'her şey'im, Wes."

Haklı olduğumu biliyordu. Dudaklarının ince, sert çizgi hâlinde gerilişinden ve cevap beklerken gözlerini kaçırışından anlayabiliyordum. John'un tekrar bizi arayacağını biliyordu. John, bu insanları kalbimi kazanma yolunda engel olarak görmeden önce onları kurtarabileceğini biliyordu. Benim yalnız kalmama neden olmasına rağmen bunu yapacağını da biliyordum. Ağır bir nefes verdi, diğerlerine baktı ve kolumu tutup sırtımı duvara dayadı, kendini iyice bana yaklaştırdı ve o anlam dolu bakışla bana baktı. Kazandığımı biliyordum.

"Bu kahraman kompleksi işi gerçekten eskidi," diye mırıldandı.

"İtici mi?"

"Evet, öyle." Kanlı göğüslerimiz arasına işaret ederek kafasını salladı. "Aramızdaki bu durumu yeniden düşünmeye başladım."

Yalan söylüyordu, bu yüzden gülümsedim. "Not alındı."

Yüzü ciddileştiğinde, "Bana zarar vermeyecek. Oyununu oynadığım sürece," dedim.

Bakışlarını yukarı kaldırdı, gözlerini kıstı ve planı kafasında çözmeye çalışmasını izledim. Aynı anda iki yerde nasıl olacağını, kurtulanları nasıl çıkaracağını ve benimle nasıl kalacağını düşünüyordu ama her denediğinde ve iş doğru şekilde bitmediğinde kaşları arasındaki çizgi derinleşiyordu.

"Senin için geri döneceğim," dedi, karanlık bakışları yeniden benimkilerle buluştu. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım, böyle bir zamanda söylenecek en *klişe* şeydi bu.

"Çıkışa ulaşır ulaşmaz, onlar çatıya çıktığında geri döneceğim. Alarmları çalıştırıp uyarının gitmesini sağlayacağım, sonra da senin için geri döneceğim ve—"

"Dur."

Elimi kaldırıp en ciddi ifademi ona yönelttim ve sanki derin, içten vedalaşma sözleri söyleyecekmişim gibi düşündüğünü görünce iç çektim.

"Gerçekten fazla abartıyorsun."

Uzun, şaşkın bir sessizlikten sonra güldü, ardından yorgun ve inanılmaz bir alaycılıkla homurdandığında kendi gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

"Ne... *Siktir.* Jamie?" Başını iki yana salladı ama bana bakış şekli, gözlerinin parlayışı...

"Daha yeni tanıştık ve şu anda uzun vadeli bir şey aramıyorum," dedim ciddi bir şekilde, bakışları üzerimdeyken elini yüzüme götürdüğünde rolümden çıkmamaya çalıştım. John bunu yaptığında tedirgin olmuş ve korkmuştum. Ama Wes, elinin başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdiğinde, parmaklarını saçlarımın arasına kaydırıp başımın arkasını kavradığında bu sadece doğru hissettirmişti. Dokunuşuna yaslandım, bedenine doğru adım attım, burun buruna geldik. "Sana âşık olacağım, değil mi?"

Tanrım, umarım öyle olur.

Buradan sağ çıkmayı, o randevuya gitmeyi ve doğaçlama silahların, insanı felç eden korkunun olmadığı şeyler yapmayı umuyordum. Bu gece olanların bizi, birkaç saat önce masama oturmuş, göz göze gelmiş ve bu binadan çıktığımızda her şeyin farklı olacağına dair belirsiz bir hissiyat duyan o insanlardan bambaşka birine dönüştürmemesini umuyordum. Cinayet ihtimalinin sıfır olduğu, tamamen normal bir gece yaşamış olsaydık bile bu akşamın benim için hayatımı değiştirecek bir akşam olacağını düşünüyordum. Çünkü Wes'in benim "ah, işte bu" dediğim kişi olduğundan neredeyse emindim. Onun da benim için böyle hissettiğinden emindim. Haklı olup olmadığımı öğrenebilmem için bu geceyi birlikte atlatmamız gerekiyordu.

İşte bu yüzden çıplak, morarmış ve kanayan ayak parmaklarımın ucuna yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, ta

ki o da beni öpene kadar. Üçe kadar sayıp uzaklaştım ve haklıydı, gerçekten işe yarıyordu.

Planı diğerlerine kabul ettirmek uzun sürmemişti. Bunu Başroldeki Kız iyimserliğime bağlamak isterdim ama bu aynı zamanda bu cehennemden çıkma konusundaki toplu çaresizlikten de kaynaklanıyor olabilirdi. Her neyse. Jason ve Michael dosya dolabını kapıdan uzaklaştırırken yüzüme kontrollü ve kendinden emin bir ifade takınmaya özen gösterdim. Kapıyı dışarı çıkabileceğim kadar aralayana kadar Wes'in somurtkan yüzüne bir kez daha baktım.

Sadece koridorda tek başıma kaldığımda ve dosya dolabının kapının önüne tekrar kaydırıldığını duyduğumda ufak bir şüphe yaşadım. Gerçek bir sahtekâr sendromu, bir kan sıçraması gibi üzerime çökmüştü çünkü bunu hiç istememiştim. John'un romantizminin başrolünde veya Billie'nin hikâyesindeki kötü adam olmak istememiştim. Ama şimdi bu rolü üstlendiğim için, bu işin sonunu kontrol etme şansım vardı.

O an fazla mı yoksa yetersiz mi olduğum konusunda endişelenmeyi bıraktım.

Artık Sonda Sağ Çıkan Kız mı yoksa Başroldeki Kız mı olabileceğimi çözmeye çalışmayı bırakmıştım.

Ama en önemlisi de artık oyun oynamayı bırakmıştım.

Çünkü John beni bu kadar istiyorsa...

Alabilirdi.

38. BÖLÜM

"Ben de bir çocuğun önünde durup ondan beni *öldürmeme-sini* isteyen bir kızım."

– "Aşk Engel Tanımaz" filminden alınti *değildir.*

Dans pistinin ortasında, Josie Geller'ın *Gerçek Öpücük*'te durduğu atıcı tümseğinin bulunduğu yerde duruyordum. Aslında tam ortada değildim. Disko topunun tam altında ayakta duramıyordum çünkü orası bağırsakların bulunduğu yerdi ama yeterince yakındım, böylece asma katın her açısından görünüyordum. Bu, kanlı çıplak ayaklarla John'un çiçeklerini göğsüme bastırarak beklerken iyi bir bakış açısı sağlıyordu.

Çiçek demetini dans pistine inmeden önce Campbell'dan almıştım, elime kan bulaşmış ve elimde güllerle asma kattan inerken John'un adını haykırıyordum çünkü bunun John'un istediği şekilde görünmesini istiyordum. Bu büyük kırmızı çiçeklerle beklediğimi görmesini istiyordum, sanki onlar benim için anlam ifade ediyormuş gibi. Geri döndüğümü ve bana biçtiği rolü oynamaya hazır olduğumu fark etmesini istiyordum. Eğer bu onun istediği gibi gelişecekse her şeyin mükemmel olması gerekiyordu.

Bu katta neredeyse sessizlik hâkimdi. Sadece arkamdaki bara yığılmış Billie'den yere damlayan kanın yavaş ve hafif sesini du-

yuyordum. Su damlalarının birikintiye düşmesine benzer bir ritimle damlıyordu, ta ki hoparlörler cızırtıyla çalışmaya başlayana kadar. Bir banjonun teli çekilir gibi bir ses odada yankılandı. İlk notada irkildim ama sonra şarkıyı tanıdım ve—

Ahhh, lanet.

Taylor Swift'i sevdiğimi ona asla söylememeliydim.

Şarkının sözlerinde söylenen gibi gözlerimi kapattım ama bir balkon sahnesi yerine göz kapaklarımın sessiz karanlığıyla baş başa kalmıştım. Taylor'ın albümlerini baz alıp onun benim bir *Fearless* kızı olduğumu varsayması biraz iddialıydı, konuyla ilgili birkaç soru sorsaydı aslında bir *1989* hayranı olduğumu fark edebilirdi ama klasik bir şarkı her zaman klasikti işte. İç çekerek tekrar gözlerimi açtım, şarkıya eşlik etme isteğiyle savaşarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu geceden sonra belki de bir daha aynı şekilde dinleyemeyecektim ama *Love Story* birini etkilemeye çalışırken hâlâ harika bir tercihti.

Gümüş ışık hüzmeleri gözüme çarptı ve disko topu dönmeye başladığında yukarıya baktım. Tavanın köşelerinden aniden çıkan mavi ve beyaz ışıkları yansıtıyor ve onları odanın ortasındaki bağırsakların ve arkamdaki bedenin üzerine seriyordu.

Asma kattan üzerime bir gölge düştü ve John'un öne doğru yürüdüğünü, korkuluğu tutup bana yumuşak bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Rollerin yer değiştirdiğini fark etmiştim. O balkondaki Juliet'ti, ben ise Romeo'ydum. Şarkıyı ne amaçla kullandığını şimdi anlamıştım ama orijinal hikâyenin sonunu düşünmemek elde değildi.

"Geri döndün," dedi John müzik sesini bastırarak. "Seni korkutup kaçırdığımı sanmıştım."

Gözlerim, ayak bileklerinin çapraz durduğu yere düştü. Ayakkabıları artık tamamen bordo olmuştu. Gecenin başında siyahlardı. Tulumu, ayakkabılarını pek örtmemişti ve ben...

Küçük detayları fark etmediğim için kendime kızmak istiyordum. Tıpkı bir film izlerken her zaman yaptığım gibi. Bir bakış *atsaydım*, işte o zaman...

"Kaçmamalıydım," dedim John ayak bileklerini birbirinden ayırıp sağımdaki merdivenlere doğru korkuluğa yaslanırken. Gözlerimi tekrar ona çevirdim; akşamın başında sevimli bulduğum, yumuşak yüzüne. Ona dair pek çok şeyi "sevimli" bulmuştum ama hepsi sadece bir maskeydi. Gecenin başından beri saçını darmadağın eden maskeden daha fazlası. Hareket ederken hiçbir şey söylemedi ve bu da bana kısa bir nefes alma fırsatı vermişti, ellerim gül demetinin etrafında terlerken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. En azından ter olduğunu düşünüyordum, o kadar sıkı tutuyordum ki kan bile olabilirdi.

Asma kattan inmesi için geçen her saniyeyi saydım. Yüzüme nötr bir ifade takındım. Umutsuz görünmeyen bir ifade. Çünkü onun daha hızlı yürümesini ne kadar çok istediğim yüzümden okunabilirdi. Daha yakın olmasını istiyordum. Bir çekim kuvveti gibiydi... Neredeyse.

Ama o acele etmedi. Görünür hâle geldiğinde durakladı ve bir kabinin kenarına yaslandı. Bu buluşmada tulum ve ceket yerine kendi kıyafetlerini giymişti. Ellerini ceplerine sokmuştu ve birinden pembe maskesinin sarktığını görebiliyordum. Görünürde silah olmaması, buraya Kalp Göz değil de John olarak geldiğini gösteriyordu. Bu beni rahatlatmamıştı tabii.

"Benden kaçmana gerek yok, Jamie."

Bunu söylerken ciddiydi. Bunu, kabine yaslanmadan önce başını hüzünle sallayışından anlayabiliyordum, sonra doğrulup aramızdaki mesafeyi işaret etti. "Bundan kaçmana gerek yok."

İlginçtir çünkü beynim de tam olarak bunu yapmamı haykırıyordu.

"Biliyorum," dedim kafamı hızlıca sallayarak, dans pistinin etrafında ilerlemeye başladığında.

Love Story hâlâ arka planda çalıyordu, mekâna kesik elmas parçalarından yansıyan ışık, romantik komedi finalinin tüm unsurlarını taşıyordu ama bunu doğru yapmak istiyorsak daha yakın olması gerekiyordu.

Bunun olması gerektiği gibi sona ermesi gerekiyordu.

"Bunu şimdi anladım."

Bakışlarımı yüzüne sabitledim. Gözlerimi kaçırmadım, yoksa ilgisizmişim gibi yorumlayabilirdi. Başka bir kabinin önünde durup uzaklara dalmış gibi bakarken bir sonraki adımı tahmin edebiliyordum.

Romantik komedilerin büyük jestlerinde her zaman bir karşılıklılık olur. O bana hislerini söylemişti ama ben yanıtımı vermemiştim. Bu aleyhime işleyebilirdi; tabii romantik komedilerde ilk duygusal itirafın genellikle işe yaramadığını hesaba katmazsak. Bir konuşmayı bağlamından kopuk bir şekilde duyarlar ve yanlışlıkla aynı şekilde hissetmediklerini sanırlar. Duygularını ifade etmeden önce uyurlar ve kafayı yersiniz. Çılgın taksi kovalamacasından sonra bile onların uçağı çoktan kalkmıştır...

Gerçek hayatta bununla başa çıkmanız gerekirdi.

Ama romantik komedilerde her zaman ikinci bir şans olurdu ve bu, onun şansıydı.

"Jamie..." Dans pistine doğru bir adım attı; başı hafif eğikti, bir eli kalbindeydi.

"Seni seviyorum. Seni gördüğüm an sevdim. Seni uzun zamandır arıyordum ve bu gece içeri girdiğinde rüya gördüğümü sandım ama... Sensin. Sen olduğunu biliyordum. Ve yaşanan her şey, birlikte olmamız gerektiği içindi. Kader, yazgı ya da *tesadüf* de..."

Gülümsedi, sanki bütün bu geceyi kendi yönetmemiş gibi. Sanki kulübü, yandaşı olarak Billie'yi ve potansiyel aşkı olarak da beni seçmemiş gibi. Tüm bunlar, sapkın romantizm anlayışını sahneye koymak içindi. Böylece aşk gibi hem ulaşılmaz hem temel hem de kalıcı bir şeyi üretebilirdi.

"Sen benim olmaya mahkûmdun. Hiçbir şey bunu durduramazdı. Çünkü sen ruh eşimsin. Sen benim için mükemmelsin..." Bir an duraksadı, belki de dans pistinin kenarına geldiğinde müzikle senkronize olabilmek içindi. Ardından, "Bu bizim aşk hikâyemiz. Tek yapman gereken evet demek," dedi.

Bir de çok fazla Taylor Swift dinlemiyorum demişti! Ama hakkını vermeliydim, özgünlükten puan alamadıysa da sunumu iyiydi. Daha önce de bu tür sözler duymuştum; başkalarından, sıradan, dolgun saçlı, gözleri buğulu erkeklerden. Hepsini içime çekmiş, bu tür itirafların hedefinde olmayı hayal etmiştim ama karşımdaki kişi birinin kafasını baltayla yarmışsa bu sözler aynı etkiyi vermiyordu.

"Jamie?" dedi ve bakışlarıyla buluştuğumda başını aşağı yukarı salladı. O küçük çarpık gülümsemeyle dudakları yukarı kıvrıldı. Konuşmasını bitirmişti ve şimdi benden yanıt bekliyordu. Sonuçta o Başrol Oyuncusu'ydu ve ben de ona uygun yanıt vermeliydim.

"Ben..."

Ağzımı açtım ama kelimeler çıkmak istemiyordu. Ünsüzleri ve ünlüleri şekillendirecek kadar kendimi zorlayamıyordum, midem bulanacak gibiydi. Rolü oynamak bir şey, gerçekten hissetmek başka bir şeydi; aşk itiraflarının etkili olmasının nedeni, karşılıklı olmalarıydı. Seyirci, iki başrolün birbirine karşı aynı şeyleri hissettiğini bilirdi.

John'un kendisi de diğer kadınların, kurbanlarının onu sevdiklerini söylediklerini ama bunun doğru olmadığını anlayabile-

ceğini söylemişti. Peki ya hepsi bu noktaya ulaştıysa? Peki ya bu, herkesin başarısız olduğu son evreyse?

Sessizlik uzadı ve gülümsemesinin solduğunu gördüm. Sahneyi sorunsuz yürütme şansım daralıyordu. Etki için yapılan kısa bir duraklama ile ruh hâlini öldüren duraklama arasındaki fark bir kırılma ânıydı.

Riskler daha da artıyordu çünkü yalnızca ruh hâli değil, başka şeyler de tehlikedeydi.

İstediği kelimeleri söyleyip onu inandıramasam da bunun olması gerektiği gibi bitmesini sağlama kararlılığım sürüyordu. Rolümü oynamam gerekiyordu ama bu onun değil, benim seçtiğim bir rol olmalıydı. Çünkü ben Netflix'teki kategorilere sığacak bir şey değildim... Ben eşsizdim.

Sahnenin istediğim gibi ilerlemesi için hâlâ yaklaşması gerekiyordu ve eğer onu bana doğru gelmeye ikna edemeyeceksem geriye sadece bir seçeneğim kalıyordu.

Onu kışkırtmalıydım.

"Wes'i öptüm."

Yüzü düştü. Gerçekten incinmiş görünüyordu ama toplumsal şartlanma devreye girmeden ve kendimi çok kötü hissetmeden önce silkindi. Bir ayağını dans pistine attı.

"Bir hata yaptın."

Yüzündeki anlayışlı ifadeye rağmen soru sormuyordu. Kaşları kafasında bir karışıklıkla çatılmıştı ama beni affetmeye hazırdı. Sonuçta ben onun rüyalarındaki kızdım.

"İki kez... Hayır. Üç kez... Belki daha fazla."

Tam olarak söylediklerimi sindirdiğini görünceye kadar bekledim ve hazır gibi görünüp her iki ayağı da halı yerine piste basınca, "Ah ve onunla temizlik dolabında seviştik," dedim.

Ve bu, onun beklemediği bir olay örgüsüydü. Yüzündeki büyülenmiş, tutkulu ifade sanki bir tokatla silinmiş gibi kaybolmuştu. Bir adım daha attı, bu seferki diğerlerinden daha uzun ve hızlıydı. O an bir adım geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

Bu bilgiyi sindirmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı, kafasını eğdi, sanki yanlış duymuş olmayı diliyordu.

"Ne dedin sen?"

İroni inanılmazdı. Onun geride bıraktığı bedenler önemsizdi ama benimki önemli mi olmuştu şimdi?

"Öldüğünü sanmıştım," dedim duraksadığında. Sanırım fantezisini yeniden hesaplamaya, söylediklerimi hikâyeye entegre ederek hâlâ mutlu sona ulaşmaya çalışıyordu.

"Peki o hâlde, sanırım—"

"Ama öyle olmasaydın da yapardım."

O kadar soğukkanlıydı ki... *Love Story* çoktan çalmaya başlamıştı ve şarkı kulübün her yanını doldurmuştu ama sanki ses kısılmış gibi geliyordu. Bunun sebebi müzikten değildi, onun iyice yaklaşmış olması ve yüzündeki o ağır ifadeydi.

"Bunu neden yaptın?"

Maskesizken, cebine takılı duran pembe, kan lekeli olan değil de tanıştığımızda takındığı o hoş çocuk ifadesi olmadan gece boyunca yabancıları doğramasını hayal etmek zor değildi. Başını eğişi, isteksiz gülümsemesi ve masum bakışları olmadan... Korkutucuydu. Dehşet vericiydi.

"Dürüst olayım mı?" Güllerin üzerinden derin bir nefes verdim ve sahte düşünme ânı onu daha da bana yaklaştırdı. "Bu gece olan her şeyden sonra sadece biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Ve Wes de..." Duraklama süremi uzattım, John'un boşlukları doldurmasına izin verdim ve omuzlarının yükseldiğini izledim, ardından devam ettim. "O, bunu sağladı."

Başını öne eğdi, morali bozulmuştu, hayal kırıklığı içindeydi. Ben, öldürdüğü beş diğer kadından farksızdım. Güzellikleri, canlılıkları ve masumiyetleriyle ona karşılık vermeyen beş kadın... Hepsinden her şeyi almak zorunda kalmıştı. Bu düşünceyle doğruldum çünkü onlar bunu hak etmemişti, ben de hak etmiyordum. *Hiçbirimiz* bunu hak etmiyorduk.

"Yaptığım her şeyi senin için yaptım."

Bir adım daha attı. Ellerimi saplara daha sıkı kenetledim ve koparılan dikenler parmaklarımı deliyordu.

"Sadece güllerle bile mutlu olurdum."

Solan sapların arasında keskin, soğuk, sert bir şey başparmağımı kesti ama o ağır bir nefes verip başını kaldırdığında yüzünde gördüğüm kararlılığı bu acıyı görmezden gelmeme neden oldu.

Bizim aşk hikâyemiz henüz bitmemişti.

"Özür dile."

Son ama bir adım daha atarken ona masum bir şekilde göz kırptım. Belki de tüm bu zaman boyunca gerçekten gözleri dolu, rüya gibi bir kız istiyordu. Ona bunu verebilirdim. Özellikle de onu bana yaklaştıracaksa. Sadece *bir* adım daha atmasını beklemem gerekiyordu.

"Ne için?"

"Yaptığın... Yaptığın şey için."

Bu, planladığı gibi ilerlemiyordu ve onu telaşlandırdı. Disko topundan saçılan ışık parçaları yüzüne vururken, teninin altından rengin yükseldiğini fark ettim.

"Ne yaptım ki b—"

"Onunla *seviştin*!"

Kükremesi müziği bastırmıştı. O kadar öfkeliydi, o kadar iğrenmişti ki dişlerini görebiliyordum. Beyaz, düzgün, harika bir işçilik örneğiydi ama pençe gibi duruyorlardı. Neden sadece ka-

palı ağızla gülümsediğini anlamıştım. Eğer bana gülümsemiş olsaydı, randevumuzun ilk beş dakikasında bir seri katil olduğunu fark ederdim. İşler ciddi olmadan önce bunu öğrenmiş olmama seviniyordum.

Düşünerek gözlerimi kısarken cıkladım ve "Yani daha doğrusu *o* beni *becerdi,*" dedim.

Ve tam o anda bir yağmur başladı.

Bir romantik komedinin mükemmel son sahnesi gibiydi ama damlalar, etrafımızda yavaşça dökülmek yerine odanın dört bir yanına rastgele fışkırıyordu ve gök gürültüsü yerine *Love Story*'nin arasına giren zamansız bir alarm sesi vardı.

Bu, aşağıda beklerken diğerlerinin çatıya giden kapıyı açmak için çalıştığının anlık bir hatırlatıcısıydı. Bir elin nesi var iki elin sesi var. Ama bundan fazla mutlu olamıyordum çünkü bu, Wes'in şu anda bize doğru yolda olabileceği anlamına geliyordu. John, şovu ondan çalan kişiyi görünce zarifçe geri çekilmeyecekti.

"Jamie—" John'un göğsü hızla kalkıp iniyordu. Alarmın çığlığının yükseldiğini fark etmesi gerekirdi ama o aşk çukurunun çok derinlerine gömülmüştü. Kendi hayal dünyasında kaybolmuştu.

"Jamie, sen *benim* hayallerimi süsleyen kızsın."

Gerçekten inanıyordu. Öyle ki hâlâ bana bir şans vermek istiyordu. Hâlâ dönüp, "Özür dilerim, seni seviyorum, bu bir hataydı ve sen benim için tek kişisin," dememi istiyordu. Bu yüzden bir elimi buketten çekip omzuna kodyuğumda görmek istediğini gördü. Acımayı pişmanlıkla karıştırdı, yüzüne bir kez daha yumuşak, çarpık bir gülümseme kondurmayı başardı ve son bir adım attığında göğüs göğse durduk.

Üniversitenin ilk yılında aldığım seçmeli tiyatro dersinde bunun bir adı vardı, oyuncular birbirine o kadar yakın durduğunda seyirci sadece iki olası sonucun geleceğini bilirdi:

Ya öpücük ya da ölüm.

"Ah, John... Hayır." Yavaşça başımı iki yana salladım, omzunu daha sıkı kavradım ve gövdelerimizin arasına sıkıştırılmış bıçağın sapını daha da sıktım. "Hayır, o ben değilim."

Gülleri göğsüne doğru ittiğimde gözleri büyüdü ve bıçak kaburgalarının altına doğru kaydı. Bu gece birçok kez o ıslak, belirgin sesi duymuştum ama ilk kez karşı taraftaydım ve bu tıpkı düşündüğüm kadar yabancı bir histi. Hayal ettiğim gibi değildi ama bıçağı çekip kımızı gül yaprakları göğsüne yayıldığında, tam olarak hayal ettiğim gibi görünüyordu.

Yanlış Taylor Swift şarkısı çalıyordu, şu anda *Red*'i dinlemeliydik. Çünkü gül yaprakları gömleğinden düşüp etrafa saçılırken göğsüne yayılması gereken renk buydu. *İşte Böyle Bir Kız* kırmızısı... *Şahane Macera* kırmızısı... Cher Horowitz'in Amy Heckerling'in benzersiz klasiği *Fırlama Kızlar*'da gönülsüzce yerde yattığı anda üzerindekilerin kırmızısıydı.

Gülün sapları bıçaktan ayrılırken o geriye doğru sendeledi ve yere düştü.

Yere düşmesine rağmen sadece üzerinden adım attım. Çünkü iyi bir Başroldeki Kız her zaman adamının peşinden gider, iyi bir Sonda Sağ Çıkan Kız ise bir darbenin, bir vuruşun, bir kesiğin asla yeterli olmadığını bilirdi.

Böylece alarmın iniltileri, akan suyun gürültüsü ve Taylor'ın, Romeo'nun diz çöktüğünü anlatan şarkısı arasında dizlerimin üzerine çöküp John'u kucakladım ve ona hak ettiği sonu verdim.

39. BÖLÜM

"Binlerce insanı *öldürürsün* ve hiçbiri seni gerçekten etkilemez. Sonra bir kişiyi *öldürürsün* ve hayatın... Sonsuza dek değişir."

– "Aşk Sarhoşu" filminden alıntı *değildir.*

John'un seçtiği çalma listesi karışık modda olmalıydı. Mandolinin son tınısı da sönüp gider gitmez oluşan kısa bir sessizliğin ardından (ki o anda duyabildiğim tek şey dans pistine düşen su damlalarının sesi ile altımdan gelen kalın, doğaya aykırı bir uğultuydu) bu kez elektronik bir gitarın daha hızlı tempodaki ritmi yükseldi. Ve işte bu kadardı. Bir çağ bitiyor, yenisi başlıyordu.

Bıçak elimde yapış yapış ve sıcaktı, onu genişleyen kan havuzuna düşürdüm, koluma yapışmış bir gül yaprağını atıp yere düşmesine izin verdim ve ayağa kalktım.

John'un hareket etmeyi bırakmasından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, kıpırdamayı bıraktığında onu tutarken sağ kol kaslarımın yanar gibi olduğu, ona bakarken nefes nefese kaldığımdı. O ise kıpırdamadan yatıyor ve hoparörlerden Taylor'ın da dediği gibi soğuk, sert zemine doğru kan akıyordu.

Üzerimize hâlâ su damlaları yağıyordu, müzik ve yangın alarmı birbirine karşı savaşıyordu. Disko topu inatla tavanda dön-

meye devam ediyor, alanın üzerine gümüş ve kırmızıdan oluşan ışıklar yayıyordu.

Eğer bu bir film olsaydı bu noktada ekran kararmaya başlar ya da aylar sonra karakterlerin yeni bir normale uyum sağladığı bir sahneye geçerdi ama bana o lüks verilmemişti. John'un cansız bedeninden uzaklaştığımda hâlâ onun önümde durduğunu görmek zorundaydım. Yaptıklarımın etkilerini bedenimde hissetmek ve görmek zorundaydım. Ne yaptığımı bilerek yapmıştım. Biliyorum ki bu ister bu gece olsun, ister yarın, ister haftalar sonra ama John'un sevme biçiminden sağ çıkamazdım. Yaptıklarım için henüz suçluluk duygusu hissetmesem de içimde bir zafer duygusu da uyanmamıştı. Belki yanlış bir *soundtrack* kullanılmıştı veya yanlış ışıklandırma yapılmıştı ama yine de bunun filmlerde çok daha iyi görüneceğini düşünmeden edemiyordum.

Bu farkındalık, hoparlörlerden çalan ağır bas davuldan daha yüksek bir sesle bölündü. Hâlâ savaş ya da kaç modundaydım ve tüm mücadelemi John'a harcamıştım. Bu yüzden kulübün önünden gelen bir çatlama sesi duyduğumda sokak tarafındaki bir kabine doğru fırladım. Ses o kadar yüksekti ki kalp atışlarım yüzünden kaburgalarımın kırıldığını sandım ve kendimi kırmızı perdelerin arasına yasladım.

Bir kalabalık binaya akın etti, yayılıyor ve onları buraya çeken korkuyu arıyorlardı. Kulüp genelinde onları bekleyen en rahatsız edici manzara, dans pistinin ortasındaydı. John'un bedeni, barın üzerinden bir kabine doğru yayılan bir yıkım üçgeninin ucu gibiydi. Belki kadife perdelerle kaynaştığım için ya da John, Billie ve Colette'in manzarası daha güçlü bir çekim yarattığı için polis ve sağlık görevlileri tam önümden koşturup geçmişti. Kapıya, dışarıya açılan yol böylece temizlenmiş oldu. Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar girişe sızıyor ve duvarlara

çarpıyordu, soğuk bir esinti onlarla birlikte geliyordu. Polisler ve sağlık görevlileri kulübe akın ederken ben...

Sadece yürüyerek dışarı çıktım.

Tamamen hayal kırıklığına uğratan bir çıkıştı. Dışarı adım attığım an beliren ışıklar, araçlar, şeritlerle çevrilmiş alanlar, telaşla koşturan bir insan ordusu, kenarda durmalarına rağmen göze çarpan muhabirler ve kameralar...

Sanki bir film setindeymişiz gibi hissettiriyordu.

Sokağın ortasında barikatlar ve çadırlar kurulmuştu, acil durum ekipleri her yerdeydi. Dışarıdaki devamlı hareket, içeride adapte olmak zorunda kaldığım dur-kalk tepkisine o kadar zıt düşüyordu ki tüm bunlar birleşip ezici bir kargaşaya dönüşüyordu.

"Bayan?" Ses boğuk ve yankılı çıkmıştı, girişten dışarı adım attığımda omzumun hizasında beliren lacivert üniformalı biri konuşuyordu.

Onu görmezden geldim. Öncelikle, "bayan" diye başlayan hiçbir cümleyi duymak istememden kaynaklanıyordu bu ama asıl tüm konsantrasyonumu ayaklarımı hareket ettirip kaldırıma adım atmaya verdiğim içindi.

Sonuçta bütün bu gece bununla ilgiliydi, değil mi? Dışarı çıkmak.

Hâlâ karanlık olmasına rağmen bu benim "şafak vakti" ânımdı. Saatin kaç olduğunu saatlerdir bilmiyordum ama şimdi sabahın erken saatleri olmalıydı.

Bu, her *slasher* filminin sonunda olan "alevlerin içinden yürüyerek çıkma" sahnesiydi ve bu gece yaşanan her şeye ve artık bitmesini istememe rağmen o son adımı atmak zordu.

Bu gece korkacak çok şey olmuştu ama her defasında korkularımla yüzleşmiştim ve hayatta kalmıştım. Belki mükemmel bir Başroldeki Kız ya da mükemmel bir Sonda Sağ Çıkan Kız değildim

ama ne olursam olayım, buradan çıkmak için olduğum şey yeterliydi. Yaptığım her seçim, şu anda durduğum yere gelmemi sağlamıştı.

Hayatta kalmıştım.

Evet, birkaç kıl payı tehlike atlatmıştım. Evet, biraz yaralanmıştım ama hâlâ bu hikâyenin kontrolü benim elimdeydi. Bu yüzden aptal, ağrıyan ayaklarımı hareket ettirecektim.

"Bayan, sizi birine kontrol ettireceğiz ve sonra size birkaç soru sormamız gerekecek." Planımı uygulamadan önce bir el kolumu kavradı. Bir diğeri omuzlarımın arasına yerleşip beni öne doğru itince paniklemeye başladım. Uzakta bir yerlerde, polis memurunun beni binadan uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordum ama yeni bir farkındalık ânı yaşamıştım gerçek anlamda, tek başıma sokağa çıkmak üzereydim, hem de beni en son tutan kişi bu gece birçok insanı öldürmüştü. Adamın tutuşundan sıyrıldım ama bu sefer tutuşu eşlik etmekten çok sert bir hâle dönüştü ve keşke o bıçağı dans pistinde bırakmasaydım diye geçirdim içimden.

Sonra duydum. O ses...

"Jamie?"

Donup kaldım, ayaklarımı soğuk zemine sağlam basarken memur tekrar beni kulüp girişinden çekmeye çalıştı. Sesin tanıdıklığı New York'un en iyi polislerinden birini bıçaklama düşüncelerimden uzaklaştırdı ve adımı söyleyen kaynağı bulmak için hareket eden kalabalık ve parlak ışıklar arasında gözlerimi gezdirdim.

"Jamie! *Jamie*!"

Artık bana karşı daha ısrarcı hâle gelen ellerden sıyrıldım, karşı tarafın çığlıkları bariyerin diğer tarafından yükseliyordu. Onun çığlıkları, o havalandırma deliğine girerken çıkardığı sesle tamamen aynıydı ama bu sefer histerik bir rahatlama vardı içinde. Onu gördüğümde, Laurie'yi gördüğümde, tam hayal ettiğim gibiydi. Gümüş folyo battaniyeye kadar.

Paramedikten uzaklaşarak bana doğru koşmaya başladı.

Diğer tarafımda bir polis daha belirip kolumdan tuttu. Eminim ikisi de beni tıbbi yardım için yönlendirmeye çalışıyordu ama Laurie'ye ulaşmamı engelledikleri için daha sert mücadele ettim.

John beni asma katta öptüğünde yapmak istediğim gibi kollarında çırpınarak, "Laurie!" diye bağırdım.

Sadece başka bir ses, bu sefer kadınsı ve kararlı bir ses, "Bırakın yoksa kendine zarar verecek," diye komut verdiğinde üzerimdeki eller gevşedi ve kollarından kurtulup doğrudan Laurie'ye doğru koşabildim.

"Laurie!" diye haykırdım tekrar. Ayaklarım soğuktan ve yolun çakıllarından sızlasa da neredeyse bir acı hissetmiyordum, o polis barikatının etrafından sıyrılarak bana doğru koşarken neredeyse bir başka paramediği eziyordum. Kolunu uzatmıştı. Sanırım sadece elimi tutacaktı ama bana ulaştığında elimi tutmadı. O uzattığı kirli avucunu omzuma koydu ve beni kendisine doğru çekti. Burnum onun göğsünün ortasına değdiğinde bir an için birkaç travmatik saat içinde temas sevmeyen Laurie'nin doğrudan memelere geçmesi tuhaftı. Ama sonra kolları etrafımı sardı, başını sertçe başıma yasladı ve o an bana sarıldığını fark ettim.

Yağlı ve kirli gibiydi ve bok gibi kokuyordu ama bana *sarılıyordu*. Ve bu hayatımda yaşadığım en iyi sarılmaydı, kesinlikle.

Başımı göğsünden çekip ona baktım, yüzünden yaşlar süzülüyordu, kolları omuzlarımın etrafında o kadar sıkıydı ki yaram tekrar açılmıştı. Siyah ipek tulumu parçalanmıştı, daha önce düzleştirilmiş koyu saçları kabarmıştı, yüzü lekeli ve yaşlarla doluydu.

İyiydi.

Kollarımı ince belinin etrafına sardım, başta kanlı ellerimin kumaşa değmesini engellemeye çalıştım ama sonra pes ettim ve

parmaklarımı onun tulumuna sıkıca geçirerek tuttum çünkü ikimiz de bu kıyafetleri bir daha giymeyecektik. Beni daha da sıkı sarınca ona gözleri yaşlı bir gülümsemeyle baktım.

"Selam, bebeğim."

O da bir kahkaha/ağlama/hıçkırık sesi çıkardı ve bunu güzel bir şekilde yapmıştı. Romantik komedileri sevmeyen biri olmasına rağmen gerçekten bu konuda ustaydı.

"Selam."

"Gözlerinden bir şeyler akıyor," dedim ve o da insan duygularının izlerini silmek için elini kaldırdı.

"Aman Tanrım, demek ki regl dönemim gelmiş."

Ondan değildi. Döngülerimiz yıllar önce senkronize olmuştu ve onun, yani ikimizin regl dönemine daha iki hafta vardı. Ama yalanını görmezden geldim.

"Öyle olmalı."

"Ben—" Uzun bir an boyunca bana baktı, gözleri yüzümü taradı ve tam *eyeliner*ımın tamamen berbat olduğunu söyleyecek sanırken, "Sadece hayatta olduğun için çok mutluyum," dedi nefesi titreyerek.

"Ben de esnek bir pipet gibi bir vücudun olduğu için çok mutluyum." Tamamen ciddi olmama rağmen o bir kahkaha/ağlama/hıçkırık sesi daha çıkardı, sonra ifadesi tekrar ciddi hâle geldi.

"Jamie, ben..." dedi. "Sen öle—"

"Ama ölmedim." Başımı omzuna dayayarak başımı iki yana salladım. Bu sarılmadan olabildiğince faydalanıyordum.

"Ama ben sadece—" Bir nefes verdiğinde ne geleceğini anlamıştım. Bu gece birkaç kez böyle itiraflar almıştım, işaretleri artık tanıyabileceğimi düşünüyordum. Ama yukarıya bakıp gözleri benimkilerle kilitlendiğinde bunun ilk kez beni de gözyaşlarına boğabileceğini fark ettim.

"Sadece bilmeni istiyorum. Eğer hâlâ bilmiyorsan, sen... Sen ve ben, biz... Sen..." Söyleyemiyordu. Sanırım sarılma onu gerçekten bitirmişti ama tıpkı o tuvaletteyken olduğu gibi ne söylemek istediğini biliyordum. Ne hissettiğini biliyordum çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Hatta bunu sözlerle ifade edebilirdim. O—

"Sen benim favorimsin," dedi en sonunda ve kontrolden çıkmış, çirkin bir hıçkırık tutukluğu yaşamak zorunda kaldım. Büyük, dolgun gözyaşları döküldü yanaklarımdan. Bu büyük romantik komedi itirafları gibi değildi. Kısa, basit, direkt ama tamamen Laurie'ye özgüydü ve bu yüzden mükemmeldi.

"Aman Tanrım, içim rahatladı resmen," diye inledim başımı tekrar omzuna bırakarak ve o beni daha da sıktı. "Çünkü sen de benim favorimsin. Gerçekten, ikimizin de heteroseksüel olması tam bir trajedi."

Başımın üstünde keyifle solurken ikimiz de sessiz kaldık. Hareketsiz. Bu gece ilk kez gerçekten huzurlu hissediyordum. Gerçekten güvende hissediyordum... Yanında tamamen kendin olabileceğin biriyle hissettiğin türden bir güvendi bu. Sadece en iyi arkadaşınla elde edebileceğin türden bir güven.

"Seni seviyorum, bebeğim," dedim onun bunu geri söylemesini beklemeden.

O da, "Evet, biliyorum... Not düşeyim, bir dahaki sefere kıçını o havalandırma deliğine sokacağım," dediğinde ihtiyacım olan tek cevap buydu.

"Bayan Prescott?"

Gözlerimi, katlanır masadan kaldırdım. Bir sağlık görevlisi, sorgulanmayı beklerken kolumla ilgileniyordu, hem sessizdik hem de bandajımı çıkarıp yarayı düzgünce tedavi edip dikti. Polisler, Laurie ile kavuşmamızın uzun sürmesine izin vermemişti. Sarılmanın bir dakikasından sonra Laurie'nin kolumun altında kıpırdanmaya başladığını hissederken bir grup polis ve sağlık görevlisi bizi ayırdı. Ben de çadırın girişine yönlendirildim ve orada kısa gri saçlı; sert, ince dudaklı bir kadın duruyordu.

"Benim adım Komiser Strode," dedi masanın diğer tarafındaki boş sandalyeye doğru yürürken ve sesini tanıdım. O, polis memurlarına beni bırakmalarını söyleyen kişiydi, böylece Laurie'ye ulaşabilmiştim. Bu gece güvenme yetim fena hâlde sarsılmış olsa da bu jest onun lehine işlemişti. "Sana birkaç soru sormam gerekiyor."

"Komiserler genellikle tanıklarla görüşme yapmaz." Direkt söylemiştim. Bunu, *slasher* ve romantik komedilerden kısa bir ara sonrası yaptığım bir *Reddit* taraması ile ardından yaptığım *Brooklyn Nine-Nine* maratonunda öğrenmiştim. Muhtemelen gecenin en inanılmaz kısmı değildi ama yorumumdan dolayı alınmamıştı, sadece dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Hayır, yapmayız. Ama bu olağanüstü bir durum."

"Olağanüstü" benim kullanacağım kelime olmazdı ama neyse, herkes kendi tabirini kullanırdı.

"Bu gece olanları anlamama yardımcı olmanı istiyorum," dedi bir polis çadıra girip önüne bir dosya yığını koyarken. Bir fotoğrafın köşesi kıvrılmıştı, sarı saçlar ve gül yaprakları görünce gözlerimi kaçırdım. En azından ipuçlarını bağlamaya başlamışlardı.

"Diğer tanık ifadelerini de toplayacağız ve mümkün olduğunca güvenlik kayıtlarını inceleyeceğiz ama arkadaşınız Bayan

Hamilton'ın bize söylediklerinden, sizin anlatacaklarınıza dayanarak daha iyi bir bilgi elde edebileceğimizi düşünüyordum."

Doğru. Bu, filmlerde her zaman jeneriklerin gösterildiği kısımdı. Seyirci, Sonda Sağ Çıkan Kız'ın kaçtığını öğrendikten sonra sonucu görmek istemezdi. Başroldeki Kız ve erkek arkadaşının öpüşmelerinden sonra günlerine nasıl devam ettiklerini görmeyi önemsemezlerdi, kamera geri çekilip şehir silüetine odaklanmış olurdu.

Sağlık görevlisi yarayı temizlemeyi bitirirken azıcık sızlamıştı. "Elimden geldiğince anlatacağım," dedim.

Dikişten ve ipliğin çekişinden kaynaklanan acı, anestezi tarafından tamamen bastırılmamıştı. Sağlık görevlisi omuzlarıma gümüş battaniyeyi yeniden örttüğünde ve çadırdan çıktığında, kulüpte olanları özetleyen ana noktaları anlatmaya başladım. En başta *spoiler* vermiştim: *"John'u bıçakladım."* Bunu, son derece yanlış bir motivasyona sahip iki katilden biri olduğu için yapmıştım. Dosyalara doğru işaret edip, "John neredeyse bu cinayetlerin sorumluluğunu itiraf etti ve gece başında Wes ile ben—" dediğim anda, Komiser Strode'un koyu gri gözleri dosyalardan bana doğru kaydı.

"Dedektif Carpenter mı?"

Ünvanı duymak biraz garipti ama onu henüz görmediğimi fark edince hemen konuyu değiştirdim. Onu, diğer hayatta kalanlarla bıraktığım o odadan beri görmemiştim. İşlerin onun tarafında iyi gittiğini varsaymıştım ama gerçekten başarılı olmuş muydu? Sahnede bekleyen üçüncü bir katil olabilir miydi? Bir tür bir ölümcül üçlü... Aman Tanrım.

Panikle dolu sesim kendi kulaklarıma sert geliyordu. "Onun nerede olduğunu biliyor musunuz? O... O acaba—"

Dışarıdan bağırışlar yükseldi. Öfkeli, çaresiz bir ses, daha sakin bir tonla karışırken gırtlaktan gelen bir ses kargaşayı yarıp geçiyordu. "*Nerede o?*"

Bu telaşlı, boğuk sesle bakışlarımı komiserden çektim ve tam o sırada Wes'in çadıra doğru yürüdüğünü gördüm. Silüeti çadır açıklığından görünüyordu; sırılsıklam, göğsü kabarık, *İngiliz Naipliği* dönemi kahramanlarını andırıyordu; sanki bu gömleği bugün giymesinin tek sebebi yırtık, ıslak ve kanla lekelenmiş hâliyle mükemmel görünmesini sağlamaktı.

"*Jamie*!" diye bağırdı ve sanırım bu onun bana ilk seslenişi değildi.

Komiser Strode sesten irkilmişti ve sinirle, "Burada, Carpenter," diye bağırdı.

Wes olduğu yerde dondu, döndü ve komiseri gördü ama gözleri onun ötesine geçip benimle buluşana kadar ilerlemedi. Yanındaki iki memurdan omuz silkip kurtuldu ve çadıra girdiğinde içeriyi inceledi; koyu gözleri önce ikimizi taradı, sonra tekrar Komiser Strode'a takıldı ve tanıma ifadesi, duruşundaki ani değişim, onun adını bilmesi...

Bence o sadece bir komiser değildi, o Wes'in—

"Komiserim," dedi Wes usulca ve daha dik durmaya çalıştı.

Ama çabası sadece acılı bir homurtu ile sonuçlandı.

"Dedektif," dedi komiser soğukkanlı bir şekilde, bir kaşını sabırsızlıkla kaldırmıştı. "Sen dışarıda Marlon Brando'luk yaparken..." *Uuuu, sanırım bu kadını sevdim.* "Ben bu gece yaşanan rezaletin kaynağını bulmaya çalışıyorum ki ikinizi daha büyük bir rezaletten kurtaracak bir yol bulabileyim. Belki işine ve böylece en sevdiğin hobine, yani beni deli etmeye geri dönebilirsin." Diğer kaşı da kalkmıştı. "Yani, susabilir misin bir zahmet?"

Bu direktif Wes'in kafasını eğmesine neden oldu ve... Evet, sanırım bu kadını gerçekten sevmiştim.

"Evet, efendim. Özür dilerim. Sadece—"

"Ne?"

Wes yutkundu. Gözleri onunkilerden uzaklaşıp benimkilerle buluştu ve sandalyemi geri itip kendimi onun kollarına atma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım. Görünüşe göre o da aynı şeyi yapmamak için tüm iradesini kullanıyordu. Tekrar yutkunduğunda içinden üçten geriye saydığını görebildiğime yemin edebilirdim. "Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Neden, Carpenter?"

"Çünkü..."

Cümlesini tamamlamadı, sadece bana doğru işaret etti; sanki bu cevap için yeterliymiş gibi ve o bakışla bana kilitlendi. Eğer kendimi dışarıdan izleyip sahneyi gözlemleyebilseydim, yüzümde bunun bir yansımasını görebileceğimi fark ettim. "Merhaba dediğin an senindim", "sana 365 tane mektup yazdım", "istediğim sensin" bakışları.

Bakışlarımı indirip onu tamamen süzdüm. Onu kulüpten uzakta ilk kez görüyordum. Kırmızı ışıklardan, güçlü floresanlardan veya koridorların karanlığından uzak ve tüm o ortamdan bağımsız hâlde... O hâlâ Wes'ti.

"Hımm..." dedi Komiser Strode ve ona baktığımda yüzünde şaşkın bir farkındalık belirdiğini gördüm. "Ah... Bu... İlginç. Dışarıdaki performansı kesinlikle açıklıyor."

"Efendim, Ben—"

Kadın onu susturdu. "Bayan. Prescott, bir kahve ister misiniz?" dedi masadan kalkarken ve klasörleri de yanına aldı. "Buna ihtiyacın olacak, benim de. İzinli olsa da eminim Dedektif Carpenter burada beş dakikalığına işleri halledebilir. Tabii ki dışarıdaki iki memur da dinleyecek."

Dikkatini tekrar Wes'e çevirdi. "Sonra bir sağlık görevlisine görünmeni ve çadırımı kanla kirletmeyi bırakmanı istiyorum."

Wes tekrar başını eğdi ama bu bir buçuk metrelik kadın, boyu onu aşan bir adama burnunun ucundan bakmayı başarırken Wes'in dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm.

"Evet efendim, öyle yapacağım, teşekkür ederim."

"Ve sezgilerinin kusursuz olduğunu kanıtlamış olsan da Carpenter, başını derde sokma konusunda çok yeteneklisin... Bunu işe döndüğünde düzeltmemiz gerekecek."

Komiser, Wes'in yanından geçmek için hareket etti ama durdu. Sesi kısık olmasına rağmen dediklerini duyabiliyordum. "İsmini o kapıdaki listede gördüğümde..." Ona uzanıp elini Wes'in omzuna koydu. "Bir an için korktum. İyi olmana sevindim, Wes."

Wes ona hafifçe gülümsedi ve komiser, onun omzunu sıktıktan sonra çadırdan çıktı. Kadın gidince Wes aramızdaki mesafeyi kapattı, bir eli kaburgalarını tutarak yürüyordu. Belki bir sağlık görevlisine görünebilmesi için tekrar birleşmemizi biraz ertelemeliydik diye düşündüm ama sonra ellerini çenemin altına koydu ve sandalyeden kalkarken bunu tekrar hissedememe ihtimali yüzünden ağlayabilirdim. Ellerinin üzerimde olması, bedeninin bana yakınlığı, gözlerindeki "sen beni tamamlıyorsun" bakışı... *Slasher* filmlerinde ve romantik komedilerde zamanlama her şeydi ve eğer çatıya erişimi engelleme işini daha çabuk çözmüş ve dans pistine daha hızlı inmiş olsaydı... Eğer John onu görmüş olsaydı...

Her şey çok farklı bitebilirdi.

Beni öpmüyor, sadece dudaklarıma bakıyordu, sanki aynı şeyi düşündüğü ve alternatif sonun farkında olduğu belli oluyordu. Başparmaklarını elmacık kemiklerim boyunca gezdirdi. Bileklerini kavradığımda nabzı parmak uçlarımda güçlü bir şekilde atıyordu ve bir an için, nereden devam edeceğimizi bilemedim. *Nerede kalmıştık?* Ben en son bir katille buluşmaya gidiyordum.

"Onları çıkardın mı?" diye sordum en güvenli konuyu seçerek ve alnını benimkine bastırmadan önce başını salladığında gözyaşlarını bastırmak için gerçekten tüm irademi kullanmam gerekti. Bu noktada tüm gözyaşlarımı akıtmış olmalıydım ama *slasher*lardan sağ çıkmak söz konusu olduğunda bitmek bilmeyen bir kaynak vardı sanki.

"İyi durumdalar. Hepsi iyi."

Burada olması bunu doğruluyordu ama sözleri duyunca derin bir rahatlamayla iç çektim.

"Laurie iyi mi?" diye sordu.

Arkadaşım, kardeşim için duyduğu endişe kalbimi eritmişti.

"Evet, iyi. Şimdi onunla konuşuyorlar."

Geri çekildi, yüzünde ciddi bir ifade belirdi ve saçımı yüzümden itip elleriyle çenemi kavradı.

"Bu bir süre devam edecek. Önümüzde uzun bir yol var, Jamie. Hepimiz defalarca kez sorgulanacağız. Yaşanan her şeyi tekrar tekrar anlatmamız gerekecek. Yani, her şey filmlerdeki gibi düzgün bir şekilde bitmiyor."

Aklımda bir fikir şekillenmişti. Mükemmel bir dünyada, bu gecenin kalıntılarını yıkayıp dünyaya daha güçlü, daha akıllı ve belki biraz daha yıpranmış ama hâlâ sağlam bir şekilde geri dönebilirdim. Ama haklıydı. Hayat filmlerdeki gibi değildi. Gece olanların sonuçları, etkileri ve geniş çaplı yansımaları olacaktı.

"Dediklerini duydum... Bana söylediler..." Sesi kısık, yumuşaktı ve devam etmesine gerek yoktu. Ona ne söylediklerini anlamıştım. Filmin sonunda bir Sonda Sağ Çıkan Kız'ın tam olarak ne yaptığını oldukça açık şekilde anlatmıştım. Ama teori ve gerçeklik iki farklı şeydi ve belki de bu, John'a yaptığım şey her şeyi bozabilirdi. Ve sonucunda, başlama şansımız bile olmadan durmamıza sebep olacaktı. Ama ben bir şey söylemeden

önce Wes devam etti. "Biliyorsun, uzun vadeli bir şey aramadığını söylemiştin, değil mi?" diye sordu, çenemi hafifçe kaldırarak gözlerindeki güven verici bakışını görmemi sağladı. Bu, tüm belirsizlikleri ortadan kaldıran bir bakıştı.

Wes dayanıklı biriydi.

Anlaşılan ben de öyleydim.

"Evet."

"Bu benim kabullenemeyeceğim bir şey, Jamie Prescott."

Başımı aşağı yukarı salladım ve kaburgalarına dikkat ederek gömleğini kavrayıp onu daha da yakına çektim.

"Peki, *Dedektif Carpenter*..." diye mırıldandığımda gözlerini kapattı ve başını iki yana sallayarak, "Siktir," diye fısıldadı; yorgun ve bitkin olmasaydım, bu beni gülümsetebilirdi. Gözlerini tekrar açmasını bekledim ve sonra, "Uzun vadeli ilişki konusuna gelince bir istisna yapmaya hazırım," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet. Sonuna dair *spoiler* vermek istemem ama..."

Burada geri adım atma fırsatım vardı. Bu aramızdaki şeyi küçümsemek, beklentilerimi düşük tutmak için bir fırsattı, böylece hayal kırıklığına uğramazdım. Ama bu gece aldığım tüm risklerin arasında bunun için herhangi bir film sahnesine bakmaya gerek kalmadan biliyordum; bu risk, almaya değerdi.

"Ama sanırım ben de sana âşık olacağım."

Eğer bu bir romantik komedi olsaydı, gülerdi ama her şey şu anda çok gerçek ve çok tazeydi. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve keskin bir şekilde verdi. Elleri çeneme sıkıca kenetlendikten sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni öptü.

"Her ne yaparsan yap_ *Âşık olma*"

– "Elm Sokağında Kâbus" filminden alıntı *değildir.*

SEKİZ AY SONRA

Banyonun dışından bir ses geldi. Birinin sessizce dolaşması ya da saklanmaya çalışması gibi değildi. Normal, günlük sesler. Bir kapının kapanması. Anahtarların bir tezgâha konması. Ayakkabıların yere devrilmesi. Yine de bu, duş başlığının altında donup kalmamı ve sesleri daha dikkatle dinlememi engellememişti. Birisi daireme girecek kadar aptalsa, bununla başa çıkma konusunda yeteneğime kendimden emin bir şekilde tamamen güveniyordum.

Kim olduğumu bilmiyorlar mıydı?

Ayak sesleri banyo kapısına yaklaşmıştı ve büyük ihtimalle Laurie bir şey unuttuğu için geri dönmüştü ama böyle düşünsem de saçımı yıkamaya devam etmedim. Yeni dairemiz Fort Knox* gibiydi, içeri zorla girmeye kalkışmak için deli olmak gerekirdi. En son yaşananlardan sonra taşınmıştık ve yeni ye-

---

* Amerika Birleşik Devletleri'nin resmî altın rezervlerinin büyük bir bölümünü barındıran yapı. -ed.n.

rimiz daha büyük, daha güvenliydi ve nasıl yapılacağını bilen biri için kaçması daha kolaydı. Öyle bir ihtiyacımız da yoktu gerçi. Kamusal bir yerde, kâğıt inceliğinde duvarları ve gülünç su basıncı olan boktan küçük dairemizden çok daha fazla tehlikedeydik. Oradakinin aksine yeni duşumuz, kapının dışındaki hareketi dinlerken üzerime düzenli olarak sıcak su boşaltıyordu.

Kim o? diye seslenmeyecektim.

Lanet bir aptal değildim.

Son sekiz ayda, o geceden sonra geriye kalan hayatı olabildiğince iyi değerlendirmeye kararlı bir şekilde *birçok* kez terapiye gitmiştim. Terapistim benimle çok gurur duyuyordu, ki zaten terapinin bütün olayı da bu değil miydi? Yüzlerce dolar verip bir yabancının sana kafandaki şeytanlarla nasıl baş edeceğini göstermesi, sonra da başardığını söylemesi. Bütün o seanslardan, egzersizlerden, stratejilerden ve destek aldığım insanlardan sonra kendimi iyi hissediyordum. Üstelik olanlarla ilgili kadın düşmanı, suçlayıcı tonda yazılmış haberlerden ve videolardan kaçınmak da yardımcı olmuştu. Hayır, "John'un" (meğer gerçek adı bu değilmiş) yaptığı şeyi yapmaktan vazgeçmesi için iyi bir kadının sevgisine ihtiyacı yoktu. İyi bir sağlık profesyonelinin bakımına ihtiyacı vardı.

Kulaklarıma kadar kalkan omuzlarımı gevşetip inmelerini sağlayan şey, kapının tıklatılması oldu. Aramızda kararlaştırdığımız şifre, Talking Heads'in *Psycho Killer* şarkısındaki "fa fa fa fa" kısmının melodisiydi. Kapı açıldı ve nazik bir selam yerine daha fazla ayak sesi geldi, sonra duş perdesi *Sapık* filmindeki gibi bir hamlede açıldı.

Gözlerimi kırptım. O da gözlerini kırptı. Sonra Wes duşa girdi. Kısa bir an için vücudumun kontrolünü kaybetmeme yol

açtığını bildiği şekilde beni süzdü ve çenemi kavrayarak dudaklarını dudaklarıma bastırırken beni suyun altına doğru itti.

Bu adam fena hâlde bana kafayı takmıştı.

"On kişiyi öldürmek" gibi bir takıntı değil. Daha çok "üstü başı tamamen giyinik hâlde duşa girip öpüşmek" gibi bir takıntıydı onunkisi.

Bu da epey iyi bir şeydi aslında çünkü ben de ona takıntılıydım.

İşte bu yüzden kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Onu, gömleğinin kumaşı ellerimin altında kayganlaşıp ağırlaşana kadar öptüm. Geri çekildiğimde gözlerimi yüzünden aşağı indirip suyun yanaklarının ve dudaklarının üzerinde bıraktığı izlere bakarak gülümsedim. Çünkü ortalık yatıştıktan sonra bile, gerçek hayat doksan dakikalık bir uzun metraj film gibi düzgünce son bulmasa da, o geceyi geride bırakmanın hâlâ bazı artıları vardı ve bunlardan biri de onu rahatlamış, mutlu ve kanla kaplı değilken görmekti.

"Hoş geldin."

Bir haftadır yoktu, Chicago'daki bazı karakollarda eğitim veriyordu. Kulüpten kan, ter, pislik ve o lanet *saçma sapan* simlerle kaplanmış hâlde çıktığımızdan beri muhtemelen ayrı kaldığımız en uzun süreydi.

"Evde olmak güzel." Sırıttı, bir adım geri çekilip kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Aslında bunu duşun dışında yapması gerekirdi.

"Seni bu öğleden sonra almaya geleceğimi sanıyordum."

"Daha erken bir uçuş buldum." Gömleğini başının üzerinden geçirirken sırılsıklam kumaşın altından boğuk sesi geldi. "Kumam nerede?"

Sırıttım. Wes, birkaç ay önce küçücük Bed-Stuy dairemizden taşındığımızda bizimle yaşamaya başlamıştı. İlişkinin bu kadar erken döneminde atılmış büyük bir adım gibi görünse de bir-

likte bir katliamdan sağ çıkınca bir iki maddeyi es geçmeye izin varmış gibi geliyordu. Wes, hayatımıza öyle kolay, öyle zahmetsizce girmişti ki gününe göre, eve geldiğimde en sevdiğim iki insan tarafından köşeye sıkıştırılmaktan hem hoşlanıyor hem de nefret ediyordum.

"Laurie olay yerinde," diyerek saç kremime uzandım.

Onun iyileşme yolu buydu. Olanların gerçekleştiği yere geri dönmek, her olayı ve her görgü tanığı ifadesini kaydetmek ve belgelemek.

Bir ara benim de geri dönmek isteyip istemediğimi sormuştu ve ben de reddetmiştim.

O kulübün her katını, her köşesini, her saklanma yerini biliyordum ve onu gün ışığında görmenin bana herhangi bir huzur hissi vereceğini sanmıyordum. John ve Billie'nin o sabah temizlikçilerin randevusunu nasıl iptal ettiğini, kulübe girip mekânı sanki bir katliama değil de sürpriz partiye hazırlar gibi düzenlediğini bilmemin, tüm çabalarına rağmen oradan sağ çıktığım için kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını sanmıyordum. Giriş yapmadan önce güvenlik görevlisini öldürüp ara sokakta bıraktıklarını ya da John'un iki barmeni öldürüp ışıklar geri geldiğinde yüzüne bir korku ifadesi yerleştirmeyi başarabildiğini bilmek, değiştiremediğim bir gecenin işe yaramaz tekrarlarını izlemekten başka hiçbir şey sağlamıyordu. Terapistim de aynı fikirdeydi. Geri dönmeye gerek yoktu. Boktan, tatsız eski sevgiliye geri dönmemeliydin. *Katil evin içindeyse merdivenlerden yukarı koşamazsın.*

Laurie'nin bu kadar mantıksız bir şeyde anlam aramasını yargılamamıştım. O gece onun hikâyesi benimkinden farklı akmıştı. Ben aksiyonun tam ön sırasında, yüksek çözünürlüklü görüntüler ile çevresel sese maruzken o, karanlık çıkmazlar ve felç edici bir bilinmezle baş başaydı.

O yüzden ileri gidebilmek için geri dönmeye ihtiyacı varsa onu her adımında desteklerdim ama ben ne olduğunu ve oynamak zorunda kaldığım rolleri biliyordum. Yıllar geçtiğinde, ilgi azaldığında ve başka, daha ürkütücü olaylar yaşanıp spot ışıklarını John ve Billie'nin yaptıklarından uzaklaştırdığında kimliğimi tanımlamak için kasım ayının o soğuk salı gecesinde olanlardan başka şeylere ihtiyaç duyacağımı biliyordum.

İşte bu yüzden geri dönmeyecektim.

Wes duş için soyunduğunda vücut jelini almak için uzandı ve eli benim güzel, pahalı şişeme tehlikeli derecede yaklaşınca ona bir şaplak attım, o da bunun yerine üçü bir arada şişesine razı oldu. Saç kremimi durulamayı bırakıp onun vücudunu sabunlayışını izledim. Bu... Büyüleyiciydi. Bu hafta gördüğüm en iyi şeydi.

"Bugün dersin var mı?"

İnsan, dikkatini dış dünyadan alacak bir şeye ihtiyaç duyunca bir tezi ne kadar hızlı bitirebildiğine şaşırıyordu. Ayrıca çok ses getirmiş bir kan banyosundan sonra insanın daha kolay "iş bulması" da tuhaftı. Henüz tür kuramı üzerine çalışmıyordum, gerçi. Onu öğretmem için birilerinin daha ölmesi gerekirdi. Ama artık bir üniversitede ders veriyordum, hem de bunun için para alıyordum. Film Çalışmalarına Giriş. Yaz dönemi için küçük bir sınıf olsa da sonbahardaki daha büyük dersler için deneme niteliğindeydi. Bazı insanların dersime yeni şöhretim yüzünden geldiği gerçeğiyle barışmıştım, en azından işimde gerçekten iyi olduğum için kalıyorlardı.

"Bugün ders yok. İzin günüm." Saçımı durulamaya devam ettim çünkü Wes'in elinin karın kaslarının üzerinde o yavaş, uzun uzun kayışı kesinlikle kasıtlıydı. Göz ucuyla baktığımda gözündeki eğlenceli parıltı her şeyi söylüyordu. Gözleriyle yiyip bitiriyordu.

"Harika. Hep bahsettiğin şu *Kötü Ruh/Hayalet* filmlerinin çifte gösterimini sonunda yapıyor muyuz?" Kendisini durulamak için beni kalçamdan tutup kenara yönlendirdi ama beni bırakmayınca bunu yaklaşmak için bir davet olarak görerek köprücük kemiğinde biriken suyu dilimle aldım. İşaret parmağımı dövmesinin ucuna bastırdım ve parmağımı o soyut, birbirine dolanmış asma dallar ile sivri yaprakları omzunun üzerinden, sırtından aşağıya doğru ve kaburgalarının etrafına kadar takip ettim, ta ki kalbinin üstündeki dokunulmamış bölüme gelene kadar. Onu ne zaman *Korku Seansı*'nı bitirmeye ikna etmeye çalışsam dövmeyi uzatıp oraya benim için bir şakayık eklemekle tehdit ediyordu. Zavallıcık alkış sahnesini geçememişti. Parmağımın yönünü değiştirerek bakmadan hafızamdaki şekliyle mürekkebin ayrıntılarının etrafında dolaştım. Artık ona çok aşinaydım.

Onun tamamına çok aşinaydım. Berbat, travmatik bir durumun dışında onun nasıl biri olduğunu ve nelerden hoşlandığını öğrenmek için yüzeysel birkaç dakikalık bilgiyi aylarla takas etmiştim ve haklıydım. O gece işler farklı olsaydı bile bence yine buraya gelirdik. Birlikte.

Başını suyun altından hafifçe eğdi, dudakları alnıma yaslandı, sonra yanağını şakağıma dayadı ve ellerini belime kaydırıp bel çukurumun üzerinden okşadı... Her şey çok, çok güzeldi.

"Bu hafta yeterince film izledim," dedim. Birden durdu ve sırtı gerildi.

"Sen kimsin ve duşumda ne yapıyorsun? Yani, çok güzelsin, çıplak harika görünüyorsun, ama—" Beni itti, kalçalarımı hâlâ tutuyordu ve homurdandı. "Sen kız arkadaşım *değilsin*. Ellerini üstümden çek."

Sözlerine rağmen beni doğrudan göğsüne çekti ve dudaklarım dudaklarına yönelirken gülmeye başladım. Durabildiğimde

bir haftadır yanımda olmadığını fark ettim ve bu da aylar önce sağ çıkamama ihtimalinin her zaman var olduğunu hatırladığımda... Artık göğsümdeki o tanıdık gelen kancayı tetiklemişti. Wes'in göğsündeki iz, göz hizamın hemen altındaydı ve ben parmaklarımı, kılların ve bronz tenin üzerinde uzanan pembe çizginin üzerinden gezdirdim.

"Seni özledim," dedim.

Alnını eğip benimkine dayadı ve burnumuz dudaklarımızın arasındaki ufacık boşlukta birbirine değdiğinde, "Ben de seni özledim," diye mırıldandı.

Ellerini kaldırıp çenemi kavradı ve ben gözlerine baktığımda başını sallayarak beni şimdiki âna döndürdü. Buradaydık, şimdi günümüzü planlıyorduk çünkü tehlike yoktu, tehdit yoktu, hayatımızın o kısmında jenerik çoktan akmıştı ve biz de film bittikten sonra sinema salonunda kalmamaya karar vermiştik.

"Belki bir süre burada kalırız," dedim. Dudaklarıyla, ağzımın kuruyan kısımlarını öptü ve düşüncelere teslim olmamak için bütün konsantrasyonumu kullanmam gerekti. "Sonra da havalı bir baristanın kahve siparişini alırken adını yazamamasına izin veririz."

"Kulağa güzel geliyor."

Ona boyanın kurumasını konu alan belgeseli izlemeyi de önersem; Laurie'nin yeni erkek arkadaşıyla (kendisi bir sonraki Edgar Wright olmak istiyordu, o yüzden çok iyi anlaşıyorduk) birlikte izlememizi istediği Nepalli keçi çobanlarıyla ilgili yeni belgeseli de açmak istesem aynı şeyi söylerdi.

"Baksana, Wes?"

Başka şeyler dikkatini çekmeye başlamıştı. Göğüslerim gibi, göbek deliğim gibi, şey gibi... Hımm. Ellerini belime çektim ama su yüzünden elleri biraz daha aşağı kaymış olmalıydı.

"Hımm?" dedi dikkatini vermekte zorlanarak, kolunu sırtıma doladı ve beni duş başlığının altına çekti.

Geriye yaslanıp, "Seni ne mutlu eder?" diye sordum.

Bana o gülümsemesiyle baktı. Cinayet mahallinde de duşun ortasında da olsa damarlarımdaki kanın sıcak aktığını hissettiren o gülümsemesi...

"Bunun epey bariz olduğunu düşünüyorum, Jamie."

Ne yaptığımı biliyordu. Yaptığımız bir şeydi bu. Artık psikopat katillerden kaçmak dışında şeyler yapıyorduk. Çiftçi pazarlarına gitmek gibi, birbirimizi havaalanına bırakmak gibi, birlikte duş almak gibi ve cevabını zaten bildiğim soruları sormak gibi. Çünkü bunu bana sürekli söylüyordu.

Dudakları benimkileri kaplarken, "Seni ne mutlu eder?" diye sordu.

Cevabı zaten biliyordu çünkü tesadüf ya, ben de ona sürekli söylüyordum. Çok ortak yanımız vardı. Bunun başarılı bir ilişki için çok sağlam bir temel olduğu söylenirdi. Bir de bir katliamdan sağ çıkmak. O da epey sağlam bir temel oluşturmuştu.

"Ben de bunun bariz olduğunu düşünüyorum," dedim gülümsememi durdurmak için dudağımı ısırıp. Bir elini kalçamdan çekip yüzümün önünde üç parmağını kaldırdığında dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu adama bu kadar âşık olmam bir suçtu.

Ve kısa bir süre bile olsa ki kendimi savunmam gerekirse en fazla iki dakika falan, bu adamın kardiyo antrenmanlarını takdir etmeme yol açan bir katliam gösterisi düzenlediğini düşündüğüme şaşıyordum.

Üç.

Bir parmağını indirdi.

Kolu belimin etrafını sıkıca sarınca göbek göbeğe geldik.

İki.

Kollarım boynuna dolandığında göğüs göğüse geldik. Böyle bir pozisyonda yalnızca iki olası sonuç vardı ama konu Wes olunca aklıma sadece biri geliyordu.

Bir.

Gözleri benimkilerden hemen önce kapanmıştı ama gülümsemesi, dudaklarımın onunkilere değdiği yerde aldığı kıvrımla kusursuzca örtüşüyordu.

"Sen."

"Sen."

Ondan sonra bir süre konuşmadık. Kelimelerimizin yerini, fayanslara vuran suyun yankısı, hızlanan nefesler ve birbirlerinin tercihlerini öğrenme fırsatı bulmuş iki insanın, kilitli kapının diğer tarafında bir katil olmadığı için yaşama lüksüyle çıkardığı haz dolu sesler almıştı.

Bu iyiydi. Tenimizin üzerindeki izlerden daha derinde olan yaraları iyileştirmeye yardım eden şey, hâlâ iyi şeylerin mümkün olmasıydı.

Bazen her şey duşta seks, birlikte kahvaltı yapmak ve kahve siparişini hazırlayıp sana seslenmelerini (ki Wes'e "Wentz" diyorlardı) beklerken el ele tutuşmaktan ibaret değildi. Bazen kendimi karanlığın içine, hayatta kalma sendromuna, travmaya, ıstıraba, korkuya geri çekilmiş buluyordum. Wes de bunu hissediyordu. Laurie de. Ama çoğu zaman kendimizi oradan çekip çıkarabiliyorduk ve bunu yapmakta zorlanırsak, tıpkı o geceki gibi sırayla birbirimize yardım ediyor, destek oluyor, hayatta kaldığımızı birbirimize hatırlatıyorduk. Üstelik bunu şans ya da kader sayesinde değil; John'un inandığının aksine, yaptığımız seçimler sayesinde başarmıştık. İnsan, hayatta kalma formülünü bildiğinde bile hikâyenin nasıl şekil alacağına karar

vermek zorundaydı. Filmin nasıl biteceğine karar vermek zorundaydı. Hangi rolü üstleneceğine karar vermek zorundaydı. Çünkü Sonda Sağ Çıkan Kızlar ve Başroldeki Kızlar doğuştan böyle değillerdi. Buna dönüşmüşlerdi. Her biri, kendi seçimlerinin sonucunda oluşmuştu.

Ben de nihayetinde ikisini birden seçmiştim.

Ay Işığı Kitaplığı
@ayisigikitap

İlk teşekkürüm her zaman bir numaralı hayranıma ve tüm işlerimde sürekli "ilk gözüm" olan Ryanna'ya olacak. Bu hikâyenin ve yazacağım diğer tüm hikâyelerin dünyaya ulaşmasının sebebinin sen olduğunu söylersem abartmış olmam. Senin teşvikin, desteğin ve anlık yorumların bana can veriyor. Üstelik bana efsanevi "tozlu kömür parçası" repliğini hediye ettin. Kitabın seni rahatsız eden kısımları (romantik bölümler) boyunca sabredip gülümsediğin için teşekkür ederim.

Eski iş eşime ve korku filmlerine olan tutkumun ateşini yakan kadına teşekkür ederim. Arkadaşlığımıza *Creep*'i izleyerek başlamamız büyük bir riskti Melody ama meğer ne kadar değerliymiş. Sensiz ve bensiz Jamie ve Laurie olmazdı. Seni seviyorum (her ne kadar sarılmaları başlatan çoğunlukla ben olsam da).

Sesime şans verdiği ve ne kadar çılgınca olursa olsun fikirlerime inandığı için inanılmaz temsilcim Hana El Niwairi'ye teşekkür ederim. Gerçekten geriye dönüp baktığımda, bir salı sabahı saat 8'de dünyanın öbür ucundan bir *slasher*-romantik komedi sunmak oldukça cesur bir hamleydi ama sen vizyonu hemen gördün ve o zamandan beri savundun. Senin için bu garip kadın başkarakterleri yazmaya devam edeceğim (yazabildiğim tek tür bu olabilir).

Olağanüstü Anthea Bariamis, Molly Gregory, Molly Crawford, Rosie Outred, Matt Attanasio, Faren Bachelis, Christine Masters ve bu kitabın hayata geçmesine katkıda bulunan Simon & Schuster, Atria Books Australia, Gallery Books ve Simon & Schuster UK'deki herkese teşekkür ederim. Bu kitap siz olmasaydınız muhtemelen berbat bir iş olurdu. Kurgu boşluklarını bulduğunuz, tüm göndermeleri onayladığınız ve bu karakterleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkürler. İnanılmaz harita için Tonia Composto'ya teşekkür ederim. İlk taslak çizimlerim kanlı bir peçeteye çizilmiş olsaydı muhtemelen daha faydalı olurdu ama sen Serendipity'nin deliliğini hayata geçirdin.

Jamie ve Laurie'nin arkadaşlığı gibi bir kitabı gerçek hayat ilhamı olmadan yazamazsınız, bu yüzden işte bu kitabın doğuşundan beri emek vermiş bazı inanılmaz kadınların hızlı bir listesi: Gemma, beni ne kadar aklı başında ve ne kadar gerçekten "görülmüş" hissettirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Senin inancın ve desteğin, her türlü kötü adama karşı durabileceğimi hissettiriyor. Jenna, benim orijinal oda arkadaşım ve tüm hikâye fikirlerimi anlattığım ilk kişi (gençken bazı fikirlerimi dinlerken uyuduğun zamanlar olsa da). Sen benim şans getiren uğurumsun ve kurgusal karakterlerime olan duygusal yatırımın sınırsız. Rachelle, bu çalışmanın ilk gözlerinden biri ve yapmayı istediğim her şeye destek olan bir kahraman. Josh Grobanlık yapmış olmayayım ama sen beni yüceltiyorsun ve bunun için seni ne kadar sevsem az.

Queensland Writers Center'a teşekkür ederim. 2024'te Genre-Con'da anonim olarak okunan birinci bölümün çok, çok (gerçekten çok) erken bir örneği, bu hikâyeyi dünyaya duyurmak için ihtiyaç duyduğum itici güç oldu. Ayrıca yeni yazarlar

için sunduğunuz tüm inanılmaz programlar ve fırsatlar için de teşekkürler.

Arkadaşlarıma ve aileme. Şanslıyım ki çok sayıda destekçim var ve hepiniz bana çeşitli şekillerde destek oldunuz. Size de ne kadar teşekkür etsem az.

Ve son olarak, sana. Evet, sana. Teşekkür kısmını okuyorsun demek, öyle mi? Muhtemelen sen de sinemada tüm jeneriği izlemek için sonuna kadar kalanlardansın, değil mi? Meraklı küçük yaratık. Her neyse, muhtemelen ilk etkileşimimizde sana "yaratık" dememeliydim ama bu kitaba ve bana bir şans verdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Hikâye inanılmaz kanlı olabilir ama çokça sevgiyle yazıldı. Bu kolay olduğu anlamına gelmiyor ama bu sayfalar bana mutluluk veren pek çok şeyle dolu: filmler, kadın arkadaşlıkları, bakışlarla edilen flört, Bill Pullman. Ayrıca çok da sevmediğim ve edebî bir palayla temizlemek istediğim birkaç şey de var. Umarım Jamie'nin hikâyesinden keyif almışsındır ve umarım daha fazlası için geri dönersin.

YAZAR HAKKINDA

Shailee Thompson Avustralya'nın Brisbane şehrinde yaşayan bir yazar ve eğitimcidir. Sivri zekâlı, yumuşak kalpli ve güçlü iradeli kadınların imkânsıza meydan okuduğu hikâyelere her zaman zaafı olmuştur. *Bir Erkek On Randevuda Nasıl Öldürülür?* yazarın ilk romanıdır.

Yazarı, Instagram'da takip edebilirsiniz: @ShaileeWrites

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

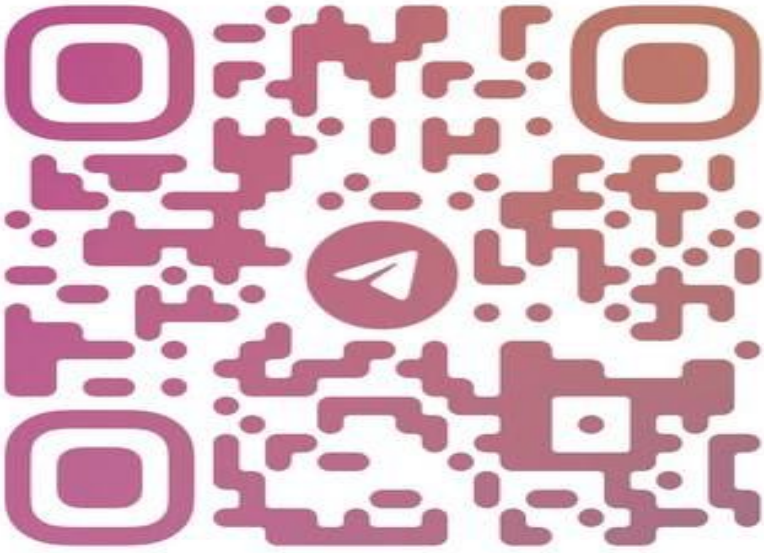
@artemisyayinlari @artemiskitap @artemisyayinlari

@ayisigikitap

ARTEMİS

Ayısığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP